

ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ
ΠΕΡΙ
ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

ΤΩΝ ΤΟΥ
ΛΟΓΟΥ ΜΕΡΩΝ

Ἐν ᾧ

Καὶ περὶ Σχημάτων, καὶ Ἰδεῶν τοῦ λόγου,
καὶ περὶ εἰχῶν τινῶν, καὶ ἐπιγραμμάτων συντόμως
τε, καὶ λίαν εὐχρινῶς μεθ' ὁδουθὲν πρὸς χρῆσιν εὐχε-
ρῆ, καὶ ὠφέλειαν τῶν φιλομαθῶν νέων,

παρὰ

ΜΑΤΘΑΙΟΥ ταπεινοῦ Μοναχοῦ
τοῦ ἐκ τῆς χώρας τῶν Γανοχώρων

καὶ τὰ νῦν δευτέρον τύποις ἐκδοθὲν φιλοτίμῳ δαπάνῃ
τοῦ τιμιωτάτου ἐν πραγματευταῖς

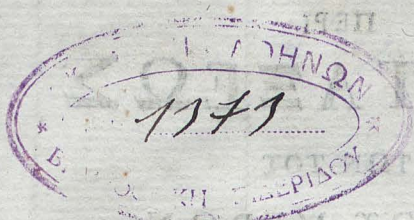
Κυρίου

ΙΩΑΝΝΟΥ ΧΑΨΟΥΛΑ

Ἐν τῷ τῆς Κωνσταντινουπόλεως Πατριαρχικῷ Τυπο-
γραφείῳ. 1816

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

Καὶ τὸν ἐπισημασθέντα ἀποδοῦναι τὸν ἀποδοθέντα

καὶ τὸν ἀποδοθέντα ἀποδοῦναι τὸν ἀποδοθέντα

ἔστω

ΜΑΤΡΟΝΗ ΤΟΥΤΟΤΑΜ

καὶ τὸν ἀποδοθέντα ἀποδοῦναι τὸν ἀποδοθέντα

καὶ τὸν ἀποδοθέντα ἀποδοῦναι τὸν ἀποδοθέντα

καὶ τὸν ἀποδοθέντα ἀποδοῦναι τὸν ἀποδοθέντα

ἔστω

ΜΑΤΡΟΝΗ ΤΟΥΤΟΤΑΜ

καὶ τὸν ἀποδοθέντα ἀποδοῦναι τὸν ἀποδοθέντα

3181

ἔστω

ΕΚΛΑΜΠΡΟΤΑΤΩ, ΠΕΡΙΒΛΕΠ-
 ΤΩ, ΚΑΙ ΠΕΡΙΦΑΝΕΣΤΑΤΩ, ΗΓΕΜΟ-
 ΝΙΚΩ, ΓΟΝΩ, ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΩ, ΕΡΜΗ-
 ΝΕΙ, ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΞ ΑΠΟΡΗΤΩΝ Υ-
 ΠΟΒΟΛΕΙ ΤΗΣ ΚΡΑΤΑΙΑΣ ΤΩΝ
 ΟΘΟΜΑΝΩΝ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ,

κυρίω κυρίω μοι

ΓΕΩΡΓΙΩ ΜΟΥΤΡΟΥΖΗ.

Νεάνις Γραμματικὴ τῶν πατρῶων οἴκων
 προσελθεῖν ἀναγκαζομένη παραστάτου μὲν
 δεῖται καὶ κηδεστοῦ τῶν εἴτις εἶη μάλιστα
 δυνάμει τε προὔχων, καὶ ἀξιώματι διαπρέ-
 πων, ἢ ἀδεῶς τε βαιῖνη, καὶ σεμνῶς περιο-
 δεύουσα τὰ ἑαυτῆς ἀπαγγέλλη· Σοφίας δὲ
 τῆς πάλαι γεγонуῖα μητρὸς, καὶ τῶν οἰκεί-
 ων εἶναι καὶ προσηκόντων αὐτῇ τὸν ἑαυτῆς
 προστάτην, ὡς εἰκὸς, ἀξιοῦ· καὶ γὰρ οὐχ ἥ-
 κιστα τῇ μητρόθεν εὐγενεῖα σεμνύνεσθαι,
 καὶ τοῖς ἐκεῖθεν καλοῖς ἐθελεῖ ἐγκαλλω-
 πιζεσθαι, ὡς ἐξεῖναι καὶ ταύτη ἐν ἐξόδοις
 ὑμνεῖ.

ὑμνεῖσθαι, καὶ ἐν πλατεῖαις παρρησίαν ἄγειν
τὸ παλαιφάτον. τοσαύτη μὲν ἡ τῆς νεανίδος
φιλοτιμία, καὶ περὶ τηλικούτων αὐτῆς ἡ
σπουδὴ· δεῖται καὶ γὰρ τούτων οὐχ ἑαυτῆς,
ἄλλων δ' ἕνεκα, μὴ περιφρονηθεῖσα ἀνόνη-
τος γένηται.

Θεὸς δὲ ὁ καὶ τῆς σοφίας χορηγός, καὶ
τῶν σοφῶν ὑπερασπιστής, οὐκ ἀπόβλητον αὐ-
τῆς τὴν δέησιν ἔδωκε, ἐμφανίσας αὐτῇ τὸν
ποθοῦμενον, οὗ κρείττονα οὐκ ἔστιν εὔρειν,
οὐ δέμας, οὐδὲ φύην οὐτ' ἄρ' φρένας, οὔτε
τι ἔργα· τίς τ' ἄρ' ἐκεῖνος; οὗτος ὁδ' αὐτὸς εἶ,
ἔξοχ' ἀνδρῶν ἐκλαμπρότατε, καὶ πανευκλεέ-
στατε Ἡγεμονικὲ Γόνε, καὶ περιφανέστατε
διερμνεῦ καὶ τῶν ἐξ ἀπορήτων ὑποβολεῦ
ἀξιώτατε, ὃν νύξαστό τε ἡ παῖς καὶ πρυτα-
νεύει Θεός.

Σοὶ τοιγαροῦν, ὦ ἄριστε πάντων, καὶ με-
γαλοπρεπέστατε· σοὶ δῆτα ἑαυτὴν ἀνατίθῃσι,
καὶ σοῦ τῶν χρυσαυγεστάτων πτερύγων ὑπὸ
τὴν σκέπην ἵπτασθαι βούλεται, καὶ τῷ σὺ
περιφανεστάτῳ ὀνόματι ἰμείρεται γάννυσθαι,
πολλῶν μὲν ἄλλων ἕνεκα, δυοῖν δὲ μάλι-
στα, ἢ τριῶν τούτων.

Πρῶτον μὲν· τὰ γὰρ ἐν μέσῳ παρήσω, γέ-
νους λαμπρότητα φημι, καὶ πατρίδος ὄγ-
κον, σώματός τε κάλλος, ἢ μέγεθος, καὶ
κτημάτων, ἢ χρημάτων περιουσίαν, καὶ
δόξαν

δόξαν περιόπτου, καὶ ἀξίαν περιδλεπτον,
καὶ τὴν παρὰ τῶν κρατούντων τιμὴν, καὶ
τὰ τοιαῦτα, οὐχ' ὅτι μικρὰ, ἢ ὅτι μὴ μέ-
γιστα· πῶς γὰρ, ἅπερ ἄλλω καὶ μόνα
ἤρκεσεν ἂν εἰς εὐτυχίας ἀκρότητα; καὶ ὦν
καὶ ὀλίγ' ἄττα, ἢ ἔντι ἕκαστον ἀπόχρη εἰς
ἐγκωμίου ὑπόθεσιν; ἀλλ' ὅτι μὴ πρὸς ἑμοῦ,
μηδέ γε τοῦ νῦν λόγου ταῦτα θαυμάζειν· ἄλ-
λοις οὖν ἑατέον ταῦτ', οἷς ἔργον τε, καὶ
σχολὴν περὶ τὰ τοιαῦτα σχολάζειν· ἐμοὶ δὲ
ἐν εἰπόντι, ἢ δύο τῶν ἐμῶν παιδικῶν, ἰκα-
νῶς ἔχον ἔσται· πρῶτον μὲν οὖν, ὅτι τὸν
ἐξ ἐλικῶνός Σοι στέφανον πολλαῖς ἅμα καὶ
μεγίσταις ταῖς χάρισιν αἱ Μοῦσαι κατηγλαΐ-
σαντο· ἔρωτι γὰρ ἀλοῦσαι, ὡς ἔοικε, καλῆς
κἀγαθῆς ψυχῆς· οὐδὲ γὰρ ἀνέραστοί εἰσι
τῶν καλῶν· καὶ φιλοτιμησάμεναι πρὸς ἀλ-
λήλας, ἢ τις ἄρα σε φιλοῦσά τε μᾶλλον ὀ-
φθεῖν, καὶ καλλωπίζουσα ὑπὲρ πάσας, καὶ
ὅτ' ἕκασται τὸ ἐφ' ἑαυταῖς τὰς πάσας ὑπερ-
βαλεῖν σπεύδουσαι, τοὺς πάντας οὕτω σε
ὑπερνικῶντα ταῖς χάρισιν ἐναπέφηναν, ὡς
ἐν τοῖς κατ' ἡμᾶς μουσοτρόφοις, ἐξείναι εἰ-
πεῖν καὶ περὶ σοῦ τὸν Ὀμηρον· οἷος πέπνυ-
ται, τοὶ δὲ σκιαὶ αἴσσουσι· καὶ Πίνδαρον
φᾶναι, ὡς τοῦ γένους ἡμῶν αὐτὸς οὗτος,
τὸ ἄκρον ἄωτον· ἐγὼ δέ τοι οὐ τοῦτο μόνον,
ἀλλὰ τὸ βραχὺ τῆς ἡλικίας θαυμάζων, καὶ
ἀπα-

ἀπαλὸν τῆς νεότητος, Σολομώντειον εἶναι
μᾶλλον τὴν χάριν τίθεμαι, καὶ Θεοῦ τοῦ
μεγαλοδώρου τὸ δῶρον, καὶ ἔργον, εὐχῶν
εἴτε τῶν σῶν, εἴτε καὶ γεννητόρων τῶν
σῶν· ὡσπερ γὰρ ἐκείνω, οὕτω τοι καὶ Σοὶ
σοφίαν αἰτήσαντι καὶ φρόνησιν, ταῦτά τε
πλουσίως ἐπέδότη, καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἀγα-
θῶν προσετέθη τε, καὶ προστεθήσεται, εὖ
οἶδ' ὅτι, καὶ περισσευθήσεται θαυσιλέστερον.
(νερέσεως δὲ μὴ βαλοὶ βέλος) πρῶτον τοί-
νυν ἔστω τοῦτο, καὶ διὰ τοῦτο.

Δεύτερον δὲ, ὃ καὶ μεῖζον, ἢ μέγιστον ἔ-
μοι γε, καὶ πᾶσι τοῖς φρονούσιν ὀρθῶς, τὸ
μεγαλόφρον τε, καὶ μεγαλοπρεπὲς (εἰμὴ
τολμηρὸν εἰπεῖν) καὶ θεοπρεπὲς τῆς δια-
νοίας τῆς σῆς, καὶ τῆς ψυχῆς τὸ εὐπροαι-
ρετόν τε, καὶ ἐθελάγαθον· ὧν γὰρ αὐτὸς
τῆς παιδείσεως μετέσχευε καλῶν, τῶν αὐ-
τῶν καὶ πάντα τοὺς ὁμογενεῖς κοινωνεῖν ἀξι-
οῖς, ἀντιπεπονθότα πράττων Ἀλεξάνδρῳ τῷ
μεγάλῳ Μακεδόνων βασιλεῖ, ἀπείργοντι τοῖς
λοιποῖς τὴν κοινωνίαν τῶν λόγων, καὶ τού-
τοις μᾶλλον, ἢ τῷ μεγέθει τῆς βασιλείας
διαφέρειν τῶν ἄλλων ἐθέλοντι· οὕτως ἦ-
τάτο φθόνου καὶ ὑπερηφανίας ὁ Μακεδὼν·
σύ δὲ ἡμῖν καὶ παιδευτήρια τῶν λόγων χαί-
ρεις συνιστῶν, καὶ μισθοὺς ἀδρότάτους ἐκ-
πληρῶν τοῖς καθηγηταῖς, καὶ ἐτνησίους
τρο-

τροφᾶς καὶ δαπάνας ὑπὲρ τῶν πενήτων φοι-
τητῶν ὡς τῆς μεγαλονοίας, καὶ μεγαλοδω-
ρίας! ὡς τῆς μεγαλοπρεπειας, καὶ ἐλευθεριό-
τητος! πόσου ἄξια ταῦτα; πόσω τῶν Ἀλε-
ξάνδρου μακαριστότερα, οὐκ ἐτι λέγω μέ-
γαν τὸν δύσβουν ἐκεῖνον, καὶ Μακεδόνα Ἀ-
λέξανδρον. Γεώργιον δ' οἶδα μέγαν, τὸν
μέγαν Ἑρμηνέα, καὶ μεγαλοπρεπέστατον,
τὸν μεγαλύτερα, καὶ μεγάθυμον, τὸν φίλον
τῶν Μουσῶν, καὶ τῶν Μουσοτρόφων, τὸν φί-
λο τῶν λόγων, καὶ τῶν λογίων, τὸν σοφόν,
καὶ φιλόσοφον, τὸν Ἕλληνα, καὶ φιλέλλη-
να, τὸν φιλαδέλφον, καὶ φιλογενῆ, καὶ φιλό-
πρωχον· τὸν φίλον Θεοῦ, καὶ ἀνθρώπων· ταῦ-
τα τοῖνυν οὐ θεληπτρα τῆς νεανίδος ἰκανὰ
πρὸς ἐξάρτησιν, καὶ ὑπόκλισιν τάνδρι, ἄλ-
λως τε φιλοκάλου τε οὔσης, καὶ φιλοτίμου,
πῶς γὰρ οὐ; ἐμοὶ δὲ καὶ τρίτον πρόσσεστιν αἴ-
τιον· τὸ ποῖόν; αὐτίκα λέξω, ὅτι ἀναγκαῖον
ἐμοὶ γε, καὶ σιωπῆσαι οὐ δίκαιον, οὐδὲ ὄσιον.
Ἦν ὅτε καὶ γὰρ τῶν σχολῆς καθηγησαμέ-
νων ἦν, τῆς ὑμετέρας ταυτησί καὶ κοινω-
φελουῖς, περιόντος ἐτι τοῦ ἐν μακαριζτῆ Ἀλή-
ξει ἀσιδίμου πατρὸς ὑμῶν, τῆς ἀγαθῆς ἐκεί-
νης ρίζης καὶ φωταυγοῦς τῶν ἀγαθῶν βλα-
στῶν, καὶ ἀστέρων ἀειλαμπῶν, τοῦ Θαυ-
μασίου Ἡρώος, καὶ μεγαλοπρεπεστάτου Ἡ-
γεμόνος προϋπάρχαντος τῶν Δακῶν· ὅτε δὴ
καὶ

καὶ τὰς πρώτας γονὰς καὶ γραμμάς τῆς νεά-
νιδος ταυτησί ἐπαιδοποιούμεν γραμματι-
κῆς, τῷ ὧ μὲν πατρὶ ἐκείνῳ, ἡμῶν δὲ κοι-
νῷ εὐεργετῇ καὶ πρῦτα μορφωθεῖσαν ποτε
ταύτην, καὶ ἐν ὧρα γενομένην ἀναθέσθαι
διανοούμενος· οὐ τοίνυν ὅσιον μεταβουλεύε-
σθαι, οὐδὲ δίκαιον, ἄλλως τε, πολλῷ πλεί-
ονος τούτων εἶναι τῆς τῶν λόγων τε, καὶ λο-
γιῶν προνοίας ἐπιδαψιλευομένης, καὶ ἐπιχο-
ρηγουμένης ὑπὸ τῆς σῆς ὑπερλαμποῦς ἐκ-
λαμπρότητος.

Τούτων οὖν ἔνεκα, ἐπ' ἄλλον μὲν τινα οὐ,
ἐπὶ σὲ δὲ τὰ ὄμματα ἀνατείνουσα, καὶ τὰς
χεῖρας αἴρουσα ἢ νεᾶνις αὕτη γραμματικῇ,
ἐξαιτεῖται μὲν ὑπὲρ ἑαυτῆς τὴν σὴν προστα-
σίαν, καὶ κηδεμονίαν, καὶ διάθεσιν εὐγε-
νῆ· ἐξαιτεῖται δὲ παρὰ τοῦ ὑψίστου Θεοῦ ὑ-
πὲρ τῆς σῆς ἐκλαμπρότητος ζῶν μακραίω-
να, καὶ πανάγαθον, ὑγιείαν διηνεκῆ, καὶ
πανευφρόσυνον, δόξαν ἀρίστηλον, καὶ ἐπί-
θασιν ὑψηλοτάτης ἡγεμονίας, πᾶσάν τε εὐ-
δαιμονίας ἀκρότητα, καὶ ἐπὶ πᾶσι τὴν τῶν
Οὐρανῶν βασιλείαν.

Ματθαῖος ταπεινὸς μοναχός.

Τοῖς ἐντευξομένοις τῶν ἔλλογίμων.

Καθηγητῶν.

Τὴν μὲν ἀκρίβειαν, ὡς σοφοὶ Καθηγηταί, καὶ τὸ ἐντελὲς περὶ πάντα τῆς τοῦ Θεοδώρου Γραμματικῆς, ἅπαντες, ὡς εἶπεῖν, οἱ περὶ λόγους ἠσχολημένοι ξυνεπίσανται, καὶ θαυμάζουσι· τὸ δὲ δυσχερὲς τῆς μεθόδου, καὶ τοῦ τρόπου τὸ δυσαντίβλεπτον δυσανασχετοῦντες οἱ πλείοσι, ὀκνοῦσι ταύτην μεταχειρίσασθαι· καὶ γέγονεν οὕτω τὸ χρησιμώτατον ἄλλως, διὰ τὴν μέθοδον καὶ τὸν τρόπον τοῖς γε πλείοσιν ἄχρηστον· ὡς τῆς ζημίας! Ἄλλὰ τὰ μὲν περὶ Κλίσεως, καὶ σχηματισμοῦ σοφῶς πάνυ μεταμεθώδευται παρὰ τοῦ Λατσκάρεως, ὡς ὠφελόν γε καὶ τὰ λοιπά· τὸ δὲ περὶ ὀρθογραφίας καὶ ἱκοῖτο οὕτως εἰς χρῆσιν, οὐ σφόδρα βαρῦ ταις ἐννοίαις ὄν· τὸ γαρὴν περὶ συντάξεως καὶ τοῦ οὐ τῶν τυχόντων τυχόν ὑπομνηματιστῶν καὶ βίβλων ὄλων ἀξιωθὲν πολλῶν καὶ μεγάλων σχολιακῶν, τὸ δυσχερὲς οὐχ ἦτον, εἰμὴ καὶ μᾶλλον προσίσχεται τῆ πληθυῖ τῶν ἐξηγηματικῶν σχολίων, καὶ ὑπομνηματισμάτων· καὶ οὕτως αὖ διαμένει Γαζῆς, ὁ Γαζῆς, βᾶτος αὖτος, ἀγναμιπτότατος ἐς ἐμιλίαν, καὶ πρὸς μεταχειρίσειν ἄψαυτος· Ἄλλ' ἔστιν, ὡς σοφοὶ Καθηγηταί, ἔστιν οἶμαι, καὶ μεταβαλόντας τὴν μέθοδον λαῶναι τὴν εἰσοδον, καὶ τῆς βᾶτου τὸ ῥόδον ἐλόντας ἐκλῆναι τὴν ἄ-

κανθαν· πῶς γὰρ οὐ; ὅποτε καὶ Πλάτωνας, καὶ Ἀρι-
 στοτέλεις, καὶ Εὐκλείδας, καὶ συχνοὺς ἄλλους τῶν ἀρχαι-
 ῶν μεταβάλλειν ἐςί, καὶ οὕτω τῶν παρ' αὐτοῖς φιλοσο-
 φηέντων ἀπολαύειν, τῆς μεθόδου τὸ δυσχερὲς ἀπο-
 κλίνοντας; οὐμὴν ἀλλὰ καὶ Θεολογίας τῆς καθ' ἡμᾶς,
 καὶ περ ἀκινήτου δογματιζομένης, τὸ τὴν μέθοδον κι-
 νεῖν οὐχ ἀμάρτημα, μᾶλλον δὲ καὶ ἐν ἀγαθῷ τίθεται
 τὸ μᾶλλον εὐμεθόδευτον, καὶ πρὸς διάγνωσιν εὐχερὲς·
 μὴ τοίνυν, ὡς ἐλλόγιμοι· θρασύτητα καταψηφίσησθέ
 μου, ὅτι τὸ περὶ συντάξεως τῆς Θεοδώρου γραμμα-
 τικῆς τῆ μεθόδου ταυτηὶ μετασυντέταχτα· ταύτη γὰρ
 ἤδη τὰς ἐπισήμας πάσας οἱ νεώτεροι συντιθέασι· πο-
 λὺ γὰρ τοιχρείεττων πρὸς εὐμάθειαν καὶ μελέτην ὁ τρό-
 πος οὗτοσί· τῆς διδασκαλίας· τὴν μὲν τοι φράσιν τῶν
 λεγομένων οὐ παρεκίνησα, ὅπως καὶ οἱ τοῦ Θεοδώρου
 μὲν ὄρισαι μὴ ἄλλων, ἀλλὰ τῶν συνηθῶν ἐπαίειν ἔ-
 χοιεν, καὶ πᾶσι δὲ μὴ τὰ παρ' ἑμαυτοῦ δοκοῖν ἀπο-
 φαίνεσθαι, τὰ ἀπὸ κοιλίας καινολογῶν, μηδ' ὅ,τικεν
 ἐπ' ἀκαιρίμαν ἤλυθε γλώτταν ἐκφέρων, ἀλλὰ τὰ πά-
 λαι δοκιμασθέντα, καὶ οἷον ἀφορισθέντα· ὡς εἰ καὶ βρα-
 χέ' ἅττα συμπαρετέθη τοῖς ὑπὸ τοῦ Θεοδώρου λεχ-
 θείσιν, οὐδὲ ταῦτα ὅλως ἐμὰ, ἀλλ' ἦτοι τῶν ὑπομνη-
 ματισῶν καὶ αὐτὰ, ἢ τῶν ἀρχαιοτέρων· σχεδὸν γὰρ
 τοι ἐμὸν οὐ δὲ ἐν ἄν εἴη, πλην τῆς μεθόδου καὶ εὐκρι-
 νείας τῶν εἰρημένων· καὶ ταῦτα μὰ δὲ οὐ κατ' ἐπίδει-
 ξιν ἐπετήδευσα, ἵνα δῆ τις φανεῖν· μαινομένην γὰρ ἄν
 ἐπ' ἄλλοτρίοις μέγα φρονῶν· ἀλλ' ἐπειδὴ πολλοὺς ἤδη
 ἐώρων καὶ διδασκαλοὺς, καὶ φοιτητὰς· τῆς μὲν τοῦ

εὖ συντάττειν διδασκαλίας ἐφιεμένους, μὴ ἔχοντας δ' ὅτι χρήσονται πρὸς τοῦτο ἡγεμόνι γραμματικῶ, τοῦ μὲν Θεοδώρου πάνυ δοκοῦντος δυσχεροῦς, τοῦ δὲ, εἴ τις ἄλλος ἐστὶ, πάμπαν ὑπάρχοντος ἀτελοῦς· καὶ εἴ τινες δὲ τοῖς ὑπομνήμασι θαρρήσαντες ἐπελάβοντο Θεοδώρου, οὐ μετρίαις καὶ τούτους ἀπλητηκότας ταῖς δυσχερείαις· ταῦτ' οὖν ὄρων, κατανοήσαστε, ὡς ἢ τοσαύτη δυσχέρεια οὐκ ἄλλοθεν μᾶλλον, ἢ ἐκ τῆς μεθόδου ἐπιγίγνεσθαι συμβαίνει, καὶ καταμαθὼν πολλὰ τῶν ἀρχαίων εἰς τὸν νῦν τρόπον μεθοδευθέντα διὰ τὸ εὐμαρῆς, καὶ δὴ καὶ τὸ περὶ συντάξεως ᾤθηται, εἰ οὗτω μετασυντεθείη, πολλὴν τὴν εὐμαρείαν ἔξειν, καὶ πᾶσι μάλιστα χρήσιμον ἔσεσθαι· οὕτω τοίνυν καὶ ἐπεχείρησα, καὶ τελέσας πείραν ἐδίδωντε, καὶ ἐλάμβανον· ἐπεὶ δὲ πολὺ ῥᾶν ἐφαίμετο, καὶ ἐπιτομωτέρα ἢ ὁδὸς ἦδε, καὶ τὸ ἔργον ἀνυσιμώτερον σὺν ἐλάττοι πολλῶ τῇ δαπάνῃ τοῦ πόνου τε, καὶ τοῦ χρόνου, κοινώσασθαι καὶ πᾶσιν ἤδη προήχθη, καὶ τύποις ἐκδοῦναι, τὸ τῶν πλειόνων ὄφελος περὶ πλείονος ποιησάμενος.

Προσέθηκα δὲ τοῖς περὶ Συντάξεως καὶ τὸ περὶ Σχημάτων, καὶ τὸ περὶ Ἰδεῶν τοῦ λόγου, ὡς ἐνῆν σαφῶς τε, καὶ συντόμως· μάλα γὰρ οἰκεία καὶ ἀκόλουθος τοῖς περὶ συντάξεως ἢ περὶ τούτων διδασκαλία, ἵνα μὴ μόνον τὸ ὀρθὸν ὁ λόγος ἔχοι, ἀλλὰ καὶ χάριτος μετέχει καὶ εὐφραδείας τῆς ἀπὸ τούτων· εἰ δὲ ῥητορικῆς ταῦτα, ἀλλ' οὐκ ἄκαιρον μετάγε τὴν περὶ τὸ εὖ συντάττειν διατριβὴν, καὶ ἀποχρῶσαν ἀσκησιν, ἐν τούτοις προγυμνάζεσθαι, καὶ τὴν ἐξ αὐτῶν καρποῦσθαι συν-
τέλει-

τέλειαν, μᾶλλον δὲ ἀναγκαῖον, ὡς ἐγώ μαι τοῖς γε ὡς
 ἀληθῶς εὖ συντάττειν ἐφιεμένοις. Ἐπι δὲ καὶ περὶ σί-
 χων τινῶν, καὶ Ἐπιγραμμάτων βραχὲ ἄττα συνειση-
 νεγκάμην ἐν τῷ τέλει, ὡς ἂν μηδὲ τούτων εἶεν ἄπει-
 ροὶ οἱ ἐμοὶ φιλόλογοι. τοιοῦτο μὲν οὖν ᾧ σοφοὶ Καθη-
 γηταί, τὸ ἐγχειρίδιον ἐμοί, καὶ πρὸς ἐν τούτο τέλος
 ἢ πρόθεσις, τὸ ῥᾶοντε καὶ θαῖπτον πρὸς ἐπίδοσιν ἄγε-
 σθαι παιδείας τοὺς περὶ ταύτην ἐπιτηδείως ἔχοντας·
 ὑμέτερον δ' ἔργον καὶ τῆς ὑμῶν αὐτῶν εὐθύνης τὸ κρι-
 ναί τε καὶ ἐγκρίναι τὴν διὰ τούτου ἐν λόγοις διατριβὴν
 καὶ ἀσχολίαν ἵτοις νεωτέροις. Δεῖ δὲ καὶ κείνο τούτους
 εἰδέναι κελῶς, ὡς ἢ μὴ πρότερον τοῖς περὶ κλίσεως,
 καὶ σχηματισμοῦ, καὶ ὀρθογραφίας κανόνισιν ἀρκούν-
 τως ᾧσι ἡγμένοι, τῆς ἐνταῦθα περὶ τὸ εὖ συντάττειν
 θεωρίας οὐ δυνήσονται ἐρικέσθαι ὡς δεῖ· προὔργηται γὰρ
 γὰρ ἢ ἐν ἐκείνοις ἀσκησις, καὶ μάλιστα γὰρ ἢ ῥημάτων
 ἀκρίβεια· καὶ εἴη ἂν ἢ περὶ τὸ εὖ συντάττειν ἐπίδοσις,
 ἀναλογος ἰαεὶ τῇ ἐξ ἐκείνων προὔπηρηγμένη ἀγωγῇ καὶ
 δυνάμει τοῖς μαθητεύουσιν· ἢ δὲ δὴ τούτοις ὀφειλομέ-
 νη βάσανος τοῖς καθηγηταῖς αὐτῶν ἀνήκει, οὗς γε χρὴ
 τοὺς ἐν τοῖς πρὸ ὁδοῦ μαθήμασι προτελεσθέντας, προά-
 γειν αἰεὶ ἐπὶ τὰ πρόσω, ἵνα μὴ ἐκάτεροι δίκην φεύγω-
 σιν, οἱ μὲν ἀμαθείας, οἱ δὲ ἀδικίας, τὸ ἀπευκταῖον.
 Ἡ μὲν τοίνυν μέθοδος τοῦ ἐγχειριδίου, καὶ ὁ τρόπος
 τῆς διδασκαλίας, πάνυ σαφής· ἔχει δὲ οὕτω· πρῶτον
 ἐκάστων τῶν τοῦ λόγου μερῶν τοὺς ὀρισμοὺς ἐκτίθε-
 ται, καὶ τὰς διαιρέσεις· ἔπειτα τοὺς κανόνας τοὺς περὶ
 συντάξεως ἐκάστου ἐφεξῆς διακεκριμένως, μετὰ τινῶν
 ἔντι-

ἐντισιν ὑποσημειώσεων καὶ σχολίων, οὐ μικρὰν τὴν συντέλειαν τῇ προθέσει τοῦ λόγου συνεισφέροντων· μετὰ δὲ ταῦτα περὶ Σολοικισμοῦ, καὶ τινῶν ἄλλων τοῦ λόγου παθῶν πραγματεύεται, καὶ τελευταῖον περὶ τῆς τοῦ λόγου ἀναλύσεως κατὰ γὰρ τὴν προτιθεμένην μέθοδον καὶ θεωρίαν· πρόσκειται δὲ μετὰ ταῦτα χωρὶς καὶ τὸ περὶ Σχημάτων, καὶ τὸ περὶ Ἰδεῶν συντόμως τε, ὡς εἴρηται, καὶ σαφῶς, καὶ τελευταῖον τὸ περὶ Σίχων τε, καὶ Ἐπιγραμμάτων· τὰ μὲν οὖν ἐν τῷ ἐγχειριδίῳ, πρὸς χρῆσίν τε, καὶ μελέτην, καὶ ἀπομνημόνευσιν λίαν εὐχερῆ, εἰδέτι που καὶ δυσξύμμελλον, ὡς ἐκ τῆς φράσεως, καὶ διανοίας τοῦ λέγοντος παρενέπεσεν, ἕξεισι τοῖς χρησομένοις Καθηγηταῖς τοὺς περὶ τούτων διειληφότας ὑπομνηματιστικὰς ἐρευνᾶν, καὶ κείθεν ἐπιλύειν πᾶν τὸ ἠπορημένον· ἔγωγε μὲν τοι τοῦτο ἂν εἶπομι, καὶ διῖσχυρισαίμην ἂν, ὡς οὐ τὸ κατανοῆσαι ἀπλῶς τὰ λεγόμενα ἢ περὶ τούτων ἐπισήμησιν, ἀλλὰ τὸ δύνασθαι ταῦτα πάντα ἐπὶ τὰ συντεταγμένα ὀρθῶς ἀνάγειν καὶ κείνα πάντα ἐπὶ ταῦτα ἀνόπαλιν, τοῦθ' ὅπῃ ἐστιν ἢ τοῦ λόγου ἀνάλυσις· ἐλέγχειν δὲ δύνασθαι αὐτὸ διὰ τούτων τὰ μὴ καλῶς πεφρασμένα. Ἄλλ' ἐνταῦθ' ἀληθὲς ὅτι μάλιστα τὸ τοῦ σοφοῦ Περιάνδρου· ὅτι μελέτη τὸ πᾶν.

Ἐρῶσθε.

Καί μου πρὸς Κύριον μνησθε οἱ ὠφελησόμενοι.

Ματθαῖος ταπεινὸς μοναχός·

Πίναξ Κεφαλαίων.

Τ μ ἦ μ α Α΄.

	Σελ.
Κεφ. Α΄. Περὶ Ὀνόματος.	3
Κεφ. Β΄. Περὶ Ῥήματος.	27
Κεφ. Γ΄. Περὶ Μετοχῆς	88
Κεφ. Δ΄. Περὶ Ἄρθρου.	101
Κεφ. Ε΄. Περὶ Ἀντωνυμίας	112
Κεφ. ς΄. Περὶ Προθέσεως.	123
Κεφ. Ζ΄. Περὶ Ἐπιρρήματος.	239
Κεφ. Η΄. Περὶ Συνδέσμου.	166
Κεφ. Θ΄. Περὶ Σολοικισμοῦ, καὶ περὶ τινῶν ἄλλων παθῶν τοῦ λόγου.	192
Κεφ. Ι΄. Περὶ Ἀναλύσεως τοῦ κατὰ σύνταξιν λόγου, καὶ περὶ τῆς τοῦ ἀπαγγέλλειν διαστολῆς.	210

Τ μ ἦ μ α Β΄.

Μέρος Α΄. Περὶ Σχημάτων.	219
Μέρος Β΄. Περὶ Ἰδεῶν	245
Περὶ Σαφηνείας.	246
Περὶ Καθαρότητος.	247
Περὶ Εὐχρινείας.	250
Περὶ Μεγέθους.	252
Περὶ Σειμνότητος.	253
Περὶ Τραχύτητος.	255
Περὶ Σφοδρότητος.	257
Περὶ Λαμπρότητος.	258
	Περὶ

Περὶ Ἀκμῆς	260
Περὶ Περιβολῆς	261
Περὶ Μεσότητος λόγου	264
Περὶ Καλλούς, καὶ ἐπιμελείας	266
Περὶ Γοργότητος	270
Περὶ Ἠθους	272
Περὶ Ἀφελείας	273
Περὶ Γλυκύτητος	275
Περὶ Δριμύτητος	276
Περὶ Ἀβροῦ λόγου	278
Περὶ Ἐπιεικείας	279
Περὶ Ἀληθινοῦ λόγου	280
Περὶ Βαρύτητος	284
Περὶ Δεινότητος	286
Περὶ Ποδῶν μέτρου	290

Τ μ ῆ μ α Γ.

Περὶ σίχων, καὶ Ἐπιγραμμάτων	292
--	-----

Ὡς ἐκ προσώπου τῆς βίβλου πρὸς τοὺς
Καθηγητάς.

„Θάρσει ζεῖνε, λάβ' εἰς χεῖρας δέ με, ἴψ' πεποιθώς.

„Οὐτι ἐγὼν ἐρέω θέσφατον, οὐδ' ἄφατον.

„Τέθμια δ' εὐφραδίας κείν' ὅσα παλαίφατα φράσδω.

„Ρεῖα μάλ' ἐν κούροις, τοῖσι φίλα φρονέων.

Ἔτερον Πρὸς τοὺς φοιτητάς.

„Καίρετα ὦ παῖδες, ξεινήϊα τὰ μὰ φιλεῖντες.

„Τλατ' ἀέθλως, τλατ' εὖ τὰν ποτὶ τῶς δε πάλαν.

„Ρήϊον ὑμῖν θῆκ' ἀτραπὸν ἴταν εἰς Ἐλικῶνα.

„Ἐνθ' ὅσα δωρεῦνται μοῦσ' ἀεθλεῦσι γέρα.

Ἔτερον εἰς τὴν βίβλον.

„Τὴν δ' οὐ γραμματικὴν, μάλλον δ' εἵποισ' ἀν' ἀλωήν.

„Ἡ γὰζαντ' ἄλλην πάμφορον εὐφραδίας.

ΤΜΗΜΑ Α.

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ Σ ΜΕΘ' ΔΟΤ ΤΟ ΠΕΡΙ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ.

Ὁρισμοί.

§. α'. Γραμματική ἐστὶ τέχνη περὶ λόγον, κλίσεως, Γραφῆς, καὶ Συντάξεως τῶν αὐτοῦ μερῶν καὶ νομική.

§. β'. Ἐστὶ γάρ τοι ὁ λόγος, Σύνταξις λέξεων εὐαρμόσως συντιθεμένων διάνοιαν ἔχουσα αὐτοτελή.

§. γ'. Λέξεις δὲ, μέρος ἐλάχιστον τοῦ κατὰ σύνταξιν λόγου.

§. δ'. Ἐπαὶ δὲ νῦν περὶ λόγου συντάξεως καταλλήλου θεωροῦμεν, περὶ αὐτοῦ πρότερον τοῦ καταλλήλου ρητέον κοινῇ, εἶτα περὶ ἕκαστα τῶν μερῶν ἰδίᾳ θεωρητέον τὸ ὀρθόν τε, καὶ μὴ.

§. ε'. Ἐσι μὲν οὖν οὐκ ἐν τοῖς ὑποκειμένοις τὸ κατὰλληλον, καὶ μὴ, ἀλλ' ἐν τῇ συντάξει τῶν λέξεων, αἷς παρέπεται τὸ μεταποιεῖσθαι εἰς τὸ δέον· εἰ οὖν ὑπόουσης θηλείας λέγοι τις, αὕτη μὲ ἔτυψαν· σολοικίζει διὰ τὸ ἀκατάλληλον τῶν λέξεων, καὶ ἀληθεύη τῷ γενεῖ· εἰ μὲν τοι οὗτός με ἔτυψεν, οὐδὲν ἀμαρτάνει· ἔχει γὰρ τὸ τοῦ καταλλήλου δέον ὁ Λόγος.

§. ς'. Διὸ καὶ εἴη ἂν τὸ εὔ συντάττειν, καταλλήλως ἐπιπλέκειν πρὸς ἄλληλα τὰ τοῦ λόγου μέρη, ὡς ὁ λόγος ὁ ὀρθὸς λέγει· (§. β'.) καὶ τούναντίον τὸ σολοικίζειν· ἀμαρτία γὰρ περὶ σύνταξιν τε καὶ φράσιν ὁ σολοικισμός· τὸ δὲ ὀρθὸν ἐν τοῖς παρὰ τοῖς ἐνδοξοτέροις τῶν λογίων ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ λεγομένοις, ἐκ τούτων γάρ, καὶ περὶ τούτων ἡ γραμματικὴ θεωρία καὶ μέθοδος.

Κ Ε Φ. Α΄.

Περὶ Ὀνόματος.

§. ζ'. Τῶν δὲ τοῦ λόγου μερῶν τὰ πρωτεῖα εἴληχε τοῦνομα, καὶ ῥῆμα· τῶν μὲν γὰρ ἄλλων χωρὶς γίγνοιτ' ἂν λόγος τέλειος, ἄνευ δὲ τούτων οὐκ ἂν γίγνοιτο· διαφερέτω δὲ μηδὲν, Ὀνομα λαβεῖν, ἢ Ἀντωνυμίαν.

Ὁρισμοί.

§. η'. Ἐστὶ δὲ τοῦνομα, μέρος λόγου πτωτικόν, σημαντικόν, ἄνευ χρόνου.

§. θ'. Εἶδη δὲ τούτου τὰ μὲν, κατὰ φωνήν, τὰ δὲ κατὰ σημασίαν· κατὰ μὲν φωνήν, Πρωτότυπον, καὶ Παράγωγον· κατὰ δὲ σημασίαν, Κύριον, Προσηγορικόν, καὶ Ἐπίθετον.

§. ι'. Ἐστὶ δὲ Κύριον, τὸ τῆς πρώτης καὶ κατὰ μέρος οὐσίας σημαντικόν· οἷον, Σωκράτης, Πλάτων.

§. ια'. Προσηγορικόν δὲ, τὸ τῆς δευτέρας, καὶ καθόλου οὐσίας· οἷον, ἄνθρωπος, ἵππος.

§. ιβ'. Ἐπίθετον δὲ, τὸ κατὰ Κυρίων, ἢ Προσηγορικῶν, λεγόμενον· οἷον, ἀνδρείος, παχύς.

Κανόνες περι Συντάξεως.

Σύνταξις Ἐπιθέτου.

Κανὼν Α΄.

§. ιγ'. Τοιοῦτο δ' ὂν τὸ ἐπίθετον, ὁμοιογενῶς, καὶ ὁμοιοπτώτως, καὶ ὁμοιοριθμῶς τοῖς Κυρίοις, καὶ Προσηγορικοῖς πρόσκειται· οἷον, ὁ σοφὸς Πλάτων· τὰς νοερὰς ιδέας.

Κανὼν Β΄.

§. ιδ'. Καὶ πλαγίως δὲ συντάσσεται τὰ ἐπίθετα ὀνομάτων ἐτέρων αἰτιατικῇ συνεκδοχικῶς· ἢ γὰρ τῆς δοτικῆς χρῆσις οὐ πάνυ τοι ἀκριβής· ὑγιὴς οὖν τὸ σῶμα, καὶ λευκὸς τὴν τρίχα, καὶ πυρρὸς τοὺς ὀφθαλμούς. Καὶ ἔτι Ἀπαρεμφάτω· καλὸς ιδεῖν, Καὶ οἷος εἰπεῖν.

Υποσημείωσις.

§. ιε'. Φασὶ δὲ, ὡς ὅτε τι ὅλον δηλοῦται, ἢ τῆς δοτικῆς χρῆσις μᾶλλον ἀκριβής, ὥσπερ ὅτε τι μέρος, ἢ τῆς αἰτιατικῆς· οἷον, λευκὸς τῷ σώματι, καὶ φαιδρὸς τῷ προσώπῳ, πυρρὸς δὲ τοὺς ὀφθαλμούς. Ἔχει δὲ ἢ μὲν αἰτιατικὴ τὴν κατὰ ἐπινοουμένην, ἢ δὲ δοτικὴ κατ' ἐναλλαγὴν ἔστιν. Ἐπι. ἰσέον, ὅτι καὶ

τὰ

τὰ Κύρια, καὶ Προσηγορικὰ, συντάσσεται συνεχδοχικῶς Αἰτιατικῇ, ἢ Δότικῇ· οἷον, Σωκράτης τοῦνομα, καὶ ἄνθρωπος τῆ οὐσία.

Καν. Γ.

§. ις'. Καὶ τὰ μὲν, ἐνάρθως, τὰ δὲ, ἀνάρθως· ἐνάρθως μὲν, ἔνθα ἡ τοῦ ὑπαρκτικοῦ μετοχὴ ἀποῦσα, ὅμως ἐπινοεῖται· οἷον, ὁ ἀγαθὸς Σωκράτης φιλοσοφεῖ· τὸ γὰρ ἐντελὲς ἦν, ὁ Σωκράτης ὁ ὢν ἀγαθός· ὡς εἰ καὶ τὸ Κύριόν γε προταίτιτο, οὐδ' οὕτως ἄνευ ἄρθρου τὸ Ἐπίθετον λέγοιτ' ἄν· ὁ Σωκράτης γάρ τοι ὁ ἀγαθός φαμεν, ἑκατέρω τῶν ὀνομάτων ἄρθρον συναπτούτες,

Τ' π ο σ η μ.

§. ιζ'. Ἰσέον δὲ, ὅτι τοῖς Προσηγορικοῖς πολλὰ καὶ ἄνευ ἄρθρου συμφέρεται τὰ Ἐπίθετα, καὶ τοι ἐπινοούμενης τῆς τοῦ ὑπαρκτικοῦ μετοχῆς· οἷον, ἀγὴρ ἀγαθός, ἀγαθὸν ἄνδρα οὐ μισεῖ.

Καν. Δ.

§. ιη'. Ἀνάρθως δέτοι προφέρεται, ἔνθα το ὑπαρκτικὸν αὐτὸ ῥῆμα, ἢ λεγόμενον, ἢ νοούμενον· Σωκράτης ἐστὶν ἀγαθός. Ἀριστοτέλης σοφός.

Καν.

Καν. Ε΄.

§. ιθ'. Ἐπὶ τούτων γε μὴν καὶ εἰς ἑναρθρον γενικὴν πληθυντικοῦ μεταβάλλειν τὸ Ἐπίθετον, οὐθὲν ἀνωκλύοι. Σωκράτης τῶν ἀγαθῶν ἦν, Ἀριστοτέλης τῶν σοφῶν· ὡσπερ ἐπὶ τῶν ἐναρθρως λεγομένων τὸ προσηγορικόν· οἷον, οἱ ἀγαθοὶ τῶν ἀνθρώπων.

Υποσημ.

§. κ'. Τὴν δὲ κατὰ μετάληψιν ταύτην γενικὴν, κτητικὴν ἄλλως οὔσαν, καὶ διαιρετικὴν ὀνομάζουσιν, ὡς ἐπὶ πλεόντε οὔσαν, καὶ διαιρουμένην· ἔσι δὲ αὐτὴν καὶ εἰς δοτικὴν μεταβάλλειν διὰ τῆς ἐν· οἷον, Σωκράτης ἐν ἀγαθοῖς ἦν· οὕτω μὲν δὴ ταῦτα.

Ὁρισμοί.

§. κα'. Εἰσὶ δὲ καὶ ἕτερα κατὰ σημασίαν εἶδη, τοῖς εἰρημένοις ἕκαστα ὑπαγόμενα· οἷον, τὰ ὁμώνυμα, ὧν ὄνομα μὲν κοινόν· ὁ δὲ κατὰ τοῦνομα λόγος τῆς οὐσίας διάφορος. Καὶ τὰ συνώνυμα, ὧν τό, τε ὄνομα, καὶ ὁ λόγος κοινόν. Καὶ τὰ ἔθρους δηλωτικά· Φρύξ, Σκύθης. Καὶ τὰ Περιεκτικά· οἷον, τὰ ἅμα δηλοῦντα τὸ περιέχον, καὶ τὸ περιεχόμενον· δαφνῶν, καιτῶν. Καὶ τὰ μμητικῶς πρὸς τὰς τῶν ἤχων ποιότητας πεποιημένα· φλοῖσθος, ρίζος· καὶ πρὸς τούτοις τὰ γέ-

τὰ γένους, ἢ εἶδους σημαντικά· ζῶον, ἵππος· Καὶ τὰ ἀπόλελυμένα· οἶον τὰ καθ' ἑαυτὰ νοούμενα· λόγος. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἰδίως ἀμυροῦντα συντάξεως, συμπαρειλήφθω τοῖς εἰρημένοις, καὶ κείνοις ὁμοίως συντετάχθω· περι δὲ τῶν λοιπῶν κατὰ σημασίαν εἰδῶν ποίαν τινὰ καὶ ἰδιαιτέραν σύνταξιν ἔχει, λέγωμεν.

Πρὸς τι. Καν. ζ΄.

§. κβ'. Τὰ μὲν οὖν πρὸς ἕτερον αἰεὶ θεωρούμενα, καὶ διὰ τὴν τοιαύτην σχέσιν ὀνομαζόμενα πρὸς τι, καθ' ὑπεροχὴν μὲν ὄντα, ἢ καθ' ὑποταγὴν, εἰς γενικήν τῶν πρὸς ἃ ἡ σχέσις, ἀποδίδοται· οἶον, πατὴρ υἱοῦ, δοῦλος δεσπότου, διπλάσιον ὑποδιπλασίου.

Καν. Ζ΄.

§. κγ'. Εἰς γενικήν δὲ ὡσαύτως καὶ τὰ κατὰ διαφορὰν λεγόμενα, ἕτερον, διάφορον, ἄλλο· καλεῖσθω δὲ Διαφορικά. καὶ ἔτι τὰ σερητικά· πένης, ὄρφανός, ἐνδεής· καὶ τὰ Πληρωτικά· πλούσιος, εὖπορος, πλήρης. Καὶ τὰ ὡς κτητικά θεωρούμενα ὅλως.

Σχόλιον.

§. κδ'. Ὡς κτητικά εἴη ἂν, τά τε ἐνέργειαν δηλοῦντα συγκεκριμένα ῥηματικά οἶον, κοπεύς, γραφεύς, ποιητής.

της. καὶ ἄλλ' ἅπτα πρὸς τούτοις σχετικῶς ὁπωσοῦν θεω-
ρούμενα· οἶον τὰ, ἔμπειρος, αἰτίος, ἄξιος, καὶ τὰ ὅμοια.

Υ' ποση μ.

§. κβ'. "Ἐτι δὲ καὶ πάντα τὰ κτηματολογούντα,
πρὸς γενικὴν· οἶον, οἶκος Σωκράτους, καὶ λόγος Ἀ-
ριστοτέλους. Ἀλλὰ τὴν γενικὴν ἐπὶ μὲν τῶν ἄλλων,
συντακτικὴν, ἐπὶ δὲ τῶν κτηματολογούντων κτητικὴν
ἔθος καλεῖν. Ἰσέου δ' ὡς ἡ τοιαύτη κτητικὴ γενικὴ,
ὅτε μὲν ἐνέργεια δηλοῖ· οἶον, λόγος Σωκράτους, οὗ
ἔγραφε δηλονότι Σωκράτης· ὅτε δὲ πάθος, οἶον, ἡ
πλαταιῶν πολιορκία, ἣν οἱ πλαταιεῖς πολιορκοῦνται.

Υ' ποση μ. Β'.

§. κγ'. "Ἐτι ἰσέον ὡς τὰ Διαφορικὰ καὶ ὁμοιοπτώ-
τως συντάσσεται διὰ τοῦ ἡ· οἶον, ἄλλος οὗτος τρό-
πος, ἢ ὁ πρότερον εἰρημέος· καὶ πρὸς αἰτιατικὴν διὰ
τῆς παρὰ· οἶον, ἕτερον τὸ ὕδωρ παρὰ τὴν γῆν. "Ἐτι ἀ-
ποφατικῶς ἠγουμένων τῶν Διαφορικῶν, ἢ σὺν τοῖς
Παυσικοῖς, ἐπάγεται οὐ μόνον ὁ ἡ, ἀλλὰ καὶ τὸ εἰμὴ ὡ-
σαύτως, καὶ ὅτι μὴ· οἶον, οὔτε τινα προσελέπousα ἔ-
τερον, ὅτι μὴ σέ· καὶ, τί ἄλλογε, ἔφη, εἰμὴ γέλωτα
ποιεῖν ἐθέλοντες. "Ἐτι ἀποφάσεως ἠγουμένης ἐλλείπει
μὲν ποτε τὸ Διαφορικόν, ἐπάγεται δ' ἀντ' αὐτοῦ ὁ ἀλ-
λὰ κατ' ἐκθλιψιν σὺν τῷ ἡ, ἢ μόνος ὁ ἡ· οἶον, οὐκ ἔστι
τούτο

τοῦτο, ἀλλ' ἢ οἶκος Θεοῦ· καί, οὐδέν, ἢ τὸ πεπραγ-
 μένον αὐτό· Ἐλλείπει δέ ποτε τὰ Διαφορικά καὶ Πει-
 σεως ἠγουμένης· οἶον, τί δέ, ἢ τὸ δειχθέν;

Καν. Η'.

§. κζ'. Τὰ δὲ ἐξ ἴσου τῶν πρόσ τι εἰς δοτικὴν· ὡς
 τὸ φίλος τῷ δεξιῷ, καὶ ἴσος, καὶ γείτων, καὶ ὅμοιος, καὶ ὁ
 αὐτὸς, καὶ ὁ ἐναντίος· τὸ δὲ πρὸς γενικὴν ταῦτα συντάτ-
 τειν, κτητικῷ ἂν εἴη, οὐ τοῦ περὶ τὰ πρόσ τι ἐτύμου.

Ἰπποσημ.

§. κη'. Τὸ ἐναντίος, καὶ εἰς αἰτιατικὴν μετὰ τῆς
 πρόσ· οἶον, ἐναντίος πᾶσι, καὶ ἐναντίος πρὸς πάντας·
 καὶ πάντα δὲ τὰ ἐξ ἴσου τῶν πρόσ τι ὡσαύτως, σπα-
 μιώτερον μέντοιγε. Ἔτι τὸ ἐναντίος, καὶ διὰ τοῦ ἢ ἐ-
 σθ' ὅτε συντάσσεται· οἶον, ταῦναντίον μοι δοκοῦμεν
 πείσεσθαι, ἢ ἐν τῷ πρὸ τοῦ χρόνῳ· Θεουκ. τὸ δὲ ὁ
 αὐτὸς, καὶ πρὸς ὑποτακτικὸν ἄρθρον φέρεται ὁμοιοπτώ-
 τως· οἶον, ὁ αὐτὸς τάπος ἰχθύων, ὃς καὶ θαλάσσης·
 ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ ὅμοιος, ἀλλὰ πρὸς ἀναφορικόν·
 οἶον, καὶ ταῦτα ὅμοιος εἶ, οἷός περ καὶ τᾶλλα. Σημειώ-
 σαι δὲ καὶ τὸ ἑταῖρος πρὸς γενικὴν εἰς συντασσόμενον.

Καν. Θ'.

§. κθ'. Εἰς δοτικὴν δὲ καὶ ὅσα ἐκ τοῦ ὁμοῦ, ἢ
 τῆς

τῆς σὺν τυγχάνει συγχείμενα· οἶον, ὁμοούσιος, ὁμοφυῆς, σύμφητος, συνέδρος· ἰσαύτως δὲ καὶ τὰ ἀπὸ τοῦ ὁμοίου, καὶ ἴσου, καὶ τῶν τοιούτων· οἶον, ὁμοιοσχήμεων, ἰσοπαλῆς.

Ἔποσημ.

§. λ'. Ἐτι καὶ τὰ πάθος σημαίνοντα ῥηματικά, Δοτικῇ μάλισα συντάσσεται, τὸ ποιητικὸν αἰτιολογούση· οἶον, ἀγαπητόν μοι, καὶ γραφίδι γραπτόν. Καὶ ἔτι περιποιολογούση τὸ ὑπουργικόν· δουλωτός, καὶ ὑπόδουλος πάθεσι. Καὶ ὅσα δὲ ἐνέργειαν δηλοῦντα, ῥήμασι συστοιχεῖ δοτικῇ συντασσομένοις, καὶ ταῦτα πρὸς δοτικὴν μάλισα· οἶον, τοὺς βοηθοὺς μοι, καὶ ἐπιβούλους πᾶσι, καὶ πολεμίους αὐτῷ.

Πευσικά. Καν. Ι'.

§. λα'. Τὰ δὲ πευσικά, οἶον τὰ ἀπόκρισιν ὀρισμένως ζητοῦντα, ἥμισυ ἄρθροις συντάσσεται ἐπ' ἐρωτήσῃ ἀρχτικῇ λόγου· ὅτι τὸ μὲν πῦσμα ἀγνωσύντος, τὸ δὲ ἄρθρον ἀναφέροντος· τίς, ποῖος, πότερος, πόςος, πηλίκος· ἐπ' ἀντερωτήσῃ δέτοι τοῦ εἰρημένου καὶ ἐνάρθρως ἐσθ' ὅτε· οἶον, τὰ ποῖα λέγεις,

Καν. ΙΑ'.

§. λβ'. Συνάπτεται δὲ τὰ ἐρωτηματικά ταῦτα ῥήμασι

μασιν ὀριστικοῖς· τίς βαδίζει; ποδαπὸς εἶ; ποσαῖος
 πάρει; καὶ εὐχτικοῖς δὲ διὰ τοῦ ἄν· τίς ἐφίκοιτο ἄν;

Υποσημ.

§. λγ'. Δῆλον δὲ, ὡς αἱ ἀνθυπαυγαὶ οὐ μόνον
 ὁμοιόπτωτοί τε, καὶ ὁμοιομερεῖς, καὶ ὁμοειδεῖς γίνον-
 ται πρὸς τὰς ἐρωτήσεις, ὡς τὸ αὐτὸ ῥῆμα ἀπὸ κοι-
 νοῦ λαμβάνουσαι, ἀλλ' ἔτι καὶ κατ' οὐσίαν κατάλ-
 ληλοι, ἢ ποσόν, ἢ ποιόν, ἢ ποῦ, ἢ ποτέ· οἶον, τίς;
 Σωκράτης· πόσας; μέγας· ὅποιος; φιλόσοφος· ποῦ;
 Ἀθήνησι. πότε; πάλαι.

Καν. ΙΒ'.

§. λδ'. Διαπορητικῶς δέ τις ἐρωτῶν, καὶ οἶον βου-
 λευόμενος περὶ ἑαυτοῦ, ὑποτακτικῶς γρηθήσεται ῥήματι
 ἐν πρώτῳ προσώπῳ· τίς γένωμαι; τί εἶπω; ποτέρῳ
 συμβούλω χρήσωμαι; καὶ ἄνευ τῶν πειστικῶν, βού-
 λει εἶπω; μείνω; ἀπέλω;

Σχόλ.

§. λε'. Ἐχει δὲ καὶ ταῦτα προσκαίμενον, ἢ συνυ-
 πακούμενον τὸ ὀριστικὸν βούλει, ὃ κατὰ μὲν τὸ ἀ-
 πρόσωπον, ὑποτακτικὴν, κατὰ δὲ τὸ β', καὶ γ', ἀ-
 παρέμφατον ἀπαιτεῖ.

Καν.

Καν. ΙΓ'. Ἐπισημασθῆναι τὸν ὄνομα.

§. λς'. Ἐν ἀπλῇ δὲ διαπορήσει πρὸς ὑποτακτικὸν ἐν παντὶ προσώπῳ τὰ Πευσικὰ ταυτοπροσώπως· οὐκ οἶδα τί φῶ· οὐκ ἔχεις τί εἵπης· οὐ γὰρ ἤδει τί λαλήσῃ· ὡσαύτως δέ ται καὶ τὰ Ἀόρισα· αὐτίκα περιῶν ζῆται, ὅτῳ ἐπιδειξῆται· καὶ ἄγῶν βασιλεῦσιν, ὅς τις μᾶλλον Καισαρίον οἰκειώσῃται, καὶ οὐ μᾶλλον ἐκεῖνος ὀνομασθῆ φίλος· ἐνώστε δὲ καὶ πρὸς εὐχτικόν· ἀπορῶν ποῖ τράποιτα.

Α' ὄρισα. Καν. ΙΔ'. Ἐπισημασθῆναι τὸν ὄνομα.

§. λς'. Καὶ τὰ μὴ δηλοῦντα δὲ ὠρισμένως μῆθ' ἐν καὶ διὰ τοῦτο Ἀόρισα προσαγορευόμενα, οὐ συντάσσεται ἄρθροις· ὅς τις, ὅποιος, ὀπότερος, τίς ἐγκλιόμενον· τὸ δ' ἐν τούτοις ἀρχτικὸν ὁ, οὐκ ἄρθρον, ἀλλὰ λέξεως μέρος.

Τ' ποσημ.

§. λή. Τὸ τίς Ἀόρισον, καὶ ἀντὶ τοῦ μέγας ἐσθ' ὅτε λαμβάνεται, δοξαστικοῖς ἐπιφερόμενον ῥήμασιν· οἶον, ἔδοξέ τι λέγειν· καὶ οἶε σαυτὸν τινα. Καὶ ἀντὶ τοῦ ἕκαστος ἐνώστε· οἶον, λεγέτω τίς, ἢ γινώσκει. Ἐτι τὸ ὅς τις Ἀόρισον, ἀντὶ τοῦ ἐρωτηματικοῦ τίς πολλὰ κείται, γνωσικοῦ ῥήματος ἡγουμένου, ἢ δηλωτικοῦ· οἶον, ἵνα εἰδῶμεν ὅτι καὶ λέγει· καὶ οἷς τισιν ὄφθαλ-

ὀφθαλμοῖς ἤρως ἀντιβλέφεται· καὶ δηλώσει ὅστις ἐ-
 σίν. Σημειωτέον δὲ καὶ τὸ εἶτις, ἀντὶ τοῦ ὅστις πολ-
 λαχοῦ κείμενον, καὶ ἀντὶ τοῦ πῶς ἐσθ' ὅτε· οἶον, εἴ-
 τις ἀρετῇ, καὶ εἶτις ἔπαινος, πρέπει τοῖς Ἁγίοις·
 ὀρθωτικὸν δὲ λόγου τὸ, εἶτις.

Ἀναφορικά. Καν. ΙΕ.

§. λθ'. Τὰ δὲ Ἀναφορικά καλούμενα, διὰ τὸ τὴν
 διάνοιαν ἐπὶ τι ἀναφέρεσθαι τῶν προεγνωσμένων, καὶ
 αὐτὰ ὡς τὰ Πευσικά, καὶ Ἀόριστα, οὐ συντάσσεται ἀρ-
 θροῖς. οὐ γὰρ ὁ οἶος, λέγομεν, οὐδὲ ὁ ὅσος.

Ἀνταποδοτικά. Καν. Ις.

§. μί'. Τὰ δὲ Ἀνταποδοτικὰ ὀνομαζόμενα, διὰ
 τὸ ἀνταποδίδοσθαι πρὸς τὰ Ἀναφορικά, καὶ Δεικτικὰ
 καλεῖται, ὅτι πολλάκις χρώμενοι τοῖς τοιούτοις, δει-
 κνύομεν ὁρῶντες τι ὅμοιον· τοιούτος, τηλικούτος, τό-
 σος· ἅ καὶ τῶν δὲ ἐπεκτείνεται· τοιόςδε· καὶ ἄρθροῖς
 συντάσσεται, τὰ τοιάδε. Ἡγεῖται μὲν δὴ ἀλλήλων
 ἐν τῇ συντάξει, καὶ ἐπιφέρεται· οἶον, αἰθ' ὅσον ἦσ-
 σων εἰμί, τόσον σέο φέρτερος εἶην· καὶ ἄλλ' οὐδ' οἱ
 τόσσοι ἦσαν, ὅσοι ἐλίχωπες Ἀχαιοί.

Καν. ΙΖ.

§. μβ'. Καὶ χωρὶς δὲ Ἀναφορικῶν λαμβάνεται τὰ
 Ἀντα-

Ἀνταποδοτικά ἀπολύτως, ἤτοι ἀποσηματικῶς, ἢ θαυμασικῶς· τοίην κεφαλὴν ποθεῶ· πολλῶ δὲ μᾶλλον τὰ Ἀναφορικά δίχα τῶν Ἀνταποδοτικῶν· συμφορῶν γὰρ πεπεύραται, οἷων οὐδεὶς φάμεν· καὶ σαφοῖς ἐνέτυχεν, οἷοις οὐδεὶς· καὶ πολέμους διήνυσεν, ὅσους οὐδεὶς.

Καν. ΙΗ΄.

§. μβ. Τὰ γεμὴν Ἀναφορικά, καὶ τῶν Ἀορίστων τὰ ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμενα, καὶ ὀρθωτικά ἐσι λόγου, πρὸς ὀριστικὸν μὲν καθ' ἑαυτὰ συντασσόμενα, μετὰ δὲ τοῦ Ἀοριστολογικοῦ ἄν, πρὸς ὑποτακτικόν· ὅστις ποτ' ἐσι, καὶ οἷος ἄν ἦ· καὶ πρὸς εὐκτικόν δὲ χωρὶς τοῦ Ἀοριστολογικοῦ ἄν· ὁποῖος εἶη.

Τ' πρὸσημ.

§. μγ. Θαυμασικῶς δὲ λαμβανόμενα τὰ Ἀναφορικά, οὐκ αἰεὶ ὀρθωτικά γίνονται λόγου, ἀλλὰ καὶ πρὸς μετοχὴν ἐσθ' ὅτε, ἢ ἀπαρέμφατον ἀποδίδεται· οἷον, ἠλικὴν πότ' ἐχόντων δύναμιν Λακεδαιμονίων (Δημ.) ἀντὶ τοῦ πάνυ μεγάλην. Καὶ κατ' ἐπίτασιν δὲ μόνην ἔσιν οὐ κεῖται· οἷον, θαυμασόν τι οἷον κάλλος προβαλλομένης· καὶ πλείστον ὅσον ἐπιζήσας χρόνον. Ἐν δὲ τῷ, ὅσον ἐμὲ γινώσκειν, καὶ ὅσα καμὲ εἰδέναί, ἐπινοητέον ἔξωθεν τὸ ἀπρόσωπον ἐσίν· οἷον, ὅσον ἐσίν ἐμὲ γινώσκειν, καὶ ὅσα δυνατόν ἐσιν εἰδέναί, Προάγεται δὲ ταῦτα καὶ κατ' ὀρθόν· οἷον, ὅσα γε ἡμεῖς

μεῖς ἴσμεν, καὶ ὅσα ἑμαυτῷ συνεπίσασμαι. Τὸ δὲ ὅσαπερ, ἀντὶ τοῦ ὥσπερ λαμβάνεται μὲν, ἀλλὰ καὶ συντάσσεται ὡς ὡσπερ· οἶον, νυκτὶ δὲ, ὅσαπερ ἄλλοι ἡμέρα χρῆσθαι· καθάπερ καὶ τὸ οἶα, ἀντὶ τοῦ ἄτε, ἀλλὰ πρὸς μετοχὴν κατ' ἐκεῖνο. Καὶ ἀντὶ δὲ τοῦ ὡς κεῖται τὰ ἀναφορικὰ ἔσιν οὐ· οἶον ἐλάβομεν ἐγχερίψαντες πέτρα προβεβλημένη τῆς γῆς, ὅσον εἶναι βραχεῖαν χερρόνησον· καὶ, τὸ δὲ ἑτερεῖόν ἔσιν, οἶον ἄξιον εἶναι καὶ διηγήσασθαι. Συνέσ. Λαμβάνεται μὲν τοι τὸ ὅσον, ἐνθα τι τῶν παρισωτικῶν εἰνοῦται. τὸ δὲ οἶον, ἐνθα τι τῶν ὁμοιωματικῶν.

Τ' ποσημ. Β'.

§. μδ'. Σημειῶσαι δὲ, ὅτι τὸ οἶος, ἐστ' ὅτε καὶ τὸ δυνατὸς σημαίνει μετὰ τοῦ τε, καὶ χωρὶς οἶον, εἴη δ' ἂν καὶ ὁ τοῦ ἡμετέρου ἐταίρου θεάγους χαλινὸς οἶος κατασχεῖν. Πλάτ. Καὶ τὸ ἔτοιμος· οἶον, ὁ δὲ αὐτόχρομα μακκαβαῖος, οἶος ἦν ἐγκαρτερῆσαι τῷ δόγματι. Συνέσ. Καὶ τὸ ὁμοιος· οἶον, ἡμεῖς δὲ γνόντες ποῖς οἶοις τε ἡμῖν καὶ ὑμῖν χαλεπὴν εἶναι τὴν δημοκρατίαν. Ξεν. Ἐτι τὸ οὐχ οἶον, ἀντὶ τοῦ οὐ μόνον οὐ, ἔσιν οὐ κεῖται· οἶον, οὐχ οἶον ὠφελεῖν δύναται ἂν τοὺς φίλους, ἀλλ' οὐ δ' ἑαυτὸν σφίζειν· καὶ ἔτι τὸ οὐδὲν οἶον, ἀντὶ τοῦ οὐδὲν τὸ κωλύον· οἶον, οὐδὲν γὰρ οἶον ἀκούειν αὐτῶν τοῦ νόμου. Δημόσθ.

Καν.

Καν. ΙΘ'.

§. με'. Κοινή μὲν οὖν ἅπαντα ἀπ' εὐθείας εἰς ῥήμα φέρεται, ἢ λεγόμενον, ἢ νοούμενον, ὁμοιοπροσωποῦν τε, καὶ ὁμοιάρθρον τῇ εὐθείᾳ.

Περιληπτικά. Καν. Κ'.

§. μς'. Τὰ δὲ Περιληπτικά, οἷον τὰ δι' ἐνικοῦ ἀριθμοῦ πλήθος σημαίνοντα, ἐνικοῖς καὶ πληθυντικοῖς συντάσσεται ῥήμασιν· ὁ δῆμος εἶπε, καὶ ὁ δῆμος εἶπον· καὶ τοὶ ἄλλα πάντα τῶν ὀνομάτων ἐνικῶς προφερόμενα, ἐνικοῖς συντάσσεται ῥήμασι, δυϊκῶς δὲ, δυϊκοῖς, πληθυντικῶς δὲ, πληθυντικοῖς. Πλὴν τῶν (Ἄττικῶς συντασσόμενων ἐνικοῖς) οὐδετέρων πληθυντικῶν,

Καν. ΚΑ'.

§. μζ'. Ἄττικοί γὰρ τὰς πληθυντικὰς τῶν οὐδετέρων εὐθείας ἐνικοῖς συντάσσουσι ῥήμασι· παίζει τὰ παῖδια.

Καν. ΚΒ'.

§. μη'. Κανὴ δὲ ἅπτα τῶ μὲν σχηματισμῶ πληθυντικῶν, τῇ δὲ σημασίᾳ ἐνικῶν, ἢ δυϊκῶν, ταῦτα, τῶ μὲν

μὲν σηραϊνομένω ῥήμασιν ἐνικοῖς, ἢ δυϊκοῖς οὐχρὴ συντάσσειν, τῷ δὲ σχηματισμῷ, πληθυντικοῖς. Ἀθηναί φιλοσοφία διέπρεπον, οὐ διέπρεπε· καὶ ἀμφοτέροι γράφουσιν, οὐ γράφετον.

Καν. ΚΓ'.

§. ρθ'. Τὸ δ' ἄμφω, καὶ δύο δυϊκῶς, ὡς τῆ σημασίᾳ, οὕτω καὶ τῆ φωνῇ, δυϊκοῖς τε, καὶ πληθυντικοῖς συντάσσεται ῥήμασι· τὸ μὲν διὰ τὴν φυσικὴν σημασίαν, τὸ δὲ διὰ τὸ ἐμπεριέχεσθαι τῷ πληθυντικῷ ἀριθμῷ τὸ ἓν, καὶ τὰ δύο· ἄμφω οὖν τρέχεται λεγόμεν, καὶ ἄμφω τρέχουσιν· οὐμὴν ἀλλὰ καὶ πτωτικοῖς ὁμοίως διὰ τὸν αὐτὸν λόγον· δυοῖν λεγόντων, καὶ δυοῖν λεγόντων.

Γ' ποσημ.

§. ν'. Μεγαλογραφεῖται μὲν τὸ δύο, ἐπὶ δυϊκῆς μόνης σχέσεως Ἀττικῶς· οἷον, δύο ἄνδρες μαρτυρεῖτον· μικρογραφεῖται δὲ κοινῶς ἐπὶ τε δυϊκῆς, καὶ πληθυντικῆς σχέσεως· οἷον, οἱ δὲ δύο οὗτοι εἰσιν Εὐστάθιος, καὶ Βαρῖνος· μάρτυς δὲ ἀξιόχρεως καὶ ἡ χρῆσις· εἰδὲ φησιν ὁ Θεόδωρος, ὅτι τρίτης τὰ τοιοῦτο σχῆμα, ἀλλ' αὐτὸς αὐτόθι ἐπάγει· τὸ δὲ δύο (γράφων τῷ μικρῷ) οὐ μόνον ἐπὶ αἰτιατικῆς λέγεται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ γενικῆς, καὶ δοτικῆς. Ἐπι ἰσέον, ὡς ἡ τοῦ δύο

Β σύντα-

σύνταξις ἀναπληθεῖσα, δεκτικὴ γίνεται ἄρθρου· οἱ δύο ἄνθρωποι τρέχουσι· τὸ δὲ ἄμφω, καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ ἀμφοτέρω, ἀνεπίδεκτον ἄρθρου· ἐπὶ δυάδος γὰρ πάλαι ἐγνωσμένης παραλαμβάνεται, οἴκοθεν ἔχον τὴν τοῦ ἄρθρου ἀναφορὰν· ὅθεν καὶ μετὰ τὴν τοῦτου σύνταξιν εὐέφικτος ἢ τοῦ ἄρθρου παράθεσις· οἶον, ἄμφω τοὺς Διονυσίους ἀπέσειλα.

Καν. ΚΔ΄.

§. να΄. Καὶ μὲν δὴ καὶ περὶ ἅπασαν λέξιν ἐπίδεκτικὴν ἀριθμοῦ, χρώμεθα τῷ πληθυντικῷ πολλακίς· ὁ γὰρ εἰς λέγοι ἂν, ἡμεῖς γράφομεν· ἀνάπαλιν γεμῆν ἐνικοῖς χρῆσθαι· ἢ δυϊκοῖς ἀντὶ πληθυντικῶν, φαῦλον· τὸ δὲ Ομήρου, μήπως ὡς ἀφίσι λίνου ἀλόν τε πανάγρου, ἀνδράσι δυσμενέεσσιν ἔλωρ καὶ κύρμα γενησθε· σχῆμα Ποιητικόν ἐσι, καὶ τῷ πεζῷ λόγῳ ἀχρησον.

Ἀριθμητικά.

§. νβ΄. Τῶν δὲ Ἀριθμητικῶν παρ' ἄλληλα τεταγμένων τὸ ἐλάττω μάλιστα προηγεῖσθαι φιλεῖ· οἶον, τρεῖς καὶ τριακοντα ἐπὶ ἑκατόν.

Ἐπιμεριζόμενα. Καν. ΚΕ΄.

§. νγ΄. Τῶν δὲ Ἐπιμεριζομένων τετραχῶς σχηματι-

ματιζομένων, εἷς ἐκ δύο, ὡς ἕτερος· δύο καθ' ἓνα, ὡς ἑκάτερος· εἷς ἐκ πολλῶν, ὡς ἄλλος· πολλοὶ καθ' ἓνα, ὡς ἕκαστος· τὴ μὲν ἕτερον, καὶ ἄλλα ἐπιδέχεται ἄρθρον· τὸ δ' ἑκάτερον, καὶ ἕκαστον, οὐ· πάντα δέ ται πρὸς γενικὴν· ἢ κτητικῶς, ἢ διαφορικῶς· οἶον, ἕκαστον τῶν ζώων, ἕτερον τοῦ λίθου ἐστίν· ἐπιθετικῶς μὲν τοι καὶ ταῦτα ὁμοιογενῶς, καὶ ὁμοιοπτῶτως συντάσσεται τοῖς κυρίοις, καὶ πρὸς ἠγορικάις.

ΥΨΟΣΗΜ.

§. νδ. Τὸ ἑκάτερος, καὶ ἕκαστος, καὶ ἐνικοῖς, καὶ πληθυντικοῖς συντάσσεται ῥήμασιν, ὡς τὰ περιληπτικά· ἑκάτερος ἐν μέρει εἰπάτω, ἀλλὰ καὶ εἰπάτωσαν· καὶ ἐσκήιδναντο ἕκαστος. Ἐτι Ἀντωνυμικῶς προσκειμένης τῆς γενικῆς, ἐστὶ φάναι, οὐ μόνον ἕκαστος ἡμῶν, ἢ ὑμῶν, ἢ αὐτῶν γράφει, ἀλλὰ καὶ ἕκαστος ἡμῶν γράφομεν, καὶ ἕκαστος ἡμῶν γράφετε, καὶ ἕκαστος αὐτῶν γράφουσιν· οὕτω μὲν τὰ κατὰ σημάσιαν εἶδη.

Πατρωνυμικά. Καν. Κς.

§. νε. Τῶν δὲ κατὰ φωνήν, τὰ μὲν ἀπὸ πατρὸς καὶ προγόνων ἐσχηματισμένα, καὶ Πατρωνυμικά διὰ τοῦτο καλούμενα, κύρια δυνάμει ἐστίν· ὅθεν δὴ καὶ σύνταξιν τὴν αὐτὴν τοῖς κυρίοις ἔχει πρὸς τὰ ἐπιθετικά· οἶον, Πηλείδης γενναῖος. Καὶ συντάσσειν δὲ τοῖς πατρωνυμικαῖς

πατρωνυμικοῖς ἔξει τὰ κύρια τῶν παιδῶν αὐτῶν ὀνόματα· τοῦ σαφοῦς χάριν, ἔνθα κοινὸν πλείοσιν ἢ πατρωνυμία· οἷον, Ἀτρεΐδης Μενέλαος· ὁ Πριαμίδης Ἑκτωρ.

Κτητικά. Καν. ΚΖ΄.

§. νς. Τὰ δὲ κτητικά καλούμενα, διὰ τὴν αὐτοῖς ἐμφαινομένην κτήσιν ἐπίθετα ὄντα, καὶ ταῦτα ὁμοιογενῶς, καὶ ὁμοιοπτιῶτως, καὶ ὁμοιαριθμῶς συντάσσεται τοῖς κυρίοις, καὶ προσηγορικοῖς· τὴν τε σύνταξιν τοῦ ἄρθρου ὁμοίως ἔξει τοῖς ἐπιθέτοις· ἢ Ἰωνικὴ σολή· ἢ σολή ἢ Ἰωνική· καὶ μεταλαμβάνοντι τὸ Ἰωνικὸν τῆς σολῆς.

Υποσημ.

§. νζ. Γίνεται δὲ ἡ τοιαύτη μετάληψις οὐ μόνον ἐν τῇ συντάξει τινῶν κτητικῶν, ἀλλὰ δὴ καὶ ἐν τῶν ἄλλων ἐπιθέτων πολλαχῆ· οἷον τὸ ἠδὺ τοῦ βίου, καὶ τὸ περιὸν τῆς ἐννοίας, ἀντὶ τοῦ, ὁ ἠδὺς βίος, καὶ ἡ περιούσια ἐννοία· οἷ γε μὴν Ἀττικοὶ ἐπὶ τῆς τοιαύτης μεταλήψεως σώζουσι τὸ ὁμοιογενὲς καὶ ἐπὶ τοῦ ἐπιθέτου· οἷον, ἡ πολλή τῆς σρατιᾶς, ἀντὶ τὸ πολὺ. Κατὰ μετάληψιν δὲ που περιπέφρασαι καὶ τὸ, τὰ τῆς ὑγείας, καὶ τὰ τοῦ πολέμου· ἀντὶ τοῦ, ἡ ὑγεία, καὶ ὁ πόλεμος.

Ἦτος.

Υποσημ. Β'.

§. vii. Παρατηρήεται δέ και ὡς ἡ τῶν κτητικῶν σχέσις ἐν μὲν Ἀντωνυμίαις καὶ πρὸς μεῖζονα λαμβάνεται, καὶ πρὸς ἴσον, καὶ πρὸς ἐλάσσονα· φανερόν γάρ, ὁ ἐμὸς δεσπότης, καὶ φίλος, καὶ δούλος· ἐν δὲ ὀνόμασι πρὸς ἐλάσσονα μόνον· ἦτοι γὰρ πρὸς ἔργα, ἢ κτήματα, ἢ πρὸς ζηλωτὰς· οἶον, Πλατωνικὸς λόγος, καὶ οἶκος, καὶ Πλατωνικὸς φιλόσοφος· οὐ μὴν καὶ Πλατωνικὸς πατήρ, ἢ φίλος.

Συγκριτικά, καὶ ὑπερβ. καν. κη'.

§. viii. Τὰ δὲ Συγκριτικά, καὶ ὑπερθετικά, κοινῇ μὲν πρὸς τὰ ὑποκείμενα προσηγορικά τε, καὶ κύρια (ὧν κατηγορεῖται) συντάσσεται, ὡς τὰ ἐπίθετα, ὁμοιογενῶς, καὶ ὁμοιοπτῶτως· πρὸς ἃ δὲ ἔχει τὴν σύγκρισιν, γενικὴν ἀπαιτεῖ. Ἀχιλλεὺς ἰσχυρότερος Αἴαντος, καὶ ἰσχυρότατος Ἑλλήνων.

Διαφοραί. καν. κθ'.

§. ix. Ἄλλὰ τὰ μὲν συγκριτικά οὐ μόνον ἐνικοῦ, ἀλλὰ καὶ πληθυντικοῦ εἶληχε γενικὴν, τὰ δὲ ὑπερθετικά, πληθυντικοῦ μόνον. Συγκριτικὸν μὲν γὰρ, το κατ' ἐπίτασιν ἢ πρὸς ἐν λαμβανόμενον, ἢ πρὸς πλείω· Σωκράτης Μελίσσου σοφώτερος, καὶ ἐτέρων ἐνδό-

ἐνδόξων· ὑπερθετικὸν δὲ, τὸ κατ' ἐπίτασιν πρὸς πλείω αἰί. Σωκράτης Ἑλλήνων σοφώτατος.

§. ξα'. Τὸ δ' ἄριστα ἑαυτοῦ διαλεχθῆναι τινα, λέγεται μὲν, οὐ πρὸς τὸ πρόσωπον δέ, οὐ ἢ γενική, ἢ παράθεσις· ἀλλὰ πρὸς τὰς ἄλλας αὐτοῦ διαλέξεις· ὅπως οὖν ἀλλ' ἅττα αἰί τῶν περὶ τὸ πρόσωπον θεωρητέον· ἐν γὰρ τοῖς τοιούτοις τὸ ὑπερθετικόν, ὡς ἂν εἰ λέγοι τις, ἄριστα τῶν ἄλλων ἑαυτοῦ διαλέξεων.

Κα ν. Δ'.

§. ξβ'. Καὶ τὰ μὲν οὐ μόνον πρὸς ὁμοφυῆς, ἢ ὁμότεχον, ἢ συγγενές, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἑτερογενές· Δημοσθένης Αἰσχίνου δεινότερος. Ὅμηρος Ὀρφέως σοφώτερος· τὰ δ' ὑπερθετικά πρὸς τε τῶν ὁμοίων καὶ συγγενῶν αἰί. Ἐκτωρ ἀνδρείοτατος Τρώων.

Κα ν. ΛΑ'.

§. ξγ'. Καὶ τὰ μὲν συγκριτικά, καὶ τοῦ ἢ μεσολαβοῦντος, καὶ μετ' αὐτὸ πτώσεως, ἧς καὶ τὸ συγκριτικὸν ἦν, ἐπαγομένης συντάσσεται· οἶον, ἀρείοσιν, ἥπερ ὑμῖν ἀνδράσιν ὠμίλησα· καὶ ἔτι μετὰ τὸ ἦ, τῆς κατὰ σὺν αἰτιατικῇ προσκειμένης· πλέον ἢ κατὰ ἄνθρωπον· καὶ μετὰ τοῦ ὡς ἐστ' ὅτε· οἶον, ἢ ὡς κατὰ ἄνθρωπον. Καιμὴν καὶ πρὸς Ἀπαρέμφατον λέγε-

λέγεται, μεσολαβούκτος ὅτε μὲν τοῦ ἦ, καὶ ἅμα τοῦ ὡσεὶ ἀποσατικοῦ, ὅτε δὲ τοῦ ἦ μόνου· οἷον, τὸ νόσημα μεῖζον ἢ φέρειν, ἢ ὡσεὶ δύνασθαι φέρειν· τὸ δὲ ὑπερθετικὸν οὐδὲν τῶν τοιούτων προσλαμβάνειν ἐθέλει.

Ἦ ποσημ.

§. ξδ'. Ἄλλ' ἢ αὐτὴ μὲν τῷ συγκριτικῷ πτωσί μετὰ τὸ ἦ ἐπάγεται, εἴπερ ἅμφω πρὸς τὸ αὐτὸ ῥῆμα ὁμοίως φέρονται· εἶδ' ἕτερον ἐπάγεται ῥῆμα μετὰ τὸν ἦ, ὡς τὰ πολλὰ ἐλλείπει τὸ πτωτικόν, πρὸς ὃ ἢ σύγκρισις· οἷον πλεῖω κακὰ ποιούμεν, ἢ πάσχομεν· καὶ εὐνοῦς ἐροῖς τοὺς ἵππους δούς, ἢ νῦν σοι εἶχον· Ξεν. Ἐτι ἀντὶ τοῦ ἦ, καὶ ἢ παρὰ εὐρηται σὺν αἰτιατικῇ· οἷον, Ἡλίου τε ἐκλείψεις, αἱ πυκνότεραι παρὰ τὰ ἐκ τοῦ πρὶν χρόνου μνημονευόμενα ξυνέβησαν. Θουκ.

Καν. Δβ'.

§. ξε'. Ἐτι τὰ μὲν ὑπερθετικὰ μεγίστην ἐπίτασιν ἔχοντα, οὐδὲν τῶν ἐπιτατικῶν δέχεται ἐπιρρήμάτων, λίαν, ἢ μάλιχα, ἢ τι τοιοῦτο· τὰ δὲ συγκριτικὰ, ἅτε μὴ τὴν τελεωτάτην ἐπίτασιν ἔχοντα, ἐστ' ὅτε δευτέραν ἐπιρρήματικὴν προσλαμβάνει ἐπίτασιν· οἷον τὸ Ὀμήρου, πολλὰ παυρότεροι, καὶ ῥιγίτεροι δὴ μᾶλλον ἔσεσθε.

Ἦ πο-

Υποσημ.

§. ξς'. Τὰ γεμὴν ποσότητος, ἢ τόπου σημαν-
τικά ὑπερθετικά, τὸ ὡς, ἢ ὅτι, ἐπίτατικῶς ἐνίο-
τε προσλαμβάνει· ὅτι πλεῖστα, ὡς ἔγρισα, "Ἐσι δ'
ὅτε καὶ τοῖς λοιποῖς ὑπερθετικοῖς δευτέρα ἐπίτασις πρό-
σχειται, ἀλλ' ἢ κατὰ παρολκήν φασιν, ἢ εἰς ἔνδειξιν
ὑπερβολῆς· ὡς τὸ, ἔχθιστος δ' Ἀχιλλῆϊ μάλισ' ἦν, Ἰλ. β.

Καν. ΛΓ'.

§. ξζ'. "Ἐτι τὸ ὑπερθετικὸν ἔστιν ὅτε καὶ πρὸς οὐδε-
μίαν ἀποδίδεται γενικήν· οἶον, ἔσπερος, ὃς κάλλιστος
ἐν Οὐρανῷ ἴσεται ἀσὴρ· τὸ γοῦν ἀσὴρ, ἀντὶ ἀσέρων
κατὰ μετάληψιν.

Καν. ΛΔ'.

§. ξη'. "Ἐσι δὲ ἅ καὶ ἀπολύτως λεγόμενα, ὑπερθε-
τικῆς τυγχάνει συντάξεως, δι' ὑπεροχὴν ἐνυπάρχου-
σαν σφίσι· οἶον, τὸ, διὰ, καὶ ἔξοχος, καὶ κορυφαῖος,
καὶ μόνος· διὰ γὰρ θεῶν, καὶ μόνος πάντων, καὶ
κορυφαῖος, καὶ ἔξοχος πάντων.

Καν. ΛΕ'.

§. ξθ'. Ἀνάπαλιν δ' ἐνίοτε τοῖς συγκριτικοῖς ἀν-
τι

τι ἀπλῶν θετικῶν ἐσι χρήσασθαι· καίτοι καὶ τοῦ θε-
τικῆς μετριώτερον βούλεσθαι ὁ λέγων δοκεῖ.

Υ΄ ποσημ.

§. ο΄. Συμβαίνει δὲ τὸ ταιούτο μάλιστα, ἔνθα οὐ
πρὸς ὅμοια, πρὸς δὲ τάναντία ἢ σύγκρισις ἂν θεωροῖ-
το· οἶον, ὡς περ ἐκ τῶν χρηστοτέρων ἤλθε τὰ λυπη-
ρά, οὕτως ἐκ τῶν λυπηρῶν ἐπανελθεῖν τὰ χρηστότε-
ρα. Ναξίαν. Καί, ἐγὼ δ' ἄκομψος εἰς ὄχλον δοῦ-
ναι λόγον, εἰς ἡλικας δὲ, κωλίγους σοφώτερος. Πλού-
ταρ.

Υ΄ υποκοριστικά. Καν. Λς΄.

§. οα΄. Τὰ δὲ ὑποκοριστικά, καὶ ἔτι τὰ παρώνυ-
μα, καὶ ῥηματικά, ἴδιαν μὲν οὐκ ἔλαχε σύνταξιν,
ὅσα δ' ἐπίθετα ἐν αὐτοῖς, δῆλον ὡς ταύτη καὶ τὴν
ἐπιθετικὴν λαμβάνοι ἂν σύνταξιν πρὸς τὰ κύρια τε,
καὶ προσηγορικά· σύνταξις μὲν τοίνυν τῶν ὀνομάτων
τοιαύτη.

Υ΄ ποσημ.

§. οβ΄. Ἰσέον δὲ, ὅτι τὰ ῥηματικά ἔστιν ὅτε τὴν
αὐτὴν

αὐτὴν τοῖς ῥήμασι σύνταξιν παραδέχονται· οἷον, ἀ-
πόσασις Λεσβίων ἀπὸ Ἀθηναίων· καὶ Πλαταιῶν ἄ-
λωσις ὑπὸ Λακεδαιμονίων. Δημ. καὶ, διὰ τὴν τῶν
χωρίων ἀλλήλοις οὐκ ἀπόδοσιν. Θουκ.

Ἀνάλυσις Ὀνόματος

§. ογ'. Ἀνάλυσις δὲ, οὐ μόνον τοῦ κτητικοῦ ἔστιν,
οἷον, Τελαμώνιος υἱὸς, Τελαμώνος υἱὸς· καὶ τὸν ἑ-
μὸν φίλον, τὸν φίλον μου· ἀλλὰ καὶ πᾶν τὸ παρηγ-
μένον ἀναλύοιτ' ἂν εἰς τὸ ἐξ οὗ παρήκται, κατὰ τὸν
δεινὸν Ἀπολλώνιον.

§. οδ'. Καὶ τὸ πατρωνυμικὸν τοίνυν ἀναλύειν ἔστιν,
εἰς τε τὴν γενικὴν τοῦ πατρὸς, καὶ τὴν ἐμπεριειλημ-
μένην τοῦ υἱοῦ πτώσιν· οἷον, Πηλείδης, ὃ τοῦ Πη-
λέως υἱὸς. Καὶ τὰ συγκριτικὰ δὲ, καὶ ὑπερθετικὰ, εἰς
τε τὸ ἴδιον θετικὸν, καὶ τὸ προσῆκον τῆς ἐπιτάσεως·
οἷον, σοφώτερος, ὃ μᾶλλον σοφὸς, καὶ ἰσχυρότατος
πάντων, ὃ ἰσχυρὸς ὑπὲρ πάντας. Καὶ τὰ ὑποχורי-
κὰ δὲ, καὶ τὰ παρώνυμα, καὶ ῥηματικὰ οὐκ ἀποπέ-
φυκε πρὸς ἀνάλυσιν, εἴτις αὐτὰ εὐκαίρως, καὶ οἰκειῶς
πρὸς τὰς ἐννοίας μεθοδεύοιτο· ἀλλ' οὗτοι μὲν ἑρμη-
γείας μᾶλλον εἰσιν, ἢ συντάξεως τρόποι.

Κ Ε Φ. Β΄.

ΠΕΡΙ ῬΗΜΑΤΟΣ.

Ὅρισμοί

§. οε΄. Τὸ δὲ ῥῆμα, ἔστι μὲν λόγου μέρος, προσώπων τε διακριτικόν, καὶ χρόνων διαφόρων προσσημαντικόν κατὰ διαφοροὺς μετασχηματισμούς.

§. ος΄. Τί δὲ ἔστιν ὁ χρόνος, πλεον ἂν εἴη, ἢ κατὰ γραμματικὴν θεωρησάι τε, καὶ ὀρίσασθαι, λαβεῖν οὖν καὶ τὸν χρόνον, ὡς καὶ ἄλλα πολλὰ, συγκεχυμένως χρῆναί φαμεν, ἀλλὰ μὴ περιεργάζεσθαι τοῦ τῆς κινήσεως ἀριθμὸν κατὰ τὸ πρότερόν τε καὶ ὕστερον· πλεον γάρ τοι οὐδὲν εἰς τὸ παρὸν ἢ τοῦ διωρισμένου γνῶσις ἡμῖν συμβαλεῖται.

§. οζ΄. Διηρημένου δὲ τοῦ ῥήματος χρονικῶς, ὁ μὲν ἐνεσῶς, τὸ ἐνιστάμενον σημαίνει, καὶ ἀτελές· ὁ δὲ παρατατικός τὸ παρατεταμένον, καὶ ἀτελές τοῦ παρωχημένου· ὁ δὲ μέλλον, τὸ μῆπω γεγονός· ὁ δὲ παρακειμένος, τὸ παρεληλυθὸς ἄρτι, καὶ ἐντελές τοῦ ἐνεσῶτος· ὁ δὲ ὑπερσυντελικός, τὸ παρεληλυθὸς πάλαι, καὶ ἐντελές τοῦ παρακειμένου· ὁ δὲ ἀόριστος,

τὸ πα-

τὸ παρεληλυθὸς μὲν, καὶ τέλειον, οὐχ ὠρισμένον δέ.

§. οή. Διηρήσθω δὲ τὸ ῥῆμα καὶ ἐπιπλέον ὡδί. τὸ μὲν γὰρ τοι, Προσωπικόν· οἶον, λέγω· τὸ δὲ, Ἀπρόσωπον· οἶον, χρή. Προσωπικοῦ δ' αὖ τὸ μὲν, Ἐνεργητικόν· τὸ δὲ, Παθητικόν· τὸ δὲ, Οὐδέτερον. τὸ δὲ, Μέσον· τὸ δὲ Ἐπίμεσον.

§. οθ. Ἐσι δὲ ἐνεργητικὸν μὲν, τὸ ἐνεργητικὴν αἰεὶ ἔχον φωνὴν τε, καὶ σημασίαν, καὶ σχηματικὸν παθητικὸν εἰς μαι, εἰ μὲτα τῆς λήξεως καὶ τὰ τῆς συντάξεως σώζονται καὶ διανοίας· οἶον, φιλῶ, ὅτι καὶ φιλοῦμαι.

§. πί. Παθητικὸν δὲ, τὸ παθητικὴν αἰεὶ ἔχον φωνὴν τε, καὶ σημασίαν, ἐκ προϋφισταμένης διαθέσεως ἐνεργητικῆς· οἶον, φιλοῦμαι, ὅτι φιλῶ.

§. πα'. Οὐδέτερον δὲ, τὸ ἐνεργητικὴν μόνην ἔχον φωνὴν.

§. πβ'. Ἐπίμεσον δ' ἔμπαλιν, τὸ μόνην παθητικὴν.

§. πγ'. Τὸ δὲ μέσον ἀπὸ τῆς σημασίας εἰληπταί, τὸ δυνάμενον τὸ αὐτὸ καὶ ἐνεργεῖαν σημαίνειν καὶ πάθος· οἶον, βιάζομαι σε, ἀλλὰ καὶ βιάζομαι ὑπὸ σοῦ.

§. πδ'. Ὑποδιαίρεται δ' αὖ τὸ οὐδέτερον, ὡς ἐκ τῆς σημασίας, τετραχῶς· τὸ μὲν γὰρ σημαίνειν ὑπαρξίν, ὑπαρκτικόν· οἶον, εἰμί· τὸ δὲ, ἐνεργεῖαν, ὀλοενεργητικόν· οἶον, τρέχω· τὸ δὲ, πάθος, αὐτοπαθητικόν· οἶον, πάσχω· τὸ δὲ, μηδέτερον· αὐτοουδέτερον· οἶον, ζῶ.

§. πέ. Παρα-

§. πε'. Παραπλησίως δέ τοι καὶ τὸ ἐπίμεσον· τὸ μὲν γὰρ δειλοῦν ἐνέργειαν, Αὐτοενεργητικόν· οἷον, μάχομαι· τὸ δὲ, πάθος, Ὀλοπαθές· οἷον, γίνομαι· τὸ δὲ, μηδέτερον, αὐτὸ μόνον, ἐπίμεσον· ὡς τὸ ζήσομαι· τὸ δὲ ὑπαρξίν σημαῖνον, δῆλον ὅτι Ὑπαρκτικὸν ἐν τοῖς ἐπίμέσοις· οἷον, τὸ ἔσομαι.

Σχόλ.

§. πς'. Τὰ γοῦν οὐδέτερα, καὶ ἐπίμεσα, τῆ φωνῆ διαφέροντα, τῆ γε σημασίᾳ ἀδελφὰ τυγχάνουσι καὶ ὁμόλογα· διὸ δὴ καὶ ἀλλήλων πολλάκις ἀντικαθίσταται, ὅταν τὸ αὐτὸ ῥῆμα κατὰ χρόνους διαφόρους συναμείψῃ καὶ τὴν διάθεσιν· οἷον, τὸ μὲν ἀναβαίνω, Ὀλοενεργητικόν· τὸ δὲ ἀναβῆσομαι· Αὐτοενεργητικόν· καὶ τὸ μὲν γίνομαι, Ὀλοπαθές· τὸ δὲ γέγονα, αὐτοπαθητικόν· καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων δὲ ὡσαύτως, ἐπὶ τὰ συνωνυμοῦντά πως ἐκάστων μεθισαμένων. Συμβαίνει δὲ τὸ τοιοῦτο καὶ ἐν τοῖς ἐνεργητικοῖς, καὶ παθητικοῖς· ἀλλ' ἐπὶ τὸ μέσον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τούτοις τὰ τῆς ἀμοιβῆς γίνεται· οἷον, γινώσκω, γνώσομαι, πείθομαι, πέποιθα. Ἔτι ἰσέον, ὡς τὸ ὀλοενεργητικὸν οὐδέτερον, ἐν τρίτῳ προσώπῳ σχηματίζει παθητικόν· οἷον, περιπατεῖ τις τὴν ὁδόν· καὶ περιπατεῖται ἡ ὁδός· πλέει τὴν θάλασσαν, καὶ πλεῖται ἡ θάλασσα, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως.

Διαίρεσις ἑτέρα Ῥημάτων.

§. πζ'. Συμπάντων δὲ τῶν Ῥημάτων, τὰ μὲν ἀμεταβάτως θεωρεῖσθω, τὰ δὲ, μεταβατικῶς· καὶ τὰ μὲν, τελείως· τὰ δὲ, ἀτελῶς· τῶν δὲ μεταβατικῶν αὐτῶν, τὰ μὲν κατ' ἐκπομπὴν θεωρεῖσθω, οἴκοθεν προβάλλοντά τι· τὰ δὲ, κατ' εἰσπομπὴν, ἔξωθεν τι λαμβάνοντα, τὰ δὲ, κατὰ περιποίησίν τε, καὶ ὑπουργίαν.

Σύνταξις τῶν Προσωπικῶν ἀμεταβάτως.

Καν. Α'.

§. πη'. Ἐχει δὲ ἄρα ἅπαντα πῶσιν προϋφιστάμενην ἐκ πρώτου ὀρθήν, ἢ καὶ συμφέρεται, ἢτοι λεγομένη, ἢ νοουμένη, ἐπὶ πάσης κλίσεως, καὶ ἀριθμοῦ, καὶ προσώπου, καὶ χρόνου, πλὴν τῶν ἀπαρεμφάτων· ταῦτα γὰρ αἰτιατικὴν περιέχει.

Υποσημ.

§. πθ'. Ἐπὶ μὲν οὖν τοῦ πρώτου, καὶ δευτέρου προσώπου καὶ ἐννοεῖται πολλάκις ἡ εὐθεΐα· ἐπὶ δὲ τοῦ τρίτου ἐγκεῖσθαι ἀνάγκη, ἢ γοῦν ἀπὸ κοινοῦ ἐκλαμβάνεσθαι ὠρισμένως, τῶν Ῥημάτων ἐν τρίτῳ προσώπῳ ἀορισούτων, εἰμὴ τῷ ἑξαίρετόν τι· οἷον, βρον-

τᾶ

τᾶ, καὶ ἀσράπτει, καὶ ὕει· τὸν γὰρ Θεὸν ἐπινοη-
τέον, ὡς ταῦτ' ἐνεργοῦντα.

Συμπλοκή. Καν. Β'.

§. 14. Ἡ γοῦν ἐν συνάπτεται ἐνί· οἶον, Σωκράτης
φιλοσοφεῖ· ἢ ἐν δυοῖν· Σωκράτης, καὶ Πλάτων φι-
λοσοφεῖ· τοῦτο δὲ ἦτοι φύσει, ἢ σχήματι.

Φύσει. Καν. Γ'.

§. 15. Φύσει μὲν, εἰάν τὸ ῥῆμα προτάττηται, ἢ
μεσολαβῆ ἐνικῶς· οἶον, φιλοσοφεῖ Σωκράτης, καὶ Πλά-
των· Σωκράτης φιλοσοφεῖ, καὶ Πλάτων· καὶ ἔτι
εἰάν ἐπιτάττηται πληθυντικῶς· Σωκράτης, καὶ Πλά-
των φιλοσοφοῦσι.

Σχήματι. Καν. Δ'.

§. 16. Σχήματι δὲ πρόεπιζευκτικῶ μὲν, εἰάν προ-
τάττηται, ἢ μεσολαβῆ πληθυντικῶς· φιλοσοφοῦσι Σω-
κράτης, καὶ Πλάτων· Σωκράτης φιλοσοφοῦσι, καὶ
Πλάτων· Ἐπιζευκτικῶ δὲ, εἰάν ἐπιτάττηται ἐνικῶς·
Σωκράτης, καὶ Πλάτων φιλοσοφεῖ· ὡς ἀντίκειται πῶς
τὸ περίληπτικόν· ὡς φάσαν ἢ πληθὺς· ἐκδέχονται μὲν
οὖν αἱ πλάγια τὰ ῥήματα μεταβατικῶς, οἷς ἀμετά-
βάτως ἢ εὐθείᾳ συντάσσεται.

Διαί·

Διαιρέσις τῆς τῶν Προσωπικῶν μεταβάσεως.

Εἶδη Ἀπλά.

§. 47. Εἶδη δὲ τῆς καθ' ἕκαστα μεταβάσεως τῶν προσωπικῶν ὑποκείσθωσαν, καθόλου τε, καὶ ἀπλά τρία. Πρῶτον μὲν εἰς αἰτιατικὴν, τῶν κατ' ἐκπομπὴν θεωρουμένων· οἷον, διδάσκω σε, καὶ διδάσκω γραμματικά. Δεύτερον δὲ εἰς γενικὴν, τῶν κατ' εἰσπομπὴν· οἷον, δέομαί σου. Τρίτον δὲ εἰς δοτικὴν, τῶν κατὰ περιποίησιν· οἷον, δίδωμί σοι.

Συγκείμενα.

§. 48. Τέτταρα δὲ Συγκείμενα, ἕκτα καὶ τῶν εἰρημένων καινά· τὸ μὲν, εἰς αἰτιατικὴν· οἷον, διδάσκω σε γραμματικά, δέομαί σου τὰ δίκαια, δίδωμί σοι χρυσίον, καλείσθω δὲ Διαβατικόν.

§. 49. Τὸ δὲ, εἰς γενικὴν· οἷον, διδάσκω σε τοῦ καλοῦ, δέομαί σου τῆς χρείας, μεταδίδωμί σοι τῆς ἐνδείας· καλείσθω δὲ αἰτιολογικόν, ἢ ἔλλειπτικόν.

§. 50. Τὸ δὲ, εἰς δοτικὴν· οἷον, διδάσκω σε τύχη ἀγαθῇ· δέομαί σου ὅλη ψυχῇ· δίδωμί σοι χειρὶ· καλείσθω δὲ Ὀργανικόν.

§. 51. Τὸ δὲ, εἰς ἀπαρέμφατον, διχῶς δὲ ἢ γάρ
 Δ
 τοι

ται ὡς εἰς τέλος, ἢ ὡς εἶδος· ὅθεν δὴ καὶ τῇ μὲν τελικὸν καλεῖσθαι (ἔνθα τὸ ἵνα ἀρμόττει)· τῇ δὲ εἰδικὸν (ἔνθα τὸ ὅτι)· διδάσκω σε διαλέγεσθαι· δέομαι σου βοηθῆσαι· δίδωμί σοι πρίασθαι· λέγω Σωκράτην γεγενῆσθαι σοφόν· οἶμαι πάντας ὁμολογήσειν.

§. 171. Προσκείσθαι δὲ καὶ ἕτερόν τι εἰς αἰτιατικὴν κοινότερον, διδάσκω σε χρόνον συχνὸν τὰ γραμματικά· ὁμοίως δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων· καλεῖσθαι δὲ ἑλλειπτικὸν δεύτερον.

§. 172. Καὶ ἔτι ἕτερόν τι ὁμοίως εἰς ὁτιοῦν τῶν προσηκόντων ἐπιρρήμάτων, ἢ δὲ ἡστινοσοῦν τῶν προθέσεων· διδάσκω σε νῦν, ἢ ἡδέως, ἢ ὡς ἂν ἄλλως κατηγορεῖν πρὸς τὴν χρεῖαν δοκῆ· καὶ ἀσθενῆς ἢν δὲ ἀχρηματίαν· καὶ ὅπως ἄλλως χρῆσθαι προθέσει κατὰ λόγον ἂν ἢ· καλεῖσθαι δὲ τῇ μὲν προσρηματικόν, τῇ δὲ ἕτεροτελές· τὸ σύνολον δὲ τοι συγκατηγορηματικόν.

§. ρ'. Εἰλήφθαι δὲ καὶ τὸ μάχομαι μάχην, καὶ ζῶ ζωὴν, καὶ δουλεύω δουλείαν, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα, ὡς ἐπιβατικά· καλῶ γὰρ Ἐπιβατικόν, τὸ τοῦ διαβατικοῦ ἑλλειπτικόν· οἶον, διδάσκω γραμματικά.

Σύνταξις τοῦ Πρώτου Εἴδους

Τῶν κατ' ἐκπομπήν. Καν. Ε'.

§. ρα'. Καθόλου μὲν οὖν ἔν τε τοῖς ἐνεργητικοῖς,
 Γ καὶ τοῖς

καὶ τοῖς οὐδετέροις, καὶ μέσοις, καὶ ἐπιμέσοις, τὰ κατ' ἐκπομπὴν θεωρούμενα, αἰτιατικῇ συντάσσεται πάντα, εἴτε κατὰ μείζω ἐνέργειαν ἐνεργοῦντα, οἷον, τιμῶ Σωκράτην, βιάζομαι τὸν ἐχθρόν· εἴτε κατ' ἐλάσσω· φρονῶ τὰ δέοντα· καὶ οἶομαι τὰ εἰκότα.

Τόποι τοῦ Α'. Καν. 5.

ξ. ρβ'. Σχοπεῖν δὲ εἰδικώτερον, εἰ ἐπὶ σωματικῇ διαθέσει ἀναφέρεται· οἷον, γυμνάζω, κινῶ, νίπτω πλήττω, φθείρω, λύω, δεσμῶ, βρέχω, βιάζομαι, τρίβω, κρατῶ, κείρω, θερίζω, καίω.

Υπόσημ.

ξ. ργ'. Τὸ Ἀναγκάζω, ἐπὶ ἐμφύχου μόνον, τὸ δὲ βιάζομαι, ἐπὶ ἀψύχου μάλιστα· ἐβιάσατο τὸ ρεῦμα τὴν ναῦν· κυριολεκτεῖται δὲ τὸ βιάζομαι, καὶ ἐπὶ βίας γυναικός· βιάζεσθαι μὲν τοιαύτην γυναῖκα οὐ χρή. Ξεν. Ἔτι τὸ ἐπιλείπω, αἰτιατικῇ· ἐπιλείψει με ὁ χρόνος· συντάσσεται δὲ καὶ δοτικῇ περιποιητικῶς· οὐκ ἐπιλείψουσι τῷ Θεῷ στρατιῶται. Συνέσ. Ἔτι κρατῶ μὲν, τὸ βασιάζω, αἰτιατικῇ· κρατῶ δὲ, τὸ νικῶ, ἢ ἐξουσιάζω, γενικῇ· τὸ δὲ λυμαινόμεαι, ποτὲ μὲν αἰτιατικῇ, ἐνίοτε δὲ δοτικῇ· τὰ λυμαινόμενα τῇ χώρᾳ. Τὸ περιβάλλω δὲ, τριχῶς· περιβάλλω σε ἱματίοις· καὶ περιβάλλω σε τὰ ἱμάτια· καὶ περιβάλλω σοὶ τὰ

τὰ ἱμάτια· τὸ ζημιῶ δὲ, διπτῶς· ζημιῶ σε χρυσίον,
καὶ ζημιῶ σε χρυσίω.

Κ α ν. Ζ΄.

§. ρδ'. Ἐπι εἰ ἐπὶ ψυχὴν τε, καὶ ἦθος· φιλῶ, ἀ-
γαπῶ, σέργω, δικαίῳ, βλάπτω, ὠφελῶ, ἀδικῶ, ὑ-
βρίω, ἀνίῳ, λοιδορῶ.

Υ̅ π ο σ η μ.

§. ρε'. Τὸ δὲ λοιδοροῦμαι, δοτικῆ, ὁμοίως καὶ
τὸ ἐπιπλήττω, καὶ ἐπιτιμῶ, καὶ ἐγκαλῶ. Δοτικῆ δὲ
καὶ τὸ ἀγαπῶ, καὶ τὸ σέργω, ἀντὶ τοῦ ἀρκοῦμαι,
καὶ ἐμμένω. Τὸ δὲ μέφομαι, ὅτε μὲν Αἰτιατικῆ, ὅ-
τε δὲ Δοτικῆ. Τὸ δὲ καταμέφομαι, ὅτε μὲν Γενι-
κῆ· ὅτε δὲ Αἰτιατικῆ· καὶ τὸ ὀνειδίζω δὲ, Αἰτιατι-
κῆ· ὀνειδίζω σε· ἐνόστε δὲ καὶ Δοτικῆ σὺν τῇ Αἰτια-
τικῆ· οἷον, ὀνειδίζων αὐτῷ τὴν συμφορὰν· τὸ δὲ κα-
ταφρονῶ, ὡς ἐπιτοπλεῖσον Γενικῆ, ἔσι δ' ὅπου καὶ
Αἰτιατικῆ· καταφρονεῖν τοὺς ἐπιόντας. Θουκ. Τὸ δὲ
καταχλευάζω, Αἰτιατικῆ· καὶ Γενικῆ δὲ, καταχλευά-
ζοντες τῶν παρακλητικῶν λόγων· καὶ τὸ κατηγορῶ,
γενικῆ· τὸ δὲ καταγινώσκω, ἀντὶ τοῦ κατηγορῶ,
γενικῆ. ἀντὶ δὲ τοῦ κατανοῶ, Αἰτιατικῆ.

Κ α ν. Η΄.

§. ρς'. Ἐπι εἰ ἐπίδεικτικά· ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω,
ὑμνῶ, ἄδω, εὖ λέγω.

Υ̅ π ο σ .

ΥΨΟΣΗΜ.

§. ρζ'. Τὸ δὲ ἀποδέχομαι, Αἰτιατικῆ· καὶ Γενικῆ Ἀπτικῶς· οὐκ ἀποδέχομαι ἑμαυτοῦ. Πλάτ. καὶ ἡμῖς ἀπεδεχόμεθα λέγοντος. Συνέσ. τὸ δὲ θαυμάζω, Αἰτιατικῆ μὲν, ὅτε τὸ ἐκινῶ δηλοῖ· Γενικῆ δὲ, ὅτε τὸ καταγελά· οἶον, θαυμάζω τῶν τοιαύτην γνώμην ἐχόντων.

Καν. Θ'.

§. ρη'. Ἐτι εἰ σεπτικά· τιμῶ, σέβω, πρεσβεύω, προσκυνῶ, κολακεύω, αἰδοῦμαι.

ΥΨΟΣΗΜ.

§. ρθ'. Πρεσβεύω, τὸ τιμῶ αἰτιατικῆ, ὃν φιλοσοφία πρεσβεύει. Συνέσ. πρεσβεύω δὲ, τὸ παρακαλῶ, δοτικῆ· πρεσβεύων αὐτῷ. Τὸ δὲ προσκυνῶ, αἰτιατικῆ μόνῃ παρὰ τοῖς Ἑλλησι· παρὰ δὲ τῇ θείᾳ Γραφῇ καὶ δοτικῆ. Καὶ τὸ λατρεύω δὲ, ἀντὶ τοῦ τιμῶ, αἰτιατικῆ· καθ' ὑπουργίαν δὲ λαμβανόμενον, δοτικῆ· ὡς τὸ, λατρεύειν ζῶντι Θεῷ· τὸ θεραπεύω δὲ, αἰεὶ αἰτιατικῆ. Τὸ δὲ προτιμῶ, ἀντὶ τοῦ φροντίζω, γενικῆ· τῆς ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων ὑπόουλου εὐνομίας οὐ προτιμήσαντας. Θεουκ.

Κ α ν. Γ.

§. ρί. Ἐπι εἰ ἐπικρατητικά· ἔχω, φυλάσσω, ἀναγκάζω, εἶργω, ἐλαύνω, νικῶ, κέκτημαι, μιμοῦμαι.

Υποσημ.

§. ριά. Ἐχω σοι πίσιν, ἀντί τοῦ πισεύω σοι· ἔχω δὲ πίσιν παρὰ σοί, ἀντί τοῦ σὺ πισεύεις ἐμοί· καὶ δι' ὀργῆς ἔχω σε, ἀντί τοῦ ὀργίζομαι κατὰ σοῦ· καὶ διὰ μνήμης ἔχω τὴν χάριν, ἀντί τοῦ μνημονεύω· τὸ δὲ περιγίνομαι, καὶ τὸ περίεμι, καὶ τὸ κρατῶ, ἀντί τοῦ νικῶ λαμβανόμενα, γενικῇ· τὸ κρατῶ δὲ, καὶ αἰτιατικῇ, κρατοῦσι μάχη τοὺς Σικκινούς. Θουκ. τὸ δὲ ὑπερέχω, γενικῇ· ὑπερέχω σοι· καὶ αἰτιατικῇ ἐσθ' ὅτε· οἶον, ὑπερεῖχεν ἐκείνους τῇ ῥώμῃ μὲν οὐδαμῶς. τὸ δὲ ἀνέχομαι, ἀντί τοῦ ὑπομένω, κοινῶς μὲν γενικῇ, ἢ ἀπαρεμφάτω· Ἀττικῶς δὲ, αἰτιατικῇ· ἀνέχομαι σοι, καὶ διαίτων ἠνεσχόμεν, καὶ ἀνέχομαί σε· τὸ δὲ πρόεχω εἰς γενικῇ· τὸ δὲ κατατρέχω, ἐπὶ μὲν ἐμφύχου, γενικῇ· ἐπὶ δὲ ἀψύχου, αἰτιατικῇ ὡς ἐπιτοπλεῖσον. Σημειώση δὲ καὶ τὸ ἄγω, ὅτι ἐπὶ ἐμφύχου, τὸ δὲ φέρω, ἐπὶ ἀψύχου· οἱ δ' ἦγαν μὲν μῆλα, φέρου δ' εὐήνορα οἶνον. τὸ δὲ κληρονομῶ, αἰτιατικῇ, καὶ γενικῇ· Ἐπι τὸ ἀναγκάζω, ἀντί τοῦ ἀνάγκην ἐμποιῶ, δοτικῇ· οἶον, καὶ τοῖς πολεμίοις μεζῶ τὴν περιβολὴν ἀναγκάσαι ποιῆσθαι. Ξεν. ἤχομαι πρὸς ἐκ

Κ α ν. ΙΑ΄.

§. ριβ΄. Ἔτι εἰ προτρεπτικά· παρακαλῶ, ἐρεθίζω, προτρέπω, παρορμῶ, παροξύνω.

Κ α ν. ΙΒ΄.

§. ριγ΄. Ἔτι εἰ κλητικά· φωνῶ, ὀνομάζω, καλῶ.

Ἦ π ο σ η μ.

§. ριδ΄. Ἔτι εἰ προσαγορευτικά· ἀσπάζομαι, προσαγορεύω, προσφθέγγομαι, προσείρηκα, προσεῖπα, προσφωνῶ, προσπτύσσομαι, περιπτύσσομαι.

Κ α ν. ΙΓ΄.

§. ριέ΄. Ἔτι εἰ ἐπισημονικά· οἰκοδομῶ, σκυτατομῶ, ἰατρεύω.

Κ α ν. ΙΔ΄.

§. ρις΄. Ἔτι εἰ διακρουστικά· πλανῶ, ἔξαπατῶ, φενακίζω, κλέπτω, παραλογίζομαι.

Κ α ν. ΙΕ΄.

§. ριζ΄. Ἔτι εἰ γνωστικά· νοῶ, κρίνω, οἶδα, γινώσκω.

Ἦ π ο σ η μ.

§. ριη΄. Τὸ οἶδα, καὶ εἰδικῆ μετοχῆ· οἶδά σε
χρησὸν

χρησὸν ὄντα· μετὰ δὲ τῆς συν, σύννοιά σοι χρησῶ
 ὄντι, οὐ σύννοιά σε χρησὸν ὄντα· πληθυντικῶς δὲ καὶ
 ἀμφότερα· Πολλοὶ συνίσασί σοι τὰ βέλτιστα· καὶ πολ-
 λοι συνίσασί σε βέλτισον ὄντα· ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ πάν-
 τες ἐπίσανται σε τοιοῦτον. Ἀρισείδης, ὠμολόγουν
 αἰείποτε μηδένα πω τῶν πάντων συναιδέναί τοσαῦτα
 τιμηθέντα. Ἐν ταυτοπροσωπία δὲ τριχῶς τὸ σύννοι-
 दा· οἶον, σύννοια ἑμαυτῷ ἀδικοῦντι. Δημ. καὶ σὴ-
 νοια ἑμαυτῷ ἀδικῶν. Πλάτ. καὶ σύννοια ἑμαυτῷ
 ἀδικίαν. Ξεν. οὕτω καὶ ἔλαθον ἑμαυτὸν ἀθλιώτατον
 γεγονότα· καὶ ἔλαθον ἑμαυτὸν ἀθλιος γεγονώς· τὸ
 δὲ συνήμι, ἀντὶ μὲν τοῦ νοῶ, αἰτιατικῇ· ἀντὶ δὲ
 τοῦ αἰσθάνομαι, γενικῇ· βάρβαρος φύσις ἀρετῆς οὐ
 συνήσι. Συνέσ. τὸ πληθυντικὸν τρίτον συνιάσι· συ-
 νίασι δὲ τὸ συνέρχονται.

§. ριθ'. Ἐτι εἰ Ὁράσεως σημαντικά· ὄρω, θεῶ-
 μαι, βλέπω.

Κ α ν. Ις'.

§. ρκ'. Ἐτι εἰ ὑπονοητικά, καὶ δοξαστικά· οἶον,
 οἶομαι, ὑφορῶμαι.

Κ α ν. ΙΖ'.

§. ρκά'. Ἐτι εἰ προαιρετικά· βούλομαι, προαιρού-
 μαι, ἐθέλω.

Καυ.

Κ α ν. ΙΗ'.
 §. ρκβ'. "Ετι εἰ ζητητικά· ἐξετάζω, ἀνακρίνω, ἐρωτῶ, ἐρευνῶ, εὐρίσκω.

Τ' ποσημ.
 §. ρκγ'. Τὸ δὲ αἰτῶ, διπλῶς συντάσσεται· αἰτῶ σε τόδε, καὶ αἰτῶ παρὰ σοῦ τόδε. "Ετι τὸ μὲν αἰτῶ, ἀπλῶς λέγεται, τὸ δὲ αἰτοῦμαι, ἐπὶ δανείου, ἢ μετὰ ἰκεσίας· οἶον, οὐ πῦρ γὰρ αἰτῶ, οὐδὲ λωπάδ' αἰτοῦμαι· τὸ δὲ εὐρίσκω, καὶ μετοχῇ συντάσσεται εἰδικῇ· εὔρου αὐτὸν ἐργαζόμενον· τὸ δὲ πυνθάνομαι, ἀντὶ τοῦ ἐρωτῶ, γενικῇ· πεύσιν τινα πυνθέσθαι σοι προσιλόμην. Συνέσ.

Κ α ν. ΙΘ'.
 §. ρκδ'. "Ετι εἰ διδασκαλικά, ἢ διαθετικά· παιδεύω, σωφρονίζω, κείθω, διδάσκω, ψύχω, θερμαίνω, διατίθημι.

Κ α ν. Κ'.
 §. ρκε'. "Ετι εἰ οἰκτικά· οἰκίζω, κλαίω, θρηνῶ, οἰκτείρω, ἐλεῶ.

Κ α ν. ΚΑ'.
 §. ρκς'. "Ετι εἰ ἰκετευτικά· ἀντιβολῶ, ἰκστεύω, ἐκλιπαρῶ, λιτανεύω, ἐρωτῶ, ἐν ἴσῳ τὸ παρακαλῶ, γονοῦμαι.
 Τ' ποσημ.

Ἦ προσημ.

§. ρζ'. Τὸ δέομαι δὲ, γενικῆ· δέομαί σου.

Κα ν. ΚΒ'.

§. ρη'. Ἔτι εἰ συμβολαίων σημαντικά· πωλῶ, εἰγοράζω, ὠνεύμαι, συμβάλλω.

Κα ν. ΚΓ'.

§. ρθ'. Ἔτι εἰ φυσικά· οἶον, γεννῶ καὶ φύω, καὶ αὖξω· τὰ μὲν οὖν κατ' ἐκπομπὴν αἰτιατικῆ συντάσσεται πάντα.

Ἦ προσημ.

§. ρλ'. Αἰτιατικῆ δὲ καὶ τὰ Δηλωτικά, κατ' ἐκπομπὴν θεωρούμενα· δηλῶ, φαίνω, παρισῶ. Καὶ ἔτι τὰ ἀφηγηματικά· φάσκω, λέγω, διεξέρχομαι, διηγούμαι· τὸ δὲ ἐπεξέρχομαι αἰεὶ δοτικῆ.

Ἦ προσημ. Β'.

§. ρλβ'. Ἰσθόν δὲ, ὅτι τὰ προαιρετικά, καὶ τὰ ὑπονοητικά, καὶ δοξαστικά, καὶ ἔτι τὰ ἀφηγηματικά, κατ' ἐλάσσονα ἐνέργειαν ὄντα, πράγματος αἰεὶ αἰτιατικῆ συντάσσεται· ἢ ἀντὶ τῆς αἰτιατικῆς ἀπαρεμφάτω· οἶον, βούλομαι, ἢ λέγω, ἢ οἶομαι ταῦτα· καὶ βούλομαι, ἢ λέγω, ἢ οἶομαι πράττειν· ἢ δὲ συμφερομένη πολλαχῆ τοῦ προσώπου αἰτιατικῆ, τοῦ ἀπαρεμ-

παρεμφάτου δηλονότι ἐσίν· οἷον, φασὶ τοὺς περὶ τὸν βασιλέα, ἐληλυθέναι· ἐσι δὲ ὅτε ἀντὶ προθετοπτώτου προσκειται ἢ τοῦ προσώπου αἰτιατικῇ τοῖς ἀφηγηματικοῖς Ἀπτικῶς· ὡς παρὰ τῷ Ἀρισοφάνει· ἀλλὰ νῦν λέγε τὸν Λακεδαίμονα αὐτὸν· ἦτοι περὶ τοῦ Λακεδαίμονος.

Ἔποση μ. Γ.

§. ρλβ'. Ἐτι ἰσέον, ὅτι τὰ γνωσικὰ, καὶ τὰ ὀράσεως σημαντικὰ, μετοχῇ ἀντὶ εἰδικοῦ ἀπαρεμφάτου συντάσσεται· τὰ δὲ Δηλωτικὰ, ὅτε μὲν ἀπαρεμφάτω, ὅτε δὲ μετοχῇ συντάσσεται εἰδικῶς. Ἐτι τὰ Δοξασικὰ, ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς ἀπαρέμφατον, καὶ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς αἰτιατικὴν χωρὶς ἀπαρεμφάτου· οἷον, ἠγοῦμαι, ὑπολαμβάνω, νομίζω σε ἀγαθὸν εἶναι· καὶ νομίζω σε ἀγαθόν. Ἐτι τὸ οἶμαι, ποτὲ μὲν λαμβάνει τὴν οἰκείαν σύνταξιν, καὶ ἀπαρεμφάτω συντάσσεται· οἷον, οἶμαί σου τὴν θεσπεσίαν ψυχὴν καὶ πρὸ εὐχῆς εὖ πράττειν· ποτὲ δὲ λέγεται ἀπολύτως· οἷον, οὐ γὰρ οἶμαι νομίζεται νυμφευτρίαις βαδίζειν ἐπ' ἔκφορᾶν· οὕτω δὲ ἔχει συντάξεως καὶ τὸ φησίν· οἷον, ἀπέχτους, φησὶ τις, Ἰωάννης Αἰμύλιον· καὶ ἔτι τὸ, εὖ οἶδα, καὶ εὖ ἴσθι.

Σύνταξις τοῦ Β'. Εἶδους. Καν. ΚΔ'.

§. ρλγ'. Τὰ δὲ κατ' εἰσομοιότητα θεωρούμενα, ὁμοίως ἐν πάσαις ταῖς διαθέσεσι, γενικῇ καθόλου συντάσσεται.

Τόποι

Τόποι τοῦ Β'. Καν. ΚΕ'.

§. ρλδ'. Τοῦ δὲ δευτέρου τόποι, τὰ κατ' αἴσθη-
σιν ἀναληπτικά· οἶον, αἰσθάνομαι, ἀκούω, ἄπτο-
μαι, γεύομαι, ὀσφραίνομαι· τὸ δὲ ὄρω, αἰτιατικῇ,
διὰ τὸ ἐνεργεσάτην εἶναι τὴν ὄψιν, καὶ ἐπιπλέον διή-
κειν, καὶ τὰ τούτῳ συνωνυμοῦντα· ὄρωμαι, θεῶμαι.

Υ' ποσημ.

§. ρλε'. Τὸ δε τρώγω, ἐσθίω, πίνω, καὶ τὰ ὁ-
μοια, αἰτιατικῇ· ἢ δὴ ἐπὶ σωματικὴν διάθεσιν ἀνα-
φέρεται· τὸ δὲ αἰσθάνομαι, γνωστικῶς ἐστ' ὅτε λαμ-
βάνεται, καὶ αἰτιατικῇ συντάσσεται, ἢ μετοχῇ εἰ-
δικῇ· οἶον, αἰσθόμενος ταῦτα· καὶ αἰσθάνομαι ἔξω
τοῦ καιροῦ καὶ τοῦ μέτρου φερόμενος· καὶ ὅταν δὲ
αἰσθωνται ἡμᾶς ἔνδον ὄντας. Καὶ τὸ ἀκούω δὲ, προ-
σώπου μὲν αἰεὶ γενικῇ συντάσσεται· ἀκούω σου· πράγ-
ματος δὲ καὶ γενικῇ, καὶ αἰτιατικῇ· οἶον, ἀκούω σου
τῶν λόγων, καὶ ἀκούω σου τοὺς λόγους· καὶ εἰδικῶ
ἀπαρεμφάτω· ἀκούω ὑμᾶς Δολοβέλα δεδωκέσαι χρή-
ματα· καὶ ἔτι εἰδικῇ μετοχῇ· ἀκούω Λεόντιον, καὶ
τοὺς περὶ αὐτὸν πολλὰ περὶ ἐμοῦ θρυλοῦντας. Ὁ-
μοίως συντάσσεται καὶ τὸ πυνθάνομαι· οἶον, πυν-
θανόμενοι δὲ οἱ ἐν τῇ πόλει τὴν Παλήνην ἀτείχισαν
οἴσαν.

Καν.

Κ α ν. Κς'.

§. ρλς'. Ἐτι τὰ ὄρεκτικὰ, ἢ ἄλλως ἀντιληπτικὰ καθ' ὑπεροχὴν· οἶον, ἐρέγομαι, ἐφίεμαι, ἐρώ, ἐπιθυρῶ, ἀντιλαμβάνομαι, περιγίνομαι.

Κ α ν. ΚΖ'.

§. ρλζ'. Καὶ τὰ φροντιστικὰ, καὶ κτητικὰ· φροντίζω, ἐπιμέλομαι, φείδομαι, ἀπολαύω, κοινωνῶ, μετέχω, μέμνημαι.

Υποσημ.

§. ρλη'. Τὸ μέμνημαι δὲ, καὶ μνησκόρομαι, καὶ αἰτιατικῇ ἐστ' ὅτε· Ὁμ. Τυδέα μέμνημαι καὶ Ξαν. Ὅπως τὰς τάξεις ὑπομνησκούτο. Ἐτι τὸ μέμνημαι καὶ εἰδικῇ μετοχῇ· τὸ δὲ ὑπομνησκω, ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικὴν· ὑπομνησκω σε τοῦ βαπτίσματος· καὶ ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς αἰτιατικὴν· οὐχ ἵνα τὰς συμφορὰς ὑπομνησῶ τὴν πόλιν. Λιβάν. Καὶ τὸ ἐπιλαμβάνομαι, γενικῇ· καὶ ἔτι μετοχῇ εἰδικῇ· ἐπελαθόμεθα σάρακες ὄντες· ἐν ὅτε (δὲ καὶ αἰτιατικῇ· εἴτις τι ἐπιληλησμένος εἶη. Ξαν. τὸ δὲ ἐνθυμούμαι, καὶ γενικῇ, ὡς ὁ Θουκυδίδης· ὦν ἐνθυμηθέντας ὑμᾶς· οἱ πλείους γεμῆν αἰτιατικῇ συντάσσουσι κατὰ τὰ γνωσικά. Καὶ τὸ πειρῶμαι, ἀντὶ τοῦ πείραν λαβάνω, γενικῇ· ἀντὶ δὲ τοῦ ἐπιχειρῶ, ἀπαρεμφάτω· πειρῶ δὲ, τὸ συγγενῶ, αἰτιατικῇ. Ὅταν τις αὐτὰς πένης πειρῶν τύχη

τύχη. Ἄριστοφ. Πειρῶ δὲ, τὸ δοκιμάζω ἀπλῶς, αἰτιατικῇ· πειράσαι τοῦτον βουλόμενος. Αἴσ. Ἐνότα δὲ γενικῇ· πειράσαντες τοῦ χωρίου. Θεουκ. Καὶ τὸ ὑπερορᾶν δὲ, καὶ ὑπεριδεῖν καὶ ὑπερφρονεῖν, ὡς ἐπιτοπλεῖσον γενικῇ· τῶν καθεστηκότων νόμων ὑπερφρονεῖν· παρ' Ἀπτικοῖς δὲ καὶ αἰτιατικῇ ἐστ' ὅτε· ἐπειτ' ἀπὸ τὰρῤοῦ τοὺς Θεοὺς ὑπερφρονεῖς. Ἄριστοφ. Καὶ τὰ φροντίζω ἐστ' ὅτε αἰτιατικῇ· τοῦτο πάνυ φροντίζετε. Ἄριστοφ. καὶ ἄλλα δὲ πολλὰ τῶν γενικῇ συντασσόμενων εὐρηται ἐστ' ὅτε καὶ αἰτιατικῇ παρ' Ἀπτικοῖς συντασσόμενα.

Καν. ΚΗ.

§. ρλθ'. Καὶ τὰ ἀρχικά. βασιλεύω, δεσπόζω, κυριεύω, τυραννῶ, ἄρχω, κρατῶ· εἴη δ' ἂν καὶ ὡς κητηκὰ τὰ τοιαῦτα.

Ἰποσημ.

§. ρμ'. Τὸ μὲν ἄρχειν ἐπὶ ἀνθρώπων ἐχόντων ὑποτασσόμενων λέγεται, τὸ δὲ κρατεῖν, ἐπὶ τῶν βίᾳ κρατουμένων· ὅθεν καὶ θηρῶν, καὶ γασρὸς κρατεῖν λέγομεν, οὐκ ἄρχειν· τὸ δὲ ἄρχομαι, ἀντὶ τοῦ ἀρχὴν ποιῶ, γενικῇ· καὶ ἀπαρεμφάτω· ἄρχομαι λόγου, καὶ ἄρχομαι λέγειν· μετοχῇ δὲ συντασσόμενον τὸ ἄρχομαι, κατὰ ἀντιμέρεια καίται· οἷον, οἱ Περσικοὶ νόμοι ἄρχονται τοῦ κοινοῦ ἀγαθοῦ ἐπιμελούμενοι· τουτέστιν ἀρχόμενοι, εἴτουν ἐξ ἀρχῆς ἐπιμελονται.

Καν.

Καν. ΚΘ΄.

§. ρμ.α. Καὶ τὰ διαφορικά, καὶ ἀποσηματικά, καὶ ἑξαστικά· διαφέρω, χωρίζομαι, ἀπέχω, σέρομαι, ἀμαρτάνω.

Τ΄ ποσημ.

§. ρμβ΄. Καὶ τὸ ἀπέοικε δέ, καὶ τὸ ἀπάδει, γενική· οὐκ ἀπέοικε τούτου· τὸ δὲ διαφωνῶ, δοτική· χάριν τοῦ διαφωνεῖν αὐτὸν ἑαυτῷ ταῦτ' ἔπαθε· καὶ τὸ ἀποτάσσομαι, δοτική, ἢ ἀντισηματικῶς, ὡς τὸ ἀποτάσσει τῷ σατανᾷ, ἢ περιποιητικῶς· ὡς τὸ, τοῖς φίλοις ἀποταξάμενος.

Τ΄ ποσημ. Β΄.

§. ρμγ΄. Τὰ δὲ σημαίνοντα παῦσιν· τοῦ τόπου τούτου καὶ αὐτὰ τυγχάνοντα, καὶ μετοχῇ συντάσσεται ἀντὶ γενικῆς· οἷον, παύσασθε ἐρίζοντες· καὶ ἀπαρεμφάτω, ἀλλ' οὐ χωρὶς τῆς προσθήκης τοῦ ἄρθρου· παύσασθε τοῦ ἐρίζειν· τὸ δὲ πλεονεκτῶ σου, καὶ ἠττώμαί σου, καὶ εἴτι τοιοῦτο, δοκεῖ μὲν τοῦ δευτέρου εἶδους εἶναι τῶν εἰς γενικήν, οὐκ ἔστι δέ· ἡ γὰρ γενική, οὐ τοῦ ῥήματος, τῶν δ' ἐγκειμένων τοῖς ῥήμασι παραθετικῶν ὀνομάτων τυγχάνειγε οὕσα. Πλεονεκτῶ δέ, ἀντὶ τοῦ ἀδικῶ, αἰτιατικῆ· οἷον, πλεονεκτεῖ ἡμᾶς ὁ διάβολος. Τὸ δὲ ἠγοῦμαι, δοξαστικὸν μὲν ὄν, αἰτιατικῇ συντάσσεται· ἀρχικὸν δέ, γενική· ἐπί

ἐπὶ δὲ προοδεύσεως, δοτικῆ, ἢ δοτικῆ καὶ γενικῆ ἠγοῦμαι σοι, καὶ ἠγοῦμαι σοι τῆς ὁδοῦ, καὶ ἠγοῦμαι τῆς ὁδοῦ, ἐννοουμένης τῆς δοτικῆς· εὔρηται δὲ καὶ ἠγοῦμαι σοι τὴν ὁδόν. Τὸ δὲ ἀπέχω, ἀντὶ τοῦ ἀπέλαβον, αἰτιατικῆ, ἀπέχω τὴν χάριν. Συνέσ.

Τόποι τοῦ Τρίτου Εἴδους τῶν εἰς Δοτικὴν.

Καν. Λ'.

§. ρμδ. Τοῦ δὲ τρίτου τὰ περιποιητικά· δίδωμι, πέμπω, λέγω, χαρίζομαι.

Ἦ ποσημ.

§. ρμέ. Καὶ πάντα δὲ τὰ ἀφηγηματικά, καὶ ἔτι τὰ Δηλωτικά δοτικῆ συνάσσεται περιποιητικῶς· λέγω σοι, ἀγγέλλω σοι. Τὸ μὲν τοι ἀναγγέλλειν, ἀπὸ ἐλάττονος εἰς μείζον πρόσωπον λέγεται· ὡς παρὰ Ξενοφῶντι. Ἀριαῖος δ' ἐλθὼν Κύρω περὶ πάντων ἀναγγέλλει. Ἔτι τὸ ἀγγέλλω, καὶ πρὸς εἰδικὴν μετοχὴν συντάσσεται κατὰ τὰ Δηλωτικά· (§. ρλε'.) οἶον, εἰ ἠγγελλόν τινες τὰ παρ' ἡμῖν ὄντα, ταῦτα ἀντίπαλα προσιόντα. Ξεν. Τὸ δὲ κελεύω, ἐνεργητικῶς αἰεὶ γράφεται· μετὰ δὲ προθέσεως, παθητικῶς, ἐγκελεύομαι, παρακελεύομαι, καὶ διακελεύομαι· συντάσσεται δὲ τὸ κελεύω, δοτικῆ· πρὸς δὲ ἀπαρέμφρατον ἀποδιδόμενον, πολλάκις αἰτιατικῆ· παρακελεύομαι δὲ, καὶ

καὶ διακελεύομαι • καὶ πρὸς ἀπαρέμφατον ἀποδιδό-
 μενα, δοτικῆ • οἶον, παρακελεύομαι σοι θαρρῆν. Λαμ-
 βάνεται δὲ τὸ κελεύω, καὶ ἀντὶ τοῦ λέγω ἀπλῶς • τὸ
 δὲ εὐχομαι, δοτικῆ • εὐχομαι σοι ταῦτα • πρὸς ἀπα-
 ρέμφατον δὲ φερόμενον, καὶ αἰτιατικῆ • ἥς τὴν πεί-
 ραν εὐχομαι σε διαφυγεῖν. Σημειῶσαι δὲ καὶ τὸ δω-
 ροῦμαι διττῶς συντασσόμενον • δωροῦμαι σοι χρυ-
 σίον, καὶ δωροῦμαι σε χρυσίῳ. Δοτικῆ δὲ περιποιη-
 τικῶς καὶ τὸ ποιῶ, καὶ δρῶ, καὶ πράττω, καὶ ἐργά-
 ζομαι • οἶον, ποιῶ σοι ταῦτα. Ἀττικῶς δὲ αἰτιατι-
 κῆ κατ' ἔλλειψιν τῆς πρὸς • ποιῶ σε ταῦτα, καὶ δρῶ,
 καὶ πράττω, καὶ ἐργάζομαι σε ἀγαθὰ • καὶ ἐπιρρη-
 ματικῶς • καλῶς, ἢ κακῶς σε ποιῶ, καὶ δρῶ, καὶ
 ἐργάζομαι • ἀντὶ τοῦ εὐεργετῶ, ἢ κακοποιῶ σε • πράτ-
 τω δὲ εὖ, ἢ κακῶς • ἀντὶ τοῦ εὐπραγῶ, ἢ δυσπρα-
 γῶ. Τὸ δὲ εὐχαρισῶ, δοτικῆ, ἢ αἰτιατικῆ Ἀττικῶς.
 Σημειῶση δὲ καὶ τὸ ὄφλω, καὶ ὀφείλω • τὸ μὲν γὰρ
 ἐπὶ καταδίκης, τὸ δὲ ἐπὶ χρέους • οἶον, ὄφλειτις δί-
 κην, ὀφείλει δὲ δάνειον. Ἐπι ἰσέου, ὡς τὸ ζευγνύω
 σοι τὸν δε, καὶ μίγνυμι λίθοις ξύλα, καὶ ἐνώ, καὶ
 ἀρμόζω, καὶ εἴτι ἕτερον τοιοῦτο, τὴν σὺν ἔχει συνεν-
 νοουμένην. Δοτικῆ δὲ καὶ τὸ εὐνοῶ • εὐνοῶ σοι • ἀν-
 τὶ τοῦ εὐνοῦς εἰμί σοι.

Κ α ν. Λ Α'.

§. ρμς'. Καὶ τὰ ἀντιπιπτικά • ἀντιλέγω, παλαίω,
 ἐναντιοῦμαι, ἀμφισβητῶ, μάχομαι.

Ἰ ποσημ.

Ἦ προσημ.

§. ρρζ'. Καὶ τὸ πολεμῶ, δοτικῆ· πολεμῶ σοι· ἀλλὰ καὶ πολεμῶ πρὸς σέ, καὶ ἔτι μετὰ σοῦ· τὸ δὲ καταπολεμῶ, καὶ τὸ καταπαλαίω, αἰτιατικῆ, ὡς ἐπικρατητικά· τὸ δὲ ὀχλῶ, καὶ ἐνοχλῶ, κοινῶς μὲν δοτικῆ, Ἀττικῶς δὲ αἰτιατικῆ· οἷον, τὰ μὲν τοιαῦτα οὐκ ἐνοχλήσω σε. Τὸ δὲ δυσχεραίνω, ἀντὶ μὲν τοῦ ὀργίζομαι, δοτικῆ· οἷον, δυσχεραίνων τοῖς τῆς πόλεως στρατηγοῖς· ἀντὶ δὲ τοῦ μισῶ, αἰτιατικῆ· οἷον, δυσχεραίνει τὴν ὑποψίαν. Καὶ τὸ νεμεσῶ δὲ, δοτικῆ· καὶ ἔτι τὸ προσοχθίζω.

Κ α ν. Λ β'.

§. ρρη'. Καὶ ἔτι τὰ καθ' ὑπουργίαν· οἷον, δουλεύω, πισεύω, ὑπηρετῶ, ἀκολουθῶ, εἶκω, καὶ τὰ ὅμοια.

Ἦ προσημ.

§. ρρθ'. Καὶ τὸ βοηθῶ, ἐπικουρῶ, ἀμύνω, συμπράττω, καὶ τὰ ὅμοια, δοτικῆ· τὸ δὲ ἀμύνομαι, ἀντὶ τοῦ καλᾶζω τοὺς προηδικηκότας, αἰτιατικῆ· ταῦτ' ἔδρασα τὸν ἀετὸν ἀμυνόμενος· τὸ δὲ συναίρομαι, κοινῶς μὲν δοτικῆ, Ἀττικῶς δὲ αἰτιατικῆ. Δημ. συναρᾶσθαι τὰ πράγματα. Τὸ δὲ συνεφάπτομαι, δοτικῆ καὶ ἅμα γενικῆ· συνεφάπτομαί σοι τοῦ ἔργου. Καὶ τὸ τιμωρῶ δὲ, ἀντὶ τοῦ βοηθῶ, καὶ ἐκδικῶ, δοτικῆ

τικῆ· τιμωροῦμαι δὲ ἀντὶ τοῦ κολάζω, αἰτιατικῆ.
Καὶ τὸ ἔπομαι, καὶ ἀκολουθῶ, δοτικῆ· καὶ ἔτι προ-
θετοπτῶτως, ἔπου μετ' ἐμοῦ, ἢ σὺν ἐμοί.

Σχόλ.

§. ρν'. Τοῖς δὲ παρωνύμοις· οἶον, ὁμοιῶ, ἐξισῶ,
ταυτίζω, οἰκειῶ, καὶ τοῖς ὁμοίοις, ἢ δοτικῆ οὐ ρη-
ματικῶς, ἀλλ' ὀνοματικῶς· ὥσπερ καὶ τισιν ἐκ προ-
θέσεων συνθέτοις, προθετικῶς· οἶον, ἐμβάλλω, καὶ
περιβάλλω σοι.

Καν. ΛΓ'.

§. ρνα'. Καθόλου δὲ πᾶν ρῆμα, ὅπως ἂν ἔχη καὶ
ὡς Περιποιητικὸν ἔσι λαμβάνειν ταυτό· ὠφελῶ γάρ
τοι ἀνθρώπους, ἀλλὰ καὶ ὠφελῶ ἀνθρώπους τῆ πό-
λει· διδάσκω τὸν νέον, καὶ διδάσκω σοι τὸν νέον.

Καν. ΛΔ'.

§. ρνβ'. Ὡσπερ ἄρα καὶ πᾶν ὃ εἶη ἂν ἐνεργείας
ἐλάσσοнос, ἐνεργητικόν· ὠνάμην ὁπόσα ἔδει, τάν-
δρος, ἐχρησάμην πάμπολλα τῷ ἀνδρὶ, ὠφέλησα ὑμᾶς
τὰ δυνατά.

Σχόλ.

§. ρνγ'. Ὡσε δὴ τὰ περιποιητικὰ, ἢ περιποιήσι-
μὲν δηλοῖ, δοτικῆ συντάσσεται· κατ' ἐκπομπὴν δ' ἐ-
νεργοῦντα, καὶ αἰτιατικῆ· οἶον, πέμπω σοι, ἀλλὰ
καὶ

καὶ πέμπω σε· λέγω σοι, ἀλλὰ καὶ λέγω τὰ δεόντα.

ΥΨΟΣΗΜ.

§. ρνδ'. Καθόλου ἔτι πᾶν ῥῆμα, ὅπως ἂν ἔχη, καὶ αὐτοτελῶς ἔνι λαμβάνειν ταυτό, μηδὲν ἐκ τρίτου ἐπιφέροντας· ἐντελῶς γὰρ πολλάκις φαμέν, ὁ δεῖνα ὄρα, ἢ ἀκούει, ἢ λέγει, ἢ ἀντιλέγει· αὐτὸ μόνον δηλώσαι βουλόμενοι τὸ συνεῖναι τὸ σημαίνόμενον· οἷον τὸ ὄραν, ἢ ἀκούειν, ἢ λέγειν, ἢ ἀντιλέγειν. Τὰ μὲν οὖν ἀπλᾶ τῆς μεταβάσεως εἶδη οὕτως ἔχει συντάξεως.

Χρησὶς τῶν Συγκειμένων.

§. ρνε'. Δῆλον δὲ καὶ ὅπως τοῖς συγκειμένοις χρῶμεθα· ἐκ γὰρ τῶν εἰρημένων ἀπλῶς συνθέντες, ὡς ἂν τὰ τῆς χρείας καὶ διανοίας ἀπαιτῆ φθεγξόμεθα.

Διαβατικῶς. Καν. ΛΕ'.

§. ρνε'. "Ἦτοι Διαβατικῶς εἰ δεῖ τοῦ κατ' ἐνέργειαν πράγματος· οἷον, ὠφελῶ ἀνθρώπους τὰ δυνατὰ, παρέχομαι χρήματα ἀνδρὶ πένητι.

ΣΧΟΛ.

§. ρνε'. Τούτέσιν εἰ δεῖ προσδιόρισαι τὴν ἐνέργειαν τοῦ ῥήματος, ἄλλως ἀπροσδιόριστον οὔσαν.

Αἰτιολογικῶς. Καν. Λς'.

§. ρνη'. "Ἡ Αἰτιολογικῶς, καὶ ἔλλειπτικῶς, εἰ δεῖ τῆς αἰτίας

αίτιας, ἐξ ἧς ἡ ἐνέργεια· οἷον, ἐπαινω Σωκράτην τῆς ἀρετῆς· ὠνούμαι πυροῦς σατήρων τριῶν· μεταδίδωμί σοι τοῦ περιόντος.

Σχόλ.

§. ρθ'. Τοῦ ὑφ' οὗ, ἢ τὸ δι' οὗ αἰτιολογεῖ ἐνταῦθα ἡ γενικὴ, τούτεσι τὸ ποιητικόν, ἢ ὀργανικόν αἴτιον· ἐνίοτε καὶ τὸ τελικόν, καὶ ἔτι τὸ ὑλικόν· ἢ μόνον προθέσεως ἐλλείπει.

Ὀργανικῶς. Καν. ΛΖ'.

§. ρξ'. Ἡ Ὀργανικῶς, εἰ ὅθεν ἢ κατ' ἐνέργειαν κίνησις φᾶναι δεοί· οἷον, φθόνῳ οὐκ ἐπαινεῖ Κλέων τὰ καλά.

Σχόλ.

§. ρξά. Κατ' ἐνταῦθα ἡ δοτικὴ, ὅτε μὲν τὸ ποιητικόν, ὅτε δὲ τὸ ὀργανικόν αἰτιολογεῖ· ὅτε δὲ τὸν τρόπον ἐμφαίνει.

Τελικῶς. Καν. ΛΗ'.

§. ρξβ'. Ἡ Τελικῶς, εἰ τὸ οὗ ἔνεκα δεοί προσθεῖναι· οἷον, τάττω σε προηγέσθαι τῶν ἄλλων.

Εἰδικῶς. Καν. ΛΘ'.

§. ρξγ'. Ἡ Εἰδικῶς, εἰ τὸ καθ' ὃ σημεῖναι δοκεῖ· οἷον, φασὶ τοὺς περὶ τὸν βασιλέα ἐληλυθέναι.

Σχόλ.

Σχόλ.

§. ρξδ'. Ἄλλ' ὅταν τι τῶν ἀφηγηματικῶν, ἢ δοξασικῶν ἠγῆται μόνον, τότε τὸ εἰδικὸν ἐπάγεται· ὡς εἴρηται γὰρ (§. ρλβ'.) ἀντὶ αἰτιατικῆς τὸ ἀπαρέμφατον ἐπιφέρεται· οὐδὲ γὰρ συγκείμενον κυρίως τὸ εἰδικόν, μὴ τοῖς ἀπλοῖς εἶδεσι πάσιν οἷόν τε ὄν ἐπιφέρεσθαι.

Ἐλλειπτικόν. Β'. Καν. Μ'.

§. ρξε'. Ἐτι τὸ Ἐλλειπτικόν δεύτερον εἰς χρῆσιν ἤκει, εἰ τὸ κατά τι προσθεῖναι δεοί· δῆλον δ' ἐκ τῆς τῶν τόπων ἐκθέσεως.

Συγκατηγορηματικόν.

§. ρξς'. Τὸ δὲ Συγκατηγορηματικόν, εἴτι τῶν ἐπιρρημάτων κατηγορῆσαι δεοί, ἢ τῶν προθετικῶν τι ἐπενεγκεῖν· οἷον, διδάσκω σε τὰ γραμματικὰ νῦν, ἢ ἠδέως, καὶ σὺν ἀγαθαῖς ταῖς ἐλπίσιν.

Ἐπιβατικόν.

§. ρξζ'. Τοῦ δ' Ἐπιβατικοῦ δῆλον ὅτι ἡ αὐτὴ τῷ Διαβατικῷ ἐστὶ χρῆσις· διδάσκω γραμματικὰ· δεομαι τὰ εἰκότα· πέμπω τὰ γράμματα.

Ὡς Ἐπιβατικόν.

§. ρξη'. Τοῦ δὲ ὡς Ἐπιβατικοῦ χρῆσις, ἔνθα τὸ σύσει-

σύσσιχον ὄνομα προσθεῖναι τῷ ῥήματι δόξειεν· οἶον, μάχομαι μάχην, καὶ ζῶ ζωὴν, τὸ γεμὴν ἐβίου βίου ἀβίωτον, καὶ πάσχει πάθος ἀνάτονον, καὶ τὰ ὅμοια τοῖς ἐπιβατικοῖς συντακτέον.

Τόποι τοῦ Ἐλλειπτικοῦ. Β'. ΚΑΝ. ΜΑ'.

§. ρξθ'. Τόποι δὲ τοῦ μὲν Ἐλλειπτικοῦ δευτέρου, ἔνθα χρόνου δηλώσαι δεοὶ ποσόν· οἶον, ἔζησεν ἔτη πολλά· ἢ τὸ ἀπ' αὐτοῦ τοῦ ἐνεργούντος προσώπου, ἢ πάσχοντος· οἶον, φθείρεις τὰ κοινὰ τὸ σὸν μέρος· ἢ τὸ κατὰ τι· οἶον, σοφὸς τὰ μηχανικά· ἢ τὸ αἷτιον οὐ πάνυ τοι τῷ ὀργανικῷ ἀνομοίως· οἶον, πάντα δὲ ταῦτα γέγραφε τὸν εἰρημένον τρόπον, ὡς ἂν εἰς βιβλίον καταθόιτο.

ΥΠΟΣΗΜ.

§. ρό'. Τοῦ δευτέρου ἄρα ἔλλειπτικοῦ εἰσι, καὶ τὸ, Τρῶας δ' ἄχος ἔλαβε θυμόν, καὶ τὸ, ποῖόν σε ἔπος φύγει ἕρκος ὀδόντων· καὶ τὰ τοιαῦτα, τὸ κατὰ τι δηλούσης ἀνταῦθα τῆς αἰτιατικῆς, κατ' ἔλλειψιν τῆς κατὰ, ἢ δὴ καὶ ἐγκειμένη εὐρηται ἐν Ὀδυσσεΐα· εὐτ' ἀνμιν κάματος κατὰ γυῖα λάβησιν· ἀλλὰ ταῦτα μὲν Ποιητικά· καὶ ἄλλα δὲ συχνὰ παρὰ Ποιηταῖς εὐρηται ἔχοντα τῷ ὅλῳ καὶ τὸ μέρος ὁμοιοπλάτως συνεκφωνούμενον διὰ σαφήνειαν· ὡς τὸ, ἀλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ ἦνδανε θυμῷ· καὶ πρῦμνη ἐνὶ νηΐ· καὶ ἐς λῆμνον εὐκτίμενον πετολίεθρον· ἐφ' ᾧν ἀπάντων

καὶ

καὶ τῶν ὁμοίων ἢ πτώσις ἢ τὸ ὅλον δηλοῦσα εἰς γενικὴν κτητικῶς παρὰ τοῖς πεζῶς γράφουσιν ἀμειψήσεται· τὸ γὰρ τῷ μέρει τὸ ὅλον ὁμοιοπτώτως συντάσσειν, Ποιητικόν, καὶ τῷ πεζῷ λόγῳ ἄχρηστον· εἰρήσεται δὲ καὶ ὡς τὸ συνεχδοχικὸν τῆς συντάξεως ἰδιὸν ἐστὶ τοῦ παθητικοῦ μάλιστα. Τοῦ δὲ τοιούτου τόπου καὶ τὸ, ἢ Πόλις ἀπέχει τοῦ Γαλατᾶ σαδίου ἑπτὰ· εἰδέπου τὸ τοῦ διαστήματος μέρος καὶ ἡ δοτικὴ δηλοῖ, κατὰ ἀντίπτωσιν ὅμως κείται· αἰτιατικῆς γὰρ τὸ κατὰ τι, οὐ δοτικῆς, ἢ γενικῆς.

Ἰσοσημ. Β΄.

§. ροά. Ἐν δὲ τοῖς διαφορικοῖς, καὶ ὑπεροχικοῖς ῥήμασιν εἰς δοτικὴν μεταβάλλει μάλιστα τὸ δεύτερον ἔλλειπτικόν, ποσόν τι δηλοῦν· οἶον, μακρῷ διενήνοχε, καὶ τῷ παντὶ ὑπερέχει· ἢν δέ τι τῶν κατ' ἀφαιρέσειν ἐπακολουθῆ, τότε δὴ αὐτὸ μὲν εἰς δοτικὴν, τὸ δὲ ποσὸν εἰς αἰτιατικὴν· οἶον, πολὺ προέχει τῇ ἀξίᾳ· οὕτω δὲ καὶ ἐπὶ τῶν συγκριτικῶν ὀνομάτων· οἶον, πολλῷ προτιμότερος, καὶ πολὺ προτιμότερος τῇ δόξῃ. Καὶ σὺν ἀντωνυμίαις δὲ συνηθεσέρα ἢ τῆς δοτικῆς χρῆσις· οἶον, αὐτῷ τῷ σώματι πάσχω, καὶ τῷ μέρει τούτῳ ἀπόλλυμαι. Καὶ τὸ ὅλον δὲ διὰ δοτικῆς μᾶλλον δηλοῦται· οἶον, τῷ σώματι πονῶν, εἶπουν καθ' ὅλον τὸ σῶμα· μετὰ δὲ τοῦ ἔχω, καὶ διὰ γενικῆς· καλῶς ἔχω τοῦ σώματος.

Τόποι τοῦ Ἐλλειπτικοῦ Πρώτου.

§. ροβ'. Ὑποκείσθωσαν δὲ καὶ ταῦ Αἰτιολογικοῦ,
καὶ Ἐλλειπτικοῦ τόποι τοιοῖδε

Κ α ν. ΜΒ'.

§. ρογ'. Σκοπεῖν, ἢ ἀνταλλαγματικῶς, καὶ ἀποτε-
μητικῶς ὠνοῦμαι, πωλῶ, ἀλλάττω, ἀποτιμῶ.

Ἦ π ο σ η μ.

§. ροδ'. Ἐν τούτοις ἢ διὰ ἐλλείπει, ἔστι δ' ὅτε
ταῦτα καὶ δοτικῇ συντάσσεται ὀργανικῶς. οἶον, θα-
νάτῳ ζῶν ὠνησώμεθα.

Κ α ν. ΜΓ'.

§. ροε'. Ἐτι εἰ πληρωτικῶς γεμίζω, πληρῶ,
κενῶ.

Κ α ν. ΜΔ'.

§. ρος'. Ἐτι εἰ διαιρετικῶς τε, καὶ ἀφοριστικῶς,
καὶ ἐκστατικῶς, καὶ ἐφρακτικῶς γυρνῶ, ἀπαλλάττω,
ἀφίσημι, ἀπολύω, κωλύω, ἀνασέλλω, συγχωρῶ,
ὑπείκω, κουφίζω, ἀμβλύνω, καθαίρω, περιαιρῶ,
ψεύδω.

Ἦ π ο σ η μ.

§. ροζ'. Τὸ δὲ ἀφαιρῶ, τετραχῶς συντάσσεται
οἶον,

οἶον, ἀφαιρῶ σου τόδε, καὶ ἀφαιρῶ σε τοῦδε, καὶ ἀφαιρῶ σε τόδε, καὶ ἀφαιρῶ σοι τόδε· τὸ δὲ ἀφαιροῦμαι, προσώπου μὲν ἔχει αἰτιατικῆ, πράγματος δὲ γενικῆ, ἢ αἰτιατικῆ· ἀφαιροῦμαι σε χρημάτων, ἢ χρήματα. Τὸ δὲ παραχωρῶ, ὑποχωρῶ, καὶ ὑπεξίσαμαι, δοτικῆ, καὶ γενικῆ· παραχωρῆσαι τῶν θρόνων τοῖς βουλομένοις· ὑποχωρῶ σοι τῆς ἀρχῆς· ὑπεξίσαμαί σοι τῆς ὁδοῦ. Καὶ τὸ συγχωρῶ δὲ, προσώπου μὲν δοτικῆ συντάσσεται, πράγματος δὲ οὐ μόνον γενικῆ, ἀλλὰ καὶ αἰτιατικῆ· οἶον, συγχωρῶ σοι τῆς ἀμαρτίας, καὶ συγχωρῶ σοι τὴν ἀμαρτίαν.

Ἦ ποσημ. Β΄.

§. ροή. Ἐτι ἰσέον, ὡς τὰ ἐφρεκτικά, καὶ ἐκσατικά, κωλύω, ἀπείργω, ἀποκλείω, ἀλλοτριῶ, καὶ τὰ ὅμοια, γενικῆ μὲν καὶ αἰτιατικῆ συντάσσεται, ὅτε ἡ αἰτιατικὴ πρόσωπον σημαίνει· οἶον, κωλύω σε τῆς ὁδοῦ· ὅτε δὲ πρᾶγμα δηλοῖ ἡ αἰτιατικὴ, τότε τὸ πρόσωπον οὐκ εἰς γενικὴν, ἀλλ' εἰς δοτικὴν μεταβάλλει περιποιητικῶς, ἢ ἀντισηματικῶς· οἶον, κωλύω σοι τὴν ὁδόν, καὶ ἀπέκλεισεν αὐτοῖς ἡ καχία τὴν βασιλείαν· καὶ τοῖς μὲν πολεμίοις ἀλλοτριώσει τὴν χώραν. Ξεν.

Καν. ΜΕ΄.

§. ροθ'. Ἐτι εἰ ἐπιδεικτικῶς, καὶ εἰς ἀρετὴν ἀποδεικτικῶς· ἐπαινῶ, θαυμάζω, εὐδαιμονίζω, ζηλῶ, ἀποδέχομαι.

Ἦ πο.

ΥΨΟΣΗΜ.

§. ρπ'. Ἰσέον ὡς ταῦτα προσώπου μὲν αἰτιατικῇ συντάσσεται, πράγματος δὲ γενικῇ ἔλλειπτικῶς τοῦ ἔνεκεν· οἶον, ἐπαινώ σε τῆς ἀρετῆς· πολλαχῇ δὲ καὶ ἐναλλάξ· ἐπαινώ σου τὴν ἀρετὴν· οὐκ ἔλλειπτικῶς, ἀλλὰ κτητικῶς.

Καν. Μς'.

§. ρπά. Ἔτι εἰ μετουσιασικῶς, καὶ μεταδοτικῶς κοινωνῶ, μετέχω, μεταδίδωμι, ἀξιώ.

ΥΨΟΣΗΜ.

§. ρπβ'. Κοινωνῶ, τὸ μεταδίδωμι, δοτικῇ καὶ γενικῇ· κοινωνῶ σοι τῆς δόξης· κοινωνῶ δὲ τὸ μετέχω γενικῇ μόνῃ· τὸ δὲ κοινῶ, δοτικῇ καὶ αἰτιατικῇ· κοινῶσαι τὸν λόγον τοῖς Ἕλλησι· τὸ δὲ μεταδίδωμι, ἀπὸ δοτικῆς εἰς γενικὴν, εἰ ἀπὸ μέρους· οἶον, μεταδίδωμί σοι τροφῆς· καὶ ἀπὸ δοτικῆς εἰς αἰτιατικὴν, ὅλον τι δηλούσης τῆς αἰτιατικῆς· οἶον, μεταδιδούς αὐτῷ πέντε τάλαντα. Ἔτι ἰσέον ὡς τῷ, ἀξιώ, ἢ γενικῇ, οὐκ ἔλλειπτικῶς, ἀλλὰ κτητικῶς πρὸς τὸ ἄξιος· ὡσαύτως δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλων παραγῶγων.

Καν. ΜΖ'.

§. ρπγ'. Ἔτι εἰ φιλικῶς· εἰ οἰκτικῶς· φιλῶ, ἀγαπῶ, ἐλεῶ, οἰκτεῖρω.

Καν.

Κ α ν. ΜΗ΄.

§. ρπδ΄. Καθόλου δὲ τὸ περὶ τὴν αἰτίαν ἔλλειπον· μέμφομαι σοι ἀχαριστίας, αἰτιῶμαι σε διαβολῆς, κατηγορῶ σου κλοπῆς.

Κ α ν. ΜΘ΄.

§. ρπέ. Ἔτι εἰ ἀποφάσει χρόνου παρήκοντος ἐντελοῦς δεοὶ ποσὸν χρονικὸν προσορίσασθαι· οὐκ ἤλθον, οὐκ εἶδον, οὐκ εἶπον χρόνου πολλοῦ.

Κ α ν. Ν΄.

§. ρπς΄. Ἔτι εἰ τὸ ἐγγὺς τοῦ γενέσθαι, καὶ παρὰ μικρὸν συμβεβηκέναι τι δηλῶσαι δεοὶ· μικροῦ παρηλθόν· μικροῦ διέφυγεν.

Σ χ ό λ.

§. ρπζ΄. Ἡ δὲ τοῦ τόπου τούτου γενικὴ ἔλλειψιν ἔχει τοῦ δεῖν, ὃ καὶ ἔγκειται πολλαχοῦ· ἔστι δὲ τοῦτο ἀντὶ τοῦ δεόν.

Κ α ν. ΝΑ΄.

§. ρπή. Ἔτι εἰ ἀπὸ μέρους· οἶον, κρεμῶ σε τοῦ ποδός, πίνω τοῦ ὕδατος, δρέπομαι τῶν ἀνθέων.

Σχόλ.

ΣΧΟΛ.

§. ρθ'. Οὕτω καὶ λέων βοὸς βεβρωκέαι που λέγεται, καὶ ὥπτησε κρεῶν, καὶ τῶν νεῶν μὴ συντρίψαι. Θουκ. Ἰσέον δ' ὡς τῶν τοιούτων γενικῶν αἰ μὲν εἰσι τοῦ μέρους δηλωτικαί, ὡς τὸ κρεμῶ σε τοῦ ποδός· αἰ δὲ τοῦ ὅλου, ὡς τὸ, δρέπομαι τῶν ἀνθέων· καὶ αἰ μὲν τοῦ ὅλου διτταχῶς ἐκλαμβάνονται, ἥτοι ἐλλειπτικῶς τῆς ἀπὸ, ἢ κτητικῶς πρὸς τὸ μέρος· οἶον, δρέπομαι τι μέρος τῶν ἀνθέων· αἰ δὲ τοῦ μέρους, ἐλλειπτικῶς μόνον.

Κ α ν. ΝΒ'.

§. ρι'. Ἐτι εἰ καιροῦ ὠρισμένου χρεῖα· οἶον, ἡμέρας τε, καὶ νυκτὸς ἐργάζεται· ἐσπέρας ἦκε· χειμῶνος, καὶ ἕαρος αἰ κοιλίαι θερμαί εἰσιν.

Υ π ο σ η μ.

§. ρι'. Ἐνταῦθα δὲ ἡ ἐπί, κατάλληλος εἰς ἀπόδοσιν· τῶν γὰρ ἐλλειπτικῶν μορίων, οὐ τὸ τυχόν, τὸ δὲ προσῆκον ἐκάσῳ ἀποδοτέον. Ἰσέον δ' ὡς ὁ τόπος οὗτος μεταμειψάμενος τὴν γενικὴν εἰς αἰτιατικὴν, ἀνατρέχει ἐπὶ τὸν πρῶτον τρόπον τοῦ δευτέρου ἐλλειπτικοῦ. Καὶ ὅλως τὸ χρονικὸν ποσὸν καὶ διὰ τῶν τριῶν πλαγίων δηλοῦσθαι πέφυκεν. Ἰλ. β. τῷ δεκάτῳ ἔτει πόλιν αἰρήσομεν· ἐν ᾧ ἡ δοτικὴ ἐλλειψιν ἔχει τῆς ἐν.

Καν.

Κ α ν. ΝΓ'.

§. ργβ'. Φανερόν οὖν καὶ ὡς τὸ αὐτὸ ῥῆμα λαμβανόμενον διαφόρως, διοίσειτε ἑαυτοῦ τῷ εἶναι, καὶ διαφόρως προσαγορευθήσεται, καὶ συντάσσεται· οἷον, τὸ λύω, σωματικὸν μὲν, ἢ δαί σωματικῆς ἐνεργείας τῷ λύοντι· διαιρετικὸν δὲ, ἢ τὸ λυόμενον γίνεται ἕξω δεσμοῦ· παραπλησίως δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων θεωρητέον, καὶ πρὸς τὸ ἐπινοούμενον αἰεὶ συντακτέον· τοιαύτη μὲν δὴ τῶν συγκειμένων ἢ χρῆσις, καὶ οὕτω τοῖς ἀπλοῖς εἶδεσι συντιθέμενα τὴν σύνταξιν τοῦ λόγου ἀποτελεῖ.

Κ α ν. ΝΔ'.

§. ργγ'. Τὸ δ' ἑλλιπὲς, ἢ πληρέσερον τῆς συντάξεως (πρὸς τὸ δοκοῦν) ἱκανῶς ἂν ἔχον ἔσαι ἐκ τῶν εἰρημένων· οἷον, διδάσκω σε διαλέγεσθαι· διδάσκω σε τὰ γραμματικὰ διαλέγεσθαι εὖ· ἐπεὶ καὶ εἰς ἐν συλλαμβάνοντι τὰ συγκείμενα, προσιθέται ἐκάστῳ τῶν ἀπλῶν εἴη ἂν· οἷον, δίδωμί σοι χρυσίον τῆς χρείας, χειρὶ τῆ ἑμαυτοῦ πρίασθαι, ὧν ἂν δέη· ταῦτα δὲ οὕτω νῦν παρετέθη ὑποδείγματος χάριν.

Φράσις ἐπὶ τὸ σαφέστερον.

Κ α ν. ΝΕ'.

§. ργδ'. Φράζειν μὲν τοι ἐπὶ τὸ σαφέσερον δαί, ἔπει-

ἔπεντι. θέντας ἢ σύνδεσμον, ἢ πρόθεσιν, ἢ ἐπίρρημα,
ἢ ὡς ἂν ἄλλως εὖ ἔχη ἑλληνισμοῦ· οἷον, δίδωμί σοι
χρυσίον τῆς παρούσης ἕνεκα χρείας, ὅπως πρία-
μενος, ὦν εὖ δέη ἔχης· ἢ ὡς πρίασθαι, ὦν ἂν
δέη.

Υποσημ.

Σ. ριμέ. Ἡ ἐπὶ τὸ σαφέσερον φράσις τῶν συγχει-
μένων ποικίλως συμβαίνει γίνεσθαι· καὶ γὰρ ἕκαστα
καὶ διὰ μετοχῆς ἐνι φράζειν, καὶ δι' ἀπαρεμφάτου, καὶ
διὰ προθέσεως, καὶ διὰ συνδέσμου· οἷον, ὠφελῶ
ἀνθρώπους τῷ λόγῳ, ἀλλὰ καὶ ὠφελῶ λέγων, καὶ τῷ
λέγειν, καὶ διὰ λόγου, καὶ διότι, ἢ ἐπειδὴ λέγω· καὶ
διδάσκω σε γραμματικά, ἀλλὰ καὶ διδάσκω σε περὶ
συντάξεως, καὶ εὖ συντάττειν, καὶ ἵνα συντάττης εὖ.
Καὶ τρέφω σε μάχεσθαι, ἀλλὰ καὶ τρέφω σε μα-
χοῦμενον, καὶ ἐπὶ τῷ μάχεσθαι, καὶ ἵνα μάχη, καὶ
πρὸς μάχην, καὶ ἕνεκα μάχης. Καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων
ὡσαύτως τὰ ἐπιβάλλοντα ἐπινοητέον, καὶ ὡς ἂν εὖ
ἔχη ἑλληνισμοῦ, καὶ σαφηνείας, οὕτω συνταχτέον·
τὰ μὲν οὖν ἐνεργητικὰ τοιαύτης ἔτυχε τῆς συντά-
ξεως.

Παθητικόν. Καν. Νς.

Ε. ριγς. Τὸ δὲ παθητικόν, δῆλον ὅτι ὅσαχῶς
καὶ τὸ ἐνεργητικόν συντάσσεται· κοινὸν μὲν τὴν ἐκ πρώ-
του ὀνομασικὴν ἔχον, ἴδιον δὲ τὴν ἐκ τρίτου γενικήν
ὁμοῦ

ομοῦ τῆ ὑπό, ἢ τῆ πρὸς, ἢ τοῖς ἴσοις, ἀντετραμμένως τοῖς ἄκροις· Σωκράτης φιλεῖ Φαῖδρον, Φαῖδρος φιλεῖται ὑπὸ Σωκράτους, καὶ διδάσκεται πρὸς αὐτοῦ.

Κ α ν. ΝΖ'.

§. ρμζ'. Κοινὸν οὖν καὶ τὸ ἐκ τετάρτου, καὶ ὁμοιόπυτον, πλὴν ἐπὶ τῶν κλητικῶν· ταῦτα γὰρ πρὸς εὐθεῖαν· καλοῦμαι Σωκράτης· λέγεται οὖν, βιβλίον πωλεῖται ὑπὸ Κορίσκου σατήρων πολλῶν· χρυσίου δίδεται πρὸς τοῦ πλουτοῦντος τῷ πένητι. Ἴδιον δὲ μάλισα τοῦ παθητικοῦ τὸ συνεχδοχικὸν τῆς συντάξεως· πλήττομαι τὸν πόδα, ἀλγῶ τὴν κεφαλὴν.

Υ' π ο σ η μ.

§. ρμη'. Ἰσέον ὡς ἐν τοῖς παθητικοῖς ῥήμασιν, ἢ κτητικὴ γενικὴ ὡς ἐπιτοπλεῖσον εἰς δοτικὴν μεταβάλλει ἀντωνυμικῶς· οἶον, πλήττεται μοι ὁ πούς· ὡσαύτως δὲ καὶ ἐν τοῖς ὑπαρκτικοῖς, καὶ αὐτοουδετέροις· οἶον, οὐκ ἔτι χρυσοῦς ὁ μῆρός σοί ἐσι· καὶ ἔζη αὐτῷ ὁ υἱός· σπανίως δὲ καὶ ἐν τοῖς ἐνεργητικοῖς· οἶον, καὶ χρίων αὐτῇ τοὺς ὀφθαλμούς. Αἴσ.

Οὐδέτερον Ὑπαρκτ. Κ α ν. ΝΗ'.

§. ρμηθ'. Τῶν δὲ οὐδετέρων τὸ μὲν ὑπαρκτικόν, ὀνομασικῆ ἐκ τρίτου συντάσσεται· Σωκράτης ἐσίν, ἢ τυγχάνει λευκός· τὸ γεμὴν τυγχάνει, βέλτιον εἰς εὐθείαν μετοχικὴν ἐκ τρίτου· Σωκράτης τυγχάνει

ὢν

ὢν ἀγαθός· ἦν δὲ ἡ μετοχὴ μὴ ὑπαρκτικοῦ ἢ, οὐδενὸς δεῖ ἐκ τετάρτου· ἐντελῶς γὰρ φαμεν, Σωκράτης τυγχάνει περιπατῶν, ἢ διαλεγόμενος· τάλλα δὲ κοινὰ πρὸς τὸ ἐνεργητικόν.

Σχόλ.

Σ. σ'. Διακριτέον δὲ τὴν ἐκ πρώτου ἀπὸ τῆς ἐκ τρίτου εὐθείας ἐκ τῆς προσθήκης τοῦ ἄρθρου, καὶ ἐκ τῆς τοῦ ὑποκειμένου ἐννοίας· ἔσι γὰρ ὅτε καὶ ἡ ἐκ τρίτου ἀναποληθεῖσα προσλαμβάνει ἄρθρον· οἷον, ὁ Σωκράτης ἦν ὁ οὕτω φιλοσοφήσας.

Ἰ' ποσημ.

Σ. σα'. Ἰσέον δὲ, ὡς ἡ ἐκ τρίτου εὐθεῖα, πολλάκις ἑτεροαριθμῶς ἐπάγεται· τὸ δὲ ῥῆμα ὅτε μὲν τῇ ἐκ πρώτου, ὅτε δὲ τῇ ἐκ τρίτου ὁμοιαριθμεῖ· οἷον, ὁ δὲ καρπὸς ἦν σύκα· καί, ὅπερ εἰσιν ἐν ταῖς πολιτείαις οἱ δῆμιοι· καὶ Μυκῆναι μικρὸν ἦν· καὶ ἄνθρακες ἡμῶν ὁ θησαυρὸς ἦσαν· οὕτω δὲ καὶ ἐπὶ τῶν παθητικῶν κλητικῶν· οὗτος ὁ χῶρος Μούκιοι λειμῶνες καλοῦνται· τὸ δὲ χωρίον, ὃ πρῶτον ἐτειχίσθη, Λίνδιοι καλεῖται. Θουκ.

Σ. σβ'. Ἐτι πολλάκις ἐν τῇ τοῦ ὑπαρκτικοῦ συντάξει, τὸ ἐπίθετον οὐχ ὁμογενῶς ἐπάγεται τοῖς ἐκ πρώτου προσηγορικοῖς, ἀλλ' ἐν οὐδετέρῳ γένει, καὶν τε ἀρσενικὰ, καὶν τε θηλυκὰ τύχη ὄντα ἐκείνα· οἷον, οὕτως ἐστὶν ἡ φύσις φιλότεκνον· καὶ πονηρὸν ὁ συκοφάνης

κοφάντης, καὶ βάσκανον, καὶ φιλαίτιον. Ἀνάπαυον δ' ἐπίτε ἀντὶ τοῦ οὐδετέρου τὸ ἀρσενικόν, ἢ θηλυκὸν λαμβάνεται Ἀπτικῶς· οἶον, ἢ δὲ μεγίστη πασῶν ἢ κολακεία· ἐστὶν· ἀντὶ τοῦ, τὸ δὲ μέγιστον πάντων.

§. σγ'. Καὶ τὰ Ἀναφορικὰ δὲ ἔστιν οὗ, οὐ πρὸς ὃ γένος ἀπαιτεῖ τὸ ἐπαγόμενον προσηγορικόν, ἀποδίδεται, ἀλλὰ πρὸς ὃ τὸ ἡγούμενον ἀνταποδοτικόν· οἶον, τηλικούτον ἐλεφάντων ἔμβριον, ἡλικὸν μόσχου ἐστὶν. Ἄρισ. καὶ, μεγαθεὶ μὲν ὁ φοῖνιξ, ἡλικὸς ροῖα. Θεόφ. Ἐπι τὸ ὑπαρκτικὸν καὶ γενικῇ ἐκ τρίτου συντάσσεται κατ' ἔλλειψιν τῆς ὀνομαστικῆς· οἶον, τὰ μὲν γὰρ ἐστὶ τῆς φθορᾶς.

[Ὀλοενεργητικόν. Καν. ΝΘ.]

§. σδ'. Τὸ δὲ Ὀλοενεργητικόν (κατ' ἐκπομπὴν θεωρούμενον) τὴν πρὸς αἰτιατικὴν βούλεται σύνταξιν, ὡς εἴρηται (§. ρά.) φεύγω σε, καὶ λαμβάνω, καὶ κρύπτω, καὶ παραλλάττω, καὶ παρελαύνω, καὶ θέλω, καὶ ἀναβαίνω· δῆλον δὲ ὅτι πρὸς τὰς διαφόρους τῶν αὐτῶν δυνάμεις καὶ χρήσεις τὴν σύνταξιν ποιητέον, κατὰ τὰ ὑποτεθέντα· οἶον, τρέχω τὸ σάδιον, ἀλλὰ καὶ τρέχω ἐπὶ τὴν ἀγοράν· τὸ μὲν, ἀτελῶς, τὸ δὲ, ὀλοενεργητικῶς.

Ἦ ποσημ.

§. σε. Ἀναβαίνω τὸν ἵππον, ἢ ἐπὶ τὸν ἵππον, ἐπιβαίνω δὲ νεῶς. Ἐπι τὸ ἦχω, ἐπὶ ἐνεσῶτος, καὶ

παρεληλυθότος λαμβάνουσιν Ἀπτικοί· τὸ δὲ εἶμι, ἐπὶ ἐνεσῶτος, καὶ μέλλοντος. Καὶ τὸ ἐλάω, ὦ, ἐπὶ μέλλοντος· ὡς ἐλῶντες καὶ οὗτοι· Ξεν. ἀντὶ τοῦ ἐλάσονται. Ἐπι τὸ λαμβάνω, καὶ πρὸς μετοχὴν εἰδικήν· τὸ δὲ κρύπτω, καὶ πρὸς ἑτέραν αἰτιατικὴν διαβατικῶς· οἶον, κρύπτω σε τὴν ἐμὴν βουλήν.

Κ α ν. Ξ.

§. σς'. Τῶν τε οὖν καὶ εἰσομοπῆν τε καὶ κτῆσιον ἢ ἐκ τρίτου γενικῆ· χρήζω, διέχω, πληθύω, δέω, ἀπορῶ, εὐπορῶ, ἀμοιρῶ, ἀπολαύω, τρυφῶ, ὄζω.

Τ' ποσημ.

§. σζ'. Ἀπορῶ δὲ, ἀντὶ τοῦ ἀμφιβάλλω, αἰτιατικῆ· ἀπορῶ τὴν αἰτίαν. Λουκ. Καὶ τὸ τυγχάνω δὲ, γενικῆ αἰ· τὸ δὲ ἐντυγχάνω, καὶ περιτυγχάνω, δοτικῆ· τὸ δὲ λαγχάνω, αἰτιατικῆ· καὶ γενικῆ ἐστ' ὅτε ἔλαχε κλήρον· καὶ ἔλαχε κλήρου· τὸ δὲ μεταλαγχάνω, γενικῆ· τὸ δὲ ἀπολαύω, γενικῆ, καὶ αἰτιατικῆ ἐπιβατικῶς, ἢ διαβατικῶς· οἶον, πλείω κακὰ Ἰέρων τῆς Σιμωνίδου φιλίας ἀπήλαυσε. Συγές. Ἐπι τὸ κληρονομῶ, γενικῆ ὡς ἐπιτοπολύ· πῶς ἀλλοτρίων κακῶν ἄξιον κληρονομηῆσαι. Ἀριστείδης. σπανίως δὲ καὶ αἰτιατικῆ· ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ μεταλαμβάνω, γενικῆ· μεταλαμβάνω τροφῆς· ἰκαὶ αἰτιατικῆ ἐπικρατητικῶς θεωρούμενον· οἶον, τὴν τῆς πενίας κακότητα μετελαμβάνον.

Καν.

Κ α ν. ΖΑ΄.

§. σή. Καὶ τῶν περιποιητικῶν ἢ δοτικῆ· συμ-
βαίνω, ὑπάρχω, ὑποχωρῶ, εἶκω· ὁμοίως δὲ καὶ ἐ-
πὶ τῶν λοιπῶν συντακτέον κατὰ τὰ κοινῇ εἰρημένα.

Τ' ποση μ.

§. σθ'. Καὶ τὸ ὑπαρκτικὸν δὲ πολλαχῆ· δοτικῆ
συντάσσεται περιποιητικῶς. Τὸ δὲ πισεύω, καὶ δο-
τικῆ περιποιητικῶς· πισεύω Θεῷ, καὶ Μωσεί· ἤτοι
πεθομαὶ λέγοντι· καὶ διαβατικῶς· πισεύω σοὶ τὸν υἱὸν
ἤτοι τῇ πίσει καὶ κηδεμονίᾳ τῇ σῆ αὐτὸν παρατίθη-
μι· καὶ εἰδικῶ ἀπαρεμφάτῳ· πισεύω ἀπόφευξείσθαι.
Πλάτ. Πισεύω δὲ ταῦτα, καὶ εἰς ταῦτα ἀντὶ τοῦ
δέχομαι καὶ ὁμολογῶ, οὕτως ἔχειν ταῦτα. Ἐτι τὸ
προσοικῶ, ἐπὶ μὲν ἐμφύχου δοτικῆ· οἶον, προσοι-
κοῦμεν βαρβάρους· ἐπὶ δὲ ἀψύχου, αἰτιατικῆ· οἶον,
προσοικοῦμεν τὰς ὄχθας. Καὶ τὸ θαρρῶ δὲ, ἀντὶ τοῦ
ἐλπίζω, δοτικῆ· ἀντὶ δὲ τοῦ τολμῶ, αἰτιατικῆ· οἶον,
θαρρῶ τὴν μάχην· τὸ δὲ ἔοικεν, ἀντὶ μὲν τοῦ ὁμοίως
ἔστι, δοτικῆ· γελασεῖοντι ἔοικεν· ἀντὶ δὲ τοῦ φαίνε-
ται, ἀπαρεμφάτῳ, ἢ μετοχῇ εἰδικῶς· ἔοικεν ἀπίσειν,
καὶ ἔοικε κατόρθώσας. Καὶ τὸ φαίνεται δὲ, ὅτε μὲν
ἀπαρεμφάτῳ, ὅτε δὲ μετοχῇ εἰδικῶς· οἶον, φαίνε-
ταί μοι τῶν πολιτικῶν μόνος ὀρθῶς ἄρχεσθαι. Πλάτ.
καί, φαίνεται γὰρ ἡ νῦν Ἑλλάς καλουμένη οὐ πάλαι
βεβαίως οἰκουμένη. Θουκ. Ἐτι τὸ χαίρω, δοτικῆ·
χαίρω

χαίρω τοῖς τρόποις τοῦ ἀνδρός, καὶ χαίρω ἐπὶ τούτοις, ἢ διὰ ταῦτα· καὶ μετοχῆ, χαίρω ἀναγινώσκων.

Αὐτοπαθητικόν.

§. σί. Τὸ δὲ Αὐτοπαθητικόν, οὐδέτερον μὲν καὶ αὐτὸ, ὡς μὴ μετασχηματιζόμενον τῇ μαι· Αὐτοπαθητικόν δὲ κέκληται, ἢ πάθος ἀφ' ἑαυτοῦ τυγχάνει δηλοῦν· οἷον τὰ, πάσχω, φθίνω, ἔρρω, ἀλγῶ, φρίττω, πυρέττω, ἐρυθριῶ, νοσῶ, ἀποθνήσκω, καὶ τὰ ὅμοια.

Υ' ποσημ.

§. σιά. Καὶ ἀντὶ δὲ τοῦ ἔρρέτω τὸ χαίρέτω λαμβάνεται, ἀλλὰ μετάτινος διαφορᾶς· τὸ γὰρ ἔρρέτω ἐπὶ τῶν ὁμολογουμένως κακῶν λέγεται· ὡπερ δὴ τὸ, ἔρρέτω φθόνος, ἔρρέτω φιλονεικία· τὸ δὲ χαίρέτω ἐπὶ τῶν ἀγαθῶν εἶναι δοκούντων, κατ' εὐφημισμὸν λέγομεν· ὅτι οὐ χρὴ φανερῶς δυσφημεῖν κατὰ τῶν τοιούτων· οἷον, χαίρέτω φιλία, χαίρέτω λόγος, ἐπειδὴν ἀηδῶς ἤδη τις ἔχη.

Κ α ν. ΕΒ'.

§. σιβ'. Σύνταξις δὲ τοῦ τοιούτου ἢ αὐτῇ τοῖς παθητικοῖς, ὡς εἰκός· πάσχει ὑπὸ τοῦ ποιούντος, φθίνει ὑπὸ τοῦ φθείροντος· τὸ δ' ἔκτου, καὶ καθ' ὃ, καὶ δι' ὃ, καὶ ὅλως τὸ αἰτιολογικόν, κοινόν· καὶ ἔτι τὸ ἐπιθετικόν, καὶ τὸ συνεκδοχικόν τῆς συντάξεως· πά-

σχω

σχω ταῦτα, καὶ νοσῶ νόσον, καὶ ἀλγῶ τὴν κεφαλὴν.

ΣΧΟΛ.

§. σιγ'. Ἰσέον ὡς τὸ φρίττω, δειλιῶ, φοβοῦμαι, καὶ τὰ ὅμοια, αἰτιατικῇ ἐκ τρίτου συντάσσεται κατ' ἔλλειψιν τῆς διὰ · οὕτω καὶ τὸ αἰσχύνομαι σε, καὶ ἄλλ' ἅττα πάθος σημαίνοντα.

Αὐτοουδέτερον.

§. σιδ'. Τὸ δὲ Αὐτοουδέτερον ἀποκελυμένοντέ ἐστι (καθ' ἑαυτὸ θεωρούμενον, ἀμεταβάτως, καὶ αὐτοτελεῶς) · οἶον, ζῶ, πλουτῶ, ὑγιαίνω, σωφρονῶ, βροῦω, εὐσθεῖω καὶ τὰ ὅμοια · καὶ αὐτοῦ μόνου ἐμφάνει ὄρισμὸν τοῦ συνεῖναι τὸ σημαζόμενον · οἶον, τὸ ζῆν, ἢ πλουτεῖν.

Ὀργανικῶς. Καν. ΞΓ'.

§. σιέ. Ὅπως οὖν τῶν ἀποκελυμένων ὀργανικῶς ἢ δοτικῇ, εἰ δοκεῖ προσθεῖναι · οἶον, ἀγρυπνῶ, καὶ γρηγορῶ, καὶ ζῶ, καὶ πλουτῶ ἀρετῇ, ἢ δι' ἀρετὴν, ἢ ὅπως ἂν ἄλλως ἐγχωρῇ φράζειν τὸ αἴτιον.

Μέσον. Καν. ΞΔ'.

§. σισ'. Τῶν δὲ Μέσων, εἴτου κοιῶν, ἢ αὐτῆ σύνταξις καὶ αὐτῶν τοῖς ἐνεργητικοῖς, καὶ παθητικοῖς ἀμφοτέροις γὰρ ἐφαρμόζει ταῖς διαθέσεσι · θύομαι οὖν τῷ Θεῷ, καὶ θύομαι ὑπ' αἰτέρου τῷ Θεῷ · βιάζομαι τὸν

τὸν ἐχθρὸν, καὶ βιάζομαι ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ, καὶ ὅλως
κατὰ τὰ διωρισμένα εἶδη σχηματισέον, καὶ συντακ-
τέον· ἐπαινέσομαι ἀρετὴν τὰ εἰκότα, καὶ ἐπαινέσο-
μαι ὑπὸ τοῦ φίλου.

Ἦ ποσημ.

§. σιζ'. Ἐπαινέσομαι, φασί, κάλλιον, ἢ ἐπαινέσω
καὶ ἀγνοήσομαι, ἢ ἀγνοήσω, καὶ ἄξομαι, ἢ ἄξω·
ἰσαύτως καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων τῶν ἐχόντων μέσους μέ-
λωντας· λέγεται δὲ καὶ διδάσκω μὲν αὐτὸς, διδάσκο-
μαι δὲ δι' ἑτέρου· οἶον, ὁ δὲ πατήρ ἐσκοπεῖτο μετὰ
τῶν φίλων, ὅ,τι καὶ διδάξαιτό με. Λουκ. καὶ οἰκοδο-
μῶ αὐτὸς, οἰκοδομοῦμαι δὲ δι' ἑτέρου, καὶ ναυπηγῶ,
καὶ ναυπηγοῦμαι, καὶ κατασκευάζω, καὶ κατασκευά-
ζομαι· καὶ ἐπὶ ἄλλων ὁμοίως.

Ἐπίμεσον. Καν. ΞΕ'.

§. σιή. Καὶ τοῦ Ἐπιμέσου δὲ, τὸ μὲν αὐτοεργε-
γητικὸν τὴν αὐτὴν τῷ ἐνεργητικῷ σύνταξιν ἔχει, ὡς
καὶ αὐτὸ σημαντικὸν ἐνεργείας ὄν· τὸ δὲ ὀλοπαθη-
τικὸν, τὴν αὐτὴν τῷ παθητικῷ· ἐνεργητικῆς γὰρ ἀ-
μοιροῦν· εὐχρήσου γε προφορᾶς παθητικῶς σημαίνει
τι παθητικόν· γίνομαι, οἴχομαι, κοιμῶμαι.

Καν. Ξς',

§. σιθ'. Σκοπεῖν δὲ καὶ περὶ τοῦ Ἐπιμέσου τοῦ-
δε, εἰ περιποιητικόν, ἢ ἀντισηματικόν, καὶ ἐναντιωμα-
τικόν

τικόν· ταῦτα γὰρ δοτικῆ, ὡς τὸ τρίτον· χρῶμαι, ἤ-
δομαι, ἱππάζομαι, μάχομαι, ἀγωνίζομαι, ἐναντιοῦ-
μαι, ὀργίζομαι, ἀνθίσταμαι.

Υποσημ.

§. σκ'. Τὸ δὲ καταχρῶμαι, γενικῆ· καταχρῶμαι
τῆς λέξεως· καὶ δοτικῆ Ἀττικῶς· καταχρῶμαι τῇ
λέξει· τὸ δὲ βουλευομαι, προσώπου μὲν δοτικῆ, πράγ-
ματος δὲ αἰτιατικῆ· ἢ ἀπαρεμφάτω· οἶον, βουλευο-
μαί σοι τάδε· καὶ μὴ τοῖνον σὺ ἐμοὶ ἔτι βουλεύου
ἀποκρίνασθαι. Ξεν., Δοτικῆ δὲ καὶ τὸ διάκειμαι· ἐγὼ
γὰρ ὑμῖν μὲν ὡσπερ εἰκὸς διάκειμαι. Ξεν., ὡς ἐπιτο-
πολὺ δὲ προθετικῶς· οὕτω διάκειμαι πρὸς ὑμᾶς. Τὸ
δὲ καταρῶμαι, δοτικῆ· τῷ ἐχθρῷ κατηρᾶτο. Αἴσ.
καὶ αἰτιατικῆ· οἶον, ἄφετε τὸν Σεμεεὶ καταρᾶσθαι
τὸν Δαβίδ.

Καν. ΕΖ'.

§. σκά'. Ἐτι εἰ ἐπικρατείας σημαντικόν, ἢ ὅλως
κατ' ἐκπομπὴν θεωρούμενον· αἰτιατικῆ γὰρ, ὡς τὰ
πρῶτον· κέκτημαι, ἠνοῦμαι, αἰδοῦμαι.

Καν. ΕΗ'.

§. σκβ'. Ἐτι εἰ ἀτελές· ἀπαιτεῖ γὰρ τὰ εἰς τι, ἢ
ἐν τινι, ὡς ἐπὶ τῶν οὐδετέρων ἐλέχθη· πορεύομαι
ἀθήναζε, φ' ἰόμην ὡς τὸν Θεόν· κάθημαι, ἢ κείμαι
ἐνταυθοῖ.

Υποσ.

Υποσημ.

§. σκγ'. Ἀτελῶς καὶ τὸ ἀφικνοῦμαι· τὸ δὲ ἐφικνοῦμαι, καὶ καθικνοῦμαι, γενικῆ.

Καν. ΖΘ'.

§. σκδ'. Ἔτι εἰ κατ' αἰσθησιῶν ἀναληπτικόν, ἢ ἄλλως ἀντιληπτικόν καθ' ὑπεροχὴν, ἢ ὀρεκτικόν· γενικῆ γὰρ καὶ ταῦτα, ὡς τὸ δεύτερον· ἀπτομαι, ὀσφραίνομαι, γεύομαι, ὀρέγομαι, ἐφίεμαι, περιέχομαι, ἀντιλαμβάνομαι, περιγίνομαι· κοινὸν δὲ ἢ τοῦ αἰτίου χρήσις ἀπανταχοῦ, κατὰ τὰ κοινῆ εἰρημένα.

Ἀπρόσωπον. Καν. Ο'.

§. σκε'. Τῶν δὲ Ἀπρόσωπων ὀνομαζομένων, διὰ τὸ μὴ παριστάσθαι πρόσωπον, τὰ μὲν καθ' αὐτὰ κεῖται, ἢ κίσα πρὸς ἕτερον συντάσσασθαι πεφυκότα· οἷον τὰ παθητικά· λέγεται, εἴρηται, λείπεται, θύεται, εἰρήσθω, καὶ τὰ ὅμοια· πλὴν εἰμὴ περιποιητικῶς· οἷον, ἤκουσαί μοι, καὶ ἔγνωσαί μοι, καὶ ὡς τὰ παθητικά, ἤκουσαι ὑπ' ἐκείνων.

Υποσημ.

§. σκε'. Ἰστέον ὅτι τὰ παθητικά ἀπρόσωπα, ἐπειδὴ ἀπὸ τῶν προσωπικῶν σχηματίζεται, καὶ προσωπικῶς εἰ λαμβάνειν αὐτά· καὶ ὅλως τοῖς ἀπὸ τῶν προσωπικῶν ἀπρόσωποις καὶ προσωπικῶς ἐστὶ χρῆσθαι.

σθαι· οἶον, λέγεται μὲν ὁ Κῦρος ἕως γενέσθαι Καμ-
βύσου· καὶ ἡ βουλὴ αὕτη ἔδοξε πᾶσι.

Κτητικόν. Καν. ΟΑ΄.

§. σκζ΄. Τὰ δὲ πρὸς ἕτερον, ἢ Κτητικῶς, ἢ περι-
ποιητικῶς, ἢ ἐπιβατικῶς· τὸ μὲν οὖν κτητικόν, εἰς
γενικὴν, καὶ ἄμα δοτικὴν περιποιητικῶς· μέτεσι τού-
του ἔμοι, διαφέρει, ἢ μέλει, ἢ δεῖ, ἢ προσήκει τού-
του ἔμοι.

Περιποιητικόν. Καν. ΟΒ΄.

§ σκή. Τὸ δὲ Περιποιητικόν, εἰς ἀπαρέμφατον,
καὶ δοτικὴν, ὡς εἰκός· ἔξει, συμβαίνει, προσήκει,
πρέπει, δοκεῖ τῇ Βουλῇ, καὶ τῷ Δήμῳ πέμψαι πρέ-
σβεις.

Ἐπιβατικόν. Καν. ΟΓ΄.

§. σκθ΄. Τὸ δ' Ἐπιβατικόν, εἰς ἀπαρέμφατον μο-
ναχῶς· δεῖ φᾶναι, χρὴ λαβεῖν, ἐνδέχεται εἶναι, φι-
λει γενέσθαι· κοινὸν δὲ οὖν κἀνταῦθα τὸ ἀπαρέμφα-
τον, ἀλλ' ἢ παρωχημένου, ἢ ἐνεσῶτος, μέλλοντος
δὲ οὐδέποτε· (ἀλλ' οὐδὲ παρακαμμένου.)

Ἵποσημ.

§. σλ΄. Τὰ γεμὴν τοῖς ἀφηγηματικοῖς τῶν ἀπρο-
σώπων συντασσόμενα ἀπαρέμφατα εἰδικῶς, κατὰ τε
τὸ παρῆκον, καὶ τὸ ἐνεσῶς, καὶ τὸ μέλλον· οἶον,
λέγε-

λέγεται εἰρηκέναι, λέγειν, ἐρεῖν. Σεσημειώσθω δὲ τὸ δοκεῖ, ἀπροσώπως μὲν τελικῶ, προσωπικῶς δὲ εἰδικῶ συντασσόμενον ἀπαρεμφάτω. Καὶ ἔτι τὸ εἰκὸς, ὅτι καὶ μέλλοντος ἀπαρεμφάτω· οἷον, ἅμα δὲ ἡμέρα εἰκὸς τοὺς πολεμίους ἦξει· σύνταξις μὲν δὴ κατὰ διάθεσιν τοιαύτη.

Α' νάλυσις Ῥήματος.

§. σλα. Ἀνάλυσις δ' ἀπλῶς τῶν ῥημάτων, εἰς τὸ τὸ σύσσιχον ὄνομα, ἢ τὴν μετοχὴν, καὶ εἰς τὸ ὀμοειδὲς ὑπαρκτικόν, καὶ ἢ κατ' εὐθεῖαν, ἢ κατὰ γενικὴν· οἷον, Δύκιοι συνεμάχουν τοῖς Τρωσὶ, σύμμαχοι τοῖς Τρωσὶν ἦσαν· τῶν συμμαχῶν ἦσαν, συμμαχοῦντες ἦσαν, τῶν συμμαχοῦντων ἦσαν· πληροῦμαι, πλήρης γίνομαι, τῶν πληρουμένων εἰμί· καὶ δὴ οὕτω ταῦτα.

Υ' ποσημ.

§. σλβ'. Ἰσέον ὡς ἓνια τῶν ῥημάτων, ὡς ἔτυχε συντασσόμενα, καὶ διαλελυμένως οὕτω συντάσσεται· οἷον, πολεμῶ τῷ δεῖνι, καὶ πόλεμον ἔχω τῷ δεῖνι, προαιροῦμαι φιλοσοφεῖν, καὶ προαίρεσις ἐσί μοι φιλοσοφεῖν· φαίνεται εἰρηκῶς, καὶ φανερός, ἢ δῆλός ἐστιν εἰρηκῶς· ἔξεστιν ἡμῖν γράφειν· δεῖ φάναι, καὶ ἄξιον, ἢ δίκαιόν ἐστι φάναι.

Ἐγκλισις.

§. σλγ'. Τῶν δὲ παρεπομένων τῷ ῥήματι ἐγκλίσεων, λόγος μὲν, βούλημα, εἶπουν πάθημα ψυχῆς διὰ φωνῆς σημαινόμενον.

Ὁριστική. Καν. ΟΔ'.

§. σλδ'. Καλεῖται δὲ ἡ ὀριστική, καὶ ἀποφαντική, ὅτι διὰ ταύτης ἀποφαινόμενοι ὀρίζομεθα· ὅθεν δὴ καὶ οἱ καλούμενοι διαβεβαιωτικοὶ σύνδεσμοι, καὶ προσέτι οἱ αἰτιολογικοὶ τείνουσιν ἐπὶ ταύτην. λέγω ὅτι γέγραφα, καὶ ὅτι περιπατῶ, κινουμαι,

Καν. ΟΕ'.

§. σλέ. Ἐχει δὲ τὰ ὀριστικὰ σφίσι τὴν κατάφασιν ἐγκειμένην· διὸ καὶ τὸ ἀποφατικὸν ἐπὶ ῥήμα καταλληλον τοῖς τοιούτοις, ἵνα τὴν ἐνούσαν κατάφασιν ἀποσῆσιν· οὐ γράφω· οὐμὴν δὲ καὶ τοῖς προσακτικοῖς, ἢ εὐκτικοῖς, ἢ ὑποτακτικοῖς· τὸ μὲν τοι ἀπαγορευτικὸν μὴ, τοῖς τοιούτοις οἰκεῖον, καὶ οὖν λέγομεν, μὴ γίνωσκε, μὴ γνοίης, μὴ γνῶς· οὐ μὴν ἀλλ' οὐδὲ τοῖς ἀπαρεμφάτοις τὸ οὐ συντάσσεται· οὐθὲν γὰρ οὐδ' αὐτὰ καταφάσκει.

Ἰπωσημ.

§. σλς'. Καὶ ἡ μετοχή δὲ οὐδὲν καταφάσκει· οὐδὲ γὰρ ὀριστικὸς ὁ δι' αὐτῆς λόγος· ὅθεν οὐδὲ τὸ οὐ, τὸ δὲ

τὸ δὲ μὴ, οἰκεῖον καὶ ταύτη· τῶν δὲ μεταλαμβανόντων τὰ μόρια μικρὰ φροντισέου· τὰ γεμῆν εὐκτικὰ μετὰ τοῦ δυνατικοῦ ἂν, ἀντὶ ὀρισικῶν τε τυγχάναι κείμενα, καὶ τὸ οὐ προσλαμβάνει, ἵνα τὴν τοῦ δυνατικοῦ ἀναίρεσιν ἀποσῆσθαι φαίης ἂν, οὐκ ἂν φαίης· ὥσπερ αὖ τὰ ὀρισικὰ εὐκτικῆν ἀναδεξάμενα σύνταξιν, τὸ μὴ προσλαμβάνει· οἷον, εἴθε μὴ ὤμοσας.

Προσακτικὴ. Καν. Ος'.

§. σλζ'. Ἡ δὲ προσακτικὴ, εὐδηλον ἂν ἔχοι τὴν σύνταξιν τῶν δευτέρων προσώπων, καὶν ὁμόφωνα ἢ τοῖς ὀρισικοῖς· ἥτε γὰρ σύνταξις κλητικὴ, τότε συντασσόμενου πρόσρημα, τὸ ἄγε, ἀφίσησι τὴν ἀμφιλογίαν.

Ἦ προσημ.

§. σλη'. Ἰσέον γὰρ ὡς ἅπαντα μὲν τὰ ὀνόματα προσώπου τρίτου ἔσιν, ἢ δὲ τούτων κλητικὴ δευτέρου, ἀμεταβάτως τοῖς δευτέροις τῶν ῥημάτων προσώποις συντασσόμενῃ· δεῦρ' ἄγ' ἰὼν πολύαιν' Ὀδυσσεῦ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν.

Αὐθυπότακτα. Καν. Οζ'.

§. σλθ'. Τὰ δὲ πρωτοπροσωποῦντα, οὐ προσακτικὰ, ἀλλ' αὐθυπότακτα οἱ πλείοσι καλοῦσιν· ἔοικε δὲ τὰ τῆς ἐγκλίσεως συγκεχυῆσθαι, καὶ δύο ἐγκλίσεις εἰς μίαν συμπίπτειν· ὅτι γὰρ οὔτε προσκαλούμεθα

μεθα ἑαυτοῦς, οὔτε μὴν προσάσσομεν ἑαυτοῖς, ὑποτιθέμεθα δὲ, ὑποθετικά ἂν εἴη τὰ τοιαῦτα. Καὶ συλληπτικά δὴ (τὰ πληθυντικά.) ἵνα γὰρ ἐκκλίνη τὴν ἐν δευτέρῳ πρόσαξιν, σύλληψιν δέχεται εἰς τὸ πρῶτον ὑποθετικὸν ἂν· τὸ μὲν οὖν ἑλλείπον τῶν προσακτικῶν πρῶτον, καὶ τὰ ἑλλείποντα τῶν ὑποθετικῶν δεύτερα, καὶ τρίτα, εἰς ἔνωσιν ἄγει τὰς δύο ἐγκλίσεις, ἵνα ἑκατέρα ἀναπληρωταί.

§. σμ'. Τὸ δὲ τρίτον τῶν προσακτικῶν, πρόσαξιν ἀπόντος προσώπου δηλοῖ, δευτέρου ἐξ ἀνάγκης παραλαμβενομένου εἰς μετάδοσιν τῆς πρόσάξεως· ἀσύστατος γάρ τοι ἡ πρόσαξις ἄνευ δευτέρου.

Σ Χ Ο Λ.

§. σμα'. Ἰσέον δὲ, ὅτι πάντες οἱ χρόνοι ἔντε τῇ προσακτικῇ, καὶ εὐκτικῇ, καὶ ὑποτακτικῇ ἐγκλίσει πρὸς τὸ μέλλον ἀπονεύουσιν, ἀλλ' ὁ μὲν ἐνεσῶς παρᾶτασιν δηλοῖ, ὁ δὲ ὀριστος, καὶ ὁ παρακείμενος τὸ ἅπαξ σημαίνει· σπάνιος δὲ ὁ παρακείμενος ἐν ταῖς ἐγκλίσει ταύταις.

Εὐκτικὴ ἢ. Καν. ΟΗ'.

§. σμβ'. Ἡ δ' εὐκτικὴ, ἀπὸ τῆς γινομένης εὐχῆς ὠνόμασται, καὶ ἐπιρρήματα ἔχει, εἴθε, αἴθε, ἃ τοῖς μὲν εὐκτικοῖς εἰς πλείονα ἐπίτασιν παρατίθεται, τοῖς δὲ ὀριστικοῖς δεόντως· εἴθε ἔγραφεν· ἵνα ἡ ὀριστικὴ εὐκτικὴν ἀναδέξηται σύνταξιν.

Τ'πος.

Υποσημ.

§. σμγ'. Εἰς πλείονα δὲ ἐπίτασιν καὶ τὰ παρακελευστικά τοῖς προσακτικοῖς παρατίθεται· καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν τὰ ἰσοδυναμοῦντα πολλάκις παραλλήλως τίθενται εἰς πλείονα ἔμφασιν.

Διαφοραί.

§. σμδ'. Διαφέρει δὲ τὸ περὶ τὰ ῥήματα εὐκτικὸν τοῦ περὶ τὰ ἐπιρρήματα· ἢ τὰ μὲν ῥήματα μετὰ τοῦ ἐνόητος πράγματος καὶ τὴν εὐκτικὴν σημαίνει διαθεσιν· τὸ γὰρ τοι γράφοιμι, εὐχή ἐστὶ πράγματος τοῦ γράφειν, καὶ τὸ φιλολογοῖμι, τοῦ φιλολογεῖν· τὸ δὲ εἶθε, σχεδόν τι ὄνομά ἐστιν εὐχῆς· οὐ γὰρ συμπαρίσασθαι καὶ τὸ ἐφ' ᾧ τὰ τῆς εὐχῆς· ὡσπερ ἄρα καὶ τὸ εἰς διαφέρει τοῦ ἀνθρώπου, ἢ τὸ μὲν εἰς, ὄνομά ἐστι μοναχῶς ἀριθμοῦ, τὸ δὲ ἀνθρώπου, πρὸς τῷ τῆς κοινῆς οὐσίας σημαυνομένῳ παρυφιστάμενον ἔχει καὶ τὸ εἰς· ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ ἐγὼ πρὸς τὸ γράφω ἔχει, καὶ τὸ ἄλλοθεν πρὸς τὸ ἰλίοθεν· καὶ τὸ τάχιςος δὲ τὴν ἐπίτασιν ὡς ἐν ὑποκειμένῳ σημαίνει, οὐκ ἔτι δὲ καὶ τὸ ἄγαν· αὐτὸ γὰρ μοναχῶς ἐπιτάσεώς ἐστιν ὀνομασμοίως δὲ καὶ τὸ γράφον, πρὸς τὸ ἄγε· τὸ δὲ, Αἰθ' ὄφελος παρὰ νηυσὶν ἀδάκρυτος καὶ ἀπήμων ἦσθαι, οὐκ ἐκ παραλλήλου· διάκρισιν γὰρ παρυφίστησι προσώπου τὸ ὄφελος, ἥτις οὐκ ἔνεστι τῷ εἶθε.

Τ' ποσημ.

§. σμ.ε. Σημείωσαι ὅτι τοῦ Αἰολικοῦ χρόνου τῆς εὐκτικής τὸ πρῶτον ἐνικὸν πρόσωπον, καὶ τὸ πληθυντικὸν πρῶτον καὶ δεύτερον, ἄχρησά εἰσι. Ἐπιζέον, ὡς ὁ εὐκτικὸς μέλλων ἐπὶ εὐχῆς, ἀδόκιμος.

Τ' ποτακτική.

§. σμ.ς. Τὴν δὲ ὑποτακτικὴν ἔνιοι καὶ δισακτικὴν καλοῦσιν, ὅτι οὐκ ἔστι χωρὶς συνδέσμου δισακτικοῦ τοῦ ἔαν· οὐ καθόλου δὲ τὸ τοιοῦτο· καὶ οἱ καλούμενοι γὰρ ἀποτελεσματικοὶ σύνδεσμοι, ἐπὶ τὴν αὐτὴν σύνταξιν φέρονται· Σωκράτης περιπατεῖ, ἵνα ὑγιαίνῃ· ὅτι μὲν οὖν οὐ συνίσταται, εἰμὴ ὑποταγῇ τοῖς προκειμένοις συνδέσμοις, προσαγορεύεται ὑποτακτικὴ.

Καν. ΟΘ'.

§. σμ.ζ. Φαίνεται δὲ ἡ τοιαύτη μετὰ τοῦ ἔαν, καὶ τῶν ἴσων, ἐπὶ μέλλοντα, ἢ ἐνεσῶτα· οἷον, ἔαν φιλολογῶ, παρέσαι Δίῳ· ἔαν ἀναγινώσκω, παραγίνεται Θεῶν· ὡσαύτως δὲ καὶ μετὰ τοῦ ἵνα· ἵνα φιλολογήσω, παρέσαι, ἢ πάρεσι Δίῳ.

Καν. Π'.

§. σμ.η. Ἐὰν γεμὴν σύνταξις παρωχημένου ἐγγένηται, ὁ σύνδεσμος καλεῖσθαι αἰτιολογικὸς· ἵνα φιλολογήσω, παρεγένετο Δίῳ· τοῦτο δὲ καὶ ἀποτε-

λεσι

λεσικῶς ἔχει ἀκούεσθαι· ἐπὶ μὲν τοι τοῖς ἐσομένοις ἢ τοῦ αἰτιολογικοῦ σύνταξις οὐκ ἂν εἴη· ἐπὶ γὰρ γεγρονόσι τὰ αἴτια ἐπιλέγεται· διὸ καταλληλότερον ἐπιφερομένων τῶν παραφρημένων· ἵνα διδάξω παρεγένετο Δίῳ, οὐ παραγενήσεται· ἐπὶ μὲν τοι τοῦ ἀποταλεσικοῦ παραγενήσεται.

Κ α ν. Π Α'.

§. σμθ'. Ὡς δὲ πρὸς τὸ μέλλον, ἢ ἐνεσῶς τὸ ὑποτακτικόν, οὕτω καὶ τὸ εὐκτικόν ἐπὶ παρεληλυθότος οἴου, παρεγένετο Δίῳ, ἵνα διδάσκοιμι, ἢ διδάξαιμι· βούλεται γὰρ καθόλου τι τὸ τοιοῦτο εἶναι, καὶ μὴ αἰεὶ οὕτω χρωμένους ὀρώμεν τοὺς λέγοντας.

Α' πα ρ έ μ φ α τ ο ς.

§. σν'. Τὸ δὲ ἀπαρέμφατον, ὄνομά ἐστι ῥήματος· ἔγκλισις δὲ αὐτοῦ κυρίως οὐκ ἔστι· βουλήματος γὰρ οὐδενός ἐστι σημαντικόν.

Α' ν ά λ υ σ ι ς τ ῶ ν Ε' γ κ λ ι σ ε ω ν.

§. σνά. Διὸ καίως ἐπὶ κοινὸν ὄνομα τὸ ἀπαρέμφατον, πᾶσα ἀναλύεται ἔγκλισις· οἴου, περιπατεῖ Θεῶν· ὀρίζομαι περιπατεῖν Θεῶνα· ἐξ ἀποφάνσεως δὲ εἰς ἀφώρησιν μεταβάλλει ὁ λόγος· ὁμοίως δὲ καὶ πὶ τῶν ἄλλων ἔγκλισεων, προσκειμένου αἰεὶ τοῦ τῆς ἔγκλισεως ιδιώματος· οἴου, εὐχομαι, ἢ προσάπτω.

Υποσημ.

§. σβ'. Ἀνάλυσις δὲ καὶ τοῦ ἀπαρεμφάτου, τοῦ μὲν τελικοῦ, διὰ τοῦ ἵνα, τοῦ δὲ εἰδικοῦ, διὰ τοῦ ὅτι· γίνεται δ' ἐστ' ὅτε καὶ τοῦ ὀνοματικῶς ἀνάλυσις, ἦτοι διὰ τοῦ ἵνα, ἢ διὰ τοῦ εἰ, ἢ διὰ τοῦ ὅτι· οἷον, καλὸν, ἵνα τις φιλοσοφῇ, καὶ εἰ φιλοσοφεῖ τις, καὶ ὅτι φιλοσοφεῖ· ἴσέον δὲ ὅτι τὰ τοῖς ἀπροσώποις συντασσόμενα ἀπαρέμφατα, οὐκ ἀναλύεται· καὶ τὸ τῷ μάλῳ δὲ συμπερόμενον ἀπαρέμφατον, ὁμοίως ἀναλύσεως ἀνεπίδεκτον.

Κ α ν. ΠΒ'.

§. σγ'. Ταῦτ' ἄρα καὶ ἡ τοῦ ἄρθρου προσθήκη κατάλληλος τοῖς ἀπαρεμφάτοις· καλὸν γὰρ φαμεν τὸ ἀρετῆς ἀντιποιεῖσθαι· καὶ τοῦ φιλοσοφεῖν οὐδὲν ἴδιον· ἀντὶ ὀνόματος οὖν ἡ χρῆσις.

Υποσημ.

§. σδ'. Σημείωσαι δ' ὅτι καὶ ἐννοουμένου τοῦ ἄρθρου, πολλαχοῦ τὸ ἀπαρέμφατον ἀντὶ ὀνόματος κεῖται· οἷον, ἀγαθὸν πεποιθέναι ἐπὶ Κύριον.

Κ α ν. ΠΓ'.

§. σέ. Ἴδιον δὲ τοῦ ἀπαρεμφάτου πρὸς τὰς ἄλλας ἐγκλίσεις τό τε αἰτιατικὴν περιέχειν· ἐπεὶ ὡς τὰ ῥήμα τὴν τοῦ ῥήματος διάφορον ἔξει μετάβασιν.

οἶον, συγγινώσκειν σε τῷ ἡμαρτηκότι·

ΥΨΟΣΗΜ.

§. σνς'. Ταυτοπροσωποῦν δέ, ᾧ συντάσσεται, ῥήματι τἀπαρέμφατον, χωρὶς αἰτιατικῆς ἐπάγεται· θέλω ἀπελθεῖν, σπεῦδε καταλαβεῖν· καὶ δέη μετοχὴν ἐπενεχεῖν ταυτοπροσώπως τῷ ῥήματι, κατ' εὐθεῖαν ἐπάγειν δεῖ· οἶον, θέλω ἀπελθεῖν, μηδὲν ὠφελούμενος· σπεῦδε καταλαβεῖν τοῦ χρόνου φειδόμενος· πλὴν εἰρή τις ἐπίτασις ἀντωνυμίας σὺν ἀπόσασει παρεμπέση· τότε γὰρ ἡ εὐθεῖα εἰς αἰτιατικὴν μεταβάλλει· οἶον, ἐκ πάντων τούτων τὴν σοφίαν τοῦ ποιήσαντός σε κατόψει, ὡς καὶ αὐτόν σε εἶπειν μετὰ τοῦ Προφήτου· καὶ ἔτι παρεμπεσότος τοῦ γὰρ σὺν ἐπινοουμένῳ λεκτικῷ ῥήματι, ὡσαύτως εἰς αἰτιατικὴν· οἶον, συνέφασαν οἱ Χαλδαῖοι· πολλὰ γὰρ ἂν ὠφελεῖσθαι, οὐδὲν ποιοῦντας· Ξεν.

§. σνζ'. Ἐὰν δὲ τῷ ῥήματι καὶ μετάθεσις προσυπάρχη, τὸ ἀπαρέμφατον αὐτῇ τῇ μεταβάσει τοῦ ῥήματος ταυτοπροσωποῦν, χωρὶς αἰτιατικῆς ἔσαι· διδάσκω σε διαλέγεσθαι· δίδωμί σοι πρίασθαι· δέομαί σου βοηθῆσαι· καὶ εἰ μετοχὴ τις ἐπενεχθῆ ὁμοιοπροσωποῦσα τῇ μεταβάσει, ἡγουμένη μὲν τοῦ ἀπαρεμφάτου, ὁμοιοπτῶτως τῇ μεταβάσει οἰσθήσεται μάλισα· οἶον, παρήγγειλεν αὐτῷ, λαβόντι τὸ σράτευμα ἦκειν· ἐπομένη δέ, ὡς ἐπιτοπλεῖσον κατ' αἰτιατικὴν· οἶον, ξενία δὲ τῷ Ἀρχαίδι ἦκειν παρήγγειλε, λαβόντα τοὺς ἀνδρας.

§. σνή. Καὶ

§. ση'. Καὶ τῇ συντάξει δὲ τοῦ ὑπαρκτικοῦ ἀπαρεμφάτου, τὸ ἐκ τρίτου πτωτικὸν ὁμοιοπτωτεῖν ὀφείλει τῷ ἡγουμένῳ πτωτικῷ· οἷον, ἐν τοῦτοις ἡμεῖς οὐδὲν ἀδικούμεθα, πλὴν τοῦ καταφανεῖς γεγυῖναι τοιοῦτους ἔχοντες συγγενεῖς· καί, ἐντεῦθεν ἐπ' ἄλλου ἦἴα τῶν ἐκαίνου δοκούντων εἶναι σοφωτέρων· καί, τοῖς ἐπιθυμοῦσιν ἐνδόξων τέκνων γενέσθαι πατράσιν· ἔστι δ' ὅτε καὶ κατ' αἰτιατικὴν ἐπάγεται Ἀττικῶς· οἷον, τοῖς ἐθέλουσι φίλους μοι γενέσθαι. Τὴν αὐτὴν δὲ σύνταξιν ἔχει καὶ τὸ φανῆναι, καὶ ὀφθῆναι· οἷον, δός μοι φανῆναι ἀξίῳ Κύρου φίλῳ.

§. σθ'. Τὸ δ' ὀνομαστικὸν Ἀπαρέμφατον, γενικῇ κτητικῶς ἐπιφερόμενον, αἰτιατικὴν περιέχει, καὶ περὶ τῇ γενικῇ ταυτοπροσωποῦν· οἷον, τοῦ αὐτοῦ ἀνδρός, καὶ εὐτυχοῦντα ἐξυβρίσαι, καὶ πταίσαντα ταχὺ πτῆσαι.

Καὶν. ΠΔ'.

§. σξ'. Ἴδιον ἔτι τοῦ Ἀπαρεμφάτου, καὶ τὸ παντὶ προσώπῳ, καὶ παντὶ αἰθεμῶ συντάττεσθαι, διὰ τὸ ἀμοιρεῖν τῶν τοιούτων. Καὶ τὸ ταῖς ἄλλαις ἐγκλίσεσι πάσαις, καὶ ἑαυτῷ δὴ συντάσσεσθαι· μελετῶν ἀναγινώσκειν· καὶ μετοχῇ, μελετῶντα ἀναγινώσκειν· καὶ ὀνομαστικῇ, καλὸς ἰδεῖν, ἀνδρεῖς μάχεσθαι. Καὶ τὸ τοῖς διωρισμένοις τρόποις παρὶ συντάξεως ἅπασιν οἰόντες εἶναι προσκεῖσθαι· διδάσκω σε διαλέγεσθαι· ἀπαιτῶ σε χρήματα δουλώσασθαι τοὺς ἐχθρούς· ἀκούω σου μαθεῖν

θεῖν τὰ περὶ τὴν πόλιν, ἀπολύω σε τῶν δασμῶν, πο-
 ρεύσθαι ὅποι δοκέη· δίδωμί σοι ἀργύριον πρίασθαι,
 ὡς ἂν δέη· κοινωνῶ σοι τῶν ἀγαθῶν, μὴ φθονερὸς εἶ-
 ναι δοκεῖν. Πολλαχῆ μέντοι τοῦ σαφεσέρου χάριν,
 ὡς εἴρηται (§. ριδ'.) προσθετόν, ἢ ἀπόσατικόν τὸ
 ὡσε, ἢ ἔλλειπτικόν τὸ τοῦ, ἢ προθετικόν ὁμοῦ ἀρ-
 θρω, ὅπως ἂν ἡ χρεία ὑπαγορευῆ· παρακαλῶ σε ταῦ-
 τα ὡσε τυχεῖν, τοῦ τυχεῖν, ἐφ' ᾧ τυχεῖν τιμῆς τε,
 καὶ δόξης.

Προαιρετικά. Καν. ΠΕ'.

§. σξά. Μάλιστα δὲ τοῖς προαιρετικοῖς, καὶ ἐφε-
 τικοῖς καλουμένοις τὸ ἀπαρέμφατον ἐπιφέρεται· βού-
 λωμαι, ἢ θέλω γράφαι· προαιροῦμαι, ἢ ἐφίεμαι φι-
 λοσοφεῖν· ἐπιθυμῶ ἰατρεύειν· ποθῶ ἰδεῖν· προθυμοῦ-
 μαι βοηθεῖν· ἐπίσαμαι, ἢ δύναμαι γράφειν.

Σχόλ.

§. σξβ'. Τὸ δὲ ἐπιφερόμενον τελικόν Ἀπαρεμ-
 φατον τοῖς προαιρετικοῖς τῶν ῥημάτων καὶ ἐφетικοῖς,
 οὐκ ἔστι συγκείμενον, ἀλλ' ἀντὶ τῆς τοῦ ῥήματος αἰ-
 τιατικῆς κεῖται, ὡς προεῖρηται (§. ρλά). Καθάπερ
 καὶ τὸ εἰδικόν, τοῖς ἀφηγηματικοῖς, καὶ δοξαστικοῖς.
 Ἐφ' οἷς ἰσέον, ὡς τὸ ἐπίσαμαι, καὶ οἶδα, καὶ ὅλως
 τὰ γνωστικά, τελικῶς μὲν Ἀπαρεμφάτω ταυτοπροσω-
 ποῦντι συντάσσεται, εἰδικῶς δὲ, μετοχῆ, ὡς εἴρηται
 (§. ρλβ'). τὸ δὲ μανθάνω, ἀπαρεμφάτω καὶ τελι-

κῶ, καὶ εἰδικῶ, καὶ ἐπὶ εἰδικῇ μετοχῇ· οἶον, ἔμαθε γράφειν· καὶ, καταμαθοῦσιν ἐκεῖνον εἶναι· Αἴσ. καὶ, μαθὼν τὰ χρυσὰ παιδία νόμῳ σοι παιδία γενόμενα· Συνέ. Καὶ τὸ λογίζομαι δὲ ὁμοίως καὶ μετοχῇ εἰδικῇ συντασσόμενον εὔρηται· οἶον, λογίζομαι μικρὸν μὲν τοι ὑμῖν μέρος ἐμοῦ μετεσόμενον· Ξεν.

Χρόνος Τελικοῦ. Καν. Πς.

§. σξγ. Ἀποδώσομεν δὲ τὰ περὶ τὸν χρόνον, ὡς ἀπλῶς εἶπεν, τῷ μὲν τελικῷ κατὰ τε ἀόριστον, καὶ ἐνεσῶτα· πορεύομαι ἐντυχεῖν τάνδρῃ· ἀντιεολῶσε παραγενέσθαι, ἢ παραγίνεσθαι, ἢ τὸ ἄπαξ, ἢ τὸ πολλάκις ἐν χρεία.

Χρόνος Εἰδικοῦ. Καν. Πζ.

§. σξδ. Τῷ δὲ εἰδικῷ, κατὰ τε τὸ παρῆκον, καὶ τὸ ἐνεσῶς, καὶ τὸ μέλλον· ἀλλ' οὐ πάντως, ἀλλ' ἀσηγηματικῶς μὲν, καὶ δοξασικῶς, καθ' ὅτιοῦν· φασίν, ἢ δοκῶ τὸν ἄνδρα εἰρηκέναι, λέγειν, εἶρεῖν· ἐπαγγελτικῶς δὲ, καὶ παρωνύμως πρὸς τὸ μέλλον, κατὰ τὸ μέλλον· ἐλπίζω ὄψεσθαι, μέλλω δράσειν· κατὰλληλος γεμῆν καὶ ὁ ἐνεσῶς τῷ μέλλοντι· μέλλω δράν.

Ἰσοσημ.

§. σξε. Τὸ μέλλω, ἐπὶ μόνων τῶν ἐνδεχομένων λογισμάνεται· οἶον, Σωκράτης μέλλει πλουτήσῃν, οὐ μὴν

μὴν καὶ τεθνήξασθαι, ἀλλὰ τεθνήξεται, οἱ δὲ τῶν ῥημάτων μέλλοντες καὶ ἐπὶ τῶν ἐνδεχομένων, καὶ ἐπὶ τῶν φύσει ἀναγκαιῶν λαμβάνονται μάλιστα· ὅθεν ἔσαι μὲν ὁ παῖς ἀνὴρ, καὶ ὁ ἀνὴρ γέρον, οὐ μέλλει ἔσασθαι· γραμματικὸς δὲ, ἢ ῥήτωρ μέλλει ἔσασθαι, λέγομεν.

§. σξς'. Ἐτι τὸ μέλλω, καὶ τὸ βραδύνω σημαίνει, ὅτε καὶ χωρὶς ἀπαρεμφάτου κεῖται· τί μέλλετε; καὶ τὸ βούλομαι ἔστιν οὗ. Ταῦτα μὲν μέλλει· Δημήτριος βούλεται Φίλιππος· καὶ τὸ ὀφείλω, ὅτε καὶ ἀορίσῳ συντάσσεται· καὶ μὲν δήπου τις μέλλει ἀνδρὶ τελέσσαι· Ὅμ.

§. σξζ'. Ἐτι τὸ μέλλω, καὶ ἐλπίζω, καὶ ἀορίσῳ ἀπαρεμφάτῳ εὐρηται συντασσόμενον διὰ τοῦ ἂν, ἐγκειμένου, ἢ νοουμένου ἔσθ' ὅτε· Αἰσχίλ. τοῦθ' ὅπερ μέλλω παθεῖν· Θουκ. ἐλπίζοντες κομίσασθαι ἂν Πύλον· καὶ κατὰ διάλυσιν, οὐδ' ἂν ἐλπίς ἦν αὐτὰ βελτίω γενέσθαι· καὶ τὸ ἀπειλῶ δὲ, πρὸς τὸ μέλλον παρωνυμούμενον καὶ αὐτὸ, μέλλοντος ἀπαρεμφάτῳ συντάσσεται.

§. σξή. Σησημειώσθω δὲ καὶ τὸ ὥσε, μέλλοντος χρόνου ἀπαρεμφάτῳ ἐνίοτε συντασσόμενον, ἀφηγηματικοῦ, ἢ δοξαστικοῦ ῥήματος ἡγουμένου· οἶον, ταῦτ' εἶρην ἔφη ὁ Δημοσθένης, ὥς' ἀπορράψει τὸ σῶμα Φιλίππου· καὶ, τήλικαύτην ἡγεῖσθαι πόλιν οἰκεῖν, ὥσε μὴδ' ἂν ὀτιοῦν ἦ δεινὸν πείσεσθαι· Δημοσ.

§. σξθ'. Ἰσέον ἔτι, ὡς τὸ ὀνομαστικὸν ἀπαρεμφάτου

φατον, ὁμοίως τῷ τελικῷ ἔχει τὰ περὶ τὸν χρόνον· καθόλου γὰρ κατὰ τε ἀόριστον, καὶ ἐνεσῶτα· εὐρηται δὲ πολλαχοῦ τοῦτο καὶ κατὰ παρακείμενον· οἷον, τοῖς μὲν Θεοῖς οὐδὲν ἂν ἔχοιμεν μέμφασθαι, τὸ μὴ οὐχὶ πάντα καταπεπραχέναι· Ξεν. καὶ πλὴν τοῦ καταφρανεῖς γεγονέναι· Συνέσ.

Πρόσωπα.

§. σο. Τῶν δὲ παρεπομένων τῷ ῥήματι τὰ πρόσωπα τρία ὄντα, πρῶτον, ᾧ περὶ ἑαυτοῦ φράζει ὁ λέγων· δεύτερον, ᾧ περὶ τοῦ πρὸς ὃν ὁ λόγος· τρίτον, ᾧ περὶ τοῦ ἑτέρου· οὐκ ἰσοδύναμα ἀλλήλοις εἰσιν, ἀλλὰ πολὺ τὸ τρίτον λείπεται τοῦ πρώτου τε, καὶ δευτέρου· τὸ δὲ δεύτερον, ἔτι τοῦ πρώτου· καὶ οὐδ' πρώτου, καὶ δευτέρου λαμβανομένου, δίχα τοῦ τρίτου, λόγος ἂν γίγνοιτο· οἷον, τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω, σὺ δὲ σύνθεο, καὶ μοι ὁμοσον· τρίτον δ' οὐκ ἂν λέγοιτο, μὴ καὶ πρώτου, ἢ δευτέρου λεγομένου, ἢ συνυπακουομένου.

Σύλληψις. Καν. ΠΗ.

§. σοά. Ἐτι τὸ μὲν πρῶτον, καὶ δεύτερον δυνατόν συλλαμβάνειν τὸ τρίτον εἰς πληθυντικὸν ἴδιον· τὸ δὲ τρίτον, οὐδέτερον τούτων· καὶ γὰρ ἐγὼ μὲν καχεῖνος περιπατοῦμεν, φαμέν· καὶ σὺ, καχεῖνος περιπατεῖτε· οὐκ ἔτι δὲ καὶ, ἐκεῖνος, καγὼ περιπατοῦσιν· ὡς δὲ τὸ τρίτον πρὸς τὸ πρῶτον, καὶ δευτέρου

ρον ἔχει, οὕτω καὶ τὰ δεύτερον, πρὸς τὸ πρῶτον· τὸ μὲν γὰρ πρῶτον συλλαμβάνει τὸ δεύτερον, ἀνάπαλιν δ' οὐ· ἐγὼ οὖν, καὶ σὺ περιπατούμεν, φαμέν, περιπατεῖτε δ' οὐ· τοιαύτη μὲν δὴ τῶν ῥημάτων ἡ σύνταξις.

Κ Ε Φ. Γ΄.

Περί Μετοχῆς.

§. σοβ'. Μετοχή δὲ, ὡς καὶ τοῦνομα δηλοῖ, μέρος ἐστὶ λόγου μετέχον τοῦ ὀνόματος, καὶ τοῦ ῥήματος· μετέχει δὲ τοῦ μὲν γένος, καὶ πτώσιν, καὶ κλίσιν· τοῦ δὲ διάθεσιν, καὶ χρόνον, καὶ συζυγίαν· διὸ καὶ τῇ μὲν τῆς ἀμφὶ τοῦνομα συντάξεως ἔχεται, τῇ δὲ τῆς ἀμφὶ τὸ ῥῆμα.

Σύνταξις Μετοχῆς. Καν. Α΄.

§. σογ'. Ὡσε καὶ ὡς ἔχει συντάξεως τὰ ῥήματα πρὸς ἀλληλότε, καὶ πρὸς τὰ ὀνόματα, οὕτω καὶ αἱ μετοχαὶ πρὸς ἀλλήλας τε, καὶ πρὸς τὰ ῥήματα, καὶ ὀνόματα· ὡς γὰρ φαμέν, γράφειν ἐθέλω, καὶ τοῦ λέγειν ἐπίσταμαι· οὕτω καὶ γράφειν ἐθέλων, καὶ τοῦ λέγειν

γενεῖν ἐπιβίμενος· ἔτι ὡς δίδωμι Σωκράτει, οὕτω καὶ ὁ διδούς Σωκράτει· καὶ ὡς φιλῶ τὸν σφίζοντα, οὕτω καὶ φιλῶν τὸν σφίζοντα.

Καν. Β'.

§. σοδ. Φέρονται δὲ αἱ μετοχαὶ ἐπὶ τὰς αὐτὰς πτώσεις τῷ ῥήματι, καὶ τοὶ τῶν ἄλλων πτωτικῶν, λέγω δὴ τῶν ἀπὸ ῥήματος γινομένων, οὐκ εἰς τὸ αὐτὸ τῆς συντάξεως φερομένων· κόπτω τοῦτον, κοπεὺς τούτου· ὅθεν καὶ δῆλον ὅτι πάντα τὰ πτωτικὰ ἐπὶ γενικῆν, πλὴν τῶν μετοχῶν· τὸ δὲ, τόξων εὖ εἰδώς, Ποιητικὸν κατὰ ἀντιμέρειαν, ὡς ἂν εἰ ἐλέγετο, τόξων εἰδήμων.

Καν. Γ'.

§. σοε. Ἐπι ὡς ἀπολελυμένως (εἵτουν ἀμεταβάτως) φαμέν, ἀναπνέω, καὶ ζῶ, καὶ γράφω, καὶ χαίρω· οὕτω καὶ ἀναπνέων ζῶ, καὶ γράφων χαίρω· καὶ ὅλως, ὡς εἴρηται, αἱ μετοχαὶ εἰς τὸ αὐτὸ τῆς συντάξεως φέρονται, μεταβατικῶς τε, καὶ ἀμεταβάτως.

Διὰ τί εὐρηται ἡ Μετοχή.

§. σος. Ὅθεν καὶ δῆλον, ὅτι πολὺ τι εἰς βραχυλογίαν, καὶ ἑλληνισμόν λόγου συμβάλλονται αἱ μετοχαί· πολὺ γάρ τοι διαφέρει εἰς εὐφράδειαν τὸ, γράφων ἔλεγον, τοῦ ἔγραφον, καὶ ἔλεγον· καὶ τὸ, γράφεις ὠφέλησα, τοῦ ἔγραψα, καὶ ὠφέλησα, καὶ τοι
σημα-

σημασίας ὃν τῆς αὐτῆς· εἰδὲ καὶ ἑτέρας, δεόντως καὶ
δὴ τὸ ῥῆμα εἰς τὸ πτωτικὸν μετηνέχθη σχῆμα.

Υ΄ ποσημ.

§. σοζ'. Φησὶ δὲ καὶ Ἀριστοτέλης ἐν β'. τῆς ῥητ.
εὐδοκιμοῦσι μάλιστα τῶν λόγων οἱ διὰ τῶν μετοχῶν
ἐμφαίνοντες τοῦ λεγομένου τὸ αἴτιον.

Τρόποι τῆς πρὸς τὸ ῥῆμα Συντάξεως τῆς Μετοχῆς. Καν. Δ'.

§. σοή. Τρόποι τοίνυν τῆς πρὸς τὸ ῥῆμα μετο-
χῆς συντάξεώς· εἰσι τρεῖς· ὁμὲν πρῶτος κατ' ἀκολού-
θησιν ἀπ' εὐθείας εἰς ῥῆμα ὁμοιοπροσωποῦν τῇ εὐ-
θείᾳ· ἢ γὰρ τοι παραλλαγὴ τοῦ προσώπου ἐνταῦθα
σολοικισμός. Σωκράτης περιπατῶν διαλέγεται, κα-
λείσθω δὲ ὁ τοιοῦτος, ταυτοπροσωπικὸς ἀμετάβατος.

Καν. Ε'.

§. σοβ'. Ὁ δὲ δεύτερος, ἀπὸ γενικῆς, ἀδιαφόρως
ἑτεροπροσωποῦντος τοῦ ῥήματος. Σωκράτους διαλε-
γομένου, Δίων, ἢ σὺ γράφεις· προσαγορευέσθω δὲ,
ἑτεροπροσωπικὸς ἀμετάβατος.

Καν. ς'.

§. σπ'. Ὁ δὲ τρίτος, ἀφ' οἰασοῦν τῶν πλαγίων
μεταβατικῶς, κατὰ διάφορον καὶ οὗτος ἐπαγωγὴν τοῦ
ῥήμα-

ρήματος· διαλεγόμενον Σωκράτης παρῆν· διαλεγόμενον ὄρας, καὶ ἑώρα· καὶ διαλεγόμενον ἤκουον. Ἐάν οὖν μετάβασις θεωρῆται, ἡ μετοχὴ κατὰ τὴν ἀπαιτουμένην τῷ ῥήματι πτώσει προσκείσθω.

Σχόλ.

§. σπᾶ. Ἰσέον δὲ, ὅτι ἐπὶ τὸν τρίτον τρόπον ἀνάγονται καὶ πᾶσαι αἱ πλάγια τῶν μετοχῶν, αἱ πρὸς τὰ λοιπὰ μέρη τοῦ λόγου τὴν σύνταξιν ἔχουσαι· οἷον, τοῦ περιπατοῦντος υἱὸς ἐστὶ· καὶ ὑπάγετε πρὸς τοὺς πωλοῦντας.

Ἦ ἴ πο ση μ.

§. σπβ'. Σημείωσαι δ' ὅτι τοῦ ῥήματος δοτικὴν ἀπαιτοῦντος, ἢ αἰτιατικὴν, εὐρίσκεται ἐσθ' ὅτε καὶ γενικὴ τοῦ δευτέρου τρόπου, ὅτε δὴ καὶ ἀντωνυμία ὡς ταπολλά εἰς διάκρισιν πρόσκειται· οἷον, ἡμῶν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἤτορ, δεισάντων φθόγγον τε βαρύν· Ὁμ. καὶ, ἀποχωρούντων τῶν Λακεδαιμονίων, ἐπηκολούθησαν αὐτοῖς οἱ Λοκροί· Ξεν. Καὶ ἀνάπαλιν ἔστιν ὅτε ἡ δοτικὴ, καὶ αἰτιατικὴ, ἀντὶ τῆς γενικῆς τοῦ δευτέρου τρόπου, ἡ μὲν δοτικὴ κίνησιν τινα σημαίνουσα· οἷον, πορευομένῳ δ' αὐτῷ, εὐθὺς ἐν τῷ πρώτῳ χωρίῳ ὑπανίσταται λαγῶς· καὶ μετὰ τῆς ἐν, ἢ ἐπὶ, ὑπαρξεν μάλιςα δηλοῦσα· οἷον, ἐν Πέρσαις καὶ ἰδεῖν ἵππον σπάνιον, ἐν ὄρεινῃ οὔσῃ τῇ χώρᾳ· Ξεν. καὶ, νῦν δ' ἐπ' ἀδήλοισι οὔσι τοῖς ὑπὸ τού-

των

των ἑμαυτῷ γενησομένοις, λέγειν αἰροῦμαι. Δημοσθ. ἡδ' αἰτιατικῇ, μετὰ τοῦ ὡς ἐπιρρήματος ἐστ' ὅτε οἷον, ἐλογίζοντο δὲ καὶ τοῦτο Θεβαῖται, ὡς καὶ συνελθούσαν ἂν ταχέως τὴν τῶν Λακεδαιμονίων δύναμιν, μάχεσθαι ἂν αὐτοὺς οὐδαμοῦ ἄμεινον.

Καν. Ζ'.

§. σπγ'. Αἱ μὲν οὖν τῶν προσωπικῶν εὐθεῖαι πᾶσι τοῖς τῶν ῥημάτων προσώποις συντάσσονται. γραφῶν ὠφελῶ, ὠφελείς, ὠφελεί· διὰ τὸ μὴ διακριτικὰς εἶναι προσώπων.

Ἀπροσώπως. Καν. Η'.

§. σπδ'. Ταῖς δὲ τῶν ἀπροσώπων μετοχαῖς ἴδιον μάλιστα τὸ τὴν εὐθεῖαν τῶν οὐδετέρων, πρὸς ἀναπλήρωσιν γίνεσθαι τοῦ δευτέρου τρόπου· οἷον, ἄδελον ὃν ὅποτε τις ἐπελθὼν ἄλλος ἀφαιρήσεται· καὶ ἰδιώτης ἦν, ὡς οὐ μετόν, ἢ προσῆχον αὐτῷ τῆς ἀρχῆς· καὶ ἔπρασον ταῦτα, δέον ἕτερα· καὶ ἀκουσθὲν αὐτῷ τοὺς πολεμίους παρεῖναι, ἀντεπεξῆαι εἰς μάχην· ὁμοίως δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων.

Σχόλ.

§. σπέ'. Τοῦ τρόπου τούτου ἐστὶ καὶ τὸ μικροῦ δεῖν, ὀλίγου δεῖν, τοσοῦτου δεῖν· γίνεται γὰρ τὸ δεῖν ἐκ τοῦ δέον κατὰ κράσιν Ἀπτικήν, καὶ ἔστιν ἀπρόσωπος μετοχή· τοσοῦτου δεῖν αἰσχύνην ὀφλήσαι. Βασ.

Υπο.

Υποσημ.

§. σπς'. Ἡ τῶν ἀπροσώπων εὐθεία, καὶ εἰς γενικὴν ἐστ' ὅτε Ἀπτικῶς μεταβάλλει, ἐνικὴν, καὶ πληθυντικὴν· οἶον, δεήσαντος καταλευσθῆναι, πράως λέγει· καὶ, σημανθέντων δὲ τῷ Ἀσυάγει, ὅτι πολέμοι εἶσιν ἐν τῇ χώρᾳ, ἐκβοηθεῖ καὶ αὐτός· Ξεν. οὕτω μὲν δὴ ἢ ἀπρόσωπος μετοχή.

Σύνταξις Μετοχῆς πρὸς τὸ ὄνομα.

Καν. Θ'.

§. σπζ'. Καθόλου δὲ ὁμοιογενῶς, καὶ ὁμοιοπτῶς, καὶ ὁμοιόριθμῶς τοῖς ἐκ πρώτου πτωτικοῖς συντασσομένη ἢ μετοχῇ, τὴν τοῦ ῥήματος ποιήσεται ἀκολουθήσιν· οἶον, Σωκράτης περιπατῶν διαλέγεται· Σωκράτους διαλεγομένου, σὺ γράφεις· Σωκράτην διαλεγόμενον ὄρας· πᾶσι διαλεγομένοις παρῆν.

Καν. Ι'.

§. σπή'. Κἂν ὁμοῦ ἀρσενικὰ ἄττα, καὶ θηλυκὰ προτάσσεται μετοχῆς, τὴν τοῦ ἐπικρατεσέρου γένους, τουτέστι τοῦ ἀρσενικοῦ ἐπάγειν· οἶον, ἄνδρες, καὶ γυναῖκες καθήμενοι διαλέγονται.

Καν. ΙΑ'.

§. σπθ'. Δῆλον οὖν ὅτι καὶ θηλυκῶν προτασσομένων

μένων σὺν οὐδετέροις, τὴν τοῦ θηλυκοῦ ἐποίσομεν, ἄτε προτέρου· οἶον, τὸ Ὀμήρου· αἱ δέπου ἡμέτεραι τ' ἄλοχοι, καὶ νήπια τέκνα εἶατ' ἐνὶ μεγάροις ποτιδέγμεναι.

Καν. ΙΒ'.

§. σγ'. "Ἦν δ' ἀρσενικὰ ὁμοῦ, καὶ θηλυκὰ προταχθῆ κατα μετασχηματισμὸν φωνῆς, ἀλλὰ μὴ κατὰ σημασίαν, τὴν οὐδετέραν ἀποδώσομεν μετοχήν· οἶον δὴ καὶ τὸ, νοῦς μὲν ἤδη, καὶ αἰσθησις ἀπ' ἀλλήλων διακριθέντα.

Ἦ ποσημ.

§. σιδ'. Καὶ ἀπλῶς ἡμετοχὴ ἑτερογενῶς ἐστ' ὅτε τῷ ἡγουμένῳ πτωτικῷ ἐπάγεται Ἀττικῶς πρὸς τὸ σημαϊνόμενον ἀποδιδόμενη, οὐ πρὸς τὴν φωνὴν τοῦ ἡγουμένου· ὡς παρὰ Θουκυδίδην· ἡ νόσος πρῶτον ἤρξατο γενέσθαι τοῖς Ἀθηναίοις, λεγόμεναν μὲν καὶ πρότερον πολλαχόσε ἐγκατασκῆψαι· καὶ, σωφροσύνην γὰρ λαβοῦσαι αἱ πόλεις, ἐχώρησαν ἐπὶ τὴν ἀντικρυς ἐλευθερίαν, τῆς ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων ὑπούλου εὐνομίας οὐ προτιμήσαντες.

Καν. ΙΓ'.

§. σιδ'. "Ἐπι εἰς διάφορα προτάσσεται γένη χωρὶς, ἢ μετοχὴ τοῦ ἐγγυτέρου ἔσαι· οὐ δὲ κ' Ἄρης λαοσσοῦς, οὐ δὲ κ' Ἀθήνη τὸν γε ἰδοῦς ὀνόσαιτο.

Ἦ πο.

Υπόσημ.

§. σγγ'. Ἐτι δὲ σὺν τοῖς περιληπτικοῖς ἢ μετοχῇ, καὶ ἑτεροαριθμῶς πολλάκις συντάσσεται πρός τε τὸ ῥῆμα, κατ' εὐθείαν ἀποδιδόμενη, καὶ πρὸς τὰ ἴδια ἑαυτῆς ἐκ πρώτου πτωτικά· οἷον, ἐξεπλάγη δὲ πᾶς ὁ δῆμος, ἀκούσαντες ταῦτα· καὶ γλίσχρως ἐζῶμεν ἀπὸ τῆς θήρας, περιεχόμενος ἕκαστος, ὅτου καὶ λάβοιτο· Συνέσ. καί, οἱ δὲ, ἄλκιμον ἦτορ ἔχοντες, πρόσω πᾶς πέτεται· Ὅμηρ. ὁμοίως δὲ καὶ ἐν συντάξει δυοῖν, ἢ πλειόνων ὀνομάτων· οἷον, παρῆν δὲ Γωβρίας, καὶ Γαδάτας, πολὺν, καὶ καλὸν κόσμον φέροντες· καὶ οἱ σὺν αὐτῷ δὲ ἀπέθνησκον, ὁ μὲν, προβαλλόμενός τι, ὁ δὲ, φεύγων· ὁδὲ, καὶ ἀμυνόμενος· Ἐεν.

Υπόσημ.

§. σγδ'. Σημείωσαι ἔτι, ὡς ἢ τοῦ ὑπαρχτικοῦ μετοχῇ ἐνίοτε, οὐ τοῖς ἐκ πρώτου πτωτικοῖς, τοῖς ἐκ τρίτου δ' ἐπιφερομένη συμφωνεῖ κατὰ τε γένος, ἢ ἀριθμὸν ἔθει Ἀττικῶ· οἷον, οἱ ῥυθμοὶ, καὶ τὰ μέλη, φωνῆ οὔσα, ἤθεσιν ἔοικε· καὶ τοὺς μὲν ἀδωρολήπτους πρέσβεις, ἀσφάλειαν ὑπάρχουσαν πόλεως, ἀξιώμασιν ἐπίμων, τοὺς δὲ δωρολήπτους λοιμὸν ὄντα πόλεως ἀειφυγία καθυπέβαλλον.

Υποσημ. Γ.

§. σγέ. Ἐπι ἐπὶ τῆς τοῦ ὑπαρκτικοῦ μετοχῆς, ἢ ἐκ τρίτου ἐσθ' ὅτε, οὐχ ὁμοιοπτώτως τῇ ἐκ πρώτου, κατὰ δὲ εὐθεῖαν ἐπιτίθεται Ἀπτικῶς οἶον, ταῖς σιγμαῖς πέρατα οὔσαις· καὶ, συμβαίνει τῷ σώματι διαιρητῶν ὄντι· καὶ ἐνεργεία τόδετι ὑπάρχοντος· ὁμοίως δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀπαρεμωάτου ἐλύοτε, κατὰ δὲ αἰτιατικὴν, ὡς εἴρηται· (§. σγή).

Ἀνάλυσις Μετοχῆς, εἴτουν τρόποι

Ἑρμηνείας.

§. σγς. Ἀνάλυσιν δὲ καὶ τῆς Μετοχῆς ποιήσαιμεν ἂν, φράζοντες ἐπὶ τὸ σαφέσερον, ἢ ἐρμηνεύοντες, πεντεκαίδεκα τρόποις· τοσαῦται καὶ γὰρ αὐτῆς αἱ κατὰ σημασίαν διαφοραί.

Τρόπος Α'.

§. σγζ. Ἡ μὲν γὰρ, Αἰτιώδης· τὸ ποιητικὸν αἰτιολογοῦσα, καὶ τοῖς προσήκουσι τῶν συνδέσμων τε, καὶ προθέσεων ἀναλυομένη, ἢ ἐπὶ τὸ σαφέσερον ἐρμηνευομένη· οἶον, γράψας ὠφέλησα· τουτέστιν ἐπειδὴ, ἢ διότι ἔγραψα, ἢ ἐκ τοῦ γράψαι, ἢ διὰ τὸ γράψαι ὠφέλησα.

Τρόπ. Β΄.

§. σιγ'. Ἡ δὲ, Ὀργανική· εἰπὼν ἔπεισα· διῶν εἶπον δηλαδή, ἢ τῷ εἰπεῖν, ἢ διὰ τοῦ εἰπεῖν.

Τρόπ. Γ΄.

§. σιθ'. Ἡ δὲ, Εἰδική· τοῖς γνωστικοῖς τῶν ῥημάτων, ἢ δηλωτικοῖς, ἢ ὁράσεως σημαντικοῖς, ἐπιφερομένη· οἷον, οἶδά σε, ἢ ὄρω σε πονοῦντα· ὅτι πονεῖς δηλαδή.

Τρόπ. Δ΄.

§. τ'. Ἡ δὲ, Τελική· ἀντὶ τελικοῦ ἀπαρεμφάτου τοῖς κίνησιν δηλοῦσι μάλιστα τῶν ῥημάτων, κατὰ μέλλοντα χρόνον ἐπαγομένη· οἷον, ἤκω ἐρῶν· καὶ πέμπω σε ἀγγελοῦντα· τουτέστιν ἵνα ἀναγγεῖλαι, ἢ ὡσε ἀναγγεῖλαι.

Τρόπ. Ε΄.

§. τὰ'. Ἡ δὲ, Χρονική· ἐλθόντες παρέδωκαν τὴν ἀποικίαν· ἤγουν ὅτε ἤλθον, ἢ μετὰ τὸ εἰθεῖν, ἢ ἀφ' οὗ ἤλθον.

Τρόπ. ς΄.

§. τβ'. Ἡ δὲ, Ὑποθετική· ὡς τὸ Μενάνδρου· Θεοῦ θέλοντος, καὶ ἐπὶ ῥιπὸς πλείους· δηλονότι εἰάν ὁ Θεὸς θέλη.

H

Τρόπ.

Τρόπ. Ζ΄.

§. τγ'. Ἡ δὲ, Ἀναφορική· παρῆν ὁ πρὸς μη-
τρὸς θεῖος, ἄριστος ἔρμολύφος εἶναι δοκῶν· ὃς εὐό-
κει δηλαδή.

Τρόπ. Η΄.

§. τδ'. Ἡ δὲ, Ἀοριστολογική· ὁ περιπατῶν κινεῖ-
ται· ὃς ἂν περιπατῆ δηλαδή.

Τρόπ. Θ΄.

§. τε'. Ἡ δὲ, Ἐναντιωματική· πολλὰ πονήσαν-
τες οὐδὲν ἔσχόμεν· ἤγουν καὶ τοὶ πολλὰ ἐπονήσα-
μεν.

Τρόπ. Ι΄.

§. τς'. Ἡ δὲ, ἐν μοίρα ὀνόματος· τοὺς λέγον-
τας ἐπαινώ· ἤτοι τοὺς ῥήτορας καὶ λογίους.

Τρόπ. ΙΑ΄.

§. τζ'. Ἡ δὲ, ἐν μοίρα ἐπιρρήματος· Ἐρετριεῖς
τελευτῶντες ἐπίσθησαν· ἀντὶ τοῦ τελευταίου.

Τρόπ. ΙΒ΄.

§. τη'. Ἡ δὲ, Προθετική, ἀντὶ προθετοπτώτου
λαμβανομένη· οἶον, χαίροντες ἔψαλλον· ἀντὶ μετὰ
χαρᾶς

Τρόπ.

Τρόπ. ΙΓ΄.

§. το. Ἡ δὲ, ἀντὶ τοῦ πρώτου ἑλλειπτικῆς καί-
ται, τοῖς ληκτικοῖς τῶν ῥημάτων ἐπαγομένη· οἷον,
ἐπεπαύμην εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτῶν· ἀντὶ τοῦ
φοιτῶν.

Τρόπ. ΙΔ΄.

§. τι. Ἡ δὲ, ἐν μοίρα ῥήματος, μηδὲν τῶν εἰ-
ρημένων προσημαινουσα, δι' εὐφραδειαν δὲ μόνον
μετελημμένη.

Τροσσημ.

§. τιά. Ἰσέον δὲ, ὅτι τὸ τῆς προτέρας ἐννοίας
ῥήμα, εἰς μετοχὴν μεταλαμβάνεται παρωχημένου
χρόνου, ἢ ἐνεσῶτος· οἷον, γράψω, καὶ ἐλευσομαι·
γράψας ἐλευσομαι· θεῶ, καὶ χαῖρε· θεώμενος χαῖ-
ρε· ὅθεν ἐρμηνεύοντες τὴν μετοχὴν, εἰς τε τὸν χρόνον,
καὶ τὴν ἔγκλισιν τοῦ ἐπαγομένου ῥήματος, ταυτὴν
αὐτὴν ἀναλύσομεν. Σησημειώσω δὲ τὸ φθάνω, καὶ λα-
θάνω, μετοχῇ συντασσόμενα, ἔφθην εἰπων, καὶ ἔ-
λαθον ποιήσας· ἀντὶ τοῦ φθᾶς εἶπον, καὶ λαθῶν ἐ-
ποίησα. Ἐπι ἰσέον, ὡς δυνατόν ἐπ' ἐνίων μετοχῶν
συμπίπτειν ἀλλήλοις τὰ διάφορα τούτων σημαινό-
μενα.

Τρόπ. ΙΕ΄.

§. τιβ. Συναπτονται δὲ καὶ τοῖς ὑπαρκτικοῖς ῥή-
μασι

μασι μηθὲν πλέον δηλοῦσαι τῶν συσείχων ῥημάτων οἶον, γράφω εἰμί· καὶ γεγραφώς τυγχάνω· ἴσον γὰρ τῷ γράφω, καὶ γεγραφα.

Ἔποσημι.

§. τυγ'. Καὶ πρὸς ἀλλήλας δὲ αἱ μετοχαὶ συνδέονται μὲν ὁμοίοσημι οὔσαι, τῇ σημασίᾳ δὲ διαφέρουσαι ἀσυνδέτως συντάσσονται· οἶον, ἀνέμου δὲ σφοδροῦ πνεύσαντος τληκαυτά, καὶ ελογὸς ἀνάδοθαισης, οἱ ἀετιδεῖς, ἀπτήνες ἐτι τυγχανούτες, ὅπτηθέντες εἰς γῆν κατέπεσον· συνδέσμου δὲ χρείας καὶ τὸ ῥῆμα μεταξὺ ὄν ἀναπληροῦ· οἶον, ἀέτος καὶ ἀλώπηξ φιλωθέντες, πλησίον ἀλλήλων οἰκεῖν ἔγνωσαν, βεβαίωσιν φιλίας ποιούμενοι τὴν συνήθειαν. Ἐπι ἐναρθρῶς μὲν αἰεὶ συντάσσεται μόνη ἡ Δοριστικὴ ἢ Ὀνοματικὴ, καὶ ἡ Ἀναφορικὴ καὶ ἀναρθρῶς πολλακίς· αἱ δὲ γε τῶν λοιπῶν τρόπων μετοχαί, ἀρθρῶν ἀνεπίδεκτοι.

§. τιδ'. Ἐτι ἰσέον, ὡς ἡ Εἰδικὴ μετοχὴ, οὐ μόνον κατ' εὐθείαν, ἢ αἰτιατικὴν ἐπαγεται, ἀλλὰ καὶ κατὰ γενικὴν, ἢ δοτικὴν ἐστὶ ὅτε· Θεουκιδ. φανεροῦ γενομένου αὐτοῦ καταβαίντος· ὅτι κατέθεθ' ἡλαδῆ· καὶ Δημ. συμβέβηκε τοῖς προεξηκόσι, πρώτους ἑαυτοὺς πεπρακῶσι ἠσθησῶσι· ὅτι πεπρακῶσι ἑαυτοὺς δηλ. Ὡσαύτως δὲ καὶ ἡ Τελικὴ· οἶον, ἐπαγγείλας ἤκειν ἀχροασομένοις ἐλλογίμων γραμμάτων· Συγ. Ὁμοίως δὲ καὶ ἡ ἀντὶ τοῦ πρώτου ἐλλειπτικῶν οἶον,

οἶον, τὸ μὲν ὅλον παύσασθαι αὐτοῖς παρεγγύα λη-
ροῦσι, καὶ περὶ τῶν ὅλων ἐρίζουσι. Λουκ.

Κ Ε Φ. Δ'.

Περὶ Ἄρθρου.

§. τιά. Τὸ δὲ Ἄρθρον, ἔστι μὲν λόγου πτωτι-
κόν μέρος, προτασσόμενον τοῖς ὀνόμασι. Διαίρεται
δὲ εἰς προτακτικόν τε, καὶ ὑποτακτικόν. Κυρίως γε-
μὴν ἄρθρον τὸ προτακτικόν.

§. τίς. Ποιεῖ δ' ἀναπόλησιν προεγνωσμένου τοῦ
ἐν τῇ συντάξει· οἶον, εἰ μὲν λέγοι τις, ἄνθρωπος ἦ-
κεν, ἄδηλον τίνα ἄνθρωπον λέγει· εἰ δὲ ὁ ἄνθρωπος
δῆλον· προεγνωσμένον γὰρ τίνα τῶν ἀνθρώπων· τοῦ-
το δ' αὐτὸ βούλονται καὶ οἱ φάσκοντες τᾶρθρον ση-
ματικῶν, οὐ πρώτης γνώσεως, ἀλλὰ δευτέρας.

Ἦ ποση μ.

§. τίς. Σημαίνει δὲ τὸ ἄρθρον, οὐ μόνον ἀνα-
πόλησιν, εἴτουν ἀναφορᾶν· ὡς εἴρηται· ἀλλὰ καὶ ἀο-
ρισίαν· οἶον, ὁ ποιήσας καὶ διδάξας, μέγας κληθή-
σεται. καὶ ὑπεροχὴν· οἶον, ὁ Ποιητὴς, ὁ Φιλόσοφος.
Καὶ διαβολήν· οἶον, τὰς ἡδονὰς θήρευσ τὰς μετὰ δό-
ξης.

ξης. Καὶ τὸ κύριον, κατὰ τὸν Κορέσιον· τοῦτό ἐστὶ τὸ σῶμά μου. καὶ τὸν καθόλου προσδιορισμόν· οἶον, ὁ ἄνθρωπος ἐστὶ ζῶον· ἀντὶ τοῦ πᾶς ἄνθρωπος. Καὶ τὸν μερικόν· ὁ ἄνθρωπος φιλοσοφεῖ· ἀντὶ τοῦ τίς ἄνθρωπος. Ἐπι ἐπὶ τῆς γενικῆς, καὶ δοτικῆς, τὸν ἴδιον ἀποβαλὼν τόνον, ἀντὶ ἀορίστου ὀνόματος λαμβάνεται οἶον, ἄλλου του, καὶ ἄλλω τῷ· περισπώμενον δ' ἐν ἐρωτήσει, ἀντὶ πειστικοῦ κέῖται· οἶον, τοῦ χάριν; τῷ τρόπῳ; Προσίθεται δ' ἐστ' ὅτε καὶ κατὰ παροληκὴν Ἀττικῶς, ἀνάρθρως ἠγουμένων τῶν ἐπιθέτων· οἶον, ἵππος, οὐκ ἀχρεῖον τὸ κτῆμα· Συνέσ.

§. τή. Ποιεῖ δὲ καὶ τὰς Ἀρθρικὰς καλουμένας Ἀντωνυμίας, σὺν τῷ μὲν, καὶ τῷ δέ· ὁ μὲν, τοῦ μὲν· ὁ δέ, τοῦ δέ· ἀντὶ τοῦ, οὗτος μὲν, ἐκεῖνος δέ· ἢ ἄλλος μὲν, ἄλλος δέ· καὶ ὅδε, ἦδε, τόδε· ἀντὶ τοῦ, οὗτος, αὕτη, τοῦτο. Παρὰ Ποιηταῖς δὲ τὰ προτακτικὰ καὶ μόνον εἰς Ἀντωνυμίαν παραλαμβάνεται· ὁ γὰρ προγενέστερος ἦεν· καὶ, τῶν μὲν πεντήκοντα νέες κίον. Καὶ Πεζογράφοις ἐστ' ὅτε· οἶον, ἐν τῷ πρὸ τοῦ χρόνῳ· καὶ τὸν ἀποκρίνασθαι· Ξεν. Ἰώνων δὲ καὶ τὸ τοῖς προτακτικοῖς ἀντὶ ὑποτακτικῶν χρῆσθαι· οἶον, ἀνεσήσαντο πόλιν, τῇ ὄνομα Ἀλαχίη.

§. τή. Ἰσέον δὲ, ὡς εἰ μεταξὺ τοῦ ἄρθρου, καὶ τοῦ πρὸς αὐτὸ ὀνόματος, παρεμπέση ἐπίρρημα, ἢ προθετικόν, μὴ ἐγκειμένης καὶ μετοχῆς, ἀνάγκη τὴν ὑπαρκτικὴν ἐννοεῖσθαι· οἶον, ἢ ἐνταῦθα εἰρήνη, καὶ ὁ πρὸς ἡμᾶς πόλεμος· ἐστ' ὅτε δὲ καὶ μόνον σὺν

τοῖς ἄρθροισ ἐπιρρήματα, ἢ προθετικὰ κεῖται, ἐννοου-
μένου σὺν τῇ μετοχῇ καὶ ὀνόματος· οἱ ἐνταῦθα ἀ-
σπάζονται τοὺς σὺν σοί. Καὶ μὲν δὴ καὶ ἓνια τῶν ἐ-
πιρρήμάτων, ἢ τῶν προθετικῶν σὺν τοῖς ἄρθροισ ὄν-
τα, ἀντὶ ὀνομάτων ἐπιθέτων λαμβάνονται· οἷον, ὁ
πάνυ, καὶ ὁ πάλαι· ἀντὶ τοῦ, ὁ μέγας, καὶ ὁ παλαιός·
καὶ οἱ ἐν ἀξίᾳ, ἀντὶ τοῦ οἱ ἀξίωματικοί.

§. τχ'. Ἐφ' οἷς ἰσέον, ὡς ὁ δεινὸς Ἀπολλώνιος
τὰ κύρια φησι τῶν ὀνομάτων ἐξ οἰκείας ποιότητος ἀ-
ναπολούμενα, μὴ προσδεῖσθαι τοῦ ἄρθρου. Ἐτι οἱ
Ποιηταὶ ὡς ἐπιτοπολὺ καταλιμπάνουσι τὰ ἄρθρα·
οἷον, μῆνιν ἄειδε Θεὰ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος, ἀντὶ
τοῦ τὴν μῆνιν τοῦ Ἀχιλῆος.

Κ α ν. Α'.

§. τκά. Τὰ μὲν οὖν προτακτικὰ πάντων τῶν ὀ-
νομάτων προτίθεται, τὰ δὲ ὑποτακτικὰ, ἐνὸς ἀορί-
σου τοῦ τις ἐγκλινομένου· ὅς τις· προτίθεται δὲ ταύ-
τὸ ὁμοίως καὶ συνδέσμου τοῦ περ, ὅς περ· καὶ τοῦ
γε, ὅς γε· καὶ τοῦ που, ὅς που· Ποιηταὶ δὲ καὶ ὅς
ρά, καὶ ὅςνυ, λέγουσιν, ἀλλ' ὅταν ἀπλῶς οὕτω λαμ-
βάνηται, τῷ τις συντάσσεται μόνω, ἢ τῶν εἰρημένων
τῷ· ὅταν δ' ἑαυτὸν τις ἀγνοοῦντα δηλώσαι βούλη-
ται, καὶ τὸ ποτὲ ἐπιπλέκει τῷ τις ἐγκλινομένου· οἷον,
ὅς τις ποτε ἦν ἐκεῖνος.

Κ α ν. Β'.

§. τχβ'. Προσκεισθω τούτοις και τὸ ἄττα, ὡς μὲν τὸ ἄτινα προτασσόμενον, και δασυνόμενον· οἶον, ἄττα ἂν εἶπης· ὡς δὲ τὸ τινα, ὑποτασσόμενον, και φιλούμενον· ὅποι' ἄττα ἂν ᾖ.

Ἐπιμερισμός. Καν. Γ'.

§. τχγ'. Χρήσις δὲ τοῦ προτακτικοῦ κατὰ τῶν ἐπιμεριζομένων πτωτικῶν, τοῖς μεριστικοῖς καλουμένοις συνδέσμοις, τῷ μὲν, και δέ· τριχῶς δέ· ἢ γὰρ κατ' εὐθείαν· οἶον, ἄνθρωποι εἰσέτρεχον, οἱ μὲν εὐθεν, οἱ δὲ ἐνθεν· ἢ κατὰ γενικὴν κτητικῶς· τῶν ἀνθρώπων οἱ μὲν Ἕλληνες, οἱ δὲ βάρβαροι· ἢ κατ' ἠντιμαθῶν τῶν πλαγιῶν μεταβατικῶς· τοὺς στρατηγοὺς ἔλαβον, τοὺς μὲν δόλω, τοὺς δὲ πολέμῳ.

Πρόληψις.

Τρόπος Α'. Καν. Δ'.

§. τχδ'. Ἐνθα δὴ και εἰμὲν κατὰ πρόληψιν πληθυντικὸν ῥῆμα προτάσσεται πρὸς ἐκάτερον τὸ ἐπόμενον, εὐθείαν δεῖ ἠγεῖσθαι ἐν τῇ ἀθροίσει· οἶον, ἀετοὶ διέπτησαν δύο, ὁ μὲν ἀπ' Ἀνατολῶν, ὁ δὲ ἀπὸ Δυσμῶν· εἰ μὲν οὖν εὐθεία ἠγεῖται, κείσθω ἐν τῇ ἀθροίσει τὸ ῥῆμα.

Τρόπος Β'. Καν. Ε'.

§. τχε'. Εἰ δὲ πρὸς τὰ ἐπιμεριζόμενα ἐν μέρει τὸ ῥῆμα

ῥήμα ἔπεται, γενικὴν δέοι ἂν ἡγεῖσθαι πληθυντικὴν ἁλοῦσιν ἀετῶν, ὁ μὲν ἔπτη, ὁ δὲ ἐκάθητο· τὸ δ' Ὀμήρου, ἄμφω δ' ἐξομένω γεραρώτερος ἦεν Ὀδυσσεύς· σολοικοφανές.

Υ' ποσημ.

§. τκς'. Δῆλον οὖν, ὡς τοῦ ῥήματος ἐν τοῖς ἐπιμεριζομένοις κειμένου, εἰάν τὸ ἄθροισμα μὴ κατὰ γενικὴν προάγῃται, τὸ τοιοῦτο κατὰ ἀντίπτωσιν ἐκληπτέον κατὰ τὸν δεινὸν Ἀπολλώνιον. Τοιαῦτα γὰρ δὴ εὐρίσκειται ἔστιν οὐ παρά τισι τῶν Ἐλλογίμων Ἀττικώτερον σπουδασθέντα· ὧν τὴν μίμησιν ἡμῖν διευλαβητέον.

Τρόπος. Γ'. Κ α ν. ς'.

§. τκζ'. Βουλομένοις δὲ καὶ τὴν ἄθροισιν, καὶ τὸν μερισμὸν πλαγίως προενεχεῖν, ἀνάγκη δὴ καὶ μετάβασιν ἑτεροπροσωπικῶς ποιῆσθαι, καὶ μετοχῇ πολλὰς χρῆσθαι πλαγίᾳ· οἶον, ἀετῶν διαπτάντων ἠσθόμεν, τοῦ μὲν, ἀπ' Ἀνατολῶν, τοῦ δὲ, ἀπὸ Δυσμῶν· καὶ πρὸς δοτικὴν, ἀετοῖς διαπτάσι, τῷ μὲν ἔνθεν, τῷ δὲ ἐκεῖθεν, ἴσον ἦν τὸ τάχος· καὶ πρὸς αἰτιατικὴν, ἀετοὺς δύο κατέβαλον, τὸν μὲν βέλει, τὸν δὲ λίθω.

Κ α ν. Ζ'.

§. τκή. Ἐξεσι γεμὴν καὶ τὸ ἐνικόν, ὅτε μὲν εἰς ἐνικά

ἔνικα διελείν, ὅτε δὲ εἰς πληθυντικά· τὰνθρώπειον γένος, τῇ μὲν ἀγαθόν, τῇ δὲ φαῦλον· τὰνθρωπέου γένους, οἱ μὲν ἀγαθοί, οἱ δὲ φαῦλοι· καὶ αὐτὸ πάλιν τὸ πληθυντικόν· ὅτε μὲν, εἰς πληθυντικά, ὅτε δὲ, εἰς ἔνικα· τῶν ἀνθρώπων οἱ μὲν, ἀγαθοί, οἱ δὲ, φαῦλοι· τῶν χειρῶν ἢ μὲν γράφει, ἢ δὲ κρατεῖ τὸν χάρτην.

Καν. Η'.

§. τκθ'. Ἰδιον δὲ τοῦ προτακτικοῦ οὐδετέρου, τὸ πᾶσι τοῖς τοῦ λόγου μέρεσι, καὶ τῷ λόγῳ αὐτῷ συντάττεσθαι ὀρικῶς· οἷον, τὸ ἄνθρωπος, τὸ γυνή, τὸ λέγω, τὸ Σωκράτης διαλέγεται· ὡσθ' οὕτω καὶ εἴη ἂν ὡς οὐδέτερα πάντα, καὶ ἄκλιτα.

Υποτακτικόν. Καν. Θ'.

§. τλ'. Τὸ δὲ ὑποτακτικὸν ὀρθωτικὸν τέ ἐστὶ λόγου, ὡς καὶ πάντα τὰ ἀναφορικά, πρὸς τὸ ἐπαγόμενον ῥῆμα κατὰ πτώσιν ἀεὶ συντασσόμενον· καὶ ἐπακολουθητικὸν δὲ πᾶσι τοῖς πτωτικοῖς, ὁμοιογενῶς, καὶ ὁμοιαριθμῶς πρὸς αὐτὰ γε ἀποδιδόμενον· οἷον, ἄνδρα μοι ἔνεπε Μοῦσα πολύτροπον, ὃς μάλα πολλὰ πλάγχθη.

Υποσημ.

§. τλά'. Τὸ ὑποτακτικὸν ἐνίοτε καὶ ἀντὶ δεικτικῆς ἀντωνυμίας λαμβάνεται παρὰ τοῖς Ἀττικισταῖς· οἷον,

οἶον, καὶ ὃς ἔφη καὶ οἱ ἡρώτων· ἀλλ' οὕτω μὲν κατ' εὐθείαν μόνην, σὺν δὲ τοῖς μεριστικοῖς συνδέσμοις, καὶ κατὰ πλάγιαν ἐστ' ὅτε, εἰς ἀπόδοσιν δυοῖν τινων ἡγουμένων· οἶον, διὰ τοῦτο ἢ προφητεία, δι' ὑπακοὴν καὶ παρακοὴν· δι' ἣν μὲν, ἵνα σωθῶμεν, δι' ἣν δὲ, ἵνα παιδευθῶμεν· ἀντὶ τοῦ δι' ἐκείνην μὲν, διὰ ταύτην δὲ· σπάνιον δὲ τοῦτο. Ἔτι τὸ ὑποτακτικόν, ἔστιν ὅτε εἰς δήλωσιν αἰτίας παραλαμβάνεται· οἶον, Τέλλος ὁ Ἀθηναῖος, ὃς εὖτε ἐβίω, ἀντὶ τοῦ, οὗτος γάρ· Ἔτι τὸ ὑποτακτικόν μετὰ τοῦ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος, ἀντὶ ὀνόματος ἀορίστου λαμβάνεται· οἶον, εἰσὶν οἱ, ἔστιν ὧν, ἔστιν οἷς, ἔστιν οὓς· ἀντὶ τοῦ, τινὲς, τινῶν, τισί, τινάς· καὶ μόνον δὲ τὰ ὑποτακτικὰ, ἀντὶ ἀορίστων ὀνομάτων κεῖνται ἐστ' ὅτε μετὰ τοῦ μὲν, ἢ τοῦ δέ· οἶον, εἰς ἃς δὲ καὶ τοὺς φυγάδας κατάγων· Δημοσ. οὕτω δὲ καὶ ἐπιρρήματα Ἀναφορικά, ἀντὶ Ἀορίστων· οἶον, ἔστιν ὅτε, ἔστιν ὅπου· ἀντὶ τοῦ, ποτὲ, καὶ ποῦ· τὰ δὲ οὕτω μεταλαμβανόμενα, οὐ δὲ ὀρθωτικά· εἰσι λόγου.

Καν. Γ.

§. τλβ'. Πολλάκις δὲ τὸ ὑποτακτικόν, οὐ πρὸς ἣν πτώσιν ἀπαιτεῖ τὸ ἐπαγόμενον ῥῆμα, ἀποδίδεται, ἀλλὰ πρὸς ἣν τὸ ἡγούμενον. Ἀττικόν δὲ τὸ τοιοῦτο· χρῶμαι οἷς ἔχω βιβλίους· καὶ ἀπολαύω ὧν ἔχω ἀγαθῶν.

Σχόλ.

§. τλγ'. Πήγνυται δ' ἂν τὸ τοιοῦτον, τοῦ ἐπαγο-
μένου ῥήματος αἰτιατικὴν ἀπαίτουστος.

Καν. ΙΑ'.

§. τλδ'. Καὶ τὸν ἀντίου δὲ τὸ φύσει ἠγούμενον
τοῦ ὑποτακτικοῦ πτωτικόν, ἐπιφερόμενον, τὴν πτω-
σιν μιμεῖται τοῦ ὑποτακτικοῦ· οἷον, τίς ἦν εἰσγά-
σατο προδοσίαν.

Καν. ΙΒ'.

§. τλε'. Ἐτι τὸ ὑποτακτικόν, οὐ πρὸς δ' γένος ἀ-
παιτεῖ τὸ ἠγούμενον πτωτικόν, ἀλλ' ἔστιν οὗ καὶ πρὸς
δὲ τὸ ἐκόμενον, ἀποδίδεται· οἷον, ἰσχυρὸς ὕδωρ, ὅς
τε μέγιστος ὄρκος· καὶ πόλεις ἐκεῖναί εἰσι, οὓς φω-
λεοὺς εἶναι νομίζεις· Ἀττικὸν δὲ καὶ τοῦτο.

Καν. ΙΓ'.

§. τλς'. Ἐτι ὡς ἐπὶ τῆς μετοχῆς ἐλέγετο οὕτω
καὶ ταῦτα, εἰς ἀρσενικά ὁμοῦ, καὶ θηλυκά προταχ-
θῆ, τὸ τοῦ ἐπικρατεσέρου γένους ἐπάγει· οἷον, Μοῦ-
σαι, καὶ Ἀπόλλων, οἷς ἐγὼ σπένδομαι· εἶδὲ κατὰ
μετασχηματισμὸν φωνῆς, ἀλλὰ μὴ κατὰ φυσικὴν ση-
μασίαν, οὐδέτερον ἀποδώσομεν· Σελήνην, καὶ Ἀ-
σέρας, ἃ σὺ ἐθεμελίωσας· αὐτὰ δὲ ταῦτα κρατεῖ κα-
τὰ τῶν ἄλλων πτωτικῶν· οἷον, ἀῆρ, καὶ ὕδωρ, καθ'
ἑαυτὰ τῇ φύσει λευκά.

Καν. ΙΔ΄.

§. τλζ'. Ἐτι τὸ ὑποτακτικὸν ἔστι μὲν οὐ πρὸς πληθυντικόν, ἐνικὸν ἀποδιδόμενον εὐρηταί, οἷον, ἀνθρώπους τίνυσθον, ὅς τις κ' ἐπίορκον ἀμόσση· ἔστι δ' οὐ τὸ ἀνάπαλιν· μή τις Ἀχαιῶν ἐνθάδ' ἐπέλθη βουληφόρος, οἳ τὲ μοι αἰεὶ βουλὰς βουλεύουσι.

Σχόλ.

§. τλη'. Γίνεται δὲ τοῦτο διὰ τὴν ἀοριστίαν, ἔνθα μὲν τοῦ τίς, ἔνθα δὲ τοῦ ὅς τις· τὸ γὰρ Ἀόριστον ἐνικὸν, δυνάμει πληθυντικὸν ἔστι, κατὰ τὸν βαθὺν Εὐσάθιον, διὸ καὶ πρὸς πληθυντικὸν ἀποδίδεται.

Καν. ΙΕ΄.

§. τλη'. Ἐστὶ δ' ὅτε καὶ μετὰ τὸ ὑποτακτικόν, εὐθὺς μετοχὴν ἐπάγομεν ὁμοιογενῆ, καὶ ὁμοιόπτωτον, καὶ ὁμοιόκλιμον, ἢ πλάγιοςύντακτον κατὰ γενικὴν αἰετὴν, καὶ ἤτοι μόνην, ἢ σὺν ἐπιρρήματι οἷον, αἰρούμεθα ἀρετὴν, ἢ παροῦσαν οὐδεὶς ἂν με ἀφέλοιτο· ἐπαινώ τὸν τρόπον Σωκράτους, οὐ καθηγησαμένου, ἢ σπουδαίου γεγονότος, πλείους ὠναντο τὰ εἰς ἀρετὴν, καὶ σὺν ἐπιρρήματι, οὐ ἄριστον βίον διαγαγόντος· μετοχὴν δὲ ἑτερόπροσωπικῶς, ὡς καὶ τοῖς κυρίοις, καὶ προσηγορικῶς, ἐπάγομεν ὡς ἐπαινώ Σωκράτην, ὃν ἀρετῆς ἐν αὐτῷ οὐσῆς τελείας, πολλοὶ μιμησάμενοι ἐπέδωσαν περὶ τὰ καλά.

Καν

Καν. Ιδ'.

§. τμ'. Πολλάκις δὲ τὰ ὑποτακτικὰ καὶ σὺν ἔλ-
λείπει ἑτέρων πτωτικῶν κείται ἤκειν, ὃς ἐμοὶ φίλος
φείδομαι, ὧν φείδεσθαι ἄξιον· κοινὸν δὲ τοῦτο πᾶν
τῶν τῶν Ἀναφορικῶν.

Καν. ΙΖ'.

§. τμá. Ἐλλειποπρωτεῖ δέ τι καὶ τὰ προτακτικὰ,
ἀλλὰ πρὸς γενικὴν, καὶ τὴν ἀφηγουμένην πῶσιν συ-
ναπιφέρονται νοουμένην· οἷον, λόγος μὲν οὗτος· πρῶ-
τος· δεῦτερος δὲ ὁ τῶν φιλοσόφων.

Καν. ΙΗ'.

§. τμβ'. Ἀποδίδεται δὲ καὶ τῷ τις ἐρωτηματικῶν,
τὸ ὃς ὑποτακτικόν, μετὰ ῥήματος τοῦ αὐτοῦ τῷ προη-
γουμένῳ, ἢ μεθ' ἑτέρου του· οἷον, τίς ἐποίησε τὴν
Ὀδύσειαν; ὃς καὶ τὴν Ἰλιάδα ἐποίησε; καὶ ἄγευ ῥή-
ματος, ἔξωθεν ἀπὸ κοινῆς· ὃς καὶ τὴν Ἰλιάδα· ὅταν
δὲ μεθ' ἑτέρου, μοναχῶς· τίς Κέρβερρον ἐξ Ἄδου ἀ-
νήγαγεν; ὃς καὶ τὸν ἐν Νεμέᾳ λέοντα ἀνείλε· καὶ
σὺν προτακτικῶν δὲ ἄρθρῳ καὶ μετοχῇ γίνονται ἂν ἢ
ἀπόδοσις ὁμοίως· τίς ἐποίησε τὴν Ὀδύσειαν; ὃ καὶ
τὴν Ἰλιάδα ποιήσας· τίς ἀνήγαγε Κέρβερρον; ὃ καὶ
τὸν λέοντα ἀνελών.

Μετὰ ληψίς Καν. ΙΘ'.

§. τμγ'. Πρόσκεισθαι δὲ καὶ λαμβάνειν ἔνθα ἂν
οἶόν τε

οἶόν τε ἢ, ἀντὶ τοῦ ὑποτακτικοῦ τὸ προτακτικόν, καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπομένου ῥήματος, μετοχὴν τὴν αὐτὴν τοῦ λόγου φυλάττοντας ἔννοϊαν εἶναι γεμῶν ὁμοϊόπτω-
 τα, καὶ ὁμοιογενῆ, καὶ ὁμοίωρῖσμα τὰ μεταληφθέν-
 τα ἀλλήλοις τε, καὶ τοῖς ἠγουμένοις πτώτικοις δεῖ·
 Σωκράτης ὅς πολλὰ πεποίηκεν ἀγαθὰ, ὁ πολλὰ πε-
 ποιηκῶς ἀγαθὰ· καὶ μὴ ἢ δὲ τὸ ὑποτακτικὸν πρὸς τὸ
 ἐπαγομένον ῥῆμα, μεταληπτέον τὸ σύσειχον, ἢ συ-
 νωνυμόν τι, ἢ ὁμοιον ὡδε· Σωκράτους, οὗ λόγος ἐπ'
 ἀρετῇ πολὺς· τοῦ μάλιστα δι' ἀρετὴν ἐπαινομένου· τοῦ
 πολὺν ἐπ' ἀρετῇ λόγον ἔχοντος· Σωκράτει, ὡς Πλά-
 των διδασκάλῳ ἐχρήσατο· τῷ διδάξαντι Πλάτωνα,
 ἢ καθηγησαμένῳ Πλάτωνος.

Ἦ ὑποσημ.

§. τμδ'. Ἰσέον δὲ, ὡς οἱ Ἀττικισαὶ λαμβάνου-
 σιν ἐστ' ὅτε ἀντὶ τοῦ ὑποτακτικοῦ τὸ προτακτικόν· ἢ
 δεικτικὴν ἀντωνυμίαν, τοῦ ῥήματος μὴ μεταβάλλον-
 τος· οἶον, πονηρὸν λέγεις τὸ πρᾶγμα, ἀντὶ τοῦ πο-
 νηρὸν ἐστίν, ὃ λέγεις πρᾶγμα· καὶ οὐκ ἔτι τοῦτο φαῦ-
 λον οὐδ' ἀπλοῦν ἔργον ἐρωτᾶς· ἀντὶ τοῦ, ὅπερ ἐρω-
 τᾶς, οὐκ ἔτι φαῦλον, οὐδ' ἀπλοῦν ἔργον ἐστίν· ἐν δὲ τῷ,
 ἐπιτιμῆσω μόνον, τὸ ῥᾶσον πάντων, καὶ τοῖς ὁμοίοις,
 ἢ τοι κατὰ μετάληψιν κεῖται τὸ προτακτικὸν ἀντὶ τοῦ ὑ-
 ποτακτικοῦ, ἢ ὅλως ἐλλείπει τὸ ὑποτακτικόν, ἐπεὶ
 τοι καὶ ἀνάθρωπος ἐστίν οὗ κεῖται ἢ τοιαύτη εὐθεία·
 οἶον, αἱ δὲ γυναῖκες, πρᾶγμα δυσμεταχείρισον· Συνέσ.

ΣΥΝ.

Συνθήκη. Καν. Κ'.
 Σ. τμῆς. Βαλτίων δὲ πολλάκις συνθήκη λόγου ἀποτελεῖται, τῶν ἄρθρων τοῖς ἰδίους πτωτικοῖς μὴ συναπτομένω, ἀλλὰ τινος μεσοσυλλαβοῦντος ἑτέρου οἴου, οἱ τὴν φροντίδα ἔχοντες· ἔνθα δὴ καὶ συμβαίνει ἐπ' ἄλληλά τε κείσθαι τὰ ἄρθρα, καὶ μὴ τὴν αὐτὴν σύνταξιν ἔχειν τοῖς ἰδίους πτωτικοῖς, ἀλλ' ἀντιερώφον· τὸ γὰρ πρῶτον τῶν ἄρθρων καὶ τοῦ δευτέρου τῶν πτωτικῶν γίνεται· ὥςτε καὶ τρία ἐπ' ἄλληλα ἢ, ταῦτ' ἂν τῷ δευτέρῳ πρὸς τὸ πρῶτον συμβαίνειν, ὡς τότε πρῶτον καὶ δεύτερον ὁμοιοτακτεῖσθαι τοῖς ἰδίους αὐτῶν πτωτικοῖς οὐδὲν ἂν κωλύοι· οἴου, οἱ τὴν τῶν ἀπάντων ἀναιληφότες φροντίδα· ἀλλὰ τὰ μὲν τοιαῦτα ἑτέρας ἐστὶ θεωρίας.

Κ Ε Φ. Ε'.

Περί Ἀντωνυμίας.

Σ. τμῆς. Ἀντωνυμία δὲ κατὰ τὸν ὀνόμα' λέξις ἐστὶ λαμβανομένη ἀντὶ ὀνόματος· τῶν γὰρ ὀνομάτων πρῶτου καὶ δευτέρου ἀμοιρούνητων προσώπου, ἥδε πρόσσει, δυναμένη πᾶν πρόσωπον παρέχειν τοῖς ῥήμασι

μασιν εἰς λόγου τελείωσιν ὅιον, ἐγὼ γράφω, σὺ γράφεις, ἐκεῖνος γράφει.

Διαίρεσις.

§. τμζ'. Ταύτης δὲ ἡ μὲν, Πρωτότυπος, ἡ δὲ, Κτητική, ἡ δὲ, Δεικτική, ἡ δὲ, Ἀναφορική, ἡ δὲ, Σύνθετος· καὶ ἡ μὲν, ἔντελής, ταῦτα ἐμοί· ἡ δὲ, ἔγκλινομένη, ταῦτα μοι. Καὶ ἡ μὲν, αὐτοπαθής, εἴτουν ἰδιοπαθής, ἐμαυτόν· ἡ δὲ, ἑτεροπαθής ὅιον, ἐμέ.

Πρωτότυποι. Καν. Α'.

§. τμη'. Τῶν μὲν οὖν πρωτοτύπων αἱ εὐθεΐαι πρὸς ἀντιδιασολὴν αἰεὶ ἑτέρων λαμβάνονται· ἡμεῖς εἶπομεν, καὶ οὐχ ἕτεροι· ἐγὼ γέγραφα, καὶ οὐχ ἕτερός τις· αἱ δὲ πλάγια, ἣν μὲν ὀρθοτονῶνται, καὶ αὐταὶ δὴ πρόσωπα διασέλλουσι· ἐμοῦ ἤκουσας, καὶ οὐχ ἄλλου· ἣν δὲ τὸ ἀρχτικὸν ἀποβαλλῶσι φωνῆεν, ἀπολύτως λέγονται ἐγκλινόμεναι· ἤκουσάς μου, καὶ ἔδωκάς μοι, καὶ εὐφρανάς με.

Καν. Β'.

§. τμηθ'. Προσθέμεν οὖν τὴν εὐθεΐαν ταῖς ῥήμασι πολλαχῆ, οὐχ ὡς μὴ ἐνοῦσαν δυνάμει, καὶ νοουμένην, ἀλλ' ἥτοι πλείονος ἐνδείξεως ἕνεκα, ἢ διασολῆς, ὡς εἴρηται· διακριτικωτάτη γάρ τοι προσώπων ἢ ἀντωνυμίας, ἄλλως τε καὶ σύνδεσμος προσλαμβάνηται, ὡς δὲ

σὺ μὲν ἐδίδασκεις τὰ γράμματα, ἐγὼ δὲ ἐφοίτων.

Καν. Γ'.

§. τν'. Τοῖς γεμῆν ὀνόμασι, ῥήματι πρώτου, ἢ δευτέρου προσώπου συντασσόμενοις, ἀνάγκη τὰς πρωτοτύπους συνάπτειν· οἷον, σὺ μὲν ὁ Σωκράτης διδάσκεις, ἐγὼ δὲ ὁ Πλάτων ἀκούω.

Καν. Δ'.

§. τνα'. Καθόλου δὲ ὥσπερ τὰ ὀνόματα, οὕτω δὴ καὶ αἱ ἀντωνυμίαι τοῖς ῥήμασι κατὰ πτώσιν ἐκάστην συντάσσονται· καὶ αἱ μὲν εὐθεῖαι ἀμεταβάτως· οὗτος τρέχει· αἱ δὲ πλάγαι μεταβατικῶς· σοῦ φείδομαι, ἐκείνῳ χαρίζομαι, τοῦτον ἐπαινῶ.

Κτητικαί. Καν. Ε'.

§. τνβ'. Τῶν γεμῆν παραγωγῶν τὰ ἄρθρα προτίθεται, ὥσπερ καὶ τῶν ἐπιθέτων ὀνομάτων· ταῦτον γὰρ πῶς ἐκείνοις δύνανται· ὅλως τε σύνταξιν ἔχουσι, ἢν τὰ ἐπίθετα πρὸς τὰ κύρια τε, καὶ προσηγορικά· ὁμοιογενῶς δὴ, καὶ ὁμοιοπτώτως, καὶ ὁμοιαριθμῶς τοῖς κυρίοις, καὶ προσηγορικοῖς συντάσσονται· ὁ ἐμὸς οἶκος, ἢ ἐμὴ οἰκία, τὰ ἐμὰ οἰκήματα.

Καν. ς'.

§. τνγ'. Καὶ ἀνάλυσιν δ' ὁμοίως τοῖς τῶν ὀνομάτων ἔχει κτητικοῖς, εἰς τὴν τῆς πρωτοτύπου γενικήν.

ὁ ἐμὸς οἶκος, ὁ οἶκός μου· ὁ ἡμέτερος πατήρ, ὁ πατήρ ἡμῶν.

Υ' ποσημ. Καν. Ζ'.

§. τνδ'. Ἐξέσι δὲ ταῖς κτητικαῖς ταῖς δὲ καὶ γενικήν ἔξωθεν, ὁμοιάρθμον τῇ ἐν αὐταῖς πρωτοτύπῳ ἐπάγειν· οἶον, σὸν ἄρα ἐσίν, ὡς Σώκρατες, καὶ τοῦτο γνῶναι, τοῦ πάντα τὰ δίκαια ἐν ἡμῖν εἰδῶτος· καὶ τὸν ἐμὸν μὲν αὐτοῦ τοῦ ταλαιπώρου βίον· συμβαίνει δὲ τὸ τοιοῦτό καὶ τοῖς κτητικοῖς τῶν ὀνομάτων· οἶον, Ἀπτικὸν τὸ ἔθος τῶν περὶ τὰ καινὰ ἐσπουδαχότων.

Καν. Η'.

§. τνε'. Ἀνάγκη δὲ ταῖς κτητικαῖς ἀντωνυμίαις, ῥήματι πρώτου, ἢ δευτέρου προσώπου συνταττομέναις, καὶ τὰς πρωτοτύπους συνάπτειν, καθάπερ καὶ τοῖς ὀνόμασι (§. τν.) οἶον, σὺ ὁ ἐμὸς παῖς μανθάνας, ἐγὼ δὲ ὁ σὸς πατήρ διδάσκω.

Καν. Θ'.

§. τνς'. Ἐπι αἶ μὲν τοῦ πρώτου, καὶ δευτέρου προσώπου κτητικαῖ, τοῖς ἔξωθεν εὔ μάλα προσώποις συνάπτονται· οἶον, ὁ ἐμὸς παῖς σὲ, ἢ ἐκεῖνον φιλεῖ· αἶ δὲ τοῦ τρίτου δίχα τοῦ ἑτέρου τὸν κεκτημένον δηλοῦντος αὐτὸν, συνταχθῆναι πρὸς ἕτερον πρόσωπον οὐκ ἐθέλουσι· σολοικισμὸς γὰρ τὸ φάναι, ὁ σφέτερος

παῖς

παῖς φιλεῖ ἐμέ· καὶ οὖν ὁ σφέτερος αὐτῶν παῖς ῥη-
τέον· ἢ ὁ παῖς αὐτῶν ἄνευ τοῦ κτητικοῦ.

Ἀντιμετάβασις. Καν. Γ΄.

§. τνζ΄. Κατὰ μὲν τοι γ' ἀντιμετάβασιν εὖ ἔχει
συντάξεως τὸ σφέτερον μόνον, ὡς καὶ τὰ τοῦ πρώ-
του, καὶ δευτέρου προσώπου· καλῶ δὲ ἀντιμετάβα-
σιν, ἵνα ἐκατέρωθεν ἐπὶ θάτερα μετάβασις θεωρεῖ-
ται ῥήματος· οἷον, δέονται σου τοῖς σφετέροις ἐπι-
κουρῆσαι

Υποσημ.

§. τνη΄. Ἰσέον δὲ, ὅτι καὶ ἐπ' αὐτοπαθείας εὖ ἔ-
χει συντάξεως τὸ σφέτερον μόνον· οἷον, καὶ ἅμια
τὴν σφετέραν πόλιν ἐβούλοντο σημηῆναι· Θουκ. Ἐπι-
ισέον, ὅτι πολλὴν ἔχει τὴν χρῆσιν παρὰ τοῖς Ἀττι-
κοῖς καὶ ἡ πρωτότυπος σφῶν, καὶ σφίσι, καὶ σφᾶς, ἐνθα
τις ἀντιμετάβασις θεωρεῖται ὡς παρὰ Θουκυδίδη· ἀπε-
κρίναντο αὐτῶ, ὅτι ἀδύνατα σφίσι εἶη ποιεῖν, ἃ
προκαλεῖται, ἄνευ Ἀθηναίων· παῖδες γὰρ σφῶν, καὶ
γυναῖκες παρ' ἐκείνοις εἶψαν· καὶ τὸν μὲν Περικλέα
ἐν αἰτία εἶχον, ὡς πείσαντα σφᾶς πόλεμειν.

Καν. ΙΑ΄.

§. τνθ΄. Ἐτι αἱ κτητικαί, ὡς ἀπλῶς εἶπεῖν, πρὸς
τὰ ἔχοντα, οὐ πρὸς τὰ ἐχόμενα· οἷον, τὸ φῶς τῶν
ἐμῶν ὀφθαλμῶν· ἐνίοτε μὲν τοι καὶ πρὸς τὰ ἐχόμενα·
τὸ ἐμὸν

τὸ ἐμὸν φῶς τῶν ὀφθαλμῶν· ὁμοιον δὲ καὶ τὸ, ἔγ-
νωσ ἐννοσίγαιε ἐμὴν ἐνὶ στήθεσι βουλήν.

Ἀναφορικὴ Καν. ΙΒ΄.

§. τζ΄. Συμβαίνει δὲ τῇ ἀντωνυμίᾳ καὶ ἐπαναφο-
ρὰ ἐν τρίτῳ προσώπῳ, δι᾽ ἧς προειλεγμένα ἄττα ὀ-
νόματα σὺν ἀναμνήσει ἀντονομάζοιτ' ἂν, ληθεῖν αἰ-
γε μὴ δυνάμενα ἔτι· Ζεὺς ἐπεὶ οὖν Τρωῆάς τε, καὶ
Ἑκτορα νηυσὶ πέλασσε, τοὺς μὲν ἕα παρὰ τῆσι πό-
νοντ' ἐχέμεν, καὶ οἴζυν υἰωλεμέως, αὐτὸς δὲ πάλιν
τρέπεν ὅσσε φαινώ· εἰ γάρ τις Ζεὺς πάλιν λέγοι,
καὶ οὐκ αὐτὸς, οὐ συνάξει ἀμφοτέρα πρὸς τὸν Δία,
ἀλλ' ἀρχὴν ὥσπερ λόγου ἑτέρου ποιήσεται· ἐγγὺς δὲ
τοι τούτου καὶ τὸ, ὑπῆρχε τῷ Κύρῳ αὐτὸν μάλλον
φιλοῦσα· οὐ μόνον δὴ ἀντωνόμασται, καθάπερ καὶ ἐ-
πὶ τῶν ἄλλων ἀντωνυμιῶν ἐπινοῆσαί ἐστιν, ἀλλὰ καὶ
ἀναφέρεται γε, ὅπερ οὐκ ὀνομάτων ἂν εἴη, ἀλλ' ἢ
προσλαβόντων τὰ ἄρθρα.

Ἦ προσημ.

§. τζα΄. Σημειῶσαι ὅτι ἡ ἀναφορικὴ ἐν πρώτῳ,
καὶ δευτέρῳ προσώπῳ ἀντὶ τῆς πρωτοτύπου λαμβάνε-
ται. ἐν μόνῳ γὰρ τῷ τρίτῳ ἀναφορὰν δηλοῖ, ὡς προ-
δέδεικται. (§. ἀνωτ.). Ἔτι ἰσέον ὡς ἐν τῇ κατ' εὐ-
θεῖαν ἀναφορᾷ, οἰκειότερα ἢ ἀρθρικὴ ἀντωνυμία, ὃ
δὲ, ἀντὶ τοῦ, αὐτὸς δέ· οἶον, ἤρατο τὸν Σωκράτην,
ὃ δὲ ἀπεκρίνατο, καὶ σὺν ἀπαρεμφάτῳ κατ' αἰτιατικὴν
τὸν δὲ ἀποκρίνασθαι.

Καν.

Καν. ΙΓ'.

§. τξβ'. Ἐτι ἡ ἀναφορικὴ καὶ ἐπιτατικῶς πρόσκειται πολλαχῆ· οἷον, ἐμὲ αὐτὸν ἄφραε· καὶ ἡμᾶς αὐτοὺς ἐπεχείρησε βλάπτειν· καὶ αὐτὸν σε ἐκκαλέουσα τὸν ἄξιον ἀσπιδιώτην· καὶ σὺν τοῖς ὀνόμασι· τὸν Σωκράτην αὐτόν.

Δεικτικαί. Καν. ΙΔ'.

§. τξγ'. Οὐ καθάπερ δὴ αἱ ἀναφορικαί, οὕτω τοὶ καὶ αἱ δεικτικαὶ ἀντὶ προλεχθέντων ὀνομάτων λαμβάνονται τινων, ἀλλ' ἀντὶ τῶν δεικτικῶς ἰξενεχθῆναι μὴ δυναμένων.

Ἵποσημ.

§. τξδ'. Πρόσκειται δὲ τῇ δεικτικῇ τὰ κύρια, καὶ προσηγορικὰ ἐνάρθρως· οὗτος ὁ λίθος, τοδὶ τὸ ζῶον· εἰδὲ χωρὶς ἄρθρου, κατὰ μετάληψιν κεῖται ἡ δοτικὴ ὡς εἴρηται (§. τμδ'.) ἢ διασολῆς ἕνεκα καὶ ἐνδείξεως· οἷον, κίνησις γὰρ αὕτη μεγίστη δὴ τοῖς Ἕλλησιν ἐγένετο· Θουκ. Τίθεται δὲ ἡ δεικτικὴ, οὐ μόνον δεικτικῶς, ἀλλὰ καὶ ἀναφορικῶς ὡς τὰ πολλὰ ἐν τῷ λόγῳ, τὴν ἀναφορὰν ποιουμένη πρὸς τὰ λεγόμενα, οὐ καθάπερ ἡ ἀναφορικὴ, ἀλλὰ μετὰ δείξεως καὶ διασολῆς· οἷον, ἐπαινῶ τὸν Σωκράτην, τοῦτον γὰρ εἶναι σοφὸν ἠγοῦμαι· λαμβάνεται δὲ ἡ μὲν οὗτος ἐπὶ τῆς ἐγγύς δείξεως, ἡ δ' ἐκεῖνος, ἐπὶ τῆς πόρρω· Προ-
σίθε-

σίθεται δὲ καὶ κατὰ προσχηματισμὸν ταῖς δεικτικαῖς τὸ ι, Ἄπτικῶς πρὸς ἐπιτασιν τῆς δείξεως· οὐτοσί, εἰκειοσί· καὶ ταῖς ἀρθρικαῖς· ὀδί, τοδί.

Υ' ποσημ. Β'.

§. τξέ'. Ἰσέον δ' ὅτι πρὸς τὰ ὑποτακτικὰ τῶν ἀρθρων, καὶ πρὸς τὰ ἀναφορικὰ καὶ ἀόριστα τῶν ὀνομάτων, ἡ δεικτικὴ ποιεῖται τὴν ἀναφορὰν καὶ ἀπόδοσιν οἶον, ὅ τις βούλεται, τοῦτο καὶ οἶεται· καὶ ὅσοι μὴ ἐπιθέοντο, τοῦτους ἐκόλαζε. Καὶ πρὸς μετοχὴν δὲ ἀόριστον, ἢ ἀναφορικὴν· ὡσαύτως ἡ δεικτικὴ οἶον, ὁ γὰρ ταῦτα πράττων, καὶ κατασκευαζόμενος, οὗτος ἐμοὶ πολεμεῖ. Καὶ ἐν ταῖς ἐπαναλήψεσι δὲ χρήσιμος ἡ δεικτικὴ οἶον, ταῦτα δὴ πάντα οὕτω γέγονε. Καὶ ἐν προαναφωνήσει τινὸς, ἡ δεικτικὴ ὁμοίως ἐν οὐδετέρῳ γένοι· οἶον, ἐκεῖνο δὲ ἐσχάτως ἄτοπον. Μετά γε μὴν τὴν δεικτικὴν δεῆσαν καὶ αὐθις ἀτωνυμίαν ἐπαγαγεῖν, ἀναφορικὴν ἐπάγειν χρή· οἶον, ἡδουμαι συνῶν τε τούτῳ, καὶ θεώμενος αὐτόν.

Σημείωσ. Γ'.

§. τξς'. Σημείωσαι δ' ὅτι ἐν ταῖς ἀποδόσεσιν ἡ δεικτικὴ πολλάκις, οὐ καθ' ὃ γένος ἀπαιτεῖ ὁ ἠγούμενος λόγος, λαμβάνεται, ἀλλὰ καθ' ὃ ὁ ἐπόμενος οἶον, αὐτὸς δέ τις ἕκαστος διασασιάσει πρὸς ἑαυτὸν, καὶ τὸ δοκεῖν ἀγαθὸς πρὸ τοῦ εἶναι διώξεται, ἀλλ' οὗτός ἐστιν ὁ ἐσχάτος τῆς ἀδικίας ὄρος.

Αὐτο·

Αὐτοπάθεια.

§. τξζ'. Αὐτοπάθεια μὲν λέγεται, ὅταν τὸ αὐτὸ πρόσωπον ἐνεργῆτε καὶ πάσχη· ἦτοι δὲ ἐπὶ τὸ ἐνεργοῦν αὐτὸ ἢ ἐνέργεια ἐπιστρέφει, ἢ ἐπὶ τι τῶν αὐτοῦ, ὡσπερὶ ἀντανακλωμένη.

Σύνθετοι. Καν. ΙΕ.

§. τξή'. Ἐπ' αὐτοπαθείας οὖν οὔτε πρωτοτύπων χρώμεθα, ὅταν τὸ αὐτὸ πρόσωπον ἐνεργῆτε καὶ πάσχη, οὔτ' αὖ παραγῶγῳ, ὅταν ἐπὶ τι τῶν αὐτοῦ ἢ ἐνέργεια ἐπιστρέφῃ, ἀλλὰ τοῖς συνθέτοις· σῶζω ἑμαυτὸν· σῶζω τὰ ἑμαυτοῦ· ἔσι δὲ φᾶναι καὶ τὰ ἑμαυτοῦ ἑμὲ σῶζει· ὡσεὶ διχῶς ἢ περὶ τὸ αὐτοπαθὲς κτητικὸν σύσταξις, ἦτοι ἀπὸ τοῦ κεκτημένου ἐπὶ τὸ κτήμα, ἢ ἀνάκαλον.

Σχόλ.

§. τξθ'. Ἰσέον δὲ, ὡς ἐν ταυτοπροσωπία· καὶ προθετικῶς οἰκεία ἢ σύνθετος· οἶον, καθ' ἑαυτὸν ἐλογίζετο· καὶ, ὃ δὲ Ἐέρξης ἐκείνῳ τὴν δευτέραν μεθ' αὐτὸν ἔδωκε τάξιν· Πλούτ.

Ἰσοσημ.

§. το'. Πολλαχῆ μὲν τοι εὐρεῖν ἔσι τὴν πρωτότυπον, καὶ παράγωγον ἐπὶ ἀντανακλωμένης ἐν πρώτῳ καὶ δευτέρῳ προσώπῳ, ἀντὶ τῆς συνθέτου· οἶον, εἰσελθῶν

σελθὼν ἄσπασαι τοὺς συνδούλους σου· καὶ εἰ τὴν
 ἐμὴν ἠδονὴν ἐθεράπευον· καὶ δὸς τὴν σὴν, καὶ λά-
 βε τὴν ἐμὴν· Ξεν. Καὶ ἀνάπαλιν ἐπὶ ἀντιμεταβάσεως
 πολλαχῆ εὕρηται κειμένη ἢ σύνθετος· οἷον, ἑαυτὸν
 δ' ἐκέλευεν ἀποσέλλειν ὁ Θεμιστοκλῆς· Θουκ.

Μετὰ ληψις. Καν. ΙΖ.

§. τοα'. "Ενθα δὴ καὶ μεταλαμβάνειν ἕξουσιν ὄνο-
 μα ἰσοδυναμοῦν· οἷον, τὸ ἴδιον, ἢ οἰκεῖον, ἢ τοιοῦ-
 τό τι· Σωκράτης τὸν ἑαυτοῦ παῖδα παιδεύει· καὶ
 τὸν ἴδιον παῖδα· πρόσ τε αὐτῷ τῷ ὀνόματι καὶ τὴν
 γενικὴν τοῦ συνθέτου συντάττειν· ἀφήμι κληρονόμον
 τὸν ἴδιον ἑμαυτοῦ παῖδα· φιλεῖ πᾶς ὅς τισοῦν τὸν
 ἴδιον ἑαυτοῦ υἱόν.

Καν. ΙΗ'.

§. τοβ'. "Οτι δὲ, τὸ σύνθετον ἐπὶ μόνων τῶν ἐνι-
 κῶν, διὰ τοῦτο τὴν ἀναφορικὴν συντάττοντες ταῖς ἀ-
 πλαῖς χρώμεθα ὁμοιοπτῶτως ἐπὶ τε δυϊκοῦ, καὶ πλη-
 θυντικοῦ· οἷον, νῶϊ αὐτῷ ὠφελοῦμεν· νῶϊν αὐτοῖν ἀ-
 πτόμεθα· σφῶϊ αὐτῷ ὠφελείτον· οὐκ ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ
 τοῦ τρίτου ὁμοίως· ἐπὶ δὲ τῶν πληθυντικῶν καὶ ἐπὶ τοῦ
 τρίτου ὡσαύτως· ἡμῶν αὐτῶν, ἡμῖν αὐτοῖς, ἡμᾶς
 αὐτούς· ὑμῶν αὐτῶν, ὑμῖν αὐτοῖς, ὑμᾶς αὐτούς·
 σφῶν αὐτῶν, σφίσιν αὐτοῖς, σφᾶς αὐτούς· ἔστι γε
 μὴν πληθύνοντι λέγειν καὶ ἑαυτῶν, ἑαυτοῖς, ἑαυτούς·
 κοινῆ κατὰ πάντων προσώπων· ἑαυτούς ὠφελοῦμεν,
 ὠφελεί-

ὠφελείτε, ὠφελούσιν· οὐκ ἔτι δὲ καὶ ἑαυτὸν ὠφελῶ,
ἢ ὠφελείς· διελέγχεται γὰρ ἀκαταλλήλως ἔχον ὑπὸ
τοῦ ἑμαυτὸν, ἢ σαυτὸν.

Υ΄ ποσημ.

§. τογ'. Κατὰ δὲ χρῆσιν ἀρχαίαν Ἀπτικὴν εὐ-
ρηται ἔσιν οὐ τὸ ἑαυτὸν, καὶ ἐπὶ τοῦ α', ἢ β', προ-
σώπου.

Περὶ τῆς Οἱ.

§. τοδ'. Ἡ δὲ Οἱ, πρωτότυπος καθ' ἑκατέρας τὰς
ἐνεργείας λαμβανομένη, ἐπὶ μὲν αὐτοπαθείας ὀρθο-
τονεῖται, ἐπὶ δὲ ἑτεροπαθείας ἐγκλίνεται· οἶον, ὀλί-
γον οἱ παῖδα εὐκότα γείνατο Τυδεύς· καὶ, ἦδε δὲ
οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή. Τινὲς δὲ φασὶ
τὸ ὑναντίον, ἐπὶ μὲν αὐτοπαθείας ἐγκλίνεσθαι, ἐπὶ δ'
ἑτεροπαθείας ὀρθοτονεῖσθαι.

Α' λ λ η λ ο π α ρ ῆ ς. Καν. ΙΘ'.

§. τοε'. Παραπλησία δέπως τουτοισί καὶ ἡ τοῦ
ἀλλήλων σύνταξις· δι' αὐτοπαθείαν γὰρ τοῦ ὅλου ἀ-
θροίσματος, καὶ ταῦτα ἐπὶ τῶν συμπλεχομένων λαμ-
βάνοντες λέγομεν ἀλλήλους ὠφελούμεν, ὠφελείτε,
ὠφελούσιν· ὅτι γεμὴν οὐ τὰ μέρη καθ' ἕκασον ὑφ' ἑ-
αυτῶν πάσχει, ἀλλ' ὑφ' ἑτέρου ἀμοιβαδόν, προσα-
γορευέσθαι ἡμῖν, μὴ αὐτοπαθὲς τὸ τοιαῦτο, ἀλλ' ἀλ-
ληλοπαθὲς.

Καν.

Καν. 80 Κ'. ὅτι οἱ ἰσχυροὶ ἰσχυροῦσιν
 ὁμοίαι ῥήματα οὐκ ἂν ἐπιδέχοντο παθητικά· τὸ γὰρ
 αὐτοπαθὲς ἐνέργεια τοῦ εἰς ἑαυτὸ ἐνεργαυῖντός ἐστι,
 ὡς εἴρηται. (Σ. τξή.)

Ἦποσημ.

Σ. τοζ'. Σημειῶσαι δ' ὅτι εὐρίσκεται καὶ σὺν τοῖς
 παθητικαῖς ῥήμασιν ἢτε τοῦ ἀλλήλων σύνταξις, καὶ
 ἢ τῆς συνθέτου· οἷον, δεινῶς ὑπ' ἀλλήλων διατεθέν-
 τες· Αἴσ. καὶ, ἀναπειθεται παρ' αὐτοῦ· Συνέσ. καὶ
 ἄλλα πολλά.

Κ Ε Φ. 5'.

Περί Προθέσεως.

Σ. τοή'. Ἡ δὲ προτιθεμένη λέξις πάντων τῶν
 τοῦ λόγου μερῶν, καὶ διὰ τοῦτο πρόθεσις ὀνομαζο-
 μένη, ἢτοι κατὰ σύνθεσιν προτίθεται, ἢ κατὰ πα-
 ραθέσιν· συνθέσεως μὲν γὰρ τὸ, σύνοικος, πάροικος·
 παραθέσεως δὲ τὸ, ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν, ἢ κατὰ τῆς Ἀτ-
 τικῆς· ταύτην δὲ τὴν ἐκ παραθέσεως σύνταξιν δηλοῦν
 βούλον-

βούλονται καὶ οἱ προτίθεσθαι λέγοντες ἐν τε συνθέσει, καὶ συντάξει.

§. τοθ'. Ἐοίκασι δ' αἱ προθέσεις συνδεσμικῆς συντάξεως γινόμεναι παρεμφαντικά· ὅθεν καὶ τοῖς ζωϊκοῖς προθετικοῖς σύνδεσμοι ἐκαλοῦντο· τὸ γὰρ διὰ τὴν λυπῆν, τὸ ἔνεκα τίνος λυπῆν παρεμφαίνει· καὶ τὸ ἐκ ῥαθυμίας, τὸ ἔνεκα ῥαθυμίας· οὐ δὴ οὖν ἀπεμφαίνον, εἰ καὶ τὸ ὅτι παραδεξάμενον τὴν διὰ, καὶ κατὰ, σύνταξιν ἐπέχει συνδεσμικὴν.

§. τπ'. Τοῖς γεμῆν ῥήμασιν αἰεὶ κατὰ σύνθεσιν αἱ προθέσεις, ἔνδοθεν τε ἢ κλίσις· καταγράφω· κατέγραφον, εἴ τι τοῦ ἀπλοῦ διαφέρειν δηλοῦται ἐκ τῆς συνθέσεως· εἰ γὰρ μηδὲν τι πλεον, ἔξωθεν, καθάπερ καὶ τοῖς ἀπλοῖς· καθεύδω, ἐκάθευδον.

§. τπα'. Πρόθεσις δὲ κατὰ παράθεσιν σὺν εὐθείᾳ, ἢ κλητικῇ οὐδέποτε τάσσεται· συντάσσεται δὲ ταῖς πλαγίαις ᾧδε.

Ἐν. Καν. Α'.

§. τπβ'. Ἡ μὲν Ἐν, αἰεὶ δοτικῇ· ἐν οἴκῳ, ἐν ἀγορᾷ· τὸ δὲ ἐν Ἄδου, καὶ ἐν διδασκάλου, ἔλλειπτικῶς· δεῖ γὰρ κἀνταῦθ' ἐπινοεῖν τὴν τόπων, καὶ οἴκῳ δοτικῇ· Ποιηταὶ δὲ καὶ αἰτιατικῇ τὴν ἐν συντάττουσι Δωρικῶς. Δεῦτ' ἐν χορὸν ὀλύμπιοι· καὶ ἐνὶ δὲ, καὶ εἰν λέγουσιν.

Ἰσοσημ.

§. τπγ'. Σημαίνει δὲ τὴν ἐν τόπῳ εἰσίν, καὶ τὴν ἐν χρόνῳ σχέσιν· λαμβάνεται δὲ καὶ κατ' ἐναλλαγὴν ἀντὶ τῆς δια· ἐν αὐτῷ γὰρ ζῶμεν, ἀντὶ δὲ αὐτοῦ· καὶ ἀντὶ τῆς περι, ἢ κατὰ, τὸ περίτι δηλοῦσα· καὶ ἀντὶ τῆς πρό· οἶον, ἐν ὀφθαλμοῖς πάντων· ἀντὶ τοῦ πρὸ ὀφθαλμῶν· καὶ αὐτεξουσιότητα δὲ δηλοῖ, ἀντὶ τῆς ἐπί· ἐν σοὶ Καλλιμάχ' ἐσὶν ὃ καταδουλώσαι Ἀθηναίου· καὶ αἰτίαν ἀντὶ τῆς ὑπέρ, πάνυ δὲ σπάνιον τοῦτο· λαμβάνεται δὲ καὶ ἀντὶ τῆς μετά· ἐν εὐμενεΐα ἀντὶ τοῦ μετ' εὐμενεΐας. Καὶ ἀντὶ δὲ τῆς εἰς ἐν συνθέσει· οἶον, ἔμβαινε· καὶ τῆς ἀντί· οἶον, ἔνσασις· ἀλλὰ τὰ τοιαῦτα μὲν κατ' ἐναλλαγὴν, ἑαυτῆς δὲ οὐσα ἢ ἐν, τόπον, ἢ χρόνον δηλοῖ· ὡς εἴρηται.

Εἰς. Καν. Β'.

§. τπδ'. Ἡ δὲ εἰς, αἰεὶ αἰτιατικῇ· εἰς ἐκκλησίαν, εἰς ἀγοράν· τὸ δὲ εἰς Ἄδου, καὶ εἰς διδασκάλου, ἐλλειπτικῶς ὡς ἐπὶ τῆς ἐν. Ἀλλὰ γὰρ ἐπὶ μὲν ἀψύχων τῆ εἰς, ἐπὶ δὲ ἐμψύχων τῆ πρὸς μάλιστα γὰρ χρῆσέον· πορεύομαι εἰς ἀγοράν· πέμπω τὸ χρυσίον πρὸς σέ· ἰδιαιτέρον δὲ τῆ μὲν εἰς ἐπὶ ἐπαίνου καὶ ἀναφορᾶς, τῆ δὲ πρὸς τὸ ἀνάπαλιον· ἀνήνεγκε μὲν γὰρ εἰς τὸν ἄρχοντα, φαμέν, καὶ ὕμνους εἰς Ἀπόλλωνα· πολεμεῖ δὲ πρὸς ὀμόρους· καθ' ἣν δὴ ἔννοιαν καὶ τῆ εἰς ἐσὶν ὅτε χρῆσέον· ἠγνωμονήκεσαν εἰς ἡμᾶς.

Ἰσοσ.

Υποσημ.

§. τπε'. Σημαίνει δὲ τὴν εἰς τι κίνησιν, πορεύομαι εἰς ἀγοράν· καὶ τὸ τελικὸν αἴτιον ἀντὶ τῆς διὰ· ἀλλ' ἐπὶ μόνου πράγματος· ἢ γὰρ διὰ καὶ ἐπὶ προσώπου· λαμβάνεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἕως· ἐς τέλος, ἐς γῆρας, καὶ εἰς ἐμὲ ἦσαν ἐκκλησίαι (Πaus.) ἀντὶ τοῦ ἄχρι τῶν ἐμῶν χρόνων· ἐντεῦθεν καὶ τὸ ἐς' ἄν, ἀντὶ τοῦ, ἕως ἄν· καὶ ἀντὶ τῆς κατὰ, ὁμοιότητα, ἢ τὸ κατὰ-τι δηλοῦσα· ἐς τὸν νῦν τρόπον, ἐς τὴν ἐπιούσαν· Καὶ τὸ πλησίον δὲ δηλοῖ· διαβεβλημένος εἰς τοὺς Μακεδόνας· ἀντὶ τοῦ παρὰ τοῖς Μακεδόσι· τὸ δὲ ἐς ὑπερβολὴν, ἀντὶ τοῦ ὑπερβαλόντως· ἐν δὲ τῷ γνώριμος εἰς πάντας, καὶ τοῖς ὁμοίοις, ἀντὶ δοτικῆς τὸ προθετικόν·

Καν. Γ'.

§. τπς'. Ἐκάση δὲ τὸ προσῆχον αὐτῇ ἡρεμίας τε, καὶ κινήσεως ἔξει προσκείμενον· ἐν οἴκῳ εἰμί· πορεύομαι εἰς ἀγοράν·)

Εξ. Καν. Δ'.

§. τπζ'. Ἡ δὲ Ἐξ, αἰεὶ γενικῇ· ἐξ Ἀττικῆς, ἐκ Μεγάρων·

Υποσημ.

§. τπη'. Δηλοῖ δὲ τὴν ἀπὸ τόπου κίνησιν· ἢκει
ἐξ ἀ-

ἔξ ἀγορᾶς· καὶ τὸ ποιητικὸν δὲ αἰτιολογεῖ, καὶ ὑλικόν· ἐκ τοῦ ὄραν τὸ ἐρᾶν· καὶ ἔξ ὑέλου ἢ κύλιξ. Καὶ τὸ ἔξω καὶ μακράν· ἔξ ὀφθαλμῶν, καὶ ἐκ ποδῶν. Καὶ χρόνον· ἐκ νυκτὸς, ἐκ παιδῶν. Καὶ τὸ ὕψερρον· ἐκ πολέμου εἰρήνη βεβαιοῦται· ἀντὶ μετὰ· καὶ μεταβολήν· πένης ἐκ πλουσίου· καὶ ἐπίτασιν· ἐκπρεπῆς, ὁ ἀριπρεπῆς· καὶ τὸ ἄνω· ἐξάλλονται, ἀντὶ τοῦ ἀσκιρτῶσι.

Σύν. Καν. Ε'.

§. τπθ'. Ἡ Σύν, αἰεὶ δοτικῆ· σὺν Θεῷ, σὺν λόγῳ· σημαίνει δὲ ἢ σὺν τὸ ὁμοῦ.

Πρὸς. Καν. ς'.

§. τιγ'. Ἡ δὲ Πρὸς, γενικῆ, καὶ δοτικῆ, καὶ αἰτιατικῆ· γενικῆ μὲν, ὅταν τὴν ἀπὸ προσώπου σημαίνῃ κίνησιν· πρὸς Θεοῦ τάγαθὰ, ἀντὶ παρά· ἢ τάσσηται ἐπὶ ὄρκου· οἶον, πόησον πρὸς Θεοῦ· ἢ τὸ ἐνώπιον δηλοῖ· πρὸς τε Θεῶν μακάρων, πρὸς τε θνητῶν ἀνθρώπων· ἢ τὸ καθήκον· οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ θροεῖν ἐπιφθᾶς. Δοτικῆ δὲ, ὅταν τὸ πλησίον· πρὸς τοῖς ποσὶ, πρὸς τῷ δε. Αἰτιατικῆ δὲ, ὅταν κίνησιν πρὸς ἔμφυχον μάλιστά τι· καὶ ὡς ἄλλως δὴ εἴρηται (§. τπδ'.) ἢ ἔνωσιν, ὡς πρὸς τὸν Θεόν, ἀντὶ μετὰ Θεοῦ· ἢ σχέσιν τινὰ καὶ λόγον· ὡς τὰ δύο πρὸς τὰ τέτταρα, οὕτω τὰ τέτταρα πρὸς τὰ ὀκτώ· ἢ παρὰδειγμα· οἶον, πρὸς αὐλὸν ἄδει.

Υ' ποσ.

Τ' ποσημ.

§. τια'. Καί τὸ κατά τι δὲ δηλοῖ, ἀντὶ τῆς κατὰ οἶον, πρὸς τὸ παρόν· καὶ τὸ τελικὸν δὲ αἰτιολογεῖ οἶον, πρὸς ἀργύριον διελέγετο· σπανίως δὲ καὶ τὸ ποιητικόν, ἢ ὀργανικόν· πρὸς βίαν δὲ, καὶ πρὸς ὀργήν, ἀντὶ τοῦ βιαίως, καὶ ὀργίως· καὶ πρὸς χάριν δὲ, καὶ πρὸς ἀλήθειαν, καὶ ἕτερα πολλὰ λέγεται οὕτως ἀντὶ ἐπιρρήμάτων· Δημοσθ. οὐτ' ἐκείνου πρὸς χάριν, οὐτ' ἐμοῦ πρὸς ἀπέχθειαν ἀκούσατε· Καὶ ἀντὶ δὲ τῆς δοτικῆς, τοῖς περιποιητικοῖς πρόσκειται οἶον, δίδωμι, ἢ λέγω ταῦτα πρὸς σέ.

Πρό. Καν. Ζ'.

§. τιβ'. Ἡ δὲ Πρό, αἰεὶ γενικῆ, τόπον, ἢ χρόνον σημαίνουσα· πρὸ τῶν θυρῶν, πρὸ τοῦ Περσικοῦ πολέμου.

Τ' ποσημ.

§. τιγ'. Καί τὸ μᾶλλον δὲ ἐστ' ὅτε δηλοῖ οἶον, πρὸ πολλῶν χρημάτων ἐτιμήσατε τοῦτο· καὶ τὸ ἔξω ἐν συνθέσει, ἀντὶ τῆς ἐκ· προέρχεται τῆς οἰκίας· καὶ ἀντὶ τῆς ὑπέρ· πρὸ παιδῶν ἐμάχετο· τὸ δὲ πρὸ ὁδοῦ, καὶ πρὸ ἔργου, περιφραστικῶς τὸ ἀναγκαῖον δηλοῖ· καὶ πρὸ ὁδοῦ δὲ γενέσθαι, ἀντὶ τοῦ προσδεῦσαι.

Ἀνά. Καν. Η΄.

§. τιδ΄. Ἡ Ἀνά, αἰετῆ αἰτιατικῆ· ἀνάτ' ἔντεα, καὶ μέλαν αἶμα· τὸ δὲ χρυσεῖον ἀνά σκήπτρω, Ποιητικόν.

Τ' ποσημ.

§. τιε΄. Σημαίνει δὲ τὸ ἐπάνω καὶ περί τι· ἀνά τὴν ὁδὸν, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ· καὶ τὸ μέσον, ἀνά τὸ στρατόπεδον, ἀντὶ διὰ τοῦ στρατοπέδου· καὶ κίνησιν, ἀνά τὴν πόλιν, ἀντὶ τοῦ εἰς τὴν πόλιν· καὶ τὸ καθ' ἕκασον, ἀνά πέμπτον ἔτος· ἀντὶ τοῦ καθ' ἕκασον πέμπτον ἔτος· τοιοῦτο δέ τι καὶ τὸ, ἀνά δηνάριον ἔλαβον· ἀντὶ τοῦ ἕκαστος ἐν δηνάριον· ἐν δὲ τῇ συνθέσει καὶ δευτέρωσιν δηλοῖ· οἶον, ἀναπαλαῖσαι.

Κατὰ. Καν. Θ΄.

§. τις΄. Ἡ Κατὰ, γενικῆ, καὶ αἰτιατικῆ· γενικῆ μὲν ἐπὶ καταφορᾶς, καὶ κατηγορίας· κατὰ Αἰσχίνου ὁ λόγος· καὶ ὅταν τὸ ἐπάνω καὶ περί τι δηλοῖ· κατὰ γῆς κάθημαι, κατ' ἀνθρώπου τὸ ζῆλον· τὸ δὲ κατ' Οὐλύμπιοις καρῆνων, ἀντὶ ἀπὸ· αἰτιατικῆ δὲ, ὅτε ὁμοιότητα· οἶον, κατὰ Δημοσθένη γράφει, καθ' Ὀμηρον· ἢ τὸ περί τι καὶ ἔντιμ· καθ' ὁδὸν ταῦτα ἀποδύον, καὶ ἔμμενον κατὰ χώραν· ἢ χρόνου, καθ' ἡμᾶς ἐγένετο ἀνὴρ σοφός· ἢ κίνησιν, ὡς κατὰ νῆας Ἀχαιῶν· ἀντὶ ἐπὶ.

II Τ' προσημ.

§. τιζ'. Μετὰ γενικῆς καὶ τὴν εἰς τὸ κάτω σημαίνει κίνησιν· κατὰ κρημνῶν φέρεται· καὶ πῖ ὄρκου κεῖται, οἷον, ἄνθρωποι μὲν κατὰ τοῦ μεζονος ὀμνύουσιν, ὁ δὲ Θεὸς ἐπεὶ κατ' οὐδενὸς εἶχε μεζονος ὀμῶσαι, ὤμωσε καθ' ἑαυτοῦ. Ἔτι δὲ ὅτε ἐπὶ καλοῦ τίθεται ἢ κατὰ, δεῖ καὶ προσθήκης τινὸς ὀνόματος· οἷον, τῶν ἐπαίνων τῶν κατὰ σοῦ· ἀπὸ γὰρ τῶν ἐπαίνων δηλοῦται ἡ δύναμις τῆς κατὰ. Καὶ αἰτίαν ἔσθ' ὅτε δηλοῖ, ἀντὶ τῆς περὶ· οἷον, ὁ κατὰ τῶν τεχνῶν καὶ τῶν ἐπιστημῶν λέγειν εἰώθαμεν, ταῦτ' ὁ κατὰ τῆς ἀρετῆς φατέον ἔσθι· Πλούταρχ. σὺν αἰτιατικῇ δὲ καὶ τὸ μέσον δηλοῖ· ἐπορεύοντο κατὰ γῆν· καὶ οὐκ ἔτι κατὰ θάλατταν σείλαντες, ἀλλὰ κατ' ἠπειρον (Θουκ.) ἀντὶ διὰ· καὶ αἰτίαν δὲ ἀντὶ τῆς διὰ· οἷον, ἄλλου κατ' ἄλλην χρεῖαν συνειλεγμένων· Συνέσ. καὶ τρόπον, καθ' αὐτὸ, κατὰ συμβεβηκός· καὶ τὸ καθ' ἕκαστον· κατὰ φυλὰς, κατ' ἔτος· καὶ τὸ μέρος· οἷον, κατὰ τι· Τὸ δὲ κατ' ἀξίαν, περιφραστικῶς, ἀντὶ ἀξίως· καὶ τὸ κατὰ Ἰωάννην, ἀντὶ, τὸ τοῦ Ἰωάννου· καὶ ἐπίτασιν ἐν συνθέσει κατέφαγε.

Διὰ. Καν. Γ.

§. τιη'. Ἡ δὲ Διὰ, γενικῇ μὲν, ἐνέργειάν τινα, ἢ τὸ μέσον δηλοῦσα· κατὰ σοῦ ταῦτα γένοιτο, καὶ ἐπορεύοντο δι' ἀγοράς. Αἰτιατικῇ δὲ αἰτίαν· διὰ σὲ

ταῦτα γράφω. Ὀμηρος δὲ καὶ τὸ μέσον αἰτιατικῆ ἐ-
νίστε φράζει· διὰτ' ἔντεα, καὶ μέλαν αἷμα.

Υ΄ ποσημ.

§. τιθ'. Μετὰ γενικῆς καὶ τὸ ὕπερον δηλοῖ ἀν-
τί τῆς μετὰ· οἶον, διὰ χρόνου ἰδόντα. Σὺν αἰτια-
τικῇ δὲ καὶ ἀντί τῆς κατὰ· δινεύων διὰ νύκτα· ἐν συν-
θέσει δὲ διχασμὸν καὶ διαίρεσιν δηλοῖ· διαζύγιον,
διασέλλω· καὶ τὸ δι' ὅλου καὶ μέχρι τέλους· διανύω·
καὶ τὸ μέσον, διαχωρεῖν· καὶ ἐπίτασιν, διάδηλον.

Μετὰ. Καν. ΙΑ'.

§. υ'. Ἡ δὲ Μετὰ, γενικῇ μὲν τὸ ὁμοῦ σημαί-
ουσα· ἠδὺς μετὰ φίλων ὁ βίος· τὸ δὲ μετὰ τριτά-
τοισιν ἀνάσσει, Ποιητικόν. Αἰτιατικῇ δὲ, τὸ ὕπερον,
μετὰ τὴν ἑορτήν· καὶ Πλάτων μετὰ Σωκράτην.

Υ΄ ποσημ.

§. υά'. Καὶ κατ' ἐναλλαγὴν δὲ λαμβάνεται· οἶον,
ὅσα ἐποίησεν ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἔθνεσι μετ' αὐτῶν· ἀν-
τί διὰ· καὶ ποιήσων μετ' ἐμοῦ σημεῖον εἰς ἀγαθόν·
ἀντί τοῦ ἐν ἐμοί· καὶ ἐν τῷ μεθ' ἡμέραν, καὶ μετὰ
χεῖρας ἔλαβε τὸ πῦρ, ἀντί τῆς ἐν κεῖται Ἀπτικῶς·
ἐν δὲ τῷ μεταμαθεῖν τὴν κακίαν, ἀντί ἀπό. Καὶ κί-
νησιν δὲ δηλοῖ παρὰ Ποιηταῖς· Ζεὺς μετ' ἀμύμονας
Αἰθίοπας χθιζὸς ἔβη, ἀντί ἐπί· καὶ αἰτίαν, εἶδὼν με-
τὰ κάλλος, ἀντί διὰ· ἐν δὲ τῇ συνθέσει, μετάβασιν,
ἢ ἀλ-

ἢ ἀλλαγὴν· μεθίσταμαι, μεταβάλλω· καὶ μετουσίαν,
μετέχω· καὶ τὸ μεταξὺ, μεθόριον.

Παρά. Καν. ΙΒ΄.

§. υβ΄. Ἡ δὲ Παρά, γενικῇ μὲν, τὴν ἀπὸ προ-
σώπου σημαίνουσα κίνησιν· οἷον, παρὰ Θεοῦ τά-
γαθα· ἢ μὲν γὰρ ἀπὸ, καὶ ἐκ, τῆ ἀπὸ τόπου μά-
λισα κινήσει οἰκείαι· ἢ δὲ παρὰ, καὶ πρὸς τῆ ἀπὸ
προσώπου· Δοτικῇ δὲ σάσιν, καὶ τὸ ἐγγύς· παρ' ἐ-
μοι διατρίβει. Αἰτιατικῇ δὲ, κίνησιν ἐπὶ τι· ἵπαρα σὲ
έρχομαι, ἢ τὸ διά τι, παρὰ τὸ ἀδικεῖν ἢ τιμωρία· ἢ
τὸ ἔξω σκοποῦ καὶ ἐπαγγελίας· οἷον, παρὰ γνώμην
συμβαίνει.

Ἰπωσημ.

§. υγ΄. Γενικῇ μὲν καὶ τὸ ὑφ' οὗ αἰτιολογεῖ· παρὰ
σοῦ ταῦτ' ἔμαθον. Δοτικῇ δὲ καὶ αὐτεξουσιότητα δη-
λοῖ, ἀντὶ τῆς ἐπὶ· παρὰ σοί ἐστὶ τὸ σωθῆναι, ἢ μὴ· Αἰ-
τιατικῇ δὲ καὶ σάσιν καὶ τὸ ἐγγύς, ὡς μετὰ δοτικῆς·
ἀλλὰ μετὰ δοτικῆς μὲν ἐπὶ ἐμψύχου· παρὰ τῷ βασι-
λεῖ κάθηται· μετὰ δὲ αἰτιατικῆς ἐπὶ ἀψύχου μάλιστα·
παρὰ τὸν ποταμόν. καὶ ἀντὶ τῆς κατὰ ἔσιν οὗ κείται·
παρὰ πάντα μοι τὸν χρόνον προσήει· καὶ διελέγετο·
Καὶ παραγωγὴν δέ τινος ἀπὸ τινος δηλοῖ· οἷον, πα-
ρὰ τὸ δῆμος καὶ τὸ σθένος, Δημοσθένης, καὶ παρὰ
τὸ λέγω, λόγος· ἀντὶ ἀπὸ· εὔρηται δέ που καὶ ἀν-
τὶ τοῦ ἢ συγκριτικῶς, ἢ διαφορικῶς· ἀφ' ἧς καὶ τὸ πα-
ρὸ ἐ-

ρὸ ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας ἐνίοτε . καὶ ἀντὶ τῆς ὑ-
πέρ· οἶδά σε παρὰ πάντας . Ἐν δὲ τῇ συνθέσει ἐγ-
γύτητα σημαίνει· πάρεδρος· καὶ ὀλιγορίαν, παρορῶ,
πάρεργον· καὶ ἀντὶ τῆς ὑπέρ, παρηλασεν, ἀντὶ τοῦ
ὑπερήλασε· καὶ τὸ ἔξω, παρακαίει, παραβαίνει· καὶ
ὑφесιν, παραφαίνει· καὶ ταῦτὸ δὲ τῇ ἀπὸ δύναται·
παραίσια γὰρ τὰ ἀπαίσια.

Ἀντί. Καν. ΙΓ'.

§. υδ'. Ἡ Ἀντί, αἰ γενικῇ ἀντὶ πολλῶν, ἀνθ'
ἑνός.

Υποσημ.

§. υε'. Σημαίνει δὲ τὸ ἴσον, καὶ τὸ ἐναντίον· καὶ
ἀμοιβὴν, καὶ χώραν ἢ τόπου ἄλλου, ὡς φησι Σύγ-
κελλος. Καὶ ἰδιοποίησιν ἐν συνθέσει, ἀντιποιοῦμαι, ἀν-
τέχομαι. Καὶ αἰτίαν, ἀνθ' ὅτου· καὶ τὸ μᾶλλον, ἀν-
τὶ τῆς πρὸ εἰλημμένη· οἴου, ἀντὶ πολλῶν ἀνδρῶν, ὡς ἄν-
δρες, χρημάτων ἐλέσθαι ὑμᾶς νομίζω.

Ἐπί. Καν. ΙΔ'.

§. υς'. Ἡ δὲ Ἐπί, γενικῇ, καὶ δοτικῇ, καὶ αἰ-
τιατικῇ· γενικῇ μὲν, χρόνον δηλοῦσα· ἐπὶ ἄρχοντος
Πυθοδώρου· ἢ τὸ περί τι καὶ ἐντιμ, ἐπὶ πολλῶν μά-
θοι τις ἀντὰ λεγόμενα· ἢ τὸ ἐπάνω, τὰ τετράποδα
ἐπὶ γῆς· ἢ κίνησιν ἐνίοτε Ἀττικῶς· οἴου, ἐπὶ τῆς χώ-
ρας. Δοτικῇ δὲ αἰτιολογοῦσα τὸ οὐ ἕνεκα· ἐπ' ἀγα-

ὡς πάντα ἐποίει· ἢ δύναμιν καὶ αὐτεξουσίον τι δη-
λοῦσα· ἐπὶ τῷ βασιλεῖ τὰ τῶν ὑπηκόων· ἢ τὸ ὕπε-
ρον· ἐπὶ τούτοις καὶ ἕτερα διηγεῖτο· ἢ τὸ ἐπάνω, ἐ-
πὶ τρόπιδι ἢ ναῦς· ἢ ἐπιβουλήν, ἐπὶ τῷ δήμῳ, ἀν-
τι κατὰ τοῦ δήμου· Αἰτιατικῇ δὲ κίνησιν· ἐπὶ τῇ
Αἴτιατῃ ἐπορεύετο· ἢ δόλον καὶ καταφορᾶν· οἷον,
ἐφ' ἡμᾶς ὠρμησεν· ἀντὶ καθ' ἡμῶν.

Ἐποσημ.

§, υζ'. Γενικῇ μὲν καὶ τὸ ἔμπροσθεν δηλοῖ· διὸ
προηγᾶγον αὐτῶν ἐφ' ὑμῶν, καὶ μάλιστα ἐπὶ σοῦ βα-
σιλεῦ Ἀγρίππα. Καὶ ἀντὶ τῆς κατὰ· ἐφ' ἐνός ταχ-
θέντες· ἦτοι καθ' ἓνα. Δοτικῇ δὲ, καὶ τὸ Ποιητι-
κόν· διὸ ἀλγοῦμεν ἐπὶ σοί· καὶ τὸ κατὰ τι ἐνότε·
Καὶ τὸ πλησίον· ἐπὶ ταῖς τοῦ Πλούτωνος οἰκοῦσι θύ-
ραις· καὶ κίνησιν· ἤλθεν ἐπὶ Κρήτεςσιν· Ὁμ. ἀντὶ ἐ-
πὶ Κρήτας· αἰτιατικῇ δὲ, καὶ αἰτίαν· πολλοὶ τῶν Θρα-
κῶν ἀπαράκλητοι ἐφ' ἀρπαγὴν ἠκολούθουν· καὶ ἀντὶ
τοῦ ἕως κολασικῶς κατὰ τὴν εἰς· ἐφ' ἕκκαίδεκα. Καὶ
τὸ ἐπάνω ἐστ' ὅτε· πιλίδιον φέρον ἐπὶ τὴν κεφαλὴν·
καὶ τὸ οὐ ἔνεκα ἐνότε αἰτιολογεῖ· καὶ ἐδήλωσεν ἐφ' ἃ
ἦκει· Ξεν. καὶ ἐπίτασιν ἐν συνθέσει· ἐπίφογος, Καὶ
ἀναφορᾶν δὲ δηλοῖ μετὰ δοτικῆς, καὶ αἰτιατικῆς, ἀν-
τὶ τῆς εἰς· οἷον, ἐπὶ σοὶ ἤλπισα, καὶ ἔλπισον ἐπὶ Κύ-
ριον· φασὶ δὲ καὶ ὡς ἠγομένη μὲν τῶν τοιούτων ρη-
μάτων ἢ ἐπὶ, δοτικῇ συντάσσεται, ἐπομένη δὲ, αἰ-
τιατικῇ.

Περί.

Περί Καν. ΙΕ΄.

§. υθ΄. Ἡ δὲ Περὶ, γενικῆ μὲν, αἰτιολογοῦσα· περὶ προθέσεως γράφω, τὸ δὲ περὶ τῷ δεδομένῳ, μοναδικόν, καὶ Ἀττικόν· Ποιητικόν δὲ καὶ τὸ, ἐρώσει περὶ δουρί, ἀντὶ ἐν· καὶ περὶ πύργῳ, ἀντὶ κύκλῳ· Αἰτιατικῆ δὲ τὸ κύκλῳ, καὶ περιποίητικόν, ἢ συστατικόν· περὶ τὴν πόλιν τὸ ἐράτευμα· τί τὸ περὶ ἐμὲ πρᾶγμα;

Υποσημ.

§. υθ΄. Κοινῶς ἀλλ' οὖν ἢ περὶ καὶ σὺν τῷ δεδομένῳ καὶ γενικῆ, αἰτιολογοῦσα· δέδοικα περὶ σοῦ. Καὶ μετὰ αἰτιατικῆς δὲ ἔστιν ὅπου αἰτιολογεῖ. Δηλοῖ δὲ καὶ τὸ πλησίον· οἶον, περὶ τοῦ τὴν Ἀλεξάνδρειαν· καὶ ἐνέργειαν εἶς τι, ὅπου ἐστὶ τὸ περιποίητικόν, ἢ συστατικόν· οἶον, τί τὸ περὶ ἐμὲ γεγονός; Ἐν δὲ τῷ, περὶ πολλοῦ ποιῶμαι, ἢ περὶ ἀντὶ τῆς πρὸ κείτῃ· καὶ ἐν τῷ περὶ οὐδενὸς ἠγοῦνται, ἀντὶ τῆς ἀντί· ἐν δὲ τῷ, περιγενέσθαι τῶν ἄλλων, ἀντὶ τῆς ὑπέρ. Καὶ ἐπίτασιν ἐν συνθέσει δηλοῖ· περιδοξος.

Αμφί. Καν. Ις΄.

§. υι΄. Ἡ δὲ Ἀμφί, ὁμοίσημος, καὶ ὁμοιοσύνη· ταχὺς ἐστὶ τῇ περὶ, αἰτιατικῆ μὲν κοινῶς, Ποιητικῶς δὲ καὶ ταῖς λοιπαῖς πτώσεσι συγτασσομένη, συνηθεστέρα μὲν τοι ἢ περὶ.

Ἀπό.

Από. Καν. ΙΖ΄.

§. υια΄. Ἡ δὲ Ἀπό, αἰ γενικῆ· ἀπὸ δικαίου· ἀφ' ἑτέρου.

Υπόσημ.

§. υιβ΄. Τὴν ἀπὸ τόπου δὲ μάλιστα κίνησιν οἰκισθῆναι, ὡς εἴρηται (§. υβ΄.) ἀπλῶς δὲ τὴν ἀπότου· δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἔξω καὶ πόρρω, ἀπὸ σκοποῦ, ὃ καὶ ἀπὸ σκοποῦ λέγεται· καὶ χρόνον· ἀπ' ἀρχῆς, ἀπὸ νεότητος· καὶ τὸ ὑπερον, ἀντι τῆς μετὰ· ἀπὸ δειπνου· καὶ τὸ μέσον· ἀπὸ τῆς κτείνειν, ἀντι διὰ· καὶ αἰτίαν· ἀπὸ μέθης παρακπαίει, ἀντι ὑπὸ· καὶ μεταβολὴν· ἀπαισ ἀπὸ καλλίπαιδος· καὶ τὸ περί τι, ἀντι τῆς κατὰ οἶου, ἀπὸ ζεφύρου, ἢ βορρᾶ καίται λιμῆν· καὶ ζέρησιν ἐν συυθέσει, ἀπόθριξ· καὶ τὸ πόρρω, ἀποδημεῖ· καὶ ὀφειλὴν, ἀπέλαβον, ἀποδίδωμι, ἀφρσιούμαι· ἐν δὲ τῷ ἀποζῆν, ἔνδειαν· ἐν δὲ τῷ ἀποτάσση τῷ σατανᾶ, ἀντι τῆς ἀντι καίται· καὶ ἐν τῷ τοῖς φίλοις ἀπατάζόμενος, ἀντι τῆς σύν.

Υπό. Καν. ΙΗ΄.

§. υιγ΄. Ἡ δὲ Υπό, γενικῆ αἰτιολογοῦσα τὸ ποιητικόν· ὑπὸ πενίας οὐκ εὐεργετῆ· καὶ ἔτι τὸ ὑποκάτω σημαίνουσα· ὑφ' εἵματος κρούπτοντα χεῖρα· ὃ δὴ καὶ δοτικῆ, καὶ αἰτιατικῆ συντασσομένη δηλοῖ.

Υπόσ.

Ἦ προσημ.

§. υιδ'. Καὶ κίνησιν Ποιητικῶς ὑπο Ἴλιον ἦλθε·
καὶ τὸ κατάτι, ὑπο νύκτα, ἀντὶ κατὰ· καὶ τὸ ἐνώπιον,
ὑπο Θεῶ μάρτυρι· καὶ τὸ κρύφα ἐν συνθέσει, ὑπεξήλ-
θε· καὶ ὑφῆσιν, ὑποκινεῖται· καὶ ἀντὶ τῆς πρό, ὑπολα-
βῶν, ἀντὶ τοῦ προλαβῶν.

Ἦ πέρ. Καν. ΙΘ'.

§. υιε'. Ἡ δὲ Ἦ πέρ, γενικῆ μὲν ἐπὶ βοηθείας, ὑ-
πὲρ Κτησιφῶντος ὁ λόγος· καὶ αἰτιολογίας ὁμοίως τῆ
περὶ· ὑπὲρ ὧν εἶπον, πάλιν ἐρῶ· καὶ ὅταν τὸ ἐπάνω
δηλοῖ· ὑπὲρ καπνοῦ τίθησι τὸ πηδάλιον· αἰτιατικῆ δὲ
τὸ πλεοντε καὶ ἐπέκεινα· ὑπὲρ ἄνθρωπον φρονεῖ· ὑπὲρ
τὴν Θράκην ἢ Μακεδονία.

Ἦ προσημ.

§. υισ'. Τὸ ἐπάνω δηλοῦσα, γενικῆ μὲν Ἀττικῶς,
κοινῶς δὲ αἰτιατικῆ συντάσσεται. Καὶ ἀντὶ δὲ τῆς ἀντι-
τι κεῖται· οἶον, τοῦτ' ἐγὼ ὑπὲρ σοῦ ποιήσω· δηλοῖ δὲ
καὶ ἐπίτασιν ἐν συνθέσει· ὑπερθαυμάζω.

Σύνθεσις. Καν. Κ'.

§. υιζ'. Συνθεθεῖσαι δὲ τοῖς ῥήμασιν αἱ προθέσεις,
τὴν ἰδίαν ἔτι φυλάττουσαι σημασίαν, ἀπαιτοῦσι τὴν
αὐτῶν πτώσιν, ὡς ἀπλῶς εἰπεῖν ἄπασαι· κατηγορῶ σου,
ἀφίσημί σου, ὑπερέχω σου, παραινῶ σοι· ὅτι μὴ ἐπὶ
τῶν

τῶν κτητικῶν, καὶ περιποιητικῶν ἐμφοροῦμαι, ἐντρύφῳ, καὶ παραπολαύῳ σου, καὶ περιτίθημί σοι.

ΥΨΟΣΗΜ.

§. υἱ'. Ἡ περί, καὶ ἐπί, καὶ πρὸς, πολλαχοῦ σὺν τοῖς ῥήμασι τὴν ἰδίαν φυλάττουσαι σημασίαν, οὐ πρὸς αἰτιατικὴν, πρὸς δὲ δοτικὴν συντάσσονται οἷον, προσέρχομαί σοι, καὶ ἐπέρχομαί σοι, καὶ περιτίθημί σοι. ἢ δὲ περί καὶ ὁμοιοπτώτως οἷον, περικάθηται οἱ πηλέμοιοι τὴν πόλιν· καὶ δῆμος ὅλος περιστάντες σε.

Καν. ΚΑ'.

§. υἱθ'. Ἡ γεμὴν κατὰ συνθεθεῖσα καὶ ἐπιτείνει ὁμοιοπτώτως κατεσθίει πάντα, κατειπέ μοι ταῦτα· καὶ μέντοι μηδὲ τοῦ προθετικοῦ ιδιώματος ἀπολείπεσθαι οὐδὲν ἂν κωλύοι· κατειπεῖν οὔν ἑτέρου, καὶ καθορᾶν· καὶ εἴτι ὡς σύνθετον οὕτω προφέροιο ἕτερον· καλείσθω δὲ τὸ μὲν, προθετικόν, τὸ δὲ, ῥηματικόν.

ΥΨΟΣΗΜ.

§. υκ'. Ἐφ' οἷς ἰσέον, ὅτι ὡσπερ ἐν παραθέσει, οὕτω καὶ ἐν συνθέσει προθέσεις ἀντιπροθέσεων λαμβανόμεναι κατ' ἐναλλαγὴν, καὶ τὰς ἰδίας αὐτῶν συντάξεις μεταλαμβάνουσιν· ὡς ἐν τῷ, ἀποτάσσει τῷ σατανᾷ, ἢ ἀπὸ (§. υβ'). ἄλλως γὰρ γενικὴν ἀπαιτεῖ τὸ ἀποτάσσομαι, διαιρετικὸν οὔν.

Ἄνα-

Ἐπιρροή. Ἄναστροφή.

§. ια'. Ἄναστροφή προθέσεων ἔστιν, ἢ ὁρθοίως αὐτῶν τάσις ἅμα τῷ ὑποτάσσεσθαι, οὐπερ ἐχρήθη προηγεῖσθαι.

Καν. ΚΒ.

§. ικβ'. Ἄναστρέφονται οὖν ἐν μὲν τοῖς πεζοῖς, ἢ περὶ, καὶ ἢ πρὸς· οἶον, τούτων πέρι, καὶ μικρόν τι πρὸς· ἐν δὲ τοῖς ἐμμέτραις, αἱ μὲν μονοσύλλαβες ἐπὶ τέλει πού τῶν ἐπῶν, ὡς ἐπὶ τῶν Ὀμηρικῶν ἐκείνων· οὐ μὲντοι κακῆς εἶδεται, οὐ δὲ κακῶν ἔξ· καὶ ἦλθεν Ἀργυρότοξος Ἀρτέμιδι ξύν· τῶν δὲ δισυλλάβων, αἱ δίχρονοι, πλὴν τῆς δια, καὶ ἀνά· οἶον, νηῶν ἄπο, καὶ κλησιᾶων· Ἀγαμέμνονος πέρι· καὶ Ἀχιλλέως· καὶ ᾧ ἔτι κούρη κοιμᾶται. Ἀλλὰ μετρικοῖς μὲν ἢ περὶ ταῦτα ἀνήκει ἐντελής θεωρία.

Κ Ε Φ. Ζ'.

Περί Ἐπιρρήματος.

§. ικγ'. Τὸ δὲ Ἐπιρρῆμα πρὸς τὰ ῥήματα ἔχει τὴν σύνταξιν· αἰεὶ γὰρ ῥήματι προηγείται, ἢ ἐφέπεται, ταῖς λεγομέναις ἐνεργείαις ἐπιλεγόμενον· ὅ-

θεν

θεν καὶ τὴν προσηγορίαν ἀπηνέγκατο, καὶ τὸν λόγον ἔσι καὶ γὰρ μέρος λόγου ἄπτωτον, κατὰ τοῦ ῥήματος λεγόμενον, ἢ ἐπιλεγόμενον ῥήματι, καὶ οἶον ἐπίθετον ῥήματος.

§. υκδ. Καθάπερ οὖν τὰ τῶν ὀνομάτων ἐπίθετα τῶν κυρίων κατηγορεῖται καὶ προσηγορικῶν, οὕτω δὴ καὶ τὰ ἐπιρρήματα. Κἂν γάρ τοι μεταξὺ τοῦ ῥήματος, καὶ ἐπιρρήματος, τύχη παραπεσόντα πλείον' ἄτα, ὅμως μὲν τοι αὐτὸ τὸ ἐπιρρήμα πρὸς τὸ ῥήμα ἀναφερόμενον λέγεται. Καὶ μὲν δὴ καὶ πλείω πολλὰς συμπλέκοντες ἐπιρρήματα, ἐνὶ τῷ ῥήματι ἀποδιδόμεν ἱκανῶς· οἶον, καλῶς, καὶ εὐσεβῶς, καὶ δεόντως πεποιήκας· κοινὸν δὲ τὸ τοιοῦτο,

Χρονικά.

Νῦν. Καν. Α'.

§. υκε'. Τῶν δὴ χρονικῶν, τὸ μὲν νῦν, πᾶσι τοῖς τοῦ χρόνου μορίοις συντάσσεται, πλὴν τοῦ ὑπερσυντελικοῦ· νῦν πειράται· νῦν αὐτ' ἔγχει πειρήσομαι, νῦν μὲν δὴ Μενέλεως ἐνίκησε σὺν Ἀθήνῃ· καὶ δηλοῦν μὲν τὸ τοῦ χρόνου ἐνεσηκός, ἐνεσῶτι συντάσσεται μόνῳ, καὶ ἀρχτικὸν γίνεται λόγου· ἀκολουθίαν δέ τινα σῶζον προηγουμένου, οὐτ' ἀρχτικὸν ἐσι λόγου, καὶ αἰεὶ τῷ δὲ συνδέσμῳ συνάπτεται· οἶον, ἐγὼ μὲν ᾤμην ταύτ' ἐκείνον εἶρεν, νῦν δ' οὐθὲν τούτων εἴρηκεν.

Ἦτος.

Τ' ποσημ.

§. υκς'. Τὸ νῦν, ἀκολουθίαν τινὰ σῶζον, οὐ δη-
λοῖ χρόνον, παρέλκει δὲ μᾶλλον. Ἐτι τὸ νῦν, μετὰ
πάρωχημένου συντασσόμενον, ἰσοδυναμεῖ τῷ ἄρτι,
μετὰ δὲ μέλλοντος, τῷ αὐτίκα, λέγεται οὖν ἑκάτερον
ἐπὶ τῶν μὴ πολὺ ἀφρηκώτων τοῦ ἐνεσῶτος· φησὶ δὲ
καὶ Θωμᾶς ὁ μᾶγιστρος, ὅτι τὸ νῦν, μέλλοντι συντασ-
σόμενον, εἰ παράτασιν χρόνου δηλοῖ, σολοικισμόν ποιεῖ-
ὡς τὸ, νῦν σοφὸς γενήσομαι.

Νυνί.

§. υκζ'. Τὸ δὲ νυνί, ἐνεσῶτι μόνω συντάσσεται.

Ἄρτι, Αὐτίκα. Καν. Β'.

§. υκή'. Ἀντιπαράκειται δὲ τῷ τοῦ ἐνεσῶτος νῦν,
τὸ ἄρτι, καὶ τὸ αὐτίκα, διὸ καὶ τὸ μὲν ἄρτι, παράωχημέ-
νω, τὸ δὲ αὐτίκα, μέλλοντι· οὐ μὲντοιγε τοῖς πολὺ
ἀφρηκώσι τοῦ ἐνεσῶτος.

Τ' ποσημ.

§. υκθ'. Εὐρίσκεται δὲ τὸ αὐτίκα, καὶ ἐνεσῶτι
συντασσόμενον, καὶ ἀορίσῳ· ἀντὶ τοῦ εὐθέως λαμβαν-
νόμενον ἴσως.

Χθές. Αὔριον. Καν. Γ'.

§. υλ'. Ὀμοίως δ' ἔχει καὶ τὸ χθές, αὔριον, πρὸς
τὸ

τὸ σήμερον ἔσι γὰρ κατὰ τὸ νῦν ἀπλῶς καὶ τὸ σήμερον συντασσόμενον· καὶ τὸ χθὲς δέτοι παρωχημένω, καὶ τὸ αὔριον, μέλλοντι, ἀλλάγε τοῖς μὴ πολὺ ἀφ᾽ ἑσθῆτος τοῦ ἐνεσώτος· εἰρήσθω δέτοι καὶ αὔριον ἔρχομαι, εἰ πρὸς θυμοῦ τὸ μέλλον γίνεσθαι ἐπὶ πλέον πιζοῦσθαι.

Ὅτε, τότε. Καν. Δ'.

§. υλά. Κοινὸν δὲ καὶ τὸ ὅτε, καὶ τότε, πλήν τοῦ παρακειμένου.

Υποσημ.

§. υβ'. Εὔρηται δὲ καὶ παρακειμένω συντασσόμενον τὸ ὅτε, καὶ τότε, νῦν ὅτε πέπαυται τῆς ἀρχῆς· Συνέσ. Καὶ ἀντὶ δὲ τοῦ ἐπειδὴ λαμβάνεται τὸ ὅτε, καὶ ὁπότε· οἶον, ὅτε τοίνυν τοῦθ' οὕτως ἔχει· Δημ. Καὶ τὸ ἐν ᾧ δὲ, ἰσοδυναμεῖ μὲν τῷ ὅτε, συμφέρεται δὲ καὶ παρακειμένω· ἐν ᾧ ἡμεῖς ἠδίκημέθα· Θουκ.

Τέως.

§. υγ'. Τὸ δὲ τέως, τῇ μὲν ἀνταποδοτικόν ἔσι, πρὸς τὸ ἔως· τῇ δὲ ἀπολελυμένον ἀντὶ τοῦ νῦν λαμβανόμενον, ἢ ἀντὶ τοῦ πρόην, ἢ ἐν τοσοῦτω, ἢ μέχρι τοῦ νῦν· Συνέσ. τέως μὲν ἐπρόαττομεν εὔ· ἐνίστε δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ λοιπὸν, ἢ τοῦ ὅμως.

Πρόην, Πάλαι. Καν. Ε'.

§. υδ'. Τὸ δὲ πρόην, καὶ πάλαι, ἴδια τοῦ παρωχη-

ρηχημένου· πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλχιμοι Μιλήσιοι· πρῶ-
 νη ἐλήλυθεν.

Ἦδη. Καν. 5'.

§. υλέ. Καὶ τὸ ἦδη, κοινὸν μέλλοντος, καὶ παρή-
 κοντος· ἦδη βεβάδικα, ἦδη βαδίσω· λέγεται τε ἐπὶ
 τῶν μὴ πολὺ ἀφεςηκῶτων.

Ἦδη. Τ' ποσημ.

§. υλς'. Οὔθεν οὐδὲ ὑπερσυντελικῶς συντάσσεται
 τὸ ἦδη· ἐνεσῶτι δὲ συντασσόμενον, ἐν ἴσῳ τῷ νῦν ἐ-
 ςι· διὸ καὶ ἐκ παραλλήλου κείνται ποτε· ἦδη νῦν· καὶ
 τὸ ἦδη δὲ μὴ ὄν ἀρκτικὸν λόγου, ἀκολουθίαν δὲ τινα
 σῶζον προηγουμένου, παρέλκει κατὰ τὸ νῦν.

Πρὶν. Καν. Ζ'.

§. υλζ'. Καὶ τὸ πρὶν ἐν παρεληλυθότι πρὸς ὀριστι-
 κὸν· πρὶν εἶπεν· οὐμὴν ἀλλὰ καὶ σὺν ἀπαρεμφάτῳ, πρὶν
 εἶπειν· καὶ διὰ μέσου τοῦ ἦ, πρὶν ἢ εἶπειν· ὡσπερ διὰ
 τοῦ ἂν ἐπὶ μέλλοντος πράγματος πρὸς ὑποτακτικόν.
 πρὶν ἂν γένηται, πρὶν γένηται.

Ἦδη. Τ' ποσημ.

§. υλή. Τὸ πρὶν, καὶ πρὸς εὐκτικὸν ἐν ἀφηγη-
 σει ἀντὶ ἀπαρεμφάτου· πρὶν ἢ γένοιτο, καὶ πρὶν ἂν
 γένοιτο· καὶ τὸ ὀριστικὸν δὲ τὸ σὺν τῷ πρὶν, ἀντὶ ἀπα-
 ρεμφάτου ληπτέον· ὡς τό, οὐ μέντοι γε πρότερον ἐ-

παύσαν-

ἀπαύσαντο ἐν ὀργῇ ἔχοντες αὐτὸν, πρὶν ἐζημιώσαν
 χρήμασι. Θουκ. Ἐτι τὸ πρὶν, ἐστὶ ὅτε ἀντὶ τοῦ
 πρότερον κείται.

Ἔως. Καν. Η'.

§. υλθ'. Ὁμοίως δὲ καὶ τὸ ἔως, καὶ τὰ ἰσοδυνα-
 μούντα· πρὸς ὀριστικὸν μὲν ἐν παρεληλυθότι διὰ τοῦ
 οὗ, ἔως οὗ ταῦτα ἔπραττε, καὶ ἔως ἔπραττε· πρὸς
 ὑποτακτικὸν δὲ διὰ τοῦ ἀν ἐπὶ μέλλοντος πράγματος·
 ἔως ἀν πάντα γένηται. τὰ δ' αὐτὰ καὶ γενικῆ συν-
 τάσσεται· ἔως τοῦ οἴκου, μέχρι τέλους, ἄχρι τῆς
 ἄρτι ὥρας· καὶ ἐπιρρηματικῶς μέχρι πρώην δούλος
 ἦν· καὶ προθετικῶς· μέχρι πρὸς τὴν πόλιν.

Οὐκέτι, οὐδέποτε. Καν. Θ'.

§. υμ'. Τὸ δὲ οὐκέτι, καὶ τὸ οὐδέποτε, ἀδιαφό-
 ρως τοῖς χρόνοις, πλὴν τοῦ παρελημένου· τὸ δὲ οὐ-
 δεπώποτε, μόνοις τοῖς παρωχημένοις· οὐδεπώποτε
 ἐγένετο· τὸ δὲ πώποτε, χωρὶς τοῦ οὐδέ, ἀντὶ τοῦ πο-
 τε κείται· τοὺς πώποτε γεγυότας.

Ἄει, εἴσαι, αὖθις. Καν. Ι'.

§. υμα'. Καὶ τὸ μὲν αἰεὶ, ἐνεσῶτι, καὶ παρατά-
 τικῶ, καὶ μέλλοντι· τὸ δὲ εἴσαι, καὶ αὖθις, μέλλον-
 τι μόνῳ· εἴσαι ἐσαι κινήσεις· αὖθις διδάξω.

Ἰπος.

Τ' ποσημ.

§. υμβ'. Καὶ ἐνεσῶτι δὲ τὸ εἰσαεῖ, ὅταν διηνέ-
 κειαν δηλοῖ, φησὶν ὁ μάγιστρος Θωμᾶς· ὡς ὁ Θουκ.
 κεῖταί σοι εὐεργασία ἐν τῷ ἡμετέρῳ οἴκῳ εἰσαεῖ ἀνά-
 γραπτος· καὶ Λουκ. θάλλουσα εἰσαεῖ·

Οὔπω, ὅσον οὔπω. Καν. ΙΑ'.

§. υμγ'. Τὸ δὲ οὔπω, παρωχημένου τε, καὶ ἐνε-
 σῶτος· οὔπω γίνεται· οὔπω γέγονε· τὸ δὲ ὅσον οὔ-
 πω, μέλλοντος, καὶ ἐνεσῶτος·

Σχόλ.

§. υμδ'. Ἰσέον ὅτι τὸ οὔπω, ἀναιρεῖ τὸ ἐνεσῶς,
 καὶ τὸ παρεληλυθός, ἐπαγγέλλεται δὲ τὸ μέλλον·
 οἶον, οὔπω ἐστὶ καιρὸς, καὶ οὔπω γέγονεν, ἀλλ' ἐ-
 σαι δηλονότι· τὸ δὲ οὐκέτι ἀναιρεῖ τὸ μέλλον· οἶον,
 οὐκέτι ἔσαι καιρὸς, ἀλλὰ παρῆλθε δηλονότι. Τὸ δὲ
 ὅσον οὔπω, λέγεται καὶ ὅσον οὐ· οἶον, ὅσον οὐ πά-
 ρεσι· καὶ Θουκ. ἀγγέλλεται αὐτοῖς τὰς ἐκ Πελοπον-
 νήσου καὶς ὅσον οὐ παρεῖναι. Ἐτι τὸ οὔπω, καὶ τὸ
 οὐκέτι, ἔστιν οὐ ἀντι ἀπλήϊς ἀποφάσεως κεῖται.

Καν. ΙΒ'.

§. υμε'. Ἔστι δ' ὡς ἀπλῶς εἰπεῖν, καὶ
 πρὸς γενικὴν ἀποδιδόναι τὰ χρονικά κτητικῶς·
 οἶον, ποτὲ τοῦ χρόνου, οὐδέποτε τῶν χρόνων

νων. τὸ γεμὴν χωρὶς γενικῆς πολὺ ἐν τῷ λόγῳ.

§. υμς'. Ἐσι δὲ καὶ τῶν ἐπιρρήματων. τὰ μὲν ἀπολελυμένα, καλῶς τὰ δὲ ἀναφορικά τε, καὶ ἀνταποδοτικά ὡς καὶ προηγεῖται ἀλλήλων, καὶ ἐπιφέρεται κατὰ τὰ ὀνόματα· τότε, ὅτε· τέως, ἕως· ἐκέῖσε, ὅποι· οὕτως, ὡσπερ.

§. υμζ'. Κοιῆ μὲν οὖν τὰ ἀναφορικά, ὀρθωτικά ἐσι λόγου, πρὸς ὀριστικόν, ἢ ὑποτακτικόν διὰ τοῦ ἀνσυντασσόμενα· ὅτε ἦν· ἡνίκα ἂν ἦ· καὶ τὸ ὅταν δὲ καὶ τὰ ὁμοιοκατάληκτα πρὸς ὑποτακτικόν.

Τοπικά. Καν. ΙΓ'.

§. υμη'. Τὰ δὲ τοπικά, γενικῆ· ἔξω τῆς χώρας· ἐνταῦθα τοῦ λόγου· ἀλλή πῆ τῆς οἰκίας· καὶ χωρὶς· ἐνταῦθα ἔστιν.

Υπόσημ. Τὸ ἐκ ποδῶν, ἐν ὑπαρκτικῇ συντάξει, δοτικῇ ἄλλως δέτοι γενικῆ· ἐκ ποδῶν τῷ δαίτι ἀγένετο.

Καν. ΙΔ'.

§. υν'. Σαφέσερον μέντοι, καὶ εὐχρηστότερον ἐπ' ἐνίων τὸ φράζειν καὶ προθετοπτώτως· οἴκοι, ἐν Ἀττικῇ· οἴκαδε, εἰς τοῦ πολεμάρχου.

Καν. ΙΕ.

§. υα'. Πάντα δὲ τὸ πρόσῃχον σφίσι, ἡρεμίας τε καὶ κινήσεως ἔχει πρόσκειμενον· οἶον, οἴκοι εἰμί· πορεύομαι οἴκαδε.

Υ' προσημειώσεις.

§. υυβ'. Σημείωσαι δ' ὅτι τῶν τοπικῶν τὸ μὲν πῆ, καὶ ποῦ, καὶ ἧ, καὶ οὗ, ἐπὶ στάσεως λαμβάνεται· τὸ δὲ ποῖ, καὶ οἶ, ἐπὶ κινήσεως· καὶ τὸ μὲν ἧ, τὸ καθ' ὃ μέρος δηλοῖ· ἔχει δὲ καὶ ἀνταποδοτικὸν τὸ ταύτη· οἶον, ἢ μὲν ὁ Ἀβραδάτης συνάβαιε, ταύτη ἐπαισπεσόντες· τὸ δὲ οὗ, ἀντὶ τοῦ ἔνθα ἀπλῶς ἐστίν, ἀνταποδοτικὸν ἔχον τὸ ἐκεῖ.

§. υυγ'. Ἐτι ἰσέον ὡς τὰ μὲν εἰς θεὸν ἐπιρρήματα τὴν ἀπὸ τόπου σημεῖνει κίνησιν· οἶον, οἴκοθεν ἔρχομαι· τὰ δὲ εἰς σε, ἢ δε, ἢ ζε, τὴν εἰς τόπον· ἐκεῖσε, οἴκαδε, Ἀθήναζε ἄπαισι· τὰ δὲ εἰς θι, ἢ εἰς σι, τὴν ἐν τόπῳ στάσιν· οἶον, αὐτόθι, Ἀθήνησι διατρίβει· ἀλλὰ τὰ εἰς θεὸν ἐστὶ ὅτε καὶ ἐπὶ στάσεως λαμβάνεται· Ἐτι τὸ ἄνω, κάτω, ἔξω, ἔσω, πόρρω, δεῦρο, ὠδε, τῆ δε, ἐνταῦθα, ποτὲ μὲν ἐπὶ στάσεως τίθεται, ποτὲ δὲ ἐπὶ κινήσεως· τὸ δὲ αὐτόθι, καὶ ἐνπαυθοῖ, καὶ τὸ ἐντὸς, καὶ ἐνδον, αἰεὶ ἐπὶ στάσεως· τὸ δὲ ἐκτὸς, ἐπὶ κινήσεως.

§. υυδ'. Ἐτι τὸ ἐνταῦθα, ἐνθάδε, δεῦρο, τῆ δε, καὶ ὠδε, ἐφ' οὗ εὐρίσκεται τις τόπου, τίθενται· τὸ αὐτόθι,

τόθι, αὐτόθεν, καὶ αὐτοῦ, ἐφ' οὗ εὐρίσκεται ὁ πρὸς
ὃν τοὺς λόγους ποιεῖται· εἰ δέποτε τὸ ἐνταῦθα, καὶ
τὰ ἐξῆς, ἐπ' ἄλλου τόπου, καὶ οὐκ ἐρ' οὗ ἔσιν ὁ λέ-
γων, τίθεται, ἀλλὰ τότε τοῦτο γίνεται, ὅτε ὁ τό-
πος προδηλωθῆ, καὶ τὸ πρόσωπον, πρὸς ὃ οἱ λόγοι
οἶον, ἐλθόντες τινὲς πρὸς ὑμᾶς, πολλῶν ἀγαθῶν ἐν-
ταῦθα ὦναντο· τὸ δὲ ἐκεῖ, ἐκεῖσε, καὶ ἐκεῖθεν, οὐ
μόνον ἐπὶ ἄλλου τόπου, ἀλλὰ καὶ ἀφ' οὗ ἔσιν ὁ πρὸς
ὃν τοὺς λόγους ποιούμεθα τίθεμεν· Διβάνιος· τῶν ἐ-
κεῖθεν ἀνιόντων ἕκασον ἐρωτῶμεν, ὅπως ἔχει σοι τὸ
σῶμα.

§ . υνε. Ἔτι τὸ ἐνταῦθα, καὶ ἔνθα, καὶ ἔθεν,
καὶ χρονικῶς ἐστ' ὅτε λαμβάνεται. Ἔτι δὲ καὶ τὸ ἄ-
νωθεν· ἀνωθέν σοι φίλος εἰμί.

Ὅπου, Ἡπου.

§ . υνε'. Τὸ δὲ ὅπου, καὶ ἀντὶ τοῦ εἶ, καὶ ἔπει
λαμβάνεται, καὶ ἀνταποδοτικὸν ἔχει ὡς τὰ πολλὰ τὸ
ἦπου βεβαιωτικόν, ἢ ἀπορηματικόν· οἶον, ὅπου γὰρ
τοὺς τῷ λόγῳ μόνῳ φευδομένους ἀποδοκιμάζομεν,
ἦπου τοὺς τῷ βίῳ παντὶ ἐλαττουμένους οὐ φαύλους
εἶναι φήσομεν; Ἰσοχρ. καὶ, ἦπου αὐτός γε πολλὰ ἔ-
χει, ὅπου γε καὶ ἡμῶν ἕκασῳ τοσαῦτα δέδωκε· Ἐεν.
Ἔτι τὸ ἦπου, ἔσιν οὗ ἐπιφέρεται ἀντὶ τοῦ πολλῶν
πλέον· οἶον, τὴν μὲν γὰρ χαλεπὸν καὶ ἐν εἰρήνῃ πα-
ρασκευάσασθαι ἦπου δὴ ἐν πολεμίᾳ· Θουκ.

Παραΐετικά. Καν. Ις.

§. υζ'. Καὶ τὰ συγκριτικά δέ, καὶ ὑπερθετικά ὁμοίως εἰς γενικήν· μᾶλλον τῶν ἄλλων φιλοσοφεῖ, καὶ μάλιστα πάντων.

Ἰποσημ.

§. υη'. Τὰ συγκριτικά, καὶ μεσοσυλλαβοῦντος τοῦ ἢ συντάσσεται, καὶ μετ' αὐτὸ ὅτε μὲν ῥῆμα ἐπάγεται τῆς αὐτῆς ἐγκλίσεως τῷ ἡγουμένῳ· οἶον, βλάπτω μᾶλλον, ἢ ὠφελῶ· ὅτε δὲ ὄνομα, ἢ ἄλλο τι πτωτικὸν ὁμοιοπτῶτως τῷ ἡγουμένῳ, πρὸς ὃ τὸ συγκριτικόν· οἶον, σὺ μᾶλλον ἢ ἐκεῖνός με ὠφελεῖ· καὶ σὲ μᾶλλον, ἢ ἐκεῖνον ἄγαμαι· μετοχῇ δὲ προσκειμένου τοῦ συγκριτικοῦ, καὶ μεσοσυλλαβοῦντος τοῦ ἢ, οἶόν τε καὶ εὐθείαν ἐπάγειν, ἐπινοούμενον ἔχουσαν τὸ ῥῆμα κατὰ κοινοῦ· οἶον, τοῖς δὲ νεωτέροις, καὶ μᾶλλον ἀκμάζουσιν, ἢ ἐγώ· Ἰσοκρ. Κατάλληλος δὲ καὶ ταῦθα ἡ δοτικὴ συνεκδοχικῶς προσκειμένη, καὶ συνθηστέρα τῆς αἰτιατικῆς· (§. ρα'.) οἶον, ὀλίγω πλεον, καὶ πολλῶ μᾶλλον· Ἐπι σημείωσαι ὡς τὸ πλεον, καὶ πλεῖν Ἀττικῶς λέγεται· πλεῖν ἢ μύριοι.

Ὅσα καὶ ἕτερα γενικήν. Καν. ΙΖ'.

§. υθ'. Γενικήν δὲ καὶ τὰ ἐπικρυπτικά· κρύφα, ἢ λάθρα τῶν ἄλλων ποιεῖ.

Καὶ τὰ διαιρετικά· χωρὶς τῶν ἄλλων.

Καὶ

Καὶ τὰ ποσότητος· ἅπαξ, ἢ δις τῆς ἡμέρας·
τρὶς τοῦ μηνός· πολλάκις τοῦ ἑνιαυτοῦ.

Καὶ τὰ πακτικά· τὰ δύο ἐφεξῆς τοῦ ἑνός, καὶ
δεύτερα τῆς νομηνίας.

Καὶ τὰ σχετλιασικά, καὶ θαυμασικά· φεῦ τῶν
κακῶν, ὡ τοῦ μεγέθους.

Ἔσι δὲ χρῆσθαι τούτοις καὶ ἄνευ τινὸς ἐπεκφο-
ρᾶς πτωτικῆς.

Πλὴν, Ὑπόσημ.

§. υξ'. Καὶ τὸ ἔξαιρετικὸν πλὴν, γενικῆ συντάσσεται· πλὴν σου· ἀντὶ δὲ τοῦ ὅμως λαμβανόμενον, ῥηματικὴν ἔχει σύνταξιν. Ὁμοίως δὲ καὶ μετὰ τοῦ ὅτι, ἢ τοῦ εἰμή· οὕτω δὲ ἔχει συντάξεως καὶ τὸ ἐκτὸς εἰμή· οἶον, ἐκτὸς εἰμή καί μοι ἀπισήσεις· τὸ δὲ πλὴν ἢ, ὁμοιοπτῶτως τοῖς ἠγούμενοις συντάσσεται· οἶον, ὁπότερον δὲ, ἀδελφὸν παντὶ, πλὴν ἢ τῷ Θεῷ· Σωκρ. ὡσανύτως δὲ καὶ τὸ ὅτι μὴ· οὐδεὶς ἕτερος, ὅτι μὴ ὁ δεινά· καὶ ῥηματικῶς, οὐκ ἄλλο τι ἔδρα, ὅτι μὴ ἐτρέφα· τὸ ὅτι μὴ δὲ, καὶ ἀντὶ τοῦ ἀλλὰ ἔστιν οὕ καίται· οἶον, τοὺς ἐλέγχους οὐ διέφυγεν, ὅτι μὴ καὶ μᾶλλον ἑαυτὸν ὑποβαίς ἠγνόησε· καὶ ἀντὶ τοῦ εἰμή· οἶον, ὅτι μὴ πᾶσα ἀνάγκη.

Ἀθροιστικά, Καν. ΙΗ'.

§. υξά'. Τὰ δὲ ἀθροιστικά, δοτικῆ, ὁμοῦ, καὶ ἅμα τοῖς ἄλλοις· καὶ χωρὶς.

Ὑπόσ.

Τ' ποσημ.

§. υξβ'. Ἰσέον δ' ὡς τὸ μὲν ἅμα, χρονικόν ἐστιν· οἱ δ' ἅμα πάντες ἐφ' ἵπποισι μάστιγας ἄειραν· τὸ δ' ὁμοῦ, τοπικόν· τῇ ὁμοῦ ἐτρεφόμην. Ἔτι τὸ ἅμα, καὶ μετοχῇ συντάσσεται· καὶ ἅμα ταῦτα λέγων, πολὺ ἔτι ἐκρατεῖτο ὑπὸ τῶν δακρῦων.

Ομοτικά. Καν. ΙΘ'.

§. υξγ'. Τὰ δὲ ὁμοτικά, αἰτιατικῇ μόνως· νῆ Δία εἶπον, μὰ Δί' οὐκ εἶπον.

Τ' ποσημ.

§. υξδ'. Δῆλον δὲ ὅτι τὸ μὲν νῆ ἐν καταφάσει, τὸ δὲ μὰ, ἐν ἀποφάσει, ἀλλ' οὖν γε τὸ μὰ προσλαβὼν τὸ ναι, λέγεται ἐν καταφάσει, καὶ μὰ Δία εἶπον.

Κλητικόν. Καν. Κ'.

§. υξε'. Τὸ δὲ κλητικόν, πρὸς κλητικὴν· ᾧ φίλε Πῶλε.

Τ' ποσημ.

§. υξς'. Τὸ ᾧ μετὰ τῆς κλητικῆς οὐδέποτε ὀξύνεται, εἰ καὶ ἐκπληξιν ὁ λόγος ἔχει καὶ θαῦμα, οἷον ᾧ Ἡράκλεις, ᾧ θαῦμα θαυμάτων· οὕτω φησὶ Βαρῆνος· εὐρήται γεμῆν καὶ ὀξυνόμενον μετὰ κλητικῆς.

Θετικά. Καν. ΚΑ΄.

§. υξ΄. Τὰ δὲ θετικά, πρὸς δοτικὴν· ἢ αἰτιατικὴν· γραπτέον ἡμῖν· γραπτέον ἡμᾶς, καὶ χωρὶς.

Ἦ ποσημ.

§. υξή΄. Ἐπιφέρεται δὲ τούτοις πολλάκις, καὶ τὸ ὑπαρκτικὸν συναπαιτουμένης ἐγκλίσεως· οἷον, ἔφη πρακτέον εἶναι, ἢ ὅτι πρακτέον ἐστίν, ἢ ὅτι πρακτέον εἶη· καὶ ἔτι ἐπεὶ ἦδει πρακτέον ὄν,

Καν. ΚΒ΄.

§. υξθ΄. Καὶ ἡ δὲ ἐκ ῥημάτων ταῦτα, τὴν τοῦ ῥήματος ἔξει κατάλληλον σύνταξιν τῆς μεταβάσεως· γραπτέον μοι ταῦτα· καὶ ὀλιγορητέον ὑμῶν· καὶ δοτέον ὑμῖν σήμερον ἀργύριον πρίασθαι ἄρτους.

Ἦ ποσημ.

§. υο΄. Ἐξέσι δὲ καὶ ἀπαρέμφατον ἕτερον ἐπιφέρειν ἐπινοουμένου κατὰ κοινού τοῦ ἀπροσώπου τοῦ ἐγκειμένου δυνάμει τοῖς θετικοῖς· οἷον, τῇ τραγωδίᾳ γὰρ οὐ πισειτέον ἀπλῶς λεγούση, ἐπ’ ἐχθροῦς θυμὸς ὀπλίζει χεῖρα, ἀλλὰ μάλιστ’ ἀπὸ μὴδὲ διακίσεισθαι πρὸς θυμόν.

§. υοα΄. Ἐφ’ οἷς ἰσέον, ὡς τὰ θετικά ἐπιρρήματα ἐνέργειαν σημαίνει, τὰ δὲ ὀνόματα πάθος· οἷον, οὐ τυπτεοί, οὐδὲ ὑβρισεοί δήπου ἐσμέν· Δημ. τὰ
δὲ πα-

δὲ παρὰ Θουκυδίδη· ἡμῖν δὲ σύμμαχοι ἀγαθοί, οὓς οὐ παραδοτέα τοῖς Ἀθηναίοις εἰσίν, οὐδὲ δίκαις καὶ λόγοις διακριτέα, ἀλλὰ τιμωρητέα ἐν τάχει· καὶ τὰ τοιαῦτα, Ἀττικός ἐστὶ τῶν θετικῶν ἐπιρρήματων μετασχηματισμός.

Ἀνάλυσις Ἰετικῶν.

§. υοβ'. Ταυτὶ δὲ καὶ ἢ ἀπὸ ῥημάτων παράγεται, ἀναλύεσθαι ἔχει, εἴστε τὸ σύσοιχον ἀπαρέμφατον, καὶ τὸ ἐπιβατικὸν ἀπρόσωπον, ἢ περιποιητικόν οἶον, γραπτέον ἡμᾶς, δεῖ γράφειν ἡμᾶς, γραπτέον ἡμῖν, γράφειν προσήκει ἡμῖν.

Μεσότητος. καὶ Ποιότη. Καν. ΚΓ'.

§. υογ'. Τῶν δὲ τῆς μεσότητος, καὶ τῶν τούτοις ἰσοδυνάμων, καθόλου μὲν τὸ ῥηματικόν· ζῆ σωφρόνως, ἀξίως γε εὐτυχεῖ· κατὰ μέρος δέτοι ὡς ἕκαστον ἔχει παραγωγῆς, οὕτω δὴ καὶ συντάσσεται γε τῷ πτωτικῷ· τῇ γὰρ ἀρχῇ συνωδὸν εἶναι χρεῶν· ἀξίως οὖν λόγου, ὅτι ἀξίος λόγου· καὶ ὁμοίως τοῖς ἄλλοις, ὅτι ὁμοῖος τοῖς ἄλλοις· καὶ κατακρονητικῶς τῶν εὐτελεσέρων, ὅτι κατακρονωτῶ τῶν εὐτελεσέρων· οἶον, δὴ καὶ τὸ ἄριστα πάντων· κοινὸν δὲ τῶν τοιούτων καὶ ἡ προσκειμένη τῷ ἔχω γενική· οὕτως ἔχω γνώμης· πονήρης ἔχω τοῦ σώματος.

ἔσο, ἰσθηγὸ μακρὸ Ὑπόσημ.

§. υοδ'. Λέγεται δὲ οὕτω καὶ, εἴ ἦκει φρενῶν, ἢ παιδείας. Καὶ τὸ ἄλλις δὲ οὐ μόνον μετὰ τοῦ ἔχω, τὴν γενικὴν δέχεται, ἀλλὰ καὶ μετὰ τοῦ ὑπαρκτικοῦ· τούτων μὲν ἄλλις εἶη· Ξεν. Καὶ ἐννοουμένου τοῦ ῥήματος, τούτων μὲν ἄλλις.

Ἐπιτατικά. Καν. ΚΔ'.

§. υοε'. Τὰ δὲ ἐπιτατικά, τοῖς τε ἐπιθέτοις τῶν ὀνομάτων συντάσσεται πᾶσιν, ὑπερθετικῶν χρεῖαν ἀναπληροῦντα· οἶον, λίαν σοφός, πάνυ τίμιος· καὶ ἀναφορικῶς, ὁ λίαν σοφός· τῶν τε τῆς μεσότητος κατηγορεῖται ἐπιρρήμάτων· τρέχει λίαν ταχέως· καὶ χωρὶς δὲ ἐπιλέγεται· λίαν πονεῖ, σφόδρα ἐπιθυμεῖ.

Ἐρωτηματικά, εἴτ' οὖν Πευστικά.

Καν. ΚΕ'.

§. υος'. Τὰ δὲ ἐρωτηματικά, ἀοριστούμενα, καὶ ἢ τοπικὰ γινόμενα, ἢ τροπικὰ, ἐγκλίνεται, εἰμὴ τρισυλλαβία κωλύει· οὐθὲν γὰρ ἐκλίνεται ὑπερδισύλλαβον, ὄν· πόθεν ἔρχη; ἔλθων δέποθεν· πῶς ἔχει; οὕτω πῶς ἔχει· ἔξεςι δὲ καὶ τὸ ποτὲ, καὶ ποῦ ἐπ' ἐρωτήσει, τῷ ἔως, καὶ ἄχρι, καὶ μέχρι ὑποτάσσειν· ἔως ποτὲ; ἄχρι ποῦ; μέχρι ποῦ;

Ἦπος.

Τ' ποσημ.

§. υοζ'. Πρὸς ὀριστικὸν δὲ τὰ ἐρωτηματικά· εἰ μὴ διαπορητικῶς πρὸς ὑποτακτικόν, ὡς εἴρηται (§. λδ' λς'.) ποῦ ἀπέλω; οὐκ ἔχω ποῦ ὤω.

Διαβεβαιωτικά. Καν. Κς'.

§. υοή'. Τὰ δὲ διαβεβαιωτικά, ὀριστικῶς λέγει ὅτι ἤξει· ἔγω ὡς ἠπάτηται· καὶ μὴν καὶ πρὸς εὐκτικόν, εἰ περὶ παρωχημένου ὁ λόγος, τούτεσι διηγηματικῶς· οἷον, ἠγγέλλετο ὅτι γένοιτο, καὶ εἶη, καὶ ἔσοιτο.

Καν. ΚΖ'.

§. υοθ'. Ὅθεν καὶ δῆλον ὡς διχῶς τὸ διηγηματικόν· ἢ γὰρ ἐντονωτέρως, ὡς τὸ ἀπαρέμφατον, ἢ ὑπτιωτέρως· ὡς τότε ὀριστικόν, καὶ εὐκτικόν· Ὅλων δ' εἰπεῖν τὸ παρεληλυθὸς φιλευκτικόν τι ἔοικεν ὄν.

Σχόλ.

§. υπ'. Τὸ δὲ εὐκτικὸν ἐνταῦθα, ἀπὸ ὀριστικοῦ οἷον, ἠγγέλλετο ὅτι ἐγένετο, καὶ ἔσι, καὶ ἔσεται.

Ἀπαγορευτικόν. Καν. ΚΗ'.

§. υπά'. Ὅποτε καὶ τὸ ἀπαγορευτικόν, ἀπὸ μὲν ἐνασώτος πρὸς ὑποτακτικόν· δέδοικα μὴ ἦ· ἀπὸ δὲ τοῦ παρωχημένου πρὸς εὐκτικόν· ἐδέδοικεν μὴ εἶη.

Σχόλ.

ΣΧΟΛ.

§. υπβ'. Τινῶν ῥημάτων οἱ παρακείμενοι ἀντὶ ἐνεσῶτων λαμβάνονται· οἷον τὸ, δέδοικα, πέφρικα, γέγηθα, οἶδα, πέποιθα, εἶωθα.

ΥΨΟΣΗ ΜΕΙΩΣΕΙΣ.

§. υπγ'. Ἰσέον ὡς τὸ μὴ, ἐπιτακτικὸν λόγου ὄν, ἀπὸ μὲν ἐνεσῶτος τοῦ προκειμένου ῥήματος, πρὸς ὑποτακτικόν, ἀπὸ δὲ τοῦ παρωχημένου, πρὸς εὐκτικόν, ὡς εἴρηται (§. υπα'.) φέρεται δ' ὁμοῦς ποτὲ καὶ πρὸς ὀριστικὸν παρωχήμενον· οἷον, δέδοικα μήτινα λήθην ἡμῶν ἐπεποιήκει· Δημ. καὶ φοβοῦμαι μὴ ἀμφοτέρων ἡμάρτηκα· Θεουκ. καὶ ἔτι πρὸς ὑπαρκτικὸν ἐνεσῶτα· οἷον, ὄρα μὴ τοῦναντίον ἐσί· Δουκ. λόγου δὲ προτασσόμενον, προσακτικοῖς οἰκείον, καὶ αὐθυποτάτοις, καὶ εὐκτικοῖς· οἷον, μὴ γίνωσκε, μὴ γνῶμεν, μὴ γνοίης. Σησημειώσθω τὰ δεύτερα τῶν προσακτικῶν Ἀορίσων πρόσωπα, ἀκαταλλήλως ἔχοντα πρὸς τὸ μὴ, ἀντ' αὐτῶν δὲ τὰ ὑποτακτικὰ λαμβανόμενα· οἷον, μὴ τύψης, μὴ εἴπης. Καὶ τοῖς τρίτοις δὲ τοῦ ὑποτακτικοῦ ἀορίσου προσώποις συντάσσεται τὸ ἀπαγορευτικόν, ἀντὶ τῶν προσακτικῶν, ἄλλως τε ἀορίσοις ὀνόμασι συμφερόμενον· οἷον, μὴ τις ὑπολάβῃ με, καὶ μηδεὶς ὑπολάβῃ με.

§. υπδ'. Οἰκείον δὲ τὸ μὴ, καὶ τοῖς ἀπαρεμφάτοις, καὶ ἔτι ταῖς μετοχαῖς· ἐν μὲν τοῖς τῶν κατ' ἄρσιν
καὶ

καὶ θέσιν λεγομένῳ σχήματι, τὸ οὐ μάλα κεῖται ἀντὶ τοῦ μὴ· οἶον, οὐ μένειν, ἀλλ' ἀναχωρεῖν· καὶ οὐ παίζων, ἀλλὰ σπουδάζων. Ἔτι τὸ μὴ πολλαχῆ ἀντὶ τοῦ οὐ, κεῖται, συναπτικοῖς συνδέσμοις ἐπιφερόμενον· οἶον, εἰμὴ ἤλθον· καὶ ἔτι ἄρθροις ὑποτακτικοῖς· ἃ μὴ προσήκει· ἐν δὲ τῷ, ἀπερῶ, καὶ ἀπισῶ, καὶ ἀπαγορεύω μὴ γενέσθαι, καὶ τοῖς τοιούτοις, ἐπιτακτικῶς πρόσκειται τὸ μὴ, ἔθει Ἀττικῶ, ἄλλως περιττον ὄν. Ἀπορηματικὸς δὲ σύνδεσμος ὢν ὁ μὴ, πρὸς ὀριστικόν· μὴ καὶ ταῦτα ἐγένετο; μὴ οὐχ ἤξει;

Μὴ οὐχί.

§. υπέ. Τὸ δὲ μὴ οὐχί, ἠγουμένης ἑτέρας ἀποφάσεως μετὰ τοῦ δυναπτικοῦ ἂν, φέρεται πρὸς μετοχὴν παρέλκον ἔχον τὸ οὐχί· οἶον, οὐκ ἄντις ἔλοιτο ἐκ πολλῶν τὸ βέλτιστον, μὴ οὐχί πειραθεῖς ἀπάντων· ὡσαύτως δὲ καὶ πρὸς ἀπαρέμφατον· οἶον, τὸν γοῦν Ὀδυσσεῖα μὴ οὐχί μισεῖν οὐκ ἂν δυναίμην· καὶ χωρὶς δὲ τοῦ ἂν πρὸς ἀπαρέμφατον, εἰ τὸ ἀμφισθητῶ, ἢ ἀντιλέγω, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτο ἠγόητο ἀποφατικῶς· οἶον, ἐγὼ τοι οὐκ ἀμφισθητῶ, μὴ οὐχί σε εἶναι σοφώτερον.

Μήτοιγε.

§. υπέ. Τὸ δὲ μήτοιγε, ἀντὶ τοῦ ἀλλ' οὐχί ἔστιν οὐ κεῖται· οἶον, ἐγὼ μὲν καὶ γέρας ὑπελάμβανον λήψεσθαι, μήτοιγε κρίσεις ὑπομέναι.

Μήτιο·

Μήποτε.

§. υπζ. Το δὲ μήποτε, εἰκασικὸν ἐστὶ ὅτε λαμβάνεται, καὶ ὀριστικῶς συντάσσεται ῥήματι· οἷον, μήποτε δὲ τοῦτο καὶ πρὸς ἐκείνας αὐτῶ τὰς ἀρετὰς συντελεῖ. Συνέσ.

Εὐκτικά. Καν. ΚΘ.

§. υπη. Τὰ δὲ εὐκτικά, εὐκτικῶς, καὶ ὀριστικῶς ὡς εἴρηται (§. συμβ.).

Υἱοσημ.

§. υπθ. Καὶ τὸ ὄφελον ἐπίρρημα, κατὰ τὸ εἶθε συντάσσεται· τὸ δὲ ὄφελον ῥήμα ὄν, προσώπων τὲ ἐστὶ διακριτικόν, καὶ ἀπαρεμφάτω συντάσσεται· ἔχει δ' ἐκάτερον καὶ τὸ ὡς πολλάκις προσκείμενον· οἷον, ὡς ὄφελόν γε καὶ ἀκουσθήμεν· καὶ ὡς ὄφελος μηδὰ ἀτυχεῖν.

Παρακελευσματικά. Καν. Λ'.

§. υπι. Τὰ δὲ παρακελευσματικά τοῖς δευτέροις τῶν προσάκτικῶν, καὶ προσᾶτι τοῖς αὐθυποτάκτοις, ἄγε λέγωμεν· φέρε εἰπέ.

Ἀποφαντικά. Καν. ΛΑ'.

§. υπια. Τοῖς δὲ ὀριστικοῖς τὸ ἀποφαντικὸν ἴδιον, οὐ λέγω, ναὶ λέγω· εἰ δ' εὐκτικῶς, οὐκ ἂν εἴη χωρὶς
 συνδέ-

συνδέσμου· οὐκ ἂν λέγοιμι· κοινὸν δὲ τοῦτο τῶν ῥη-
ματικῶς συντασσομένων ἀπάντων· οἷον, εὖ ἂν ἔχοι·
πόρρω ἂν εἴη· νῆ Δί' εἶπομι ἂν· ὁμοίως δὲ καὶ ἐπὶ
τῶν ἄλλων.

Υ' ποσημειώσεις.

§. υιβ· Ἰσέον δ' ὡς ἀποφάσεις δύο λαμβάνονται
ἔσθ' ὅτε ἀντι μιᾶς ὅτε μὲν καταφάσεως, κάλλους ἰ-
δίου σχῆμα ποιούσαι· οἷον, οὐδὲν οὐκ ἐπράξε πονη-
ρὸν (τοιοῦτο καὶ τὸ οὐχ ἦκισα, οὐκ ἀδύνατον, οὐκ
ἀδηλον, καὶ τὰ ὅμοια)· ὅτε δ' ἀποφάσεως· οἷον,
οὐ γὰρ οὐδὲ Δρίαντος υἱός· τοῦτο δὲ ἐπιτατικῶς λέ-
γεται κατὰ σχῆμα ἐπαναλήψεως.

Οὐ μῆ.

υιγ'. Τοῦ δὲ οὐμῆ, ἀντι τοῦ οὐκ ἂν ἔσθ' ὅτε λαμ-
βάνεται, καὶ πρὸς ὑπότακτικὸν μάλιστα συντάσσεται.
οἷον, ταῦτα οὐμῆ κτήσεται ἄνευ πολλῆς πραγματείας·
ἐπίστευε δὲ καὶ πρὸς ὀριστικὸν μέλλοντα· οἷον, οὐμῆ ἐ-
ρεῖς ὡς ἔλαθεν ὑμᾶς.

Οὐκ ἔστιν ὅπως οὐ.

§. Τοῦ δὲ οὐκ ἔστιν ὅπως οὐ, τῶ πάντως ἰσοδυνα-
μεῖ· οἷον, οὐκ ἔστιν ὅπως οὐχ ὁμονοησομεν, καὶ ὅλως
τὰ ἀόριστα μεταξὺ δυοῖν ἀποφάσεων ὄντα, τοῖς ἀν-
τικειμένοις καταφατικοῖς ἰσοδυναμεῖ· οἷον, οὐκ ἔστιν
ἦντινα οὐκ ἤρξεν ἀρχὴν, ἀντι τοῦ, πᾶσαν ἤρξεν ἀρ-
χὴν,

χήν· τὸ δὲ οὐκ ἔστιν ὅπως, ἀντὶ τοῦ, κατ' οὐδένα τρόπον, εἴτουν οὐδαμῶς.

Οὐ μόνον.

§. υηέ. Τὸ δὲ οὐ μόνον, ἐπαγόμενον ἔχει τὸν ἀλλὰ καί, καὶ τὸ ἐξ ἀναίρεσεως συμπλεκτικὸν καλούμενον ποικί σχῆμα· οἷον, οὐ μόνον αἰεὶ, ἀλλὰ καὶ παντί· λαμβάνεται δὲ ποτε ἀντὶ τούτου καὶ τὸ οὐχ ὅπως, οὐχ οἷον, οὐχ ὅσον, καὶ ἔτι τὸ μήτιγε, καὶ οὔτιγε.

Οὐχ ὅπως.

§. υης. Τὸ οὐχ ὅπως, ἀντὶ τοῦ οὐ μόνον οὐχί, λαμβάνεται· οἷον, πενταετῆς χρόνος οὐχ ὅπως φιλοσοφοῦσιν ἐπαρκεῖν ἔμοιγε φαίνεται· ἀντὶ τοῦ οὐ μόνον οὐχί τοῖς φιλοσοφοῦσιν· οὕτω δὲ καὶ τὸ οὐχ οἷον. (S. μδ').

Οὐ μὴν ἀλλά.

§. υηζ. Τὸ δὲ οὐ μὴν ἀλλὰ, ἄρσιν καὶ θέσιν ὁμοῦ ὑπεμφαίνει, τὸ ἠγνούμενον ῥῆμα συνεπίφερομένης τῆς ἄρσεως νοουμένου· οἷον, ὕβρισην, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἔτυφην· ἔσι δ' οὐ ἀντὶ τοῦ ὅμως καίται· οἷον, τῶν ἀνεγνωσμένων ἀληθῆ μὲν ἐσὶ τὰ πολλὰ, οὐ μὴν ἀλλ' ἴσως οὐχ ἠδέα ἀκούειν. Ἐτι δὲ καὶ τὸ οὐ μὴν οὐ, παρέλκουσαν ἔχει τὴν ἑτέραν ἀπόφασιν· οἷον, οὐ μὴν οὔτε ἰακύνως.

οὔτε

Ο ὕ τε.

§. υη'. Τὸ δὲ οὔτε, καὶ ἕτερον οὔτε ἔχει, ἢ λεγόμενον, ἢ νοούμενον· ἐνίοτε δὲ τὸν καὶ ἔχει ἐπιφερόμενον· οἷον, οὔτε τῆς ἀρχῆς ἀπέτυχε, καὶ τὴν φιλίαν διατήρησεν· ἀντὶ τοῦ, τῆς τε ἀρχῆς οὐκ ἀπέτυχε, καὶ τὴν φιλίαν διατήρησεν.

Ο ὕ κ ο υ ν̄.

§. υηθ'. Τὸ δὲ οὐκουν, ὡς τὰ πολλὰ μὲν ἀντὶ τοῦ οὐχὶ λαμβάνεται· ἐστ' ὅτε δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ οὐχὶ οὖν· οἷον, οὐκουν ἀπιζειν εἰκός· Θουκ.

Παραβολικά. Καν. ΑΒ'.

§. φ'. Ὁμοίως δὲ καὶ τὰ παραβολικά, ὀριστικοῦς τε καὶ εὐκτιχοῦς. ὡς περ ἔφη, καὶ ὡς ἂν φαίη· ἃ καὶ ἀναφέρεται γε πρὸς τὰ ἀνταποδοτικά, ὡς εἴρηται· (§. υης.)

Υ̅ π ὀ σ η μ ε ἰ ὠ σ ε ἰ ς.

§. φα'. Καὶ ὀνόμασι δὲ πολλαχῇ συμφέρεται, ὁμοιοπτότως τοῖς ἡγουμένοις· οἷον, ἔτιμα τὸν ἄνδρα ὡς πατέρα, καὶ ἐχρήτο αὐτῷ ὡς φίλῳ. Τὸ δὲ ὡς περ καὶ κολασικόν ἐστιν· οἷον, ὁ Κυαξάρης ὡς περ ὑπεφθόγει.

Ω̅ ς.

§. φβ'. Τὸ δὲ ὡς, καὶ ἐπίτατικόν ἐστιν· οἷον, ὧ
 Δ πότνια

πότνια μήτηρ, ὡς εἶ σοφή. Καὶ χρονικὸν κατὰ τὸ
 ὅτε· οἶον, ὡς δ' ἀφίκετο ὁ Κύρος, εὐθύς τὸν Ἀσυά-
 γην ἠσπάζετο. Καὶ διαβεβαιωτικὸν κατὰ τὸ ὅτι· οἶον,
 ἔγνωσ, ὡς Θεὸς εἰμι. Καὶ παρέλκει δ' ἐσθ' ὅτε τὸ
 ὡς, καὶ τὸ ὅτι, ἀλλαγῆ τε καὶ εἰδικοῦ ἀπαρεμφάτου
 προκείμενον· οἶον, ὑπισχνούμενος, ὡς εἶ τὴν ὑγίειαν
 πάλιν αὐτῷ ἐπανελθεῖν, ποιήσειαν, ἑκατὸν βοῦς εἰς
 θυσίαν προσοίσειν. Καὶ αἰτιολογεῖ δὲ κατὰ τὸν ἐπεὶ,
 ὅτε καὶ προτασσόμενον μὲν λόγου, παράτατικῷ συν-
 τάσσεται μάλιστα· οἶον, ὡς δ' οὐκ ἔπειθεν, ἔκπλου
 ποιεῖται· προτροπῆς δέ τινος ἠγούμενης, ἐπιφέρεται
 σὺν ἐνεσῶτι, ἢ μέλλοντι· οἶον, λέγε, ὡς ἐγὼ σοι με-
 γάλην ἐπὶ τούτῳ χάριν εἰσόμαι. Αἰτιολογεῖ δὲ καὶ κα-
 τὰ τὸν γὰρ ἐσθ' ὅτε ἐπιφερόμενον. Καὶ κατὰ τὸ ἄτε
 μετοχῆ συντασσόμενον, ἀλλὰ τὸ μὲν ἄτε, ἐπὶ ἀλη-
 θοῦς αἰτίας λαμβάνεται, τὸ δὲ ὡς καὶ ἐπὶ ψευδοῦς·
 οἶον, ὁ δὲ αὐτὸν μεταπέμπεται ὡς ἀρρώστων· οὕτω
 δὲ καὶ τὸ ὥσπερ λαμβάνεται· οἶον, περιβάλλοιμεν τὴν
 γῆν ὥσπερ ἔμφυχον οὖσαν μητέρα· Συνέσ. Καὶ τε-
 λικὸν δὲ ἐστὶ κατὰ τὸν ἵνα· οἶον, ὡς ἐπισκοπῆς ἅπαν-
 τας. Καὶ κατὰ τὸ ὥσε τελικῷ ἀπαρεμφάτῳ προσί-
 θεται πολλάκις τοῦ σαφοῦς χάριν· ὁ δὲ κύνθαρος τῷ
 τε ἀετῷ συναπέπτῃ, ὡς τὴν καλιάν τούτου καταμα-
 θεῖν· τελικὸν δὲ ὃν πρόσκειται ἐσθ' ὅτε τῇ τελικῇ με-
 τοχῇ· οἶον, προσῆλθεν ὡς φιλήσων αὐτὸν κατὰ νό-
 μον. Καὶ τροπικὸν ἐστὶν, ἀντὶ τοῦ ὅπως· οἶον, εἰάν
 δὲ καὶ τὰ ἔργα μάθῃ, ὡς ἔστιν ἐργασία· τρόπου δὲ
 ὄν,

ὄν, καὶ θαυμασικῶς λαμβάνεται· οἶον, ὅσα μὲν ἤ-
τησε παρ' ἐμοῦ, ὡς δὲ κατεχρητόμου τῇ περὶ τὴν
παιδείαν φιλοτιμίᾳ. Καὶ ἀντὶ τοῦ ὅσον· οἶον, ὡς
πρὸς τὴν ἐμὴν δύναμιν. Καὶ ἀντὶ τοῦ ἕως· οἶον, ὡς
ἔτι Βρασιδάς νύτῳχαι. Καὶ ἀντὶ τῆς πρὸς· ἀφίκετο
ὡς αὐτόν. Ἀντὶ τοῦ οὕτω δὲ κείμενον, ὄξυτονεῖται·
οἶον, ἐδόκει γὰρ ὁ πρὸς Πελοποννησίου πόλεμος καὶ
ὡς ἔσεσθαι αὐτοῖς· Θουκ.

Ὡς εἰ, Ὡσπερ εἰ, οἶόν περ εἰ.

§. φγ'. Τὸ δὲ ὡς εἰ, καὶ ὥσπερ εἰ, οἶόν περ εἰ,
ὀριστικῶ παρωχημένῳ, καὶ εὐκτικῇ ἐγκλίσει (πλὴν
μέλλοντος) συντάσσεται· καὶ τοῖς ὁμοιωματικοῖς δὲ
ὀνόμασιν ἐπιρέρεται· οἶον, ὁμοιον γὰρ ἐμοιγε δο-
κεῖ εἶναι, οἶόν περ εἴτις δεδεμένα ζῶα θηρῶν· Ξεν.
Καὶ κολαστικῶς δὲ λαμβάνεται ταῦτα.

§. φδ'. Καὶ πρὸς μετοχὴν δὲ τὸ ὡς ἀποδιδόμε-
νον εὐρηται, ἠγούμενον ἔχον τὸ οὕτως ἀνταποδο-
τικόν· οἶον, οὕτω παρασκευασμένοι εἰσιν, ὡς πρό-
τερον ὑμῶν, ἃ βούλονται παρ' ἐμοῦ διαπραξόμενοι·
Ξεν. καὶ οὕτω γινώσχετε, ὡς οὐδὲ παυσομένου
μου· Λουκ.

Δεικτικὰ. Καν'. ΛΓ'.

§. φε'. Καὶ τὰ δεικτικὰ, πρὸς ὀριστικόν· ἰδοὺ ἤ-
κεν εἰς τέλος· ἰδοὺ ὁ ἀμνός· ἐλλειπτικῶς τοῦ ὑπαρ-
κτικοῦ.

Ἄνετικά. Καν. ΛΔ΄.

§. φς'. Καὶ τὰ ἀνετικά δὲ, ῥηματικῶς ἠρέμα λέγει, μόγις δύναται.

Ἐικαστικά. Καν. ΛΕ΄.

§. φζ'. Ὁμοίως δὲ καὶ τὰ εἰκαστικά· ἴσως ἐρῶ.

Ἐπεξηγηματικά.

§. φη'. Τὰ δ' ἐπεξηγηματικά, ὁμοιοπτώτως τοῖς ἠγουμένοις, καὶ ὅλως ὁμοιομερῶς ἔχει τὰ ἐπιφερόμενα.

Ἀποστατικόν. Καν. Λς'.

§. φθ'. Τὸ δ' ἀποστατικόν, ἀπαρεμφάτω· ὡσεὶ λέγειν· καὶ εὐκτικῶ, ὡσεὶ λέγοι ἄν· καὶ ἔτι ὀριστικῶ, ὡσεὶ λέγει· ἐπιτακτικόν τε οὐ μόνον ἐπιρρήματος, ἀλλὰ καὶ ὀνόματος ὁμοιωματικοῦ, ἢ παρισωτικοῦ· οἷον, τοιοῦτός ἐστιν, ὡσεὶ καὶ νοεῖν, καὶ λέγειν τὰ δέοντα· τηλικούτος, ὡσεὶ ἅπαντας ὑπερέλλειν· καὶ οὕτως, ὡσεὶ πάντας θαυμάζειν.

Ἐποσημειώσεις.

§. φί'. Ἰσέον ὅτι ὁμοιωματικοῦ ὀνόματος κατ' εὐθείαν ἠγουμένου, καὶ ταυτοπροσωποῦντος τῷ τῆς ἀποσάσεως ῥήματι, τὸ ἀναφορικὸν ὄνομα ὁμοιοπτώτως πρὸς ἀπαρέμφατον, ἀντὶ τοῦ ἀποστατικοῦ ἐπιρρήματος ἐπάγουσιν οἱ Ἀττικισαί· οἷον, οἱ Περσικοὶ νόμοι

νόμοι ἐπιπέλονται, ὅπως τὴν ἀρχὴν μὴ τοιοῦτοι ἔ-
 σονται οἱ πολῖται, οἷοι, πονηροῦ τινος ἔργου καὶ
 κίσχροῦ ἐφίεσθαι.

§. φιά. Σημείωσαι ἔτι, ὡς ἠγορευμένῳ τῷ τις ἐ-
 ρωτηματικῶ κατ' εὐθείαν σὺν τῷ οὕτως ἐπιρρήματι,
 ἐν ὑπαρκτικῇ συντάξει, οὐ τὸ ὡσε ἀποσατικόν, τὸ
 δ' ὑποτακτικόν ἄρθρον ἐπάγεται μάλιστα· οἷον, τίς
 οὕτως εὐθήης, ὅστις ἀγνοεῖ τὸν ἐκεῖ πόλεμον δεῦ-
 ρο ἤξοντα; τοῦτο δ' αὐτὸ συμβαίνει καὶ τῷ οὐδείς·
 οἷον, οὐδείς οὕτω γεννάδας ἐστίν, ὅς οὐκ ἂν ἐνδοίη
 πρὸς τὰς τῆς κολακείας διαβολάς· Ἐτι ἠγορευμένῳ τῷ
 οὕτως ἐπιρρήματι, μετοχὴ ἐστ' ὅτε ἐπάγεται· οἷον,
 οὕτω ταπεινοὺς καὶ ἀσήμους, ἐκ μόνης οἰμογῆς δια-
 γνωσκομένους· Λουκ.

§. φιβ'. Καὶ συλλογιστικόν δέ ἐστι τὸ ὡσε, κατὰ
 τὸν ἄρα, ἐνθυμηματικῶς ἐπιφερόμενου, καὶ τοῖς πο-
 ρίσμασι μάλιστα οἰκεῖον, ὅτε καὶ ὀριστικῶ μόνῳ συν-
 τάσσεται, ἢ εὐκτικῶ διὰ τοῦ ἂν· οἷον, ὡσε μαο-
 τυρεῖτε, ὅτι υἱοὶ ἐσε.

Λ' ποῤετικόν. Καν. ΑΖ'.

§. φιγ'. Τὸ δ' ἀποθετικόν εἶεν, λόγου μακροτέ-
 ρου πάρας, καὶ τις ἀρχὴ ἔσαι τῶν ἐπομένων· εἶεν· τί
 δὴθ' ὁ παῖς ὁ τοῦ Λαέρτου.

Καν. ΛΗ'.

§. φιδ'. Ἐχει μὲν οὖν τὰ ἐπιρρήματα τὴν σύν-
 ταξιν

ταξιν πρὸς τὸ ῥῆμα, ὡς εἴρηται (§. υκδ.) Πλὴν τοῦ κλητικῷ ἐπιφθέγματος, καὶ τῶν σχετλιασικῶν, καὶ θαυμασικῶν, καὶ τῶν θετικῶν· τὰ μὲν οὖν τῶν ἐπιρρήμάτων ῥηματικῶς συντάσσεται μόνον, εὖ ἔχει τὰ δὲ, πτωτικῶς· φεῦ τῶν κακῶν· τὰ δὲ, συναμφοτέρως· πόρρω ἡμῶν οἰκεῖ· τὸ γεμὴν ἀποθετικόν, οὐδατέρως· καθ' ἑαυτὸ γάρ. Καὶ τὰ μὲν ῥηματικῶς, οὐδέποτε ἄνευ ῥήματος· τὰ δὲ πτωτικῶς, καὶ χωρὶς ἐπεκφορᾶς πτωτικῆς σχεδὸν ἅπαντα.

Κ Ε Φ. Η'.

Περί Συνδέσμου.

§. φιε'. Ο δὲ Σύνδεσμος, λέξις συνδετικὴ ἐστὶ τῶν ἐτέρων τοῦ λόγου μερῶν, εἰς κατάλληλον σύνθεσίν τε, καὶ τάξιν· σύνταξιν δὲ διαφόρως κατὰ τὴν αὐτοῦ διαφορὰν τῶν εἰδῶν ἔχει.

Συμπλεκτικοί.

Τέ, Καί. Καν. Α'.

§. φισ'. Τῶν οὖν ἐπὶ πολὺ ἐκφερομένην τὴν ἐρμηνείαν συμπλεκόντων, καὶ διὰ τοῦτο συμπλεκτικῶν καλουμένων, ὁ μὲν καί, προτάσσεται τῶν λέξεων, ὁ δὲ τέ, ἐπιφέρεται ἐγκλινόμενος· Θεοί τε, καὶ ἄνδρες*

ρες· και οὕτω τοι ἀλλήλοις συντάσσονται, ὥσε τὸν
τὲ προηγέσθαι τοῦ καί.

Καν. Β΄.

§. φιβ'. Ἀρктиκὸς δὲ ἐὰν ὑπάρχη ὁ καί, δεῖ και
ἕτερον και ἐπιφέρεισθαι, ἥτοι ρῆμα συμπλέκοντα ρῆ-
ματι, ἢ ὄνομα ὀνόματι, ὅπως ἔτυχε συντασσόμε-
νος ὁ πρῶτος· εἰ γάρ τις λέγοι, και περιπατεῖ Σω-
κράτης, ἐπιφέρει ἂν ἐξ ἀνάγκης και διαλέγεται, ἢ
τοιούτοτι· εἰδὲ και Σωκράτης γράφει, λέγοι, ἐποί-
σει δήπου, και Πλάτων, ἢ ἄλλος τις.

Συμπλεκτ. και Διαζευκ. Καν. Γ΄.

§. φιδ'. Καθόλου γάρ τοι ἠγούμενος ὁ συμπλε-
κτικὸς· ἢ ὁ διαζευκτικὸς, ὅμοιον ἀπαιτεῖ μέρος, ἥ-
τοι πτωτικόν, ἢ ἄπτωτον· και εἰ μὲν πτωτικόν, τὴν
αὐτὴν πτώσιν· εἰδὲ ἄπτωτον, τὴν αὐτὴν ἔγκλισιν,
ἀλλ' οὐκ ἐξ ἀνάγκης· οἶον, και γράφω, και νοῶ· ἢ
γράφω, ἢ νοῶ· και Σωκράτης, και Πλάτων· ἢ Σω-
κράτης, ἢ Πλάτων.

Καν. Δ΄.

§. φιε'. Διαφερούσης δὲ τῆς ἐγκλίσεως, τὸ αὐτὸ
ρῆμα φυλάττεσθαι γε ἀνάγκη· οἶον, και γράφω, και
γράφοιμι· και ἔλεγεσ, και λέγε· τῆς αὐτῆς δὲ οὔσης
διάφορα κεῖται τὰ ρήματα· και περιπατῶ και δια-
λέγομαι.

Καν.

Καν. Ε΄.

§. φκ'. Καὶ πτώσεις δὲ τὰς αὐτὰς ἀπαιτοῦσιν οἷ τε συμπλεκτικοί, καὶ διαζευκτικοί, ἠγούμενοί τε, καὶ μεταξὺ τιθέμενοι, ἐπὶ πρὸς τὸ αὐτὸ ἀναφέρονται ῥήμα· καὶ ἐγὼ, καὶ σὺ, γράφομεν· ἢ ἐμοῦ, ἢ σοῦ φεῖδεται· καὶ τὸν ἐμὸν λόγον ἐπαινεῖ, καὶ τὸν σόν.

Καν. ς'.

§. φκβ'. Καὶ ἔξesi δὲ ἐπὶ τῆς τοιαύτης συντάξεως συνάπτειν ἄρθρικάς εὐθείας ταῖς γενικαῖς· οἷον, ἄριστα τὰ Ὀμηρικὰ ἔπη, καὶ τὰ Ἡσιόδου,

Υποσημειώσεις.

Τε, Καί.

§. φκβ'. Καὶ συμπλέκει δὲ ὁ τε, ἐπιτακτικὸς ὢν λόγου κατὰ τὸν καί· καὶ παραπληροῖ ἐσιν οὗ· ὁ δὲ καί, καὶ προσθετικὸς ἐσιν, καὶ κατασκευαστικὸς ἐνίοτε, καὶ συλλογιστικὸς, καὶ παραπληρωματικὸς.

Καὶ μὴν.

§. φκγ'. Ὁ δὲ καὶ μὴν, προσθετικὸς ἐσιν, καὶ ἐναντιωματικὸς, καὶ βεβαιωτικὸς, καὶ συμπερασματικὸς.

Μὲν, Δέ. Καν. ζ'.

§. φκδ'. Ὁ δὲ μὲν, λέξεων μὲν οὐδαμοῦ ἀρχτικὸς

κός, λόγου δέ· ὁ δέ ται δέ, ἐπιτακτικὸς ὢν καὶ λό-
 γου, καὶ λέξεως, ἐπακολουθητικὸς ἔστι τοῦ μὲν· ἄλ-
 λοι μὲν ῥα θεοὶ εὐδον παννύχιοι, Δία δ' οὐκ ἔχε γή-
 δυμος ὕπνος· τυγχάναι δ' ὁ αὐτὸς δὲ καὶ μεταβατι-
 κὸς ὢν, ὡς δι' αὐτοῦ γενομένων τῶν περὶ τὸ νόημα
 καὶ διήγημα μεταβάσεων.

Ἐπισημειώσεις. 1

Μέν.

§. φκέ. Ὁ μὲν, καὶ μεριστικὸς ἔστι, καὶ βαιβεω-
 τικὸς, πρὸ τοῦ ἀλλὰ μάλιστα ταπτόμενος· καὶ μονακ-
 δικὸς δὲ καί ται βεβαιωτικὸς ὢν, καὶ τὸν ἀπόλυτον κατ-
 λούμενον ποιεῖ μερισμὸν· οἶον, ἐγὼ μὲν οἶμαι πολ-
 λῶ· Δημ. μόνος δὲ καί ται πολλάκις καὶ ἔνθα τὸ εἶτα,
 ἢ ἔπειτα ἐπιφέρεται· οἶον, πρῶτον τόδε, εἶτα τόδε·
 καὶ, ἕως μὲν οὐ προσεκόπτομεν τῇ τύχῃ, συνέμει-
 γας· ἔπειτα συναπῆρας αὐτῇ· Συνέσ.

Μέν οὖν.

§. φκς'. Ὁ δὲ μὲν οὖν, συλλογιστικὸς ἔστι καὶ βε-
 βαιωτικὸς, καὶ ἐναντιωματικὸς καὶ θετικὸς κατὰ τὸν
 ἀλλὰ· οἶον, τῆς δὲ μὴ ἐπιπληξάσης, μᾶλλον μὲν οὖν
 ἀποδεξαμένης· Αἴσ.

Μέ :

Μέν γε.

§. φκζ'. Ὁ δὲ μέν γε, αἰτιολογικός, καὶ ἐναντιωματικός.

Μέντοι.

§. φκή'. Ὁ δὲ μέντοι, ἐναντιωματικός, καὶ τοῦ μὲν ἔσθ' ὅτε ἐπακολουθητικός· καὶ προσθετικός μετὰ τοῦ καὶ συμφερόμενος· καὶ μέντοι καὶ τοῦτο ρητέον· καὶ βεβαιωτικός· οἷον, μέμνημαι μέντοι ταῦτα ἀκούσας. Καὶ αἰτιολογικός. Καὶ συλλογιστικός δὲ ἐν ἐρωτήσει· οἷον, τί μὲντοι καὶ παρεικάσας τῶν παιδεύσεων ἑκατέραν τῆς εἰκόνος ἂν τύχοις; ἀντὶ τοῦ, τί νι οὖν;

Δέ.

§. φκθ'. Ὁ δέτοι δέ, καὶ μεριστικός, καὶ ἐναντιωματικός, καὶ θετικός, ἀντὶ τοῦ ἀλλά· καὶ συλλογιστικός, ἀντὶ τοῦ ἀλλαμήν· καὶ περιγραφικός· καὶ αἰτιολογικός ἔστιν οὗ. Καὶ προσθετικός σὺν τῷ καὶ λαμβανόμενος· οἷον, καὶ ὑμεῖς δὲ ὄρατε· καὶ παραπληρωματικός, ἀντὶ τοῦ δὴ, ἐν ἀποδόσει μάλιστα ἀνωθυμίας δεικτικῆς· οἷον, ἃ δὲ αἰσχύνῃ φέρει ἡμῖν, ταῦτα δὲ κατὰ χάραν μένει· Ἰσοκρ. ἐν ἀρχῇ δὲ λόγου ἢ ἀργὸς κεῖται, ἢ λόγῳ τινὸς ἐλλείψεως θεραπεύεται· ὡς τὸ, τί δὲ οἱ Μακκαβαῖοι; καὶ τὸ, ὁ δὲ Καρνᾶς ἔτι μέλλει.

Δαί.

§. φλ'. Πολλαχοῦ δὲ οἱ ῥήτορες τὸν μεταβατικὸν δὲ, πειστικῶς προαγόμενον διφθογογραφοῦσιν, ἢνίκα μὴ προηγουμένον ἔχει τὸν μὲν· οἶον, τί δαί, ὅταν τις εἰμαρμένην ἑαυτὸν ὑποβάλλῃ; τί δαί, ὅταν παρατηρήσεις; τί δαί, ὅταν συμβόλοις; Χρυσ.

Δ' οὖν.

§. φλα'. Ὁ δ' οὖν, ἐναντιωματικὸς, καὶ συλλογιστικὸς· τὸ δὲ εἰ δ' οὖν, ἀντὶ τοῦ εἰδὲ μὴ, εὗρηται χείμενον· εἰ δ' οὖν, ἀλλὰ τοῦ τόγε καρτερῆσαι· Ναζιαν.

Α' τὰ ρ, Αὐτὰ ρ. Καν. Η'.

§. φλβ'. Ὁ δὲ ἀτὰρ, καὶ αὐτὰρ, ἀρκτικοί, καὶ τοι τῷ δὲ ἰσοδυναμοῦντες. Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος, καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο· ἀτὰρ οὔτι μοι ἐνθάδε τοῖον.

Υποσημ.

§. φλγ'. Καὶ συλλογιστικὸς δὲ ἔστιν ὁ ἀτὰρ ἐσθ' ὅτε· οἶον, ἀτὰρ ὧ πάτερ σὺ εἰ ἐνορᾶς τινα πόρον καὶ ἀπ' ἐμοῦ ἂν προσγενόμενον, λέγε· ἀντὶ τοῦ, οὐκοῦν ὧ πάτερ.

Α' λ λ α'. Καν. Θ'.

§. φλδ'. Ὁ δ' ἀλλὰ, ἔστιν ἐπιτακτικὸς λόγος· Τυδεὺς μικρὸς μὲν ἔην δέμας, ἀλλὰ μαχητὴς· ὧς εἶη

εἴη ἂν καὶ τοῦ μὲν ἐπακολουθητικός δὴ καὶ οὗτος.

Υ' ποση μειώσεις.

§. φλέ. Καὶ συμπλεκτικός ἐστὶν ὁ ἀλλὰ, καὶ ἐναντιωματικός, καὶ θετικός μετὰ ἄρσιν· καὶ συλλογιστικός δὲ μετὰ τοῦ μὴν, καὶ χωρίς, καὶ συμπερασματικός· οἶον, ἀλλ' ὑμεῖς τοὺς ἄνδρας ἐλόμενοι ἴτε εἰς Μήδους· ἀντὶ τοῦ, ὑμεῖς οὖν. Καὶ ἀντιθετικός δὲ ἐν διαλέξει, ἢ βεβαιωτικός· οἶον, ἀλλ' ἐμὲ ἀμαθῆ εἶναι φήσουσι· καὶ ἀλλὰ ποιῶ ταῦτ' ἔφη. Καὶ ἐπικλητικός, ἢ εὐκτικός· οἶον, ἀλλ' ὧ Ζεῦ μέγιστε· καὶ, ἀλλὰ μήποτε σοὶ λήξειεν αὕτη ἡ μεταμέλεια· Ξεν. εὐρηται δέπου καὶ ἐλαττωτικός· οἶον, ἂν πως ἀλλὰ νῦν ἐπὶ τοῦ βήματος παιδευθῆ· Λυσίας.

Α' λα μὴν.

§. φλς'. Ὁ δὲ ἀλλαμὴν, καὶ συλλογιστικός ἐστὶ, καὶ προσθετικός, καὶ ἐναντιωματικός· οἶον, εἶδ' Ὀμήρου ταῦτα, ἀλλαμὴν ἀληθῆς μᾶλλον ὁ τοῦ Πιπταχοῦ λόγος.

Α' λ λ' οὖν.

§. φλζ'. Ὁ δὲ ἀλλ' οὖν, ἐναντιωματικός, καὶ συλλογιστικός, καὶ βεβαιωτικός.

Α' λ λὰ γάρ.

§. φλή. Ὁ δ' ἀλλὰ γάρ, ἐναντιωματικός, καὶ συλλο-

συλλογιστικός· οἶον, ἀλλὰ γὰρ ἔφη, μὴ οὕτως εἰκῆ
ἡμᾶς αὐτοὺς αἰτιώμεθα· ἀντὶ οὐκοῦν·

Ἡμὲν, Ἡδὲ. Καν. Ι΄.

§. φλθ'. Ὁ δὲ ἡμὲν, καὶ ἡδὲ, ἀρτικοί· ἀλλ'
ὁ μὲν ἡμὲν, λόγου καὶ λέξεως. Ὁδὲ ἡδὲ, λέξεως
μόνης, τῷ ἡμὲν ἐπακολουθῶν· ἡμὲν ὅσοι ναίουσιν
οὐρανόν, ἡδὲ ὅσοι κληρώσαντο χθόνα· Ποιητικοὶ δέ-
γε οὗτοι· οἶος δὴ καὶ ὁ ἦτοι, ἀρτικὸς λόγου καὶ
αὐτὸς ὢν· ἦτοι ὄγ' ὡς εἰπὼν, κατ' ἄρ' ἔξετο.

Διαζευκτικοί. Καν. ΙΑ΄.

§. φμ'. Οἱ δὲ διαζευκτικοί, τὰ διαζευγμένα συν-
τιθέασιν· καὶ ἢ πρᾶγμα ἀπὸ πράγματος, ἢ πρόσω-
πον ἀπὸ προσώπου διαζευγνύντες, τὴν φράσιν ἐπι-
συνδοῦσι, νῦν ἄρκιον, ἢ ἀπολέσθαι, ἢ ἐ σωθῆναι·
εἷς δὲ τις ἀρχὸς ἀνὴρ βουλευφόρος ἔσω, ἢ Αἴας, ἢ Ἴδο-
μενεύς, ἢ δῖος Ὀδυσσεύς.

Ἡ ἦτοι. Καν. ΙΒ΄.

§. φμά'. Ὁ γοῦν ἦτοι, ἰσοδυναμῶν τῷ ἦ, προ-
τακτικός ἐστὶ τοῦ ἦ· ἦτοι ἀγαθόν, ἢ φαῦλον· ἰσοδυ-
ναμῶν δὲ τῷ μὲν, ἀρτικὸς γίνεται λόγου τοῖς Ποιη-
αῖς, ὡς εἴρηται. (. φλθ'.)

Ἰσοσημ.

§. φμβ'. Οἱ δὲ μεθ' Ὀμηρον τὸ ἦτοι, χυδαίσι
ἐξη-

ἐξηγηματικὸν ἐστ' ὅτε λαμβάνουσι κατὰ τὸ ἤγουν.
Ὁμοίως δὲ καὶ τὸ εἶτ' οὖν, ἀντὶ τοῦ ἤγουν· ὅπερ
κατὰ χρῆσιν ἰαρχαίαν ἀντὶ τοῦ ἢ κεῖται. οἷον, καὶ
εἰ φέροντο πρὸς δεξιὸν, εἶτ' οὖν εἰς εὐώνυμον.

Ἡ. Καν. ΙΓ'.

§. φμγ'. Διαζευγνύων μὲν τοίνυν ὁ ἢ ἀορίσως,
οὐκ ἄνευ ἐτέρου ἢ λέγεται, ἢ προσκειμένου, ἢ νοου-
μένου, ἰρισμένως δὲ εἶτ' οὖν διασαφητικῶς, μόνος
κεῖται· βούλομ' ἐγὼ λαὸν σῶν ἔρμεναι, ἢ ἀπολέσ-
θαι· σημαίνει γὰρ τὸ, καὶ οὐκ ἀπολέσθαι· Ὅθεν ἴσως
καὶ ἀναιρετικὸς ἂν οἰκείως πρόσαγορεύοιτο.

Υποσημ.

Εἶτε, Κάντε, Ἦντε, Ἐάντε.

§. φμδ'. Λαμβάνειν δὲ οἷόν τε ἀντὶ τοῦ ἀορίσως
διαζευγνύοντος ἢ, τὸ εἶτε, καὶ κάντε, καὶ ἦντε, καὶ
ἐάντε, ἕκασον δηλονότι μεθ' ἐτέρου ὁμοίου· οἷον,
ἐάντε πρὸς ἔω, ἐάντε πρὸς ἐσπέραν, ἦντε πρὸς ἄρ-
κτον, ἦντε πρὸς μεσημβρίαν ἄρξῃται τις πόρευσθαι.
Καὶ τὸ μὲν εἶτε, καὶ πρὸς ὀρθὸν οὕτω συντάσσεται ῥῆ-
μα, καὶ πρὸς μετοχὴν· οἷον, εἶτ' ἄρα καὶ χρήσιμόν
τι νομίζων αὐτὸν εἶναι, εἶτε καὶ ἀσφαλέςερον οὕτως
ἠγούμενος· Ξεν. τὰ δὲ λοιπὰ πρὸς ὑποτακτικόν.

Ἡ. Καν. ΙΔ΄.

§. φμ.ε. Μοναδικῶς δὲ συντάσσεται, καὶ ἀπορηματικὸς ὢν, ἢ λυτικός· ἀπορηματικὸς μὲν, τί δὲ λαὸν ἤγαγ' ἐνθάδε; ἢ οὐχ' Ἑλένης ἕνεκ' ἠΰκχόμοιο; λυτικός δὲ, τί δήποτε τις ἀγνοεῖ τὸ τοῦ ἢ σημαίνόμενον; ἢ ὅτι οὐδεπώτ' ἔμαθεν.

Υ' ποσημ.

§. φμ.ς. Μοναδικὸς δὲ ἐστὶν ὁ ἢ, καὶ ὅτε τὸν ὑποθετικὸν εἰ συνυπακουόμενον ἔχει κατ' ἐναντίαν ἐννοιαν τῇ προκειμένῃ· οἷον, λέγομεν ὑμῖν σπονδάς μὴ λύειν, ἢ πειρασόμεθα ἀμύνεσθαι· (ταυτὰ δὲ δύναται καὶ ὁ ἔπει, ἢ ὁ γὰρ ἀντ' αὐτοῦ κείμενός· οἷον, πάλαι μὲν ἢ τοῦ Θεοῦ παρουσία προεμελετᾶτο· ἐπεὶ παρείτω ὁ Ἰουδαῖός· καὶ, οὐδὲ ὁ Τιμόθεος τὴν μελωδίαν ἀφείς, ἐν ταῖς παλαίστραις διῆγεν· οὐ γὰρ ἂν τοσοῦτον ὑπῆρξεν αὐτῷ διενεγκεῖν ἀπάντων τῇ μουσικῇ· Ἔτι δὲ καὶ τὸ ἢ βεβαιωτικὸν χρήσιμον ἐν ταισὶν ἐννοίαις ἀποφάσεως ἠγουμένης· οἷον, ἀλλὰ ταῦτα μὲν οὐ φανερώς προσέθηκε τὰ ῥήματα· ἢ γὰρ ἂν ὑποπτεύσαντες αὐτὸν εἶναι ἐχθρὸν, ἔφυγον.) μοναδικὸς δὲ κεῖται, καὶ ὅτε τοῖς συγκριτικοῖς ἐπιφέρεται (§. ξγ.) καὶ τοῖς διαφορικοῖς, καὶ τῷ πρὶν (§. κς. καὶ §. υλζ.), καὶ ἔτι ἐρωτηματικῶς προαγόμενος. Πότερον, ἀγαθὸν, ἢ φαῦλον; καὶ μὴ δὴ σὺ κέλευε, ἢ οὐχ' ὄρας ὅτι οὗτοι πάρεσιν;

§. φμ.ζ. Ἔτι ὁ ἢ, ἀποφατικοῖς ἐπιφερόμενος,
ἀντί

ἀντὶ ἀποφατικοῦ κεῖται πολλαχοῦ· οἷον, οὐδ' ἐπιώρ-
κῃσα πώποτε, ἢ ἐφευσάμην, ἢ ἄπισον ἔπραξά τι·
ἀντὶ τοῦ, οὐδ' ἐφευσάμην, οὐδ' ἔπραξα· ἐσθ' ὅπου
δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ καὶ εὔρηται· καὶ τῷ εἰ, δὲ παρὰ
Ποιηταῖς ἰσοδυναμεῖ· ἢ καὶ ἐμὸν δόρυ μαίνεται. Καὶ
περιττὸς δὲ κεῖται ἐσθ' ὅτε ὁ δὲ ἐν ἐπιγραφαῖς· οἷον,
Λούκιος, ἢ ὄνος· Χάρων, ἢ ἐπισκοποῦντες, ἐπὶ ῥήμα
ἀν εἴη διασαφητικόν, κατὰ τὸν ἦτοι, ὃ καὶ παρὰ Λι-
βανίῳ εὔρηται κείμενον· Ἰουλιανὸς, ἦτοι Ἐπιτάφιον.

Η'. Η. Καν. ΙΕ'.

§. φμῆ. Τὸ δὲ ἦ μάλα δὴ τέθνηκε Μενoitίου ἀλ-
κιμος υἱὸς, καὶ τὰ ὅμοια, ἐπιρρηματικὴν σύνταξιν ἔχει
τῶν βεβαίωτικῶν· οἷον δὴ, καὶ τὸ ἦ θέμις, τῶν ὁμοιω-
ματικῶν.

Υ' π ὀ σ η μ.

§. φμθ'. Τὸ δὲ τοπικὸν ἦ, δῆλόν ὅτι σύνταξιν ἔχει
τῶν τοπικῶν. Ἐτι τὸ ἦ, καὶ ἀντὶ τοῦ καθ' ὃ πολλάκις,
ἐσθ' ὅτε δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ διὸ κεῖται· καὶ ἀντὶ τοῦ τρο-
πικοῦ ὅπως· οἷον, τῷ πατρὶ ἐπιδείξασθαι, ἢ ἕκασαι
διεπράξω· τὸ δὲ ἦ βεβαίωτικὸν μετὰ τοῦ μὴν, πολ-
λαχοῦ ἐπὶ ὄρκου λαμβάνεται· οἷον, ἐπομόσας, ἢ μὴν
διασώσειν αὐτὸν. Καὶ ἀπορηματικὸς δέ ἐστιν ὁ ἦ· οἷον,
ἦ ἐπελάθου τι, ὧν ἐβούλου εἰπεῖν; καὶ παραπληροῖ
δὲ ἐστιν οὗ, κατὰ τὸν δὴ. καὶ ῥῆμά ἐστιν ἴσον τῷ ἔφη,
ἢ τῷ ὑπαρκτικῷ ἦν.

Συνα.

Συναπτικοί. Καν. Ις'.

§. φν'. Οἱ δὲ συναπτικοί, τούτέσιν οἱ ὑπαρξίῳ μὲν οὐ, ἀκολουθίαν δέ τινα καὶ τάξιν δηλοῦντες, συναπτουσί μὲν ἀτελεῖς ἐννοίας, συντάσσονται δὲ κατὰ τε ὀρθόν, καὶ ἀντετραμμένον· ἢ γὰρ προηγούνται, ἢ ἐπάγονται· καὶ προηγουμένοις μὲν τὸ ὀρθόν· γαῖπερ γὰρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψη, ἀλλὰ γε καὶ μετόπισθεν ἔχει χότον ὄφρα τελέσση· ἐπιφερομένοις δὲ, τὸ ἀντετραμμένον· ἤκεν γηθήσαι Πριάμος, Πριάμοιο τε παῖδες, ἄλλοιτε Τρῶες μέγα κεν κεχαροίατο θυμῷ, εἰ σφῶϊν τάδε πάντα πυθόιατο μαρναμένοισι.

Σχόλ.

§. φνα'. Ἰσέον δ' ὡς οὐ μόνον προηγούνται, ἢ ἐπάγονται, ἀλλὰ καὶ παρεντίθενται πολλαχού· οἷον, ὑμεῖς δὲ, εἰ δίκαιόν ἐσσι, τιμηθήσεσθε· τουτί δὲ κοινὸν πάντων ἀπλῶς τῶν ὀρθωτικῶν τοῦ λόγου μορίων· τὰ γὰρ τοιαῦτα αἰείποτε λόγους ἀτελεῖς συνισῶντα, ἑτέρων λόγων εἰς ἀπόδοσιν δέονται, ὧν ἤτοι προηγούνται, ἢ ἐπάγονται, ἢ μεταξὺ τίθενται· προσεκτέον δὲ, εἰ παρεντίθενται οἱ τοιαῦτοι ἀτελεῖς λόγοι, μηδὲν τῶν τοῦ ἑτέρου λόγου συντάσσειν τῷ τῆς παρενθέσεως ῥήματι· ἢ γὰρ παρένθεσις ἰδίαν ἔχει σύνταξιν· τὰ δὲ πρὸ ταύτης τοῖς μετὰ ταύτην εἰς ἓν συναπτέον· εἰ δέπου τὸ πρὸ τῆς παρενθέσεως πτωτικὸν τῷ τῆς παρενθέσεως συντάσσεται ῥήματι, καθ' ὑπερβιβασμόν

σμὸν καίται τὸ ὀρθωτικὸν μῶριον· ὡς τὸ, ὃ δὲ πεμ-
φθεις πρὸς τὸν Κυαξάρην, ἐπεὶ ἔλεξε τὰ ἐντεταλμένα,
ἀκούσας ὁ Κυαξάρης αὐτοῦ, ἔγνω βέλτιον εἶναι·
τούτέσιν ἐπεὶ ὁ πεμφθεις πρὸς τὸν Κυαξάρην, ἔλεξε
τὰ ἐντεταλμένα. Σημείωσαι δὲ, ὅτι τὸ τάχιστα, τοῦ
ἐτέρου λόγου ὄν, μετὰ τοῦ ἐπειδὴ ἐνίστε τάττεται·
οἶον, ἐν ταύτῃ τῇ νυκτί, ἐπειδὴ τάχιστα συνεσχότα-
σε, λαβῶν πολλοὺς ἀνθρώπους, ἀνεσώμωσε τὰς τά-
φρους· Ξεν.

Καν. ΙΖ'. ὡς τὸ 13, ὡς τὸ 13

§. φνβ'. Καὶ πρὸς ὑποτακτικὸν μὲν οὖν τὸν εἰ-
συντακτέον, ἄλλως τε καὶ εἰ σὺν τῷ καὶ λαμβάνοι-
το, καὶ ὅλως μεθ' ἐτέρων συνδέσμων, καὶ πρὸς εὐ-
κτικὸν, καὶ πρὸς ὀριστικὸν· ὡς ἔτυχεν ὁμολογίας,
ἢ ἀμφιλογίας ἢ ἀκολούθησις· εἶχε γὰρ ἐπὶ μὲν ὁμο-
λογουμένων, τὸ ὀριστικὸν τε καὶ ὑποτακτικὸν βούλε-
σθαι, ἐπὶ δὲ ἐνδοιαζομένων, τὸ εὐκτικὸν· ὅθεν δὴ
καὶ τὸν δυνητικὸν ἂν ἐπὶ τὸ τοιοῦτο οἰκειτέρως ἂν
ἀποδοίμεν· οἶον, εἰ ἠδονὴ τὰγαθὸν εἴη, ταύτῃ ἂν
ὀρίζοιτο ἢ εὐδαιμονία· ἀλλ' οὐκ αἰεὶ οὕτως ἢ χρήσις·
κατὰ παρωχημένου γαμῆν πράγματος τὸ ὀριστικὸν αἰεὶ,
εἰ ἦν, εἰ καὶ ἦν.

Υ' ποσημειώσεις.

§. φνγ'. Σημείωσαι ὅτι ὁ εἰ, οὐ συντάσσεται ὑπο-
τακτικῷ ἐνεσῶτι, οὐδὲ παρακειμένῳ· παρασημει-
οῦσι

οὔσι δέτινες, ὅτι οὐδ' εὐχτικῶ μὲλλοντι· ἔσι γεμῆν
 εὐρεῖν τὸν εἰ μετὰ εὐχτικῶ μὲλλοντος συντασσόμε-
 νον, παρά τε τῷ Ξενοφῶντι, καὶ Συμεσίῳ, καὶ πᾶσι
 τοῖς Ἀττικισταῖς. Ἐπι ἰσέον, ὡς ὁ εἰ μετὰ τοῦ ὀρισι-
 κοῦ ἐνεσῶτος, ὡσπερ καὶ μετὰ τοῦ ὑποτακτικοῦ ἀο-
 ρίσου, ἐπὶ ἐνεσῶτα, ἢ μὲλλοντα φέρεται ἀποδιδήμα-
 νος (§. σμζ.) Ἐπι ἰσέον, ὡς ἐπὶ τῶν ἀμφιλογου-
 μένων μεταλαμβάνεται μὲν ὑποθετικῆ μετοχῆ σὺν
 τῷ δυνατικῷ ἄν, ἀποδίδονται δὲ πρὸς εὐχτικὸν χω-
 ρὶς τοῦ ἄν· οἷον, τοιαῦτα ἄντις νομίζων, οὐχ ἀμαρ-
 τάνοι· ἀντὶ τοῦ, τοιαῦτα, εἰ νομίζοι τις, οὐκ ἄν ἀμαρ-
 τάνοι.

Εἴ.

§. φνδ. Καὶ αἰτιολογεῖ δὲ ἐστ' ὅτε ὁ εἰ ἀντὶ τοῦ
 ἔπει λαμβανόμενος, ὅτε καὶ ὀριστικῶ μόνῳ συντάσ-
 σεται· καὶ ἀπόρηματικός ἐστὶ κατὰ τὸν ἄρα· δια-
 πυθανόμενων, εἰ κινήσουσιν, εἰ συμφέροι πλεῖν; καὶ
 ἀντὶ τοῦ οὐ κεῖται παρά τῇ θεῖᾳ Γραφῇ· εἰ τῷ Δαβὶδ
 ψεύσομαι· εἰ εἰσελεύσομαι εἰς σκῆνωμα· καὶ διαβε-
 βαιωτικός ἐστ' ὅτε ἀντὶ τοῦ ὅτι· Συνέσιος· εἰ μῆκέτι
 δεήσει πλανᾶσθαι. Καὶ παρακλευσματικός παρὰ Ποι-
 ηταῖς· εἰ δ' ἄγε· καὶ εὐχτικός, μετὰ τοῦ θε, καὶ χωρὶς
 οἷον, εἰ γὰρ γένοιτο, ἔφη ὁ Ἀράσπας· καὶ ἀντὶ τοῦ
 ὅπως εὐρήται παρὰ Ποιηταῖς· εἰ πείσοιεν Πηλεΐδην
 λούσασθαι τὸ Ὅμηρ.

Εἴπως,

Εἶπώς, Εἶπη, Εἶπου.

§. φγέ. Τὸ δὲ εἶπώς, καὶ τὸ εἶπη, καὶ εἶπου, δισακτικῶς λέγονται, καὶ πρὸς εὐκτικὸν φέρονται. Καὶ τὸ εἶ δὲ μόνον ἔστιν οὐ κείται ἀντὶ τοῦ εἶπώς· οἷον, εἶ ἄρα πείσεις αὐτούς. Καὶ τὸ ἄν πως δέ, καὶ εἰάν πως, ἔστι μὲν οὐ κείται δισακτικῶς, ἀλλὰ πρὸς ὑποτακτικόν· οἷον, εἰάν πως ἴδωμεν ποῦ ποτ' ἄν εἴη ἢ διακαισύνη. Πλάτ.

Παρασυναπτικοί. Καν. ΙΗ.

§. φγς. Παραπλησίως δέ τει καὶ οἱ παρασυναπτικοί συντάσσονται· πλὴν ὅτι καὶ ὑπαρξίῳ μετὰ τάξεως σημαίνουσι οὕτωγε.

Υποσημ.

§. φγζ. Ὁρθωτικοὶ δὲ εἰσι λόγου οἷτε συναπτικοί, καὶ παρασυναπτικοί. Πρὸς ὀριστικὸν τοίνυν ὁ ἔπει, καὶ ἐπειδὴ, καὶ πρὸς ὑποτακτικὸν διὰ τοῦ ἄν, καὶ πρὸς εὐκτικὸν δυνατικῶς· καὶ χωρὶς δὲ τοῦ ἄν πρὸς εὐκτικὸν ἀντὶ ὀριστικοῦ, διηγηματικῶς· ἔπει ἔλθαι. Ἀξιωματικαῖς δὲ ἐννοιαῖς πρέπει φασὶ τὸν ἔπει, καὶ ἐπειδὴ, ὅτε καὶ πρὸς παρωχήμενον, ἢ ἐνεσῶτα ὀριστικῆς συντάσσεται μόνον, ἄλλως δὲ αἰτιολογῶν, καὶ πρὸς μέλλοντα ὀριστικῆς καὶ πρὸς εὐκτικὴν δὲ (πλὴν μέλλοντος) χρόνου δὲ δηλωτικοὶ ὄντες ὁ ἔπει, καὶ ἐπειδὴ, οὐ μόνον πρὸς ὀριστικὸν, ἀλλὰ καὶ πρὸς εὐκτικὸν διηγηματικῶς (πλὴν μέλλοντος), ἐπειδὴ γένοιτο.

Αἰτι-

Αἰτιολογικός. Καν. ΙΘ'.
 §. φη'. Οἱ δ' Αἰτιολογικοὶ, προτακτικοὶ τὲ εἰσὶ
 τῶν λέξεων, πλὴν τοῦ γὰρ, καὶ κατ' ὀρθόν, καὶ ἀντε-
 στραμμένου συντάσσονται· ἀλλ' ἐπομένοις μὲν τὸ ὀρ-
 θόν, ἡγουμένοις δὲ τὸ ἀντεστραμμένον· ὀρθωτικοὶ δὲ
 λόγου καὶ οὗτοι γε. **Ἰνα. Καν. Κ'.**

§. φη'. Ὁ τοίνυν ἴνα, ἀποτελεσματικός ὢν, ἀπὸ μὲν
 ἐνεστώτος, ἢ μέλλοντος, πρὸς ὑποτακτικόν· οἷον, πά-
 ρεσι, ἢ παρέσαι Δίων, ἴνα διδάξῃ· ἀπὸ δὲ παρωχη-
 μένου, πρὸς εὐκτικόν· οἷον, παρεγένετο Κύρος, ἴνα
 θεῶτο. Καὶ πρὸς ὀριστικόν, ἔνθα τι περὶ παρωχημέ-
 νου ἀξιούμεν ὑπάρχειν, ἢ μὴ· οἷον, ἐχοῖν αὐτὸν λα-
 βεῖν συγγραφὴν, ἴν' εἴηεν ἀπαιτεῖν κατὰ νόμους.
 Αἰτιολογικός δὲ ὢν, ἀπὸ παρωχημένου, πρὸς ὑποτα-
 κτικόν· ὡς τὸ, ἴνα δὲ γέλωτα παράσχῃ τοῖς ἄλλοις,
 αὐτὸς πολὺν χρόνον ἔκλαυσα (Πλούτ.) εἴρηται δὲ
 περὶ τοῦ ἴνα πλεονέστερον καὶ τῆ ὑποτακτικῆς.

Ἰποσημι.

§. φη'. Σημαῖωσαι ὅτι ὁ ἀποτελεσματικός ἴνα, εὐρί-
 σκεται ἐσθ' ὅτε παρὰ τοῖς Ἀπτικίζουσι, ἀπὸ παρω-
 χημένου πρὸς ἀόριστον ὀριστικῆς μετὰ τοῦ ἂν προ-
 σκαυμένου, ἢ νοουμένου· οἷον, πολλάκις ἐβουλευσά-
 μην μετοικῆσαι ὅτι πορρωτάτω, ἴνα αὐτῶν τὴν περίε-
 ρον γλώτταν ἂν ἔφυγον· Λουκ. καὶ, ἐν τούτοις τὰ
 δίκτυ.

δίχτυα δυσόρατα ἐνεπαταίνυες, ἵνα ἐν τῷ σφόδρα
φεύγειν αὐτὸς ἑαυτὸν ἐμπίπτωι ἐνέδῳ· ἔεν. Καὶ ἀντὶ
τοῦ ὅπου δὲ ὁ ἵνα λαμβάνεται, ὅτε δὴ καὶ πρὸς ὀρι-
στικὸν συντάσσεται ῥῆμα· οἷον, ἵνα καὶ αὐτοὶ βαδίζον-
τες τὰ καλά ἐμάθομεν. Καὶ ἀντὶ δὲ τοῦ ὥσε, ἔστιν οὐ
κείται· οἷον, μὴ γένοιτό σοι κακῶς οὕτως, ὡς Βασιλεῦ,
ἵνα ταῦτα ἐμοῦ βέλτιον εἰδῆς· ἀντὶ τοῦ, ὥσε εἰδέναι.

Ὅπως. Καν. ΚΑ'.

§. φξά. Ὁ δὲ ὅπως, ἰσοδυναμῶς ἔχων τῷ ἵνα,
καὶ σύνταξιν δὴ τὴν αὐτὴν ἔξει· ἀπὸ μὲν γὰρ ἐνεσῶ-
τος, καὶ μέλλοντος, πρὸς ὑποτακτικόν· ἀπὸ δὲ πα-
ρωχημένου, πρὸς εὐκτικόν.

Καν. ΚΒ'.

§. φξβ'. Τὸ γεμὴν ὅπως, ἀντὶ τοῦ πῶς, παραγ-
γελματικῶς, πρὸς ὀριστικὸν μέλλοντα· σκοπεῖτε δὲ
τοῦτο, ὅπως μὴ λόγους ἐροῦσι, ἄλλως δὲ παντὶ ἐ-
φαρμόττει χρόνῳ.

Σχόλ.

§. φξγ'. Τὸ ὅπως, ἀντὶ τοῦ πῶς, ἐπιρρήμα ἐστὶ
τροπικόν, παραγγελματικῶς μὲν, πρὸς ὀριστικὸν μέλ-
λοντα συντασσόμενον μόνον, ἄνευ δὲ παραγγελίας,
καὶ πρὸς ἐνεσῶτα, καὶ παρωχημένον· καὶ ἔτι πρὸς
ὑποτακτικὸν διὰ τοῦ ἂν Ἀοριστολογικῶς, καὶ πρὸς
εὐκτικὸν δυνατικῶς.

Ἦπος.

Τίποσημ.

§. φξδ'. Σημείωσαι ὅτι τὸ τροπικὸν ὅπως, σχεπτικῶς τινος ῥήματος ἡγουμένου, ἀπὸ μὲν ἐνασῶτος πρὸς ὀριστικὸν συντάσσεται μέλλοντα, ἀπὸ δὲ παρωχημένου, πρὸς μέλλοντα, εὐκτικόν· οἷον, οἱ Περσικοὶ νόμοι ἐπιμέλλονται, ὅπως τὴν ἀρχὴν μὴ τοιοῦτοῖ ἔσονται οἱ πολῖται· ἐπεμελείτο δὲ ὅπως μήποτε ἄσιτοι, μήτε ἄποτοι ἔσονται· Ξεν.

§. φξε'. Παρατηρήρηται δὲ καίως τὸ ὅπως, οὐχ ἀπλῶς παντὶ ὀριστικῶ συντάσσεται μέλλοντι, ἀλλ' ἀφ' οὗ σύσειχον ὑποτακτικὸν ἀόριστον παρασχηματίσαι οὐκ ἐν· οἷον, τὸ ἔτεται, δυνήσεται, λήσεται, ἐρεῖ, καὶ τὰ ὅμοια· τοιοῦτω γὰρ μέλλοντι καὶ ὁ ἀποτελεστικὸς ὅπως, εὐρηται ἔστιν οὗ συντασσόμενος· οἷον, ὅπως οὖν μὴ μόνον τὰς ὄψεις ἐπιβάλης, ἀλλὰ καὶ τὸν νοῦν πᾶνυ προσέξεις τοῖς γράμμασι. Συνέσ.

Ὁπως.

§. φξς'. Καὶ παραβολικὸν δὲ ἐστὶ τὸ ὅπως, ἀντὶ τοῦ ὡς· οἷον, ὅπως ἕκαστος αὐτὸς ἑαυτὸν πέπεικεν, οὕτως ὑπολαμβάνετω· Πλούτ. Καὶ διαβεβαιωτικὸν ἔστιν οὗ, ἀντὶ τοῦ ὅτι· οἷον, καὶ οὐκ ἴσμεν ὅπως τὰδε τριῶν τῶν μεγίστων ξυμφορῶν οὐκ ἀπήλλακται· Θουκ. Καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπεὶ, φησὶ Βαρῆνος· οἷον, ὅπως δ' εἰς ταῦτὸν ἤκομεν.

Ὅτι, Διότι. Καν. ΚΓ΄.

§. φξζ'. Πρὸς ὀριστικὸν δὲ ὅ ὅτι, καὶ τὰ ἰσοδυναμοῦντα ὅτι οὐδαίς μισθός ἐστι· εἰ μήτι δυνητικὸν ἐπινοοῖτο· εὐχτικῷ γὰρ αἰεὶ τὸ δυνητικόν, τὸ δὲ βεβαιωτικόν ὅτι, ὡς προδιώρισαι (§. υοη').

Ἰ' ποσημ.

§. φξη'. Σημείωσαι ὅτι ζητητικῷ ῥήματος ἡγουμένου, τῶν αἰτιολογικῶν ὅ ὅτι μάλιστα ἐπιφέρεται· οἶον, πυθάνη, ὅτι ἀγανακτῶ; καὶ τις αὐτὸν ἤρετο, ὅτι θαυμάζοι· καὶ ἐν ἐρωτήσεσι δὲ ἡγουμένου τοῦ διὰ τί, ὅ ὅτι μάλιστα, καὶ ὅ διότι ἀποδίδεται αἰτιολογῶν· οἶον, διατί ἔδ' ἄρισε Πλοῦτε; ὅτι νῆ Δία ὕβριζεν εἰς ἐμὲ. Ἔτι ὅ ὅτι καὶ ἀντὶ τοῦ ὥς ἐνίστε κείται οἶον, τοσοῦτον ἰσχυσεν ἡ πλάνη, ὅτι καὶ ἀπὸ τῶν προσκυνουμένων ζώων τὰς πόλεις ὠνόμασαν.

Καθότι.

§. φξθ'. Τὸ δὲ Καθότι, καὶ αἰτιολογεῖ κατὰ τὸν ὅτι· οἶον, καθότι καὶ αὐτὸς υἱὸς Ἀβραάμ ἐστὶ, καὶ ἀντὶ τοῦ ὅπως ἐστὶ οὐ κείται· οἶον, οὐκ ἔχοντες καθότι χρὴ ἀμνηνομένους σωθῆναι· τὸ δὲ τί ὅτι; καὶ ὅτι τί; ἀντὶ τοῦ διατί; καθὰ δὴ καὶ τὸ ἵνα τί;

Ἐ' φ' ῥ. Καν. ΚΔ΄.

§. φθ'. Τὸ δὲ ἐφ' ῥ, πρὸς τε ὀριστικόν, καὶ πρὸς ἀπα-

ἀπαρέμφατον ἐφ' ᾧ ἔγραψεν, ἐφ' ᾧ κομιούνται, ἐφ' ᾧ μεμνήσθαι.

Σχόλ.

§. φοβ'. Τὸ ἐφ' ᾧ, αἰτιολογικῶς μὲν, πρὸς ἐνεσῶτα, ἢ παρωχημένον ὀριστικόν. Συνέσις, ἐφ' ᾧ Γεννάδιον ἔγραψεν· ἀντι διότι· τελικῶς δέ, πρὸς ἀπαρέμφατον, ἢ ὀριστικὸν μέλλοντα· Θουκυδ. ἐφ' ᾧ τοὺς ἄνδρας κομιούνται· καὶ πρὸς εὐκτικὸν δὲ διὰ τοῦ ἄν. Αἰτιολογεῖ δὲ καὶ τὸ ἐφ' οἷς, καὶ ἀνθ' ὧν, καὶ παρωχημένω, ἢ ἐνεσῶτι συντάσσονται· οἷον, καὶ πρὸς ἡμᾶς, ἐφ' οἷς ἐδυστυχούμεν ἐμήνιε· Συνεσ.

Ἐνεκα. Καν. ΚΕ'.

§. φοβ'. Τὸ δὲ ἔνεκα, γενικῆς· τὸ δὲ οὐνεκα τὸν Χρῆστον ἠτίμησ' ἀρητιῆρα· Ἰωνικόν.

Γάρ. Καν. Κς'.

§. φογ'. Ὁ δὲ γάρ, παντὶ μέρει λόγου ὑποτάσσεται, καὶ οὐδαμοῦ ἀρκτικός ἐστιν· ἢ γάρ, οὐδὲ γάρ οὐδὲ Δρίαντος υἱός.

Τ' πρὸς μειώσεις.

§. φοδ'. Κατασκευαστικὸς ὧν ὁ γάρ, ὀρθωτικὸς ἐστὶ λόγου, καὶ οἱ λοιποὶ δὲ αἰτιολογικοὶ ὡσαύτως· πλὴν τοῦ οἶα, καὶ ἄτε, καὶ ὡς, ὁμοιοπτῶτως τοῖς ἡγουμέναις πρὸς μετοχὴν συντασσομένων, ἢ προσκειμέ-

κειμένην, ἢ νοουμένην· οἶον, ἅτε πρότερος ὢν, καὶ ἅτε πρότερος. Καὶ βεβαιωτικὸς δὲ τυγχάνει ὁ γὰρ ἐν διαλέξει· οἶον, οἶδα γὰρ, ἔφην ἐγώ. Καὶ παραπληροῖ δὲ ἐν ἐρωτήσεσι· οἶον, τί γὰρ οἶδε δρῶσι· παραπληροῖ δὲ καὶ μετὰ τὴν τοῦ ρηθησομένου ὑπόσχεσιν, ἀρκτικὸς γινόμενος λόγος· οἶον, τὸ δὲ πάντων μέγιστον καὶ κυριώτατον τῶν εἰρημένων ἔρχομαι φράσεων· διδασκάλους γὰρ ζητητέον, τοῖς τέκνοις· οὕτω δὲ καὶ οἱ συλλογιστικοὶ πολλαχοῦ ἀρκτικοὶ γίνονται λόγος· καὶ ἔτι ὁ γοῦν, καὶ ὁ δέ· οἶον, περὶ δὲ τροφῆς ἐχόμενον ἀνείη λέγειν· δεῖ δὲ ὡς ἐγὼ ἂν φαίην αὐτὰς τὰς μητέρας τὰ τέκνα τρέφειν.

§. φασί. Ἐφ' οἷς ἰσέον, ὡς τῶν αἰτιολογικῶν ὁ ὅτι, καὶ διότι, καὶ γὰρ, τὸ ἠγούμενον τοῦ λόγου κατασκευάζει διὰ τοῦ ἐπομένου· οἶον, ἀθυμεῖ, ὅτι, ἢ διότι ἠτιμάσθη, ἢ ἠτιμάσθη γὰρ· τὸ δὲ διὸ, καὶ ὄθεν, ἀνάπαλιν τὸ ἐπόμενον ἐκ τοῦ ἠγούμενου συναγεί· ἐνθυμηματικῶς· οἶον, ἠτιμάσθη, διὸ ἀθυμεῖ.

Ἐναντιωματικοί. Καν. ΚΖ'.

§. φασί. Οἱ δὲ λεγόμενοι ἐναντιωματικοὶ, καὶ προτάσσονται τῶν λέξεων, καὶ ὑποτάσσονται, λόγου μέντοι προτάσσεσθαι οὐδάμου πεφύκασιν· ἕκαμον παραινῶν, ἀλλ' ὅμως παραινέσομαι ἔτι, καὶ τοι σπεύδων, ὅμως, οὐκ ἔσχον καταλασεῖν.

Υποσημ.

§. φοβ'. Πρὸς ῥῆμα δὲ ποιούνται τὴν σύνταξιν οἱ ἐναντιωματικοί, καὶ πρὸς μετοχήν· ὁ δὲ καίπερ πρὸς μετοχὴν μόνον· καὶ μόνος δὲ ὁ περ ταυτο δύναται παρὰ Ποιηταῖς· οἷον, ἰέμενός περ. Ἐξαιρείσθω δὲ καὶ ὁ καίτοι, λόγου μὲν καὶ προτάσσεσθαι καὶ ὑποτάσσεσθαι πεφυκώς, λέξεως δὲ προτάσσεσθαι μόνον.

"Ἄλλως τε, καὶ ταῦτα.

§. φοβ'. Τὸ δὲ ἄλλως τε καὶ τὸ καὶ ταῦτα, ὁμοια μὲν εἶναι δοκεῖ, οὐκ ἔστι δὲ, ἀλλὰ τὸ μὲν ἄλλως τε, ὡς ἐν προσθήκης μοίρα ἐπάγεται, κατὰ τὸ καὶ μᾶλλον· οἷον, ὅταν τις πλείω ἔχη, τότε πλείους καὶ φθονοῦσιν αὐτῷ, καὶ ἐπιβουλεύουσιν, ἄλλως τε καὶ παρ' ἀκόντων τὰ κτήματα ἔχη· τὸ δὲ καὶ ταῦτα ἐναντιωματικῶς ἐπιφέρεται· οἷον, παρόψειμε οὖν, καὶ ταῦτα φίλος ὢν. Ἐπιφέρεται δὲ ἐνίοτε καὶ κατὰ τὸ ἄλλως τε· ὡς τὸ, οἷον ἄξιον εἶναι καὶ διηγῆσθαι, καὶ ταῦτα ἐπὶ τῆς νῦν ἐμοὶ παρούσης σχολῆς·
Συνέσ.

Συλλογιστικοί. Καν. ΚΗ'.

§. φοβ'. Τῶν δὲ συλλογιστικῶν, οἷον τῶν ἐπιφοραῖς τε, καὶ συμπεράσμασι προσωκειωμένων, ὁ ἀλλὰ, ἢ ἀλλαμὴν προτακτικός ἐστὶ λέξεως μόνως, οἱ δ' ἄλλοι πάντες καὶ προτάσσεσθαι, καὶ ὑποτάσσεσθαι δύνανται· πᾶς ἄνθρωπος ζῶν, ἀλλαμὴν πᾶν ζῶν οὐσί-

ουσία· πᾶς ἄρα ἄνθρωπος οὐσία· λόγου μὲν τοι οὐ-
δαμοῦ προτάσσονται· οἱ δὲ κατάρχοντες λόγου, ἤτοι
κατὰ μετάληψιν κείνται, ἢ ὅλως παρέλκουσιν.

Ἑποσημ.

§. φπ'. Ὁ οὖν, καὶ παραπληροῖ ἐσθ' ὅτε, καὶ ἀνε-
τί τοῦ γὰρ καίται ἐνίοτε· οἷον, συνεδάκει οὖν καὶ ἐ-
μοὶ ὑπερμέγεθες ἔργον εἶναι· Ξεν. Ὁ δὲ τοίνυν, καὶ
αἰτιολογαί ἐσθ' ὅτε, καὶ μεταβατικός ἐσι, καὶ προ-
σθετικός μετὰ τοῦ καί· οἷον, καὶ τοίνυν ὁμοίαν
εἶχε τὴν ἐσθῆτα· Ξεν. Ὁ δὲ ἄρα, καὶ τῶ ὡς εἶσι-
καν ἐσθ' ὅτε ἰσοδυναμεῖ· οἷον, ἐμελλεν ἄρα· καὶ
τῶ τυχὸν εἰκασικῶ· χρήσιμος δὲ μάλιστα οὗτος, με-
τὰ τῶν ὑποθετικῶν ἐν συμπληρώσει τοῦ λόγου ἐπι-
φερόμενος· οἷον, τοὺς ἀναπειθομένους ὑμῶν δικαίω-
τοῖς κοινῇ δόξασιν, ἢν ἄρα τι καὶ σφαλῶμεθα, βοη-
θεῖν· Θεουκ.

Ἀπορηματικοί. Καν. ΚΘ'.

§. φπα'. Οἱ δ' ἀπορηματικοί, ἐπαποροῦντι, καὶ
ἔρωτῶντι εἰς χρῆσιν ἤκουσιν· ἄρ' οὖν ἀγαθὸν τὸ ἡδύ,
προηγούνται δὲ τῶν λόγων, εἰμήτιγε καθ' ὑπερβατόν.

Δυνητικός. Ἄν. Καν. Λ'.

§. φπβ'. Δυνητικός ὢν ὁ ἄν, κατὰ μὲν ἐνεσῶτος,
καὶ μέλλοντος, πρὸς εὐκτικόν, οὐκ ἄν λέγοις, οὐκ ἄν
φαίης, οὐκ ἄν λέξοις· εἴτε προτάσσοιτο, εἴτε ἐπιτάσ-
σοιτο.

σοίτο· καὶ πρὸς ὀριστικόν· οὐκ ἂν ἔρεις, ἀλλὰ σπανί-
ως τοῦτό γε· κατὰ δὲ παρήκοντος, πρὸς ὀριστικόν·
οὐκ ἂν εἶπες, ἢ ἔλεγες· πλὴν τοῦ παρακειμένου.

Ἦ Π Ο Σ Η Μ.

§. φπγ. Παρασημειοῦσι δὲ, ὡς εὔρηται ὁ ἂν καὶ
παρακειμένῳ ὀριστικῆς συντασσόμενος, καὶ ὅτι εὐκτι-
κῶ μὲλλοντι οὐ συντάσσεται.

Κ α ν. Δ Λ.

§. φπδ. Καὶ μεταλαμβάνοντες τὸ ἀπαρέμφατον
πρὸς τὴν τοῦ ὀριστικοῦ κατάλληλον σύνταξιν λέγομεν
δυνητικῶς κατὰ τὰς τρεῖς τοῦ χρόνου διαφορὰς, λέγειν
ἂν, εἶπεῖν ἂν, καὶ ἔρειν ἂν· καὶ πρὸς μετοχὴν· εἰπόν-
τας ἂν, καὶ ἐροῦντας ἂν, καὶ εἰπὼν ἂν, καὶ εἰπόντων
ἂν· ὁμοίως δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων· ἦκιστα δὲ ὁ πα-
ρακειμένος τοῦ ἂν, ἐπίδεκτικός.

Ἦ Π Ο Σ Η Μ.

§. φπε. Ἰδέον ὡς τὸ εἰδικὸν ἀπαρέμφατον μετα-
λαμβάνοιτο ἂν δυνητικῶς κατὰ τὰς τρεῖς τοῦ χρόνου
διαφορὰς· τὸ δὲ τελικὸν οὐδαμῶς πλὴν ἐνίοτε ἡγου-
μένου τοῦ δύναμαι, ἢ τοῦ ὡς ἀποσατικοῦ. Μετο-
χὴ δὲ οὐ μόνον εἰδική, ἀλλὰ καὶ ἄλλου τρόπου τυγ-
χάνουσα, γίγνεται ἂν ἐπίδεκτικὴ τοῦ ἂν.

Ἄοριστολογικός· Ἄν. Καν. Λβ'.

§. φπς'. Ὁ δὲ Ἄοριστολογικός ἄν, πρὸς ὑποτακτικὸν αἰεί. ὅσα ἄν λέγῃς, ὅσα ἄν εἴπῃς, τοῦ ῥήματος αἰεί προτασσόμενος, τοῦ δυνατικῶ ἑκάτερον δυναμένου, ὡς εἴρηται.

Υ' ποσημ.

Ἦν, Ἐάν, ὡς ἄν.

§. φπζ'. Καὶ ὁ ὑποθετικός ἦν, καὶ ἔάν, πρὸς ὑποτακτικὸν αἰεί· καὶ τὸ ὡς ἄν δὲ, καὶ καθόλου, οἷος ὁ Ἄοριστολογικός ἄν, εἴτε ἐν συνθέσει, εἴτε ἐν παράθεσει πρόσκειντο, πάντα ὑποτακτικῶ συντάσσεται ῥήματι. Καὶ Ἄοριστολογικός δὲ ἄν ποτε ὁ ἔάν, ὡσαύτως πρὸς ὑποτακτικόν· οἷον, ὅς ἔάν οὖν λύση. Ἡ δέτοι ὑποτακτικὴ ἔγκλισις μετὰ τῶν τοιούτων συνδέσμων, ἐπὶ μέλλοντα φέρεται, ἢ ἐνεσῶτα, ὡς εἴρηται (§. σμζ').

Παραπληρωματικοί.

§. φπη'. Οἱ δὲ παραπληρωματικοί, τὸ μὲν ὄνομα ἔσχον ἀπὸ τοῦ τὴν φράσιν παραπληροῦν, ἢ μέτρου, ἢ κόσμου χάριν· ἔχουσι δὲ πολλάκις καὶ σημασίαν διάφορον· οἷον, ὁ γὰρ, μειωτικός, καὶ περιγραφικός, καὶ αἰτιολογικός, καὶ ἐναντιωματικός· ὁ δὲ, περιγραφικός, καὶ μεταβατικός, καὶ βεβαιωτικός, καὶ συλλογιστικός· ὁ δὲ ἄν, δυνατικός, καὶ Ἄοριστολογικός,

κός, καὶ ὑποθετικός, καὶ συλλογιστικός, καὶ περιγραφικός· ὁ περ, μειωτικός, καὶ ἐναντιωματικός· ὁ γοῦν ἐλαττωτικός, καὶ αἰτιολογικός, καὶ βεβαιωτικός, καὶ συλλογιστικός, καὶ ἐναντιωματικός· ὁ δέ τοι, βεβαιωτικός· ὁ δὲ γέτοι, αἰτιολογικός, βεβαιωτικός, ἐναντιωματικός, καὶ ἐλαττωτικός· ὁ μὴν ἐναντιωματικός, καὶ προσθετικός· ὁ γεμὴν, ἐναντιωματικός, συλλογιστικός, καὶ προσθετικός· ὁ δῆπου, βεβαιωτικός· ὁ καὶ δῆ, συλλογιστικός, αἰτιολογικός, προσθετικός, καὶ χρονικὸν ἐπίρρημα ἀντὶ τοῦ αὐτίκα· πάντες τοίνυν οὗτοίγε παραπληροῦντες μὲν, ἥτοι μέτρου, ἢ κόσμου χάριν ἐν τῇ συντάξει παραλαμβάνονται· σημασίαν δὲ τινα ἰδίᾳ λαχόντες, δῆλον ὅτι καὶ σύνταξιν δὴ τὴν πρόσήκουσαν ἔξουσι κατὰ τὰ διορισθέντα.

ΥΨΟΣΗΜΙ.

ΑΨΕΛΕΙ.

S. φθ'. Τὸ δὲ Ἀψέλει, ῥῆμα πρῶτακτικὸν ὄν, καὶ ἀντὶ ἐπίρρηματος βεβαιωτικῷ ἐστ' ὅτε λαμβάνεται· οἶον, ἀψέλει, ἔφη ὁ Κέβης, εἰς τὰ τοιαῦτα· Πλάτ. Καὶ ἀντὶ συνδέσμου Αἰτιολογικοῦ, καὶ συλλογιστικοῦ, καὶ παραπληρωματικοῦ· πολλὴν δὲ ἔχει τὴν χρῆσιν παρὰ τοῖς Ἀττικισαῖς ἐν ταῖς κατ' ἐπιφορὰν ὁμοιώσεσι, μετὰ τὸ ὡσπερ ἀμέσως ταπτόμενον, παραπληρωματικῶς, ἢ βεβαιωτικῶς· οἶον, τοῦτο ἦν τὸ θεότατον

τατον, τὸ μετὰ ῥασιώνης, καὶ ἀπλῆς κινήσεως παντο-
δαπῆς ἀποτελεῖν ιδέας, ὡσπερ ἀμέλει ὀρώσιν οἱ μη-
χανικώτεροι. Τὰ μὲν οὖν μέρη οὕτω συντάττοντες,
κατάλληλον ἂν ποιοῦμεν τὸν λόγον, καὶ οὐκ ἂν συμ-
βαίνοι τὸ περὶ λόγον ἀμάρτημα, ὁ Σολοικισμός.

Κ Ε Φ. Θ΄.

Περὶ Σολοικισμοῦ, καὶ περὶ τινῶν ἄλλων
τοῦ λόγου παθῶν.

Σολοικισμός τι;

§. φη΄. Ἐστὶ δὲ ὁ Σολοικισμός, ἀποτυχία τοῦ
ὀρθοῦ λόγου, καὶ τροπή τις ἐπὶ τὸ χεῖρον, ἐκ τῆς τῶν
λέξεων ἀκατάλληλου συντάξεως τῷ λόγῳ συμβαίνων,
ὡσπερ τὸ περὶ λέξιν ἀμάρτημα, ὁ Βαρβαρισμός, ἐκ
τῆς ἀκατάλληλου συνθέσεως τῶν στοιχείων, καὶ συλλα-
βῶν συμβαίνει τῇ λέξει· κοινὸν γὰρ τοι ἀνάλογον λέ-
ξεως, καὶ λόγου, τὸ τὸν μὲν λόγον παρὰ τὴν ποιὰν
τῶν λέξεων σύνθεσιν ὀρθῶς ἔχειν, καὶ μὴ· τὴν δὲ
λέξιν, παρὰ τὴν τῶν συλλαβῶν, καὶ στοιχείων.

Ὅσαχῶς ὁ Σολοικισμός;

§. φη΄. Καὶ τετραχῶς μὲν ὁ Βαρβαρισμός, το-
σαχῶς

σαχῶς δὲ καὶ ὁ Σολοικισμός· ἢ γὰρ ἐνδεία τις Σολοικίζων ἐλέγχεται· οἷον, ἔρχονται πεδίσιον· ἐνδεὶ γὰρ ἢ δία· ἢ πλεονασμῶ· ἐξ οὐρανόθεν· πλεονάζει γὰρ ἢ ἔξ· ἢ μεταθέσει· ὡς τὸ Μενάνδρου· θυγάτριον, ἢ νῦν ἡμέρα δίδωσί μοι, ἢ δόξαν, ἢτοι διαβολήν· τὸ γὰρ τοι ὀρθῶς ἔχον, ἢτοι δόξαν, ἢ διαβολήν. Ἡ' ἐναλλαγή· τόξων εὖ εἰδῶς· ἀντὶ τοῦ τοξεύειν· νέον δ' ἐσαγείρατο θυμόν· ἀντὶ τοῦ νεωσί.

§. φιβ'. Τοιοῦτο δὲ καὶ τὰ παρεπόμενα τοῖς τοῦ λόγου μέρεσιν· οἷον, εἶδος, γένος, ἀριθμὸν, σχῆμα, πτώσιν, ἢ ἐπιρρήματα, ἢ προθέσεις, ἢ τάξιν συνδέσμων, καὶ συνδέσμους αὐτοὺς ἐναλλάσσειν· εἶδος μὲν, διὰ γυναικῶν, καὶ μελάντερον ἢ ὑτε πίσσα· γένος δὲ, Αἶθη θήλυς εἴουσα· καὶ οὐκ ἂν ἐφ' ἡμετέρων ὀχέων πληγέντες· ἀντὶ τοῦ πληγεῖσαι· Ἀριθμὸν δὲ, Θεσπείαν, Γραϊάν τε· ἀντὶ τοῦ Θεσπιάς· Σχῆμα δὲ, αὐτὰρ ἐγὼν ἐμὲ λύσσομαι· ἀντὶ τοῦ ἐμαυτόν· πτώσιν δὲ, Νεσορίδαί δ' ἔ μὲν οὔτασεν· ἀντὶ τοῦ Νεσοριδῶν· Διάθεσιν δὲ, ὀρώμαι, ἀντὶ τοῦ ὀρῶ· πρόσωπον δὲ, ὅσοι θεοὶ εἴσ' ἐν Ὀλύμπῳ, σοὶ τ' ἐπιπεῖθονται, καὶ δεδηήμεθα πάντες· καὶ σφέτερον πατέρ' ὑμνύουσαι· ἀντὶ τοῦ ὑμέτερον· χρόνον δὲ, ἐγὼ δ' ἄγω Βρισηΐδα, ἀντὶ τοῦ ἄξω· περὶ ἐπιρρήματα δὲ σολοικισμός· ἔξ· ἐναλλαγῆς· εἴσω δόρπον ἐκόσμηι, ἀντὶ τοῦ ἐντός· καὶ ἐγγύθεν ἰσαμένη, ἀντὶ τοῦ ἐγγύς· περὶ δὲ προθέσεις, εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον, ἀντὶ τοῦ πρὸς Ἀγαμέμνονα· περὶ δὲ συνδέσμους, κραταρὸν δ' ἐπι

μῦθον ἔτελεν, ἀντὶ τοῦ κρατερόν γάρ ταῦτα γεμῆν
πάντα, εἰ καὶ ταῖς Ποιηταῖς σχήματ' ἅτα ἐστίν, ἡμῖν
μέντοι ὡς ὑποδείγματα κείσθω τοῦ περὶ τὸν πεζοῦ
λόγον σολοικισμοῦ.

§. φηγ'. Αἱ γὰρ λέξεις ἀναμεμερισμένοι εἰς θέσεις
ιδίας, τὰ ὅπως οὖν παρεμπίπτοντα εἰς οὐκ ἐπιβάλλου-
σαν θέσιν, ἐλέγχουσι διὰ τῆς παρ' ἑαυτῶν ἀκολου-
θίας.

§. φηδ'. Τῶν τοίνυν τοῦ λόγου μερῶν, ἃ μὲν εἰς
ἀριθμούς, καὶ γένη, καὶ πτώσεις μετασχηματιζόμενα, ἃ
δὲ εἰς πρόσωπα, καὶ ἀριθμούς, ἃ δὲ μηθὲν ἐπιδεχό-
μενα τοιοῦτό τι, ταῦτα δὴ μεταληφθέντα ἐξ ἰδίων
μετασχηματισμῶν εἰς τὰς δεούσας ἀκολουθίας, ἀριθ-
μῶν, ἢ προσώπων, ἢ γενῶν, τῆ τοῦ λόγου συντά-
ξει ἀναμεμέρισαι, εἰς ἐπιπλοκὴν τοῦ πρὸς ὃ φέρε-
σθαι ἕκασον δεῖ.

§. φηε'. Εἴπερ οὖν μὴ ἐπισυμβαίνει τῇ λέξει τὸ
τὴν διάκρισιν δυνάμενον φανερώς ποιῆσθαι, ἀδιαφο-
ρήσει τὸ ἐπιπλέεσθαι διαφοροῖς τῷ γένει, ἢ τῇ πτώ-
σει, ἢ τῷ ἀριθμῷ, ἢ τῷ προσώπῳ, ἢ τοιοῦτω τινί·
ἀνέλεγκτα γὰρ οὕτω τὰ τοῦ μετασχηματισμοῦ γίνε-
ται καλῶς γράφω, γράφεις, ἔγραφα· δῆλον γὰρ ὅτι
κατάλληλος πάντῃ ἢ σύνταξις· ἢ γὰρ τοῦ ἐπιρρήμα-
τος σύνοδος μὴ οὖσα δεκτικὴ ἀριθμῶν, ἢ προσώπων,
ἢ πτώσεων, ἢ χρόνων, ὧν παραδέχεται τὸ ῥῆμα, ἀ-
κώλυτον τὴν ἐπιπλοκὴν ἴσχει, καὶ ἥκιστα ἕκτου ἐλεγ-
χομένην ὁμοειδοῦς· οὐκ ἐπι δὲ ταυτὸ συμβαίνει καὶ

ἐπὶ τοῦ, καλὸς· προσώπου γὰρ τρίτου, ἀριθμοῦ ἐνικῶ τοῦτι· ὅθεν καὶ πρὸς ἐνικὸν τὸ γράφει, ἢ σύνταξις· καλὸς γράφει.

§. φιβ'. Ταῦ δὲ εἰς διαφόρους ἀναμεριζόμενα χρόνους, προσώποις μὲν διαφόροις, καὶ ἀριθμοῖς συντάσσεται, χρόνοις δ' οὐ· κατέβην χρός, καταβαίνει δέ, ἢ καταβήσεται οὐ· ὡσαύτως δὲ καὶ ὅσα σημαινόμενον ἐπιδέχεται ἐγκλίσεως· οἶον, εἶθε, ἄγε· ἢ γὰρ προσακτικὴ ἀνεπίπλοκος τῇ εὐκτικῇ· τάλλα δὲ σημασίας ἀμοιροῦντα τοιούτης, ἀκώλυτον ἐπὶ πασῶν τῶν ἐγκλίσεων ἔχει τὴν σύνταξιν· οὕτω δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ἀπάντων· ὅλως γὰρ οὐδὲν συμβαίνει ἀμάρτημα περὶ τὰ ἐν ἀκολουθήσει ὠρισμένα μὴ ὄντα· γενομένα γεμὴν ἔκτου ἀκόλουθα, οὐκέτι παρὰ τὸ δέου συνοισθήσεται.

§. φιβ'. Καὶ τὰ συμπίπτοντα δὲ κατὰ γένος, ἢ πτώσιν, ἢ ἀριθμὸν, ἢ πρόσωπον, ἀφίσταται τοῦ ἀκαταλλήλου· οἶον, ὁ ἄνθρωπος, καὶ ἡ ἄνθρωπος· οἱ ἀληθεῖς, καὶ τοὺς ἀληθεῖς· ἔγραφον ἐγὼ, καὶ ἔγραφον ἄλλοι· προφανὴς δὲ ὁ λόγος καὶ τῶν ὁμοίων· ὅλως γὰρ τῶν παροπομένων τὰ διάφορα, κατὰ μίαν φωνὴν συμπίπτοντα, ἀφίσταται τοῦ ἀκαταλλήλου, διαφέροντα δὲ καὶ τὴν φωνήν, οὐκ ἔτι· τὸ γὰρ νικῶ, καταλλήλον μὲν ἐπὶ τοῦ ἀ· ὀριστικοῦ, καὶ β'. προσακτικοῦ, οὐκ ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ β'. ὀριστικοῦ, ἢ δευτέρον τὸ νικῶς· τὸ μὲν τοίνυν τοῦ λόγου σολοικὸν οὕτω ληπτέον·

Ἄκυρολεξία.

§. φηγ'. Ἀμάρτημα δὲ λόγου καὶ ἡ ἄκυρολεξία· ἔστι δὲ ἄκυρολεξία τὸ μὴ κεχρηῆσθαι τοῖς ἰδιόζουσι, καὶ ὅσα προσφυῶς ἀφώρισαι τοῖς πράγμασιν· οἷον, ὑπώπιον φάναι περὶ πόδας παθεῖν, ἢ πρόσκομμα περὶ πρόσωπον, ὧν ἐπὶ ποδῶν μὲν τὸ πρόσκομμα, ἐπὶ πρόσωπου δὲ τὸ ὑπώπιον κυριολεκτεῖται· ἀλλὰ περὶ τούτων τὰ λεξικά ποιεῖται τὴν ἔρευναν, περὶ δὲ σολοικισμοῦ, καὶ βαρβαρισμοῦ ἢ γραμματικῆ·

§. φηθ'. Φασὶ δὲ καὶ οἱ κριτικοὶ, ὡς τὸ γριφῶδες, καὶ δυσκαταμάθητον τοῦ λόγου, καὶ γραμματικῶν δεόμενον ἐξηγήσεων, καὶ πολὺ τὸ βεβιασμένον, καὶ σολοικοφανὲς ἐν τοῖς σχήμασιν ἔχον, οὐ ζηλωτέον θαυμάζοντας· καὶ τῇ συνθέσει τοῦ λόγου τὸ ἐκτόπως περινενοημένον, καὶ περιβεβλημένον οὐχ ἠγητέον ἐπιτήδεια τῶν πεζῶν λόγῳ, μηδὲ περισθεῖν φασὶ τὸ μῶν, καὶ κρητα, καὶ ἡ δ' ὄς, ἀμηγέπη, λῶσε, δήπουθεν, καὶ συνεχὲς τὸ ἄττα· ἀλλὰ τὰ τοιαῦτα μὲν καταπατεῖν, τοῖς δὲ τετραμμένοις, καὶ συνηθέσερον εἰς χρῆσιν ἀπαντῶσι χρῆσέον·

Περὶ τινῶν ἄλλων τοῦ λόγου

Παθῶν.

§. χ'. Συμβαίνει δὲ καὶ παθῆ ἄττα ἐν τῇ καταλήλῳ συντάξει τοῦ λόγου, οἷα καὶ τῇ ὀρθῶς ἐχούσῃ συνθήκῃ τῆς λέξεως· ἃ καὶ σχήματα τυγχάνει γε ὄντα τοῖς γραμματικοῖς, καὶ τῶν σολοικισμῶν ἀντιδιαιρούμε·

ρούμενα · τροπή γάρ τις λόγου και τὸ σχῆμα, ἀλλ' ἐπὶ τὸ κρεῖττον.

Διπλασιασισ. Σχῆμα. Α΄.

§. χα΄. Διπλασιάζεται γὰρ οὐ μόνον σοιχείον, ἴππος, ἄλλος, και συλλαβή, ἀλαλάζω, μεμῆνηκα· ἀλλὰ και λέξεις, Ἄρες, Ἄρες, τὸ Ὀμήρου· και ὧ Κύκλοψ, Κύκλοψ, τὸ Θεοκρίτου· και ἰού, ἰού, Ἄριστοφάνους. Και λόγος· τοῦδ' ἐγὼ ἀντίος εἶμι, και εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν· εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, μένος δ' αἰθωνι σιδήρῳ· τὸ Ὀμήρου· και βουκολιάδες Δάφνη, τῦδ' ὠδᾶς ἄρχεο πρῶτος· ὠδᾶς ἄρχεο πρῶτος· τὸ Θεοκρίτου.

Ἐπανάληψις. Σχῆμ. Β΄.

§. χβ΄. Ἡ δὲ τοῦ λόγου ἐπαναδίπλωσις, και ἐπανάληψις λέγεται· ἐσι δὲ ἐπανάληψις, σχῆμα κατὰ ταυτότητα πτώσεως διὰ τῆς αὐτῆς λέξεως (εἰμὴ καινοπρέπειαν ἔχει) ἐπαναλαμβανόμενον· οἶον, Ἰωάννη τῷ μακαρίτῃ συσᾶς· τιμάσθω γὰρ παρ' ἡμῶν ἡ μνήμη τοῦ τελευτήσαντος· ὅτι πᾶσα δυσμένεια τῷ βίῳ τούτῳ συναποτίθεται· τούτῳ συσᾶς, κτλ. Συνεσ·

Πλεονασμός. Σχῆμ. Γ΄.

§. χγ΄. Ἐτι καθάπερ σοιχείον ἔσιν ἡ πλεονάζει οὐ τὸ αὐτὸ σάχυς, ἄσαχυς, πιοῆ, πιοῆ· τοῦτον, τυοτοῖ· και συλλαβή, ἔφης, ἔρησθα· ἔτυμος, ἐτί-
τυμος

τιμος· οὕτω καὶ λέξεις, τοῦτο μὲν ἐν συνθέσει, τοῦτο δ' ἐν παραθέσει· βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ· χρυσοῦ δὲ σήσας Ὀδυσσεὺς δέκα πάντα τάλαντα· καὶ ἡ μάλα δὴ τέθνηκε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός· ἔνθα μὲν γὰρ τὸ πάντα, ἔνθα δὲ τὸ μάλα πλεονάζει· τοιοῦτο καὶ τὸ ὀφθαλμοῖσιν ἰδῶμαι· καὶ οἱ παραπληρωματικοὶ δὲ οὐθέν πολλαχῆ εἰς ἔννοιαν συντελοῦσι. Καὶ λόγος, ἔοικέ τι οὗτοι ἀεικές· τὸ γὰρ οὗτοι ἀεικές παρέλκον· καὶ ὅσα οἱ Αἴσα γενομένων ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μὴν τέκε μήτηρ· πλεονάζει γὰρ τὸ, ὅτε μὴν τέκε μήτηρ.

Ἐκ παραλλήλου. Σχῆμ. Δ'.

§ χδ'. Τοιοῦτο δὲ καὶ τὸ ἐκ παραλλήλου καλούμενον σχῆμα· ὁπότε δύο λέξεις ὁμοῦ κεῖνται παράλληλοι, προφορᾷ μόνῃ διαφέρουσαι, σημαίνουσαι δὲ τὸ αὐτό· οἶον, θάνατον, μύρον τε· συμβαίνει δὲ ὅτε διπλασιασμός, καὶ ὁ πλεονασμός, πρόσεπιτασιν, ἢ σαφῆνειαν.

Περίφρασις. Σχῆμ. Ε'.

§ χε'. Ὅμοιον δὲ τι ἐστὶ καὶ ἡ περίφρασις· οἶον, διατελῶ πράττων, καὶ τυγχάνω περιπατῶν· ἀντὶ τοῦ πράττω, καὶ περιπατῶ· καὶ περὶ πολλοῦ ποιῶμαι, ἀντὶ τοῦ λίαν τιμῶ· περὶ πλείονος δὲ προῖομαι τὸδε τοῦδε, ἀντὶ τοῦ πλεόν τιμῶ· καὶ περὶ πλείους ποιῶμαι, ἀντὶ τοῦ μάλις πάντων τιμῶ.

Ἦτος.

Υπόσημ.

§. χς'. Ἐτι δὲ λέξεως πλεονασμὸς κατὰ χρῆσιν Ἀττικῆν, καὶ τὸ, ἔκων εἶναι, καὶ τὸ δοκῶ μοι· πλεονάζει γὰρ ἔνθα μὲν τὸ μοι, ἔνθα δὲ τὸ εἶναι· λέγεται δὲ τὸ ἔκων εἶναι, αἰεὶ ἐν ἀποφατικῇ ἐννοίᾳ· οἶον, οὐδεὶς ἔκων εἶναι ὁμολογήσει· καὶ τί τις ἂν ἔκων εἶναι ποιήσῃ; πλεονάζει ἔτι τὸ εἶναι, καὶ τῷ, τόγε νῦν εἶναι, καὶ τὸ ἐπ' ἐκείνοις εἶναι· πλεονάζει δὲ καὶ τὸ ἀόριστον τι, ἐν πολλοῖς μὲν, μάλιστα δ' ἐν ἐπιρρήμασιν· οἶον, ὁμοῦ τι, πάνυ τι, καὶ σχεδόν τι. Δωριέων δὲ καὶ ὁ τοῦ ἄρθρου τοῦ οὐδετέρου πλεονασμὸς κατ' ἀρχάς τινων χρονικῶν ἐπιρρήματων προκαίμενον· τοπρῖν, τοπάλαι, τονῦν, καθ' ἐν τι μέρος λόγου, καὶ ὑφ' ἐν· πλεονάζει δὲ Ἀττικῶς ἔστι οὐ καὶ τὸ ἔχων· ληρεῖς ἔχων, καὶ παίζεις ἔχων.

Ἐλλειψις. Σχημ. ε'.

§. χζ'. Ἐτι σοιχείου μὲν ἔλλειψις, γαῖα, αἶα· πολλάκις, πολλάκι· καὶ συλλαβῆς, ἀσράπτει, σράπτει· Ἀπόλλωνα, Ἀπόλλω· λέξεως δὲ, εἰς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνασθαι παρὶ πάτρης· ἐνδεῖ γὰρ τὸ ἐσί· λόγου δ' ἔλλειψις· κάπειτ' ἀπὸ ταρρόυ τοὺς θεοὺς ὑπερφρονεῖς, ἀλλ' οὐκ ἀπὸ γῆς εἶπερ; ἔλλείπει γὰρ τὸ, ἐβούλου ὑπερφρονεῖν· τοιοῦτο καὶ τὸ, εἰ μὲν κατέδυσάν τινα, εἰδὲ μὴ, ἀνεκρούοντο πρὶν εἰς χεῖρας ἔλθει· ἐνδεῖ γὰρ τὸ, εὐ εἶχεν· ὁμοιον δ' ἂν εἴη καὶ τὸ τὸν ἀπαξ ρηθέντα λόγου, δις, καὶ τρίς, καὶ πολλάκις

κίς λαμβάνοντα ἀπὸ κοινοῦ ἔννοειν· οἷον, κόσμος ἀνθρώπων φρόνησις, σωφροσύνη, δικαιοσύνη, ἀνδρεία· πᾶσι γάρ τοι προσυπακούεται τὸ, κόσμος ἐσί.

Ἦ ποσημ.

§. χή. Καὶ τὸ προσωπικὸν μὲν ἐσί,· πολλάκις ἑλλείπει δ' ἐπίστε καὶ τὸ ἀπρόσωπον ἐσί· οἷον, ὡς εἰκάσαι· καὶ τὸ δεῖ, κατ' Ἀττικὸν ἔθος· εἰς ἐξάρτησιν ἀπαρεμφάτου· καὶ ἔτι τὸ δέδοικα, τὸ σκόπει, τὸ ὄρατε, ἢ ὄρωμεν, καὶ τὸ δός, ἢ τὸ σκοπῶμεν, ἐν οἷς τὸ μὴ πρὸς ὑποτακτικὸν ἐν δευτέρῳ λόγῳ ἀνανταπόδοτον ἐπάγεται· οἷον, μὴ καθαρῶ γὰρ καθαρῶ ἐφάπτεσθαι, μὴ ἀθάμιτον ἦ· Συνέσ. Καὶ τὸ τίς δέ, καὶ αἱ ἀπ' αὐτοῦ πλάγια ἑλλείπουσιν ἐστ' ὅτε· ὡς ἐν τῷ· οὐ γάρ πω ἰδόμην, οὐδ' ἔκλυον ἀυδήσαντος· τούτέσι τινός· ἑλλείπει δὲ καὶ τῶν σχετικῶν τὸ υἱός, ἢ θυγάτηρ, τεθειμένου τοῦ συσχετικοῦ κατὰ γενικὴν ἐν ὑπαρχτικῇ συντάξει· οἷον, πατὴρ μὲν δὴ λέγεται ὁ Κῦρος γενέσθαι Καμβύσου, μητὸρ δὲ ὁμολογεῖται Μανδάνης γενέσθαι· μὴ τεθειμένου δὲ τοῦ συσχετικοῦ, ἐγκείσθαι ἀνάγκη τὸ υἱός, ἢ θυγάτηρ· οἷον, ἢ δὲ Μανδάνη αὕτη Ἀστιάγους ἦν θυγάτηρ. Καὶ ἄλλως δὲ ἑλλείπει τὸ υἱός, ἐν οἷς πρόκειται τὸ ἄρθρον γενικῆς κυρίου ὀνόματος· οἷον, ὁ τῆς Μαίας, ὁ τοῦ Φιλίππου. Καὶ προθέσεις δὲ ἑλλείπουσιν, ἥτε, ἀπὸ, καὶ διὰ, ἐπὶ τοῦ πρώτου ἑλλειπτικοῦ· καὶ ἡ κατὰ, ἐπὶ τοῦ δευτέρου· καὶ ἡ ἐν δὲ ἐ-

νίστε· καὶ ἢ σὺν ἔσθ' ὅτε Ἀττικῶς· οἶον, ἀπὸ πασ-
 σάλου· ἀνυτο τόξον αὐτῶ· γορυτῶ· ἑλλείπουσι δὲ καὶ
 πτωτικά· τῶν προθέσεων ἔσθ' ὅτε κειμένων· οἶον,
 πρὸς δὲ, καὶ ἐπὶ δέ· ἀντὶ τοῦ πρὸς τούτοις καὶ ἐ-
 πὶ τούτοις, καὶ μετὰ δὲ, ἀντὶ τοῦ μετὰ δὲ ταῦτα·
 καὶ παρὰ δὲ χρησθῆρονος ἤρη· ἀντὶ τοῦ παρ' αὐτῶ
 δέ. Καὶ τοῖς ἀπαρεμφάτοις τὸ ὡσεὶ ἀποσατικόν, ἢ
 τὸ τοῦ ἑλλειπτικόν τοῦ ἔνεκα. Καὶ τὸ θαυμασιακόν δὲ,
 καὶ σχετλιασικόν ἑλλείπει ἐνίστε Ἀττικῶς· οἶον, τοῦ
 θράσους! τῆς ἀναιδαίας! ἀντὶ τοῦ, ὡ τοῦ θράσους!
 φεῦ τῆς ἀναιδείας! ὧν καὶ τὰ ἄρθρα σφοδρότερον ἐκ-
 φωνεῖται εἰς ἐμφανισμόν τοῦ ἑλλείποντος σχετλιασι-
 κοῦ.

§. χθ'. Τοῦ δὲ ἀπὸ κοινοῦ σχῆμα, ποτὲ μὲν ἀ-
 πὸ τοῦ πρώτου ἐπὶ τὸ δεύτερον λαμβάνεται, ποτὲ
 δὲ ἀπὸ τοῦ δευτέρου ἐπὶ τὸ πρῶτον ἀνάπαλιν· οἶον,
 παραδοξότερον διὰ βορβόρου μικρὰ ραντίζεσθαι· ἢ
 καθαρὰν εἶναι διὰ καθαρᾶς ὁδοῦ φερόμενον· τὰ γε-
 μὴν ἀπὸ κοινοῦ ῥᾶον ὑπακούεται προταττόμενα.

§. χι'. Τοῦ δὲ τοιούτου εἶδους ἐστὶ καὶ τὰ ἐξ ἀ-
 ναλόγου νοούμενα ῥήματα, ἢ ὀνόματα· οἶον, ἔδου-
 σί τε πίονα μῆλα· οἶον δ' ἔξαιτο μελιθῆα· ὑπακου-
 σέον γὰρ ἀναλόγως τὸ, πίνουσι· καὶ τῶ ἔσθλόν δ' οὐδέ-
 τι πω εἶπας ἔπος, οὐδ' ἐτέλεσας, ἀναλόγως ἔχει τὸ
 ἔργον. Ὁ δ' αὐτὸς τρόπος, καὶ ὅταν τι τῶν προση-
 γορικῶν ὠρισμένως ἑλλείπη· οἶον, κόπτων ἀμφοτέ-
 ραις, καὶ ἐλάετο τῆς δεξιᾶς, καὶ ἐδήρουν τὴν πολε-

μίαν· καὶ τρίτη μὲν ἦν Αἰσχίη κειμένη· οὕτω καὶ ἐκ γέας λέγουσιν Ἀπτικοί, ἄνευ τοῦ ἡλικίας· καὶ ἐκ παλαιοῦ, καὶ ἐκ πολλοῦ, καὶ ἄλλα. Καὶ ἔτι εἰ ἀπὸ ῥήματος συσοίχου ἐκλαμβάνεται ὄνομα· οἶον, δικάσω, ἰθεῖα δ' ἔσαι, ἢ δίκη δηλαδή· ἢ ἀπὸ ὀνόματος, ῥῆμα συσοίχον· οἶον, εἰς βασιλεὺς, ᾧ ἔδωκεν Κρόνου παῖς· τὸ βασιλεύειν δηλαδή.

§. χιά. Ἐφέλκεται δὲ ῥῆμα συνήθως ἀπὸ κοινοῦ, τὰ ὁμοίωσιν δηλοῦντα, ἢ ἀναφορὰν. Ἐτι τὸ εἶπερ, ἔξωθεν λαμβάνει ῥῆμα ἀνάλογον. Καὶ τὰ προαιρετικά δὲ, καὶ ἀφηγηματικά, καὶ δοξαστικά, ἐφέλκεται ἀπὸ κοινοῦ πολλάκις τὸ ἀπαρεμφατον· καὶ ὅλως τὰ ἀπαρεμφάτω συντασσόμενα.

§. χιβ'. Ἐτι δυοῖν τιῶν κατὰ σύλληψιν προαχθέντων, ἐν τῷ κατ' αὐτὰ μερισμῷ θατέρον τούτων τοῦ συντόμου χάριν παραλιμπάνεται, ἐκ δὲ θατέρου τεθέντος διαγιγνώσκειται· οἶον, Σωκράτους, καὶ Πλάτωνος εἰκὸς ἀκούσαι τὸν Σταγειρίτην, τοῦ μὲν πρόσηθον ὄντα, τοῦ δὲ Πλάτωνος καθεσηκότα. κομφότερον δὲ τὸ δεύτερον, ἢ τὸ πρῶτον ὀρίζεσθαι τῶν μερῶν· εἰ δ' ἄμφω ἀόριστα εἶεν, κατὰ σχῆμά φασι Χιὰςὸν κείσθαι· οἶον, κακὸν δὲ μείζον τοῦ ἀδίκεσθαι, τὸ ἀδίκεῖν, τὸ μὲν γὰρ ἰδίον ἐστὶ κακὸν, τὸ δὲ, ἀλλότριον· Συνίσ.

§. χιγ'. Ἡ δὲ ἐπισαλτικὴ σύνταξις ἔξωθεν ἔχει συνήθως ὑπακουόμενον τὸ, λέγει, ἢ εὐχεται· Τρύφων Θεῶν χαίρειν·

Μετά.

Μετὰ Θεσις. Σχῆμ. Ζ΄.

§. χιδ΄. Καί μὲν δὴ καὶ σοιχεῖα, καὶ συλλαβαὶ μετατίθενται· καρδία, κραδία, κρυπτοκέφαλος, κεπτοκρύφαλος. Καὶ λέξις· οἶον, εἴτις Θεὰς σεμνάς, τὰς σεμνάς Θεὰς λέγοι· καὶ ἄπυρον θεῖον, τὸ θεῖον ἄπυρον· ἔνθα μὲν γὰρ τὸ σεμνάς, ἔνθα δὲ τὸ θεῖον προτάττειν σύνηθες· καὶ λόγος· οἶον, τὸ καλούμενον πρωθύσερον· οἱ δ' ἀνεσάν τε πύλας, καὶ ἀπῶσαν ὀχῆας.

Ἀναγραμματισμός. Σχῆμ. Η΄.

§. χιε΄. Κατὰ μετὰθεσιν δὲ σοιχείων ἔσι, καὶ ὀλεγόμενος ἀναγραμματισμός· οἶον, χλόη, χολή· ἀρετή, ἐρατή· χόλος, λόχος.

Υποτακτικὴ Θεσις. Σχῆμ. Θ΄.

§. χις΄. Ἐτι ὡς ἐπὶ τῶν συλλαβῶν ἔστιν ἄς ὑποτασσομένας, μηδέ ποτε προτασσομένας εὔρεῖν, οὕτω τοι καὶ ἐπὶ τῶν λέξεων· τὰ γὰρ ὑποτακτικὰ τῶν ἄρθρων, καὶ αἱ ἐπιταγματικαὶ ἀντωνυμίαι, καὶ τὰ ὑποτακτικὰ τῶν ῥημάτων, τοιαύδε· ταυτὸ δὲ τοῦτο καὶ ἐπὶ λόγου· τοιοῦτο γὰρ τοι τὸ συνημμένον· εἰ περιπατεῖ Σωκράτης, κινεῖται.

Ἐναλλαγή. Σχῆμ. Ι΄.

§. χιζ΄. Ἐτι καθάπερ σοιχεῖα, καὶ συλλαβαὶ πολλαχοῦ ἐναλλάσσονται, σήμερον, τήμερον, ὄφελος, ἐπιπωφελές· οὕτω καὶ λέξεις· αἱ γὰρ τοι τῶν προθέσεων
 ἐν

ἐναλλαγὰι τοιαῖα δὲ, καὶ ἔτι ἡ καλουμένη Ἀντιμέρεια, καὶ ἡ Ἀντίπτωσις, καὶ ὁ Ἀντιχρονισμὸς, καὶ ἡ Μετάληψις, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα κατ' ἐναλλαγὴν δῆπου ἐσχηματισμένα τυγχάνει· λόγου δ' ἐναλλαγὴ, τῆς αὐτῆς γε φυλαττομένης ἐννοίας, γίγνοιτ' ἂν ὅ,τε πλαγιασμὸς ἐκ τοῦ ὀρθοῦ καὶ ἀποφαντικοῦ λόγου· οἷον, Σωκράτους, οὗ λόγος ἐπ' ἀρετῇ πολὺς, τοῦ πολλὸν ἐπ' ἀρετῇ λόγον ἔχοντος· καὶ ἀναπάλιν· Σωκράτους διαλεγομένου, σὺ γράφεις· ὁ μὲν Σωκράτης διαλέγεται, σὺ δὲ γράφεις· καὶ ὁ μετοχικὸς δὲ δι' ἀπαρεμφαίτου· οἷον, ὁ τιμῶν τὴν ἀρετὴν, οὐκ ἀγέραςος· καὶ τὸ τιμᾶν τὴν ἀρετὴν, οὐκ ἀγέραςου· καὶ δι' ὀνόματος, ἡ τῆς ἀρετῆς τιμῆ, οὐκ ἀγέραςος· καὶ τὰ τοιαῦτα.

Ἀντιμέρεια. Σχῆμ. ΙΑ'.

§. γιή. Ἔσι δὲ Ἀντιμέρεια μὲν, ὅταν μέρος λόγου ἀντὶ μέρους ἄλλου λαμβάνωμεν· οἷον, τελευτῶντες, ἀντὶ τοῦ τελευταίου· καὶ εἰς πρώτους, ἢ μόνους ἡμᾶς, ἀντὶ τοῦ πρώτου, ἢ μόνον εἰς ἡμᾶς· καὶ εἰς μέσους τοὺς πολεμίους, ἀντὶ τοῦ εἰς μέσον τῶν πολεμίων· κατὰ τοῦτον δὲ τὸν τρόπον καὶ ῥήματα ὀνομαστικῶς ἐκφράζονται, καὶ ὀνόματα ῥηματικῶς· παραδείγματα δ' ἐκατέρων εἰλήφθω παρὰ τοῦ Θουκυδίδου, τοῦ μὲν πρώτου τὸ, δικαιώματα μὲν οὖν τάδε πρὸς ὑμᾶς ἔχομεν, παραίνεσιν δὲ, καὶ ἀξίωσιν χάριτος τοιάνδε· τὸ γὰρ παραίνειν, καὶ ἀξιοῦν ῥήματα ὄντα, ὀνομαστικῶς γέγονε παραίνεσις, καὶ ἀξίωσις· τοῦ
 δευτέ-

δευτέρῳ δὲ το, τὴν μὲν οὖν ἀληθεσάτην αἰτίαν, λό-
γω δὲ ἀφανεσάτην τοὺς Ἀθηναίους οἶομαι μεγάλους
γενομένους ἀναγκάσαι εἰς τὸ πολεμεῖν· ἀντὶ τοῦ, με-
γάλοι γενόμενοι οἱ Ἀθηναῖοι, ἀνάγκην παρέσχον τοῦ
πολέμου.

Ἀντίπτωσις. Σχήμ. ΙΒ΄.

§. χιθ'. Ἀντίπτωσις δὲ, ὅτε πτώσις ἀντὶ πτώ-
σεως ἄλλης κεῖται· ἥτοι δοτικὴ ἀντὶ γενικῆς, ὡς τὸ,
σοὶ μὲν ὁ πατήρ· ἀντὶ τοῦ, ὁ πατήρ σου· ἢ εὐθεία
ἀντὶ κλητικῆς, ἢ ἀνάπαλιν· Ἀττικὸν μὲν γὰρ τὸ τὴν
εὐθείαν λαμβάνειν ἀντὶ κλητικῆς, Μακεδονικὸν δὲ, ἢ
Θεσσαλικὸν τὸ ἀνάπαλιν· Ἀττικὸν δὲ καὶ τὸ τὴν αἰ-
τιατικὴν λαμβάνειν ἀντὶ εὐθείας, ὡς Ἀρισοφάνης, δαι-
νόν γε τὸν κήρυκα τὸν παρὰ βροτοὺς οἰχόμενον, εἰ μη-
δέποτε νοσήσει πάλιν· ἀντὶ τοῦ δεινόν γε, εἰ μὴ νοσή-
σει πάλιν ὁ κήρυξ· γίνεται δὲ τοῦτο, ὅποτε κατὰ ἀνά-
λυσιν ἀπαρεμφάτου ἐπάγεται τὸ ῥῆμα, πρὸς ὃ ἡ αἰ-
τιατικὴ· ὡς εἶναι τὴν αἰτιατικὴν τοῦ κατὰ μετάληψιν
ἀπαρεμφάτου· οἶον, δεινόν γε τὸν κήρυκα μὴ νοσή-
σαι πάλιν· ὥσπερ καὶ τῶ, ἐβούλετο δὲ Νικίας τοὺς τὰ
Πελοποννησίου, ὅπως μὴ ποιῶνται ἔκπλους· Θεουκ.

Ἀντιχρονισμός. Σχήμ. ΙΓ΄.

§. χιζ'. Ἀντιχρονισμός δὲ ἐστίν, ἢ τῶν χρόνων ἐ-
ναλλαγὴ· χρώμεθα γὰρ ἐνεσῶτι, ἀντὶ μέλλοντος, τὸ
μέλλον γίνεσθαι ἐπὶ πλεόν πισούμενοι· οἶον, αὐρίον ἔρ-
χομαι

χομαι· καὶ παρωχημένω δ' ὡσαύτως, ἐπὶ τῶν ἀναγκαιῶν· οἷον, ἀπήλαυσαν τῆς δόξης οἱ δίκαιοι, καὶ τῆς ποιῆς οἱ ἀμαρτωλοί· ἀντὶ τοῦ ἀπολαύσουσι πάντως· Ἔτι ἐνεσῶτι ἀντὶ παρωχημένου· οἷον, ὑπ' ὄφιν ἄγοντες τὸ πάλαι γεγονός, καὶ ὡς παρὸν εἰσάγοντες τὸ πικρηνλυθὸς ἐναγωνίως· οἷον, πεπτωκὼς δέ τις ὑπὸ τῷ Κύρου ἵππῳ, καὶ πατούμενος, παῖει εἰς τὴν γαστέρα τὸν ἵππον, ὁ δὲ σφαδαῶν, ἀποσίσεται τὸν Κύρον, ὁ δὲ πίπτει· Ξεν.

Μετάληψις. Σχῆμ. ΙΔ'.

§. χκα'. Ἡ δὲ Μετάληψις, καὶ τὴν ἐναλλαγὴν μὲν ἀπλῶς δηλοῦν, ἰδιαίτερον δὲ κατὰ Γραμματικῶν Μετάληψις λέγεται, ὅταν τις πρώτη λέξις ἰσοδυναμῆ δευτέρα τι, αὕτη δὲ ἢ δευτέρα ὁμωνύμως δηλοῦν καὶ τι ἕτερον, οἰκειώσεται δὲ ἢ πρώτη ἐκείνη λέξις διὰ τῆς δευτέρας τὴν τρίτην τὴν ἕτερόφυλον· οἷον, γλῆνη μὲν ἢ κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ, κόρη δὲ ἀπλῶς ἢ παρθένος· ἐν γούν τῷ, ἔρρε κακὴ γλῆνη, τὸ γλῆνη κατὰ μετάληψιν κεῖται, ἀντὶ τῆς παρθένου· ἤγουν ἔρρε δειλὸν χοράσιον· οὕτω καὶ λάσιον τὸ πικρὸν, πικρὸν δὲ τὸ συνετὸν· λάσιον ἄρα τὸ συνετὸν κατὰ μετάληψιν· οὕτω καὶ τὸ ὅτι μάλα, ἀντὶ τοῦ λίαν διὰ τοῦ ὡς· καὶ τὸ ὅπως τάχιστα ὁμοίως καὶ ἄλλα τοιαῦτα παρὰ τοῖς παλαιῶς.

Ἰσομοχ

Υποσημ.

§. χβ'. Κατὰ δὲ τὴν ἐναλλαγὴν σχῆμα καὶ ἀφρημένα ὀνόματα ἀντὶ συγκεκριμένων λαμβάνονται πολλαχού· Διβάνιος· καὶ θεραπείαν ἐπαγόμενος, ἀντὶ τοῦ θεράποντος· Θουκυδ. καὶ ὄση παρασκευὴ συνείπετο, καὶ τὴν ἄλλην ὑπηρεσίαν ἔχων, καὶ πᾶσα ἢ συμμαχία χωρήσει. Καὶ συγκεκριμένα ἀντὶ ἀφρημένων ἀνάπαλιν· οἶον, τὸ ἀγαθόν, ἀντὶ ἡ ἀγαθότης· τοιοῦτο δὲ καὶ τὸ, τῷ μὲν Νικίᾳ προσδοκώμενῳ ἦν, ἀντὶ τοῦ προσδοκία ἦν· καὶ τὸ, ἐμοὶ βουλομένῳ ἔσιν, ἀντὶ τοῦ βούλησίς ἐσι. Καὶ κτητικά δὲ ἀντὶ πρωτοτύπων· ὡς τὸ, παρθενική, ἢ παρθένος, καὶ στρατιωτικόν, τὸ στρατεύμα· Καὶ πρωτότυπα ἀντὶ κτητικῶν. ὡς τὸ, γυναῖκα τεθήσαστο μαζόν, ἀντὶ τοῦ γυναικεῖον μαζόν· καὶ βάρβαρον, ἢ ἔλληνα πόλεμον, ἀντὶ βαρβαρικόν, ἢ ἔλληνικόν. Καὶ ἐνικά δὲ ἀντὶ πληθυντικῶν· οἶον, ἀλλὰ τὸν γε Παίονα, καὶ τὸν Συρακούσιον, καὶ τὸν Ἀθηναῖον· ἀντὶ τοὺς Παίονας, καὶ Συρακουσίους, καὶ Ἀθηναίους. Καὶ πληθυντικά ἀντὶ ἐνικῶν· οἶον, Πλάτωνας, καὶ Ἀριστοτέλεις· καὶ γάμους τελεῖν, ἀντὶ τοῦ γάμον· καὶ τοὺς ἄλας, καὶ μέχρι μέσων νυκτῶν· καὶ ἀδύνατα εἶναι, ἀντὶ ἀδύνατον, καὶ ἀμυντέα ἔσιν, ἀντὶ τοῦ ἀμυντέον· καὶ τὰ πρῶτα, τὰ ὕστατα, τὰ τελευταῖα, καὶ ἄλλα· τοιοῦτό ἐσι καὶ τὸ ὅσα καμὲ εἶδέναι, ἀντὶ τοῦ ὅσον ἐσι. Κατὰ δὲ γένους ἐναλλαγὴν, καὶ ἀρσενικά ἄρθρα θυϊκά, θηλυκοῖς ὀνόμασι προτάσσεται Ἀττικῶς, τῷ χεῖρε, καὶ τῷ γυναῖκε. Ἐτι καὶ

ρήμα-

ρήματα παθητικὰ ἀντὶ ἐνεργητικῶν λαμβάνεται πολ-
 λαχοῦ ἔθει Ἀτικῶ· οἶον, ὀρμῶμαι· ἀντὶ τοῦ ὀρμῶ·
 καὶ ἀνάπαλι ἐνεργητικὰ ἀντὶ παθητικῶν· οἶον, με-
 ταβάλλει, ἀντὶ τοῦ μεταβάλλεται. Καὶ Ἀπαρέμφα-
 τα δὲ, ἀντὶ προσακτικῶν ἔθει Ἰωνικῶ· οἶον, ψεύδεα
 μὴ βάζειν· Καὶ εὐκτικά, ἀντὶ παρωχημένων ὀριστι-
 κῶν· οἶον, ἐπεὶ ἔλθοι· ἀντὶ τοῦ ἦλυε.

Ἀντίφρασις. Σχημ. ΙΕ΄.

§. γχγ. Τοιοῦτο δέτι καὶ ἡ ἀντίφρασις· ἔσι δὲ
 ἀντίφρασις, λέξις τὸ ἐναντίον σημαίνουσα· οἶον, πο-
 λυβλέπων, ἀντὶ τοῦ τυφλός· Ἀντιφραστικῶς δὲ φασὶ
 λέγεσθαι καὶ τὰ τοιαῦδε· οἶον, οὐδ' ἄρα τῶγ' ἰδὼν γή-
 θησεν Ἀχιλλεύς· βούλεται γὰρ εἰπεῖν τὸ ἐναντίον,
 ὅτι ἰδὼν αὐτοὺς ἐλυπήθη· καὶ, οὐμὴν οὐδ' ἀπίθη-
 σεν, ἀντὶ τοῦ ἐπίεσθη.

Δύναμις.

§. γχδ. Ἐτι ὃν τρόπον τῶν στοιχείων τὰ μὲν,
 φωνήεντα, τὰ δὲ, σύμφωνα, ταῦτη καὶ τῶν λέξεων
 τὰς μὲν οἶόν τε προφέρεσθαι καὶ ἑαυτάς· οἶον, τὰ
 προσακτικά τῶν ρημάτων, καὶ τὰς κλητικάς τῶν ὀνο-
 μάτων, καὶ ἀντωνυμιῶν ἐσθ' ὅτε· τὰς δὲ οὐκ ἔστι
 ἄνευ ἑτέρου του προενεχθῆναι κατὰ διάνοιαν ἐντελῆ·
 οἶον, προθέσεις τε, καὶ συνδέσμους· αἱ γὰρ τοιαῦται
 λέξεις αἰεὶ συσσημαίνουσι, προσκείμεναι δηλονότι ἑ-
 τέραις· ὅθεν δὴ καὶ αἱ σημασίαι τούτων μεταπίπτου-

σι πρὸς τὴν τῶν συναπτομένων αὐταῖς δύναμιν δηλονότι· οἷον, ἢ μετὰ, ἕτερον μὲν τῇ αἰτιατικῇ συναπτομένη, ἕτερον δὲ τῇ γενικῇ· καὶ σὺν τοῖς ῥήμασιν ὁμοίως· οὕτω δὲ καὶ οἱ σύνδεσμοι·

Διάλυσις, καὶ Συναίρεσις.

§. γχε'. Ἐτι ὡς τὰ στοιχεῖα ἀνάλυσιν, καὶ συναίρεσιν πάσχει, ἦγεν, ἔαγε· καὶ συλλαβὴ, Πηλείδου, Πηλείδαο· Ἑρμέας, Ἑρμῆς· οὕτω καὶ λέξεις, κατὰ ταῦρον ἐδηδῶς· ἀντὶ τοῦ κατεδηδῶς· καὶ τοῦναντίου, λέξεις δύο, εἰς μίαν· βαρυσενάχων, καὶ δακρυχέων, ἀντὶ τοῦ βαρὺ σενάχων, καὶ δάκρυ χέων· καὶ λόγος· συντίθενται· μὲν γὰρ συνδεδεμένοι ἀλλήλοις οἱ λόγοι, διήρηται δὲ, ἀσύνδετοι ὄντες·

Ἦποσημ.

§. γχς'. Ἐνταῦθα ἴσως ἀναχτέον ἂν εἴη καὶ τὴν τῶν εἰρημένων ἀνάλυσιν, τοῦ τε ὀνόματος, καὶ τοῦ ῥήματος, καὶ τῆς μετοχῆς, καὶ ἔτι τοῦ θετικοῦ ἐπιρῥήματος· πάθος γάρ τι καὶ ἡ ἀνάλυσις, ὁμοίως, δὴ τοῖς ἄλλοις πάθεσιν ἐπισυμβαῖνον τῇ συντάξει τοῦ λόγου· Ἄλλ' αὐτὴ γε λέξεως ἂν εἴη μᾶλλον, ἢ λόγου ἀνάλυσις· καὶ τοι γε ἅμα τῇ ἀναλύσει τινῶν καὶ λόγου μετάληψις παρακολουθεῖ· ὡς ἐπὶ τοῦ ἀπαρεμφάτου οἷον, φασὶ τοὺς περὶ τὸν βασιλέα ἐληλυθέναι· φασὶν ὅτι ἐληλύθασιν οἱ περὶ τὸν βασιλέα· εἰς ὀρθὸν γὰρ ἐκ πλαγίου τὸ τοῦ λόγου σχῆμα συµμεταβάλλειν ἀνά-

γῆν· καὶ ἐπὶ μετοχῆς, Σωκράτους τοῦ πολλὰ πεποιη-
κότος ἀγαθῶν· καὶ, ὅς πολλὰ πεποίηκεν ἀγαθῶν· καὶ
ταῦτα μὲν οὕτω, ῥητέον δὲ καὶ περὶ ἀναλύσεως λόγου.

Κ Ε Φ. Γ.

Περὶ Ἀναλύσεως τοῦ κατὰ σύνταξιν λό-
γου, καὶ περὶ τῆς τοῦ ἀπαγ-
γέλλειν διαστολῆς.

§. χζ'. Οὐκ ἀπο δὲ τοῦ προκειμένου σκοποῦ
καὶ περὶ Ἀναλύσεως τοῦ κατὰ σύνταξιν λόγου, ὡς ἐν
τύπῳ βραχέα διαλαβεῖν· Γραμματικῷ γὰρ καὶ ἡ περὶ
ταῦτα θεωρία· καθάπερ γὰρ διαλεκτικῷ ἔργον, τὸν συλ-
λογιστικὸν λόγον ἀναλύειν, εἰς τὰς ἐν αὐτῷ προτάσεις
τε, καὶ τοὺς ὅρους· καὶ ῥήτορος τὸν ῥητορικόν· εἰς
τὰ κατ' αὐτὸν μέρη· καὶ τὰ λεγόμενα Κεφάλαια· οὐ-
τω καὶ Γραμματικῷ ἴδιον, τὸν λόγον τὸν κατὰ σύν-
ταξιν ἀναλύειν, εἰς τὰ ἐν αὐτῷ θεωρούμενα μέρη, οὐ
μόνον τὰ ἐλάχισα, εἴτουν τὰς λέξεις, ἀλλὰ καὶ τὰ
μείζω· λέξεις γὰρ ἐλάχισόν ἐστι μέρος τοῦ κατὰ σύν-
ταξιν λόγου· ὡς εἴρηται (§. γ.).

§. χη'. Ἐστὶ δὲ μείζω τῶν λέξεων μέρη ἐν τῷ κατὰ
σύνταξιν λόγῳ, τέσσαρα, πρῶτον μὲν, ἢ ἐκ πρώτου
καλου-

καλουμένη εὐθεία τοῦ ῥήματος· εἶτα τὸ ῥῆμα αὐτό·
 Τρίτον, ἢ ἐκ τρίτου πλαγία τῆς μεταβάσεως· καὶ Τέ-
 τάρτα, τὰ καλούμενά ἐκ τετάρτου συγκείμενα· τὰ γὰρ
 τοιαῦτα μέρη· οὐκ αἰεὶ μονομερῆ· ἀλλ' ἐσὶν ὅτε καὶ ἐκ
 πλειόνων λέξεων συνίσταται ἑκάστων· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ
 ἐκ λόγων πολλάκις οὐχ ὅπως πλαγίων, ἀλλὰ καὶ ὀρ-
 θῶν· ὡστ' οὕτω καὶ μέγιστα ἂν εἴεν ταῦτα, καὶ οὐδὲ
 πάνυ τι εὐχερῆ, οὐδ' εὐδιάκριτα.

§. χθ'. Εἶδη δὲ τοῦ κατὰ σύνταξιν λόγου· μά-
 λιστα μὲν δύο· τὸ μὲν γὰρ, ἀπλοῦν· τὸ δὲ, συγκεί-
 μενον· διττὸν δέγε τὸ ἀπλοῦν, τὸ μὲν, ἀμετάβατον·
 τὸ δὲ, μεταβατικόν.

§. χλ'. Πλεῖστα τοίνυν συμβάλλεται ἢ τοιαῦτα ἀ-
 ναλύσει, πρὸς διάκρισιν τῶν τοιούτων μερῶν, καὶ ἀ-
 ναγωγὴν ἐπὶ τὰ εἶδη ταυτὶ τῆς συντάξεως· ὡσπερ
 γὰρ τὸ, τὰ πράγματα ἐσὶ πολλά, εἰς λόγος ἐσὶν ἀ-
 πλοῦς ἀμετάβατος, οὕτω καὶ τὸ, τὰ παρακαλοῦντά με
 συμβουλεύσαι ὑμῖν, ὧ παῖδες, ἀ βέλτιστα εἶναι κρί-
 νω, καὶ ἀ ξυνοίσειν ὑμῖν ἐλομένοις πεπίσεινα, ἐστὶ
 πολλά· καὶ οὗτος γὰρ εἰς ἐστὶ λόγος· ἀπλοῦς ἀμετά-
 βατος· καὶ ἢ ἐκ πρώτου εὐθεία ἐπὶ τοσοῦτον ἔκτα-
 θεῖσα τυγχάνη· καὶ ὡσπερ εἰς ἐστὶ λόγος, ἀπλοῦς με-
 ταβατικὸς, φέρε σκεψώμεθα τάδε· οὕτω καὶ, Τί τις
 ἂν ἔχοι εἰπεῖν περὶ τῆς τῶν ἐλευθέρων παίδων ἀγω-
 γῆς, καὶ τίνοι χρώμενοι σπουδαῖοι ἂν τοῖς τρόποις ἀπο-
 βαῖεν, φέρε σκεψώμεθα· καὶ οὗτος γὰρ, εἰς λόγος ἀ-
 πλοῦς μεταβατικὸς, εἰ καὶ ἢ ἐκ τρίτου αἰτιατική,
 οὕτω

οὕτω ληφθεῖσα ἐξετόθη ἐπὶ τοσοῦτον. Καὶ ὡσπερ τὸ, εἶπέ μοι, ὦ μουσα, τάδε, εἰς ἓσι λόγος συγκαίμενος διαβατικῶς· οὕτω καὶ τὸ, ἄνδρα μοι ἔννεπε μουσα πολύτροπον, ὃς μᾶλα πολλὰ πλάγχθη, ἔπειτ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσεν. οὕτω δὴ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων.

§. χλα'. Τὸ ῥῆμα δὲ μόνον ἐπὶ πολὺ ἐκτείνεσθαι οὐκ ἐθέλει· τοῦτο γὰρ οἶονεῖ τις βάσις ἐς τοῦ λόγου, περὶ ὃ τὰ λοιπὰ συνεποικοδομεῖ πως, καὶ συνυφαίνει τὸ ὅλον σῶμα τοῦ λόγου, ἢ μὲν ἐκ πρώτου πτώσις τὸ πρόσωπον προτιθεῖσα, ἢ δὲ ἐκ τρίτου, τὸ ὑποκείμενον, πρὸς ὃ ἢ μετάβασις. τὰ δ' ἐκ τετάρτου συγκαίμενα, τὴν λοιπὴν τῶν περιστατικῶν συμπληροῦν χρεῖαν· οἶον, αἰτίας, καὶ πράγματος, καὶ τόπου, καὶ χρόνου, καὶ τρόπου· φαίη δ' ἂν ἀνὴρ φιλόσοφος, καὶ ὡς τὸ μὲν ῥῆμα τῇ ὕλῃ ἀναλογεῖ, τὰ δὲ λοιπὰ μέρη, τὸ εἶδος· ἀνείδεον γὰρ τὸ, διδάσκει· τὸ δὲ, διδάσκει ἡμᾶς ὁ Θεόδωρος τὰ γραμματικά, εἰδοπεποιήται πως· καὶ ἔτι μᾶλλον τὸ, ἐγὼ σοι διδάσκω γυνὴ τοὺς νέους τὰ γραμματικά προθύμως· ὅθεν ἄρα καὶ ῥῆμα τοῦτο προσεῖπον οἱ ἀρχαῖοι, ὡς πλεον τι τῶν ἄλλων μερῶν συνεισφέρων τῷ λόγῳ· ῥῆμα γὰρ ἐς λόγος.

§. χλβ'. Τὸ γεμὴν Σωκράτης περιπατεῖ, καὶ γράφει, ἢ διαλέγεται, κατὰ σύνθεσιν λέγεται λόγου, καὶ ἀναλύεσθαι δύναται εἰς πλείονας λόγους.

§. χλγ'. Ἐκτείνεται δὲ τὰ λοιπὰ τρία, ἥτοι ἀλληλουχία, ἢ συμπλοκῆ, ἢ καὶ ἀμφοῖν· ἀλληλουχία μὲν,

μὲν, ὡς ἐπὶ τοῦ, ἄνδρα μοι ἔννεπε, μοῦσα, καὶ τὰ ἔ-
 ξῆς· τῇ συμπλοκῇ δὲ ὡς ἐπὶ τοῦ, τί τις ἂν ἔχοι εἰ-
 πεῖν, καὶ ὅπως ἂν ἀποβαίεν, φέρε σκεψώμεθα· ἀμ-
 φοῖν δὲ καὶ ἐπὶ τούτου αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τοῦ, πολλά με-
 τὰ παρακαλοῦντά ἐσι, συμβουλευσαὶ ὑμῖν, κτλ.

§. χλδ'. Φανερόν οὖν ἐκ τῶν εἰρημένων, ὡς ἡ Ἀ-
 νάλυσις αὕτη τοῦ κατὰ σύνταξιν λόγου, θεωρία τίς
 ἐσι καὶ ἀνάκρισις τῶν ἐν αὐτῶν μερῶν τε, καὶ εἰδῶν
 τῆς συντάξεως, τῆς πρότερον εἰρημένης ἀναλύσεως
 (§. χγς'.) πολλῶν διαφέρουσα.

§. χλε'. Ἄλλ' οὕτω μὲν ὁ τέλειος λόγος ἀναλύε-
 σθαι ἔχει, εἰς τὰ εἰρημένα μέρη, καὶ τε μονομερῆ τυ-
 χη ὄντα, καὶ τε διὰ πλειόνων ἐκτεινόμενα· οἱ δ' ἀτε-
 λεῖς τῶν λόγων, οἱ εἰς συμπλήρωσιν τοῦ τελείου παρα-
 λαμβανόμενοι, καὶ δευτέραν ἀνάλυσιν ἐπιδέχονται ἂν.

§. χλς'. Εἰσὶ γοῦν ἀτελεῖς λόγοι, ὅ, τε μετοχι-
 κός, καὶ ἀπαρεμφατικός, οἱ καὶ πλάγιοι λέγονται,
 ὡς τοῦ ἐν αὐτοῖς ῥήματος εἰς πλάγιον σχῆμα ἐξ ὀρ-
 θοῦ μεταβάλλοντος. Ἔτι δὲ καὶ οἱ ἀναφορικῶν τινι τῶν
 ὀρθωτικῶν εἰρημένων, καὶ οἱ τῶ εἰ, ἢ τῶ ὅτι, καὶ ὅ-
 λως οἱ τῶν ὀρθωτικῶν τινι συμφερόμενοι ὀρθοὶ λόγοι,
 ἀτελεῖς εἰσι καθ' ἑαυτούς· καὶ ἡ ὑποτακτικὴ δὲ ἔγκλι-
 σις μετὰ τῶν οἷς ὑποτάσσεται, συνδέσμων τε, καὶ ἐπιρ-
 ρημάτων, ἀτελεῖ ποιεῖ λόγον, ἀπόδοσιν ἄει ἀπαιτου-
 σα· δῆλον γὰρ ὡς διπλὴ τις λόγων ἀείποτε ἐν τού-
 τοις παρακολουθεῖ, τῶν μὲν ἀτελῶν ἀναγκαίως ἀπό-
 δοσιν ἀπαιτούντων εἰς λόγου τελείαν διάνοικαν, τῶν δὲ
 πρὸς

πρὸς οὓς ἢ ἀπόδοσις, ἐτέρων δὴκου παρ' αὐτοὺς ὄντων· καίτοι ἢ τοῦ λόγου βάσις, ὡς ἐλέγομεν, τουτέστι τὸ ῥῆμα, οὐ τὸ ἐν τοῖς ἀτελέσι τῶν λόγων ὑπάρχει, ἀλλὰ τὸ ἐν τῷ ἐτέρῳ, πρὸς ὃν ἢ ἀπόδοσις, καὶ οὕτως αὖ εἰς ἐξ ἀμφοῖν ὁ λόγος ὁ τέλειος.

§. χλζ'. Τοὺς τοίνυν ἀτελεῖς τῶν λόγων ἀναλυτικῶς θεωροῦντες, ὡσπερ ἔχουσι συντάξεως, οὕτως αὐτοὺς ἀναλύσομεν· δῆλον γὰρ ὅτι ἕκαστον, ὡς ἔχει συνθέσεως, οὕτως ἔξει καὶ ἀναλύσεως· ἐπὶ μὲν οὖν τοῦ ἀπαρεμφοτικοῦ λόγου, ἢ ἐκ πρώτου καλουμένη, οὐκ εὐθεία, ἀλλ' αἰτιατική· τὰ γὰρ ἀπαρέμφοτα αἰτιατικὴν περιέχει· τὰ δ' ἄλλα κοινὰ πρὸς τὸν ὀρθὸν λόγον. Ἐπὶ δὲ τοῦ μετοχικοῦ, ἢ ἐκ πρώτου παντοῖαν ὑπέρχεται πτώσει, τῇ μετοχῇ ὁμοιοπτώτως συμφερομένη τὰ δ' ἄλλα κοινὰ· τοὺς δέγε ὀρθοὺς λόγους ἀτελεῖς ὄντας, ὁμοίως τοῖς τελείοις θεωρητέον, καὶ συντάσσοντας, καὶ ἀναλύοντας, ὅτι μὴ ἐρμηνεύοντας· ἐπὶ τούτων γὰρ πολλάκις ἢ τῆς ἐρμηνείας τάξις οὐκ ἂν φυλάττοιο, καὶ πλὴν τῆς ἀποδόσεως, ὡς εἴρηται. (§. χλζ'.)

§. χλη'. Ἐξέσι δ' ἐπὶ τῶν τοιούτων ἀτελῶν λόγων πολλάκις καὶ μεταλήψεις ποιεῖσθαι, ὅτε μὲν τὸν ὀρθὸν λόγον εἰς πλάγιον μεταβάλλοντας· ὅτε δὲ τὸ ἀνάπαυον τὸν πλάγιον εἰς ὀρθόν, περι ὧν δὴ καὶ εἴρηται πρότερον. (§. συνβ'. σις'. σμγ'.)

§. χλθ'. Οὐμὴν ἀλλὰ καὶ τέλειοι πολλοῦ λόγου ἀντὶ τῶν εἰρημένων τοῦ λόγου μερῶν παραλαμβάνονται ὀρθικῶς (§. κθθ'.) ὡς ἐπὶ τοῦ προειρημένου παραδείγματος

ματος· τί τις ἂν ἔχοι εἰπεῖν, καὶ τίνοι χρώμενοι σπουδαῖοι ἂν ἀποβαίεν, φέρε σχεψώμεθα· ἔνθα οἱ ἐρωτηματικοὶ λόγοι ἀποβαλόμενοι τὴν ἐρώτησιν, ἄμφω ἀντιμέρους ἐνὸς τῆς ἐκ τρίτου αἰτιατικῆς τοῦ σχεψώμεθα κεῖνται ὅρικῶς.

§. χμ'. Τοιαύτη μὲν δὴ ἡ τοῦ λόγου ἀνάλυσις, οὐκ ἀσυντελής δὲ γίγνοιτο ἂν μετὰ τὴν τῶν κινόνων ἀκρίβειαν, τοῖς ἐπισαμένως μετιούσιν αὐτήν. θαυμασὴ δέ τις ἡγεμῶν ἔσαι ἡμῖν τὰ τῶν ἀρχαίων συγγράματα μελετῶσι, καὶ ἐρμηνεύουσι· καὶ ἴδια δὲ συγγραφουσι ἀρίστη χειραγωγὸς, καὶ τῆς τέχνης φρασὴρ ἀπλανής.

Περὶ τῆς τοῦ ἀπαγγέλλειν.

Διασολῆς.

Καν. Α'.

§. χμα'. Ἀπαγγέλλειν δὲ τὰ συντεταγμένα, μὴ μόνου καθ' ὑποκρίσιν τε, καὶ προσφῆδιαν, ἀλλὰ καὶ κατὰ διασολήν· οὕτω γὰρ ἂν ἡ τοῦ λόγου διάνοια εἴη ἐμφανεστέρα.

Σχόλ.

§. χμβ'. Ὑποκρίσεως μὲν, τὸ τὰ θαυμασικὰ θαυμασικῶς ἀπαγγέλλειν, καὶ τὰ σχελιασικὰ σχελιασικῶς, καὶ τὰ εὐκτικὰ εὐκτικῶς, καὶ τὰ κελευσικὰ κελευσικῶς, καὶ τὰ ἀποφαντικὰ ἀποφαντικῶς, καὶ τὰ ὅμοια· προσφῆδιᾶς δὲ, ἡ μὲν τῶν μακρῶν, καὶ βραχέων, καὶ τῶν ψιλῶν, καὶ δασείων ἀρχαία ἀπαγγελία

ᾗχε-

ᾧχετο πάλαι, καὶ οὐδ' ἂν ἐλπίς ἐπιγενήσεσθαι ἔτι· πόθεν γάρ; ἢ δὲ τοῦ τόνου, καὶ τῆς διαστολῆς σώζεται ὀπωσοῦν.

Καν. Β'.

§. χμγ'. Καὶ γράφοντας οὖν τι σικτέον εἰς διαστολὴν καὶ φθειγομένους διακριτέον τριχῶς· ἢ γὰρ τελείως, ἢ ἀτελῶς, ἢ μέσως.

Σχόλ.

§. χμδ'. Τελείως μὲν, ἐπὶ τῶν τελείων λόγων· ἀτελῶς δὲ, ἐπὶ τῶν ἀτελῶν· μέσως δὲ ἐπὶ τῶν ἑκατέρως ἔχόντων, τελείως τε, καὶ ἀτελῶς· τελείως μὲν, ὡς τελείαν ἔννοιαν περιεχόντων, ἀτελῶς δὲ, διὰ τι τῶν ἐν αὐτοῖς μορίων, ἐχόμενον ἔτι τοῦ ἐπομένου.

Καν. Γ'.

§. χμε'. Ἐνθα μὲν γὰρ τὰ περὶ τὴν ἔννοιαν συναποτελούμενα λήγει τοῖς κώλοις, διασαλτέον ἐπὶ τελείᾳ ἐννοίᾳ τὸν λόγον, καὶ πλεον τι χρόνου ἀποσηματιστέον εἰς ἀπόδοσιν τοῦ τελείου· ἔνθα δὲ ἀτελῶς πάνπαν ἔχει, ὑπανιέντας τι τῆς φωνῆς, καὶ ἐπ' ἐλάχιστον διασηματίζοντάς γε ἀπαγγελτέον· μέσον ἰδέ τοι τὰ κώλων τε καὶ τοῦ ἐντελοῦς ἀπαρτιστικά κόμματα ἀποδοτέον· οἷον, ἐγὼ μὲν διδάσκω· σὺ δὲ μαθηθάνεις.

Σχόλ.

§. χμς'. Κῶλον, μέρος λόγου ἐστὶ κατὰ τοὺς πανταίους· ὁμοίως καὶ κόμμα· ἀλλὰ τὸ μὲν κῶλον μείζον·

ζον· μέχρι γὰρ τῶν ἑπτακαίδεκα συλλαβῶν ἐκτείνε-
σθαί φασι· τὸ δὲ κόμμα, ἕως τῶν ἕξ, ἢ ἑπτὰ. Κόμ-
ματα οὖν οἷτε παρ' ἡμῖν ἀτελεῖς λόγοι, μείους τῶν
ἑπτὰ ὄντες συλλαβῶν· εἰ γὰρ ἐπὶ πλεόν, κῶλα γίγνον-
ται· καὶ ὅλως τὰ εἰρημένα τέσσαρα μέρη τοῦ κατὰ
σύνταξιν λόγου, ἢτοι συμπλεκτικῶς, ἢ διαζευκτικῶς
ἐκφερόμενα, ἢ καὶ ἄλλως ὅπως οὖν ἐκτείνόμενα, εἰς
κόμματα ἂν, ἢ κῶλα καθίστασθαι δύναιντο· τὰ δὲ ἀ-
παρτιτικά κόμματα τῶν κῶλων τε καὶ τοῦ ἐντελοῦς, ἐ-
κεῖνά· εἰσιν, ἃ περιέχουσιν τε μέρος, ἢ μόριον ἀπαι-
τοῦν ἀπόδοσιν· ὡς τὸ μὲν, καὶ δὲ, ἐν τῷ, ἐγὼ μὲν
διδάσκω· σὺ δὲ μαθαίνεις· ταῦτα γὰρ καὶ κῶλα ἀ-
παρτίκει, εἴπουν μέρη λόγου, ὡς εἴρηται, καὶ λόγον
τέλειον ἑκάτερον δύναται ποιεῖν· διὰ γεμὴν τὴν τοῦ
μορίου ἀπαιτουμένην ἀπόδοσιν, ἔχεται ἐπὶ τοῦ ἐπο-
μένου, ἢ ἐπόμενα ἔχεται πῶς τοῦ ἀνωτέρου· ὅθεν
μέσως ταῦτα ἀποδοτέον κατὰ τοὺς εἰρημένους τελείους
ἄμα, καὶ ἀτελεῖς λόγους (§. χμδ.)

Καν. Δ'.

§. χμζ. Καὶ εἰζειν δὲ γράφοντας κατὰ τὰς εἰ-
ρημένας διαφορὰς· τὸ μὲν τέλειον, ἐφεξῆς ἐν τῷ μέ-
σω, τὸ δ' ἀτελές, παρεκκλίνοντας πρὸς τὸ κάτω, τὸ
δὲ μέσον, παρεκκλίνοντας πρὸς τὸ ἄνω.

Σχόλ.

§. χμη. Οἱ γὰρ παλαιοὶ τῇ καλουμένῃ σιγμῇ,
ἐπὶ

ἐπὶ πάντων ἐχρῶντο· οἱ μὲν τοι μετ' ἐκείνους ἐπὶ μὲν τοῦ τελείου, ὡσαύτως τῇ σιγμῇ χρῶνται, καὶ ἐπὶ τοῦ μέσου ὁμοίως, παρεκκλίνοντες πρὸς τὸ ἄνω· ἐπὶ δὲ τοῦ ἀτελοῦς τῇ ὑποδιασολῇ· καὶ ἐπὶ τοῦ μέσου δὲ πολλάκις τῇ ὑποδιασολῇ, εἰὰ τὰ ἀπαρτισικὰ ρηθέντα κόμματα, μικράτε ὥσι, καὶ ἄνευ ἐτέρων κώλων· ὡς τὸ, ἐγὼ μὲν διδάσκω, σὺ δὲ μαθηθάνεις· τοσαῦτα μὲν καὶ περὶ Διασολῆς.

Ἐρώτησις.

§. χυθ'. Διττὴ δὲ καὶ ἡ ἐρώτησις· ἡ μὲν γὰρ πεῦσις ἐν ἧτι τῶν πευσικῶν ἠγεῖται· ἡ δὲ, ἀπλῶς ἐρώτησις· ἡ μὲν οὖν τῆς πεύσεως ἀπαγγελία, ἀπὸ φωτῆς ὀξύτερας ἀρχομένη, εἰς βαρεῖάν τε καὶ χαλαράν τελευτᾷ· οἷον, τίς τ' ἄρ' σφῶε θεῶν ἔρι ξυνέηκε μάχεσθαι; ἡ δὲ ἐρώτησις τούναντίον· ξεῖν' ἔτι καὶ νῦν ἐθάδ' ἀνιήσεις διὰ νύκτα δινεύων κατὰ οἶκον;

§. χυ'. Ἐπὶ τούτοις ἡ ἐρώτησις καταφατικῶς μὲν, ἀπόφασιν ἀντισάγει πολλαχοῦ κατὰ τὸ σιωπώμενον· ὡς τὸ, ἡ μόνοι φιλέουσ' ἀλόχους μερόπων ἀνθρώπων Ἀτρεΐδαι; οὐ μόνοι δηλαδὴ· ὡσαύτως καὶ τὸ τίς; τὸ οὐδεὶς· τὸ πόθεν; τὸ οὐδαμόθεν· τὸ ποῦ; τὸ οὐδαμοῦ· τὸ πῶς; τὸ οὐδαμῶς· ἀποφατικῶς δὲ, κατὰ φασιν· οἷον, τί δὲ λαὸν ἐνθάδε ἠγάγ' Ἀτρεΐδης; ἡ οὐχ' Ἐλένης ἕνεκα; ἡ γὰρ ἐρώτησις καὶ διά τι πάθος ψυχῆς πολλάκις γίνεται, καὶ οὐκ οὐκον διὰ μάθησιν· ἐρωτᾷ γὰρ τίς ἐσθ' ὅτε καὶ περὶ οὗ ἀκριβῶς οἶδε, καὶ διὰ ἔλεγχον, καὶ θυμὸν, καὶ διὰ πλείονα ἐνδειξιν ἢ βεβαίωσιν.

λόγου ἐπὶ τὸ χεῖρον. Εἶδη δε σχημάτων δύο· τὰ μὲν γὰρ τῆς λέξεως καλεῖται, τὰ δὲ, τῆς ἐννοίας· Διαφέρει γοῦν ἀλλήλων, ὅτι τὸ μὲν τῆς λέξεως σχῆμα λύεται, κινηθείσης τῆς λέξεως, ἢ τῆς συντάξεως, τὸ δὲ τῆς διανοίας μένει, καὶ τὰ ὀνόματα κινήσις, καὶ ἑτέροις αὐτὸ προενέγκη· γίγνοιτο δ' ἂν καὶ τὸ σχῆμα, ὡσπερ ὁ σολοικισμὸς, ἢ κατὰ πλεονασμὸν, ἢ ἔνδειαν, ἢ ἐναλλαγὴν, ἢ μετὰθεσιν· σχήματα τοίνυν λέξεως κατὰ πλεονασμὸν εἰσι ταῦτα.

Ἀναδίπλωσις. Σχῆμα. Α'.

§. χγ'. Καλεῖται δὲ ἡ ἀναδίπλωσις καὶ παλιολογία, καὶ ἐπανάληψις· γίνεται δὲ ὅταν τὰ αὐτὰ δις λέγωμεν· οἷον, μιαρὸν, μιαρὸν θηρίον, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι.

Ἐπαναφορά. Σχῆμα. Β'.

§. χδ'. Ἐπαναφορὰ δὲ ἐστίν, ὅταν ἀπὸ τῶν αὐτῶν μορίων ἀρχῆται τὰ κῶλα· γίνεται δὲ, ὅτε μὲν ἐπὶ τῶν ἡγουμένων κώλων, ὅτε δ' ἐπὶ τῶν ἐπομένων. ἔσι δ' ὅτε καὶ ἐπ' ἀμφοῖν· οἷον, μέχρι τούτου φίλος ὠνομάζετο Λασθένης Φιλίππου, ἕως προὔδωκεν Ὀλυνθον· μέχρι τούτου Εὐδίκος καὶ Σιμὸς ὁ Λαρισσαῖος, ἕως τὴν θασταλίαν ὑπὸ Φιλίππῳ ἐποίησαν· ἐπὶ δὲ τῶν ἐπομένων μόνον, οἷον τὸ, ἐδίδασκες γραμματα, ἐγὼ δὲ ἐφοίτων· ἀτέλεις, ἐγὼ δὲ ἀτελούμην·

ἡλοδοταμ γομοκιολοφ ὁ κοίτικουστ φεπρω ενοτι λισκ
 υογολ

Ἀντι-

Ἀντιστροφή. Σχ. Γ.

§. χνέ. Ἀντιστροφή δέ ἐστι τὸ ἐναντίον τῆς ἐπαναφορᾶς ὡς γὰρ ἐκείνη ἀπὸ τῶν αὐτῶν ἀρχεται, οὕτως αὕτη εἰς ταύτᾳ λήγει· οἷον, λέγεται τι τῶν ὑμῖν συμφερόντων; ἄφρονος Αἰσχίνης· ἀντέχρυσέ τι, καὶ γέγονεν οἷον οὐκ ἔδει; πάρεσιν Αἰσχίνης.

Συμπλοκή. Σχ. Δ.

§. χνς. Ἡ δὲ συμπλοκὴ σχῆμα μίκτον ἐστὶν ἐκ τῆς ἐπαναφορᾶς, καὶ ἀντιστροφῆς· διὸ καὶ οὕτω κέκληται· καὶ γὰρ ἐν ἀρχῇ τῶν κώλων, καὶ ἐπὶ τελευτῆς τὴν αὐτὴν ἔχει λέξιν· οἷον, τὸ Αἰσχίνου· ἐπὶ σαυτὸν καλεῖς, ἐπὶ τοὺς νόμους καλεῖς, ἐπὶ τὴν Δημοκρατίαν καλεῖς.

Συνωνυμία. Σχ. Ε.

§. χνζ. Συνωνυμία ἐστὶν ὅταν διαφόροις ὀνόμασι τὸ αὐτὸ δηλοῦσι· χρώμεθα πλείοσιν, ἐν καὶ τὸ αὐτὸ βουλόμενοι δηλοῦν, ὡς καὶ Δημοσθένης. Καὶ γινώσκειται μὲν ὑπὸ τῶν περινέων Βυζαντίων, οὐκ ἀγνοεῖται δὲ ὑπὸ τῶν Θετταλῶν, δεσπόζειν, ἀλλ' οὐκ ἠγεῖσθαι τῶν συμμάχων προαιρούμενος, ὑποπτεύεται δὲ ὑπὸ Θεβαίων.

Ἐπάνοδος. Σχ. ς.

§. χνη. Ἐπάνοδος δὲ, ὅταν μετὰ παρέκβασιν λόγου ἐπὶ τὸ προκείμεον ἐπανέλθωμεν.

Κλίμαξ. Σχ. Ζ.

§. χηθ'. Κλίμαξ δὲ ὅταν τὴν τελευταίαν τοῦ προτέρου κόμματος ἀρχὴν ποιῶμεν τοῦ ἀπομένου, ἐπὶ πλεῖον μηκύνοντες τὸν λόγον· οἷον, οὐκ εἶπον μὲν ταῦτα, οὐκ ἔγραφα δέ; οὐδ' ἔγραφα μὲν, οὐκ ἔπρεσβευσα δέ; οὐδ' ἔπρεσβευσα μὲν, οὐκ ἔπεισα δὲ Θηβαίους; γίνεται δὲ καὶ κατὰ συνωνυμίαν· οἷον, Ἡφαίστος μὲν δῶκε Κρονίῳ ἀνακτι· αὐτὰρ ἄρα Ζεὺς δῶκε διακτόρῳ Ἀργειφόντῃ. Ἑρμῆς δὲ ἀναξ δῶκε Πέλοπι Πληξίππῳ· αὐτὰρ ὁ αὐτε Πέλωψ δῶκ' Ἀτρεΐ ποιμένι λαῶν. Καὶ γὰρ Κρονίων, καὶ Ζεὺς, Ἀργειφόντης καὶ Ἑρμῆς, κατὰ συνωνυμίαν εἰσίν.

Προδιασάφσεις. Σχ. Η'.

§. χξ'. Προδιασάφσεις δὲ, ὅταν πεπληρωμένῳ λόγῳ ἐπενεχθῆ τι ὄνομα, ἐπὶ πλεόν διασαφούν τὸ λεγόμενον· οἷον, ἀλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἦν δανα θυμῷ.

Περίφρασις. Σχ. Θ'.

§. χξά'. Περίφρασις δὲ εἰς φράσις διὰ πλείονων λέξεων τὸ σημαίνον ἀποδιδούσα. Ἴδιον δὲ μάλλον τὸ σχῆμα τοῦτο τῆς ποιήσεως· οἷον, βίη Ἡρακλείη, καὶ μένος ἀλκινόοιο· καὶ υἱες Ἀχαιῶν· εὐρηται δὲ καὶ παρὰ Δημόθεου· ἠτίμωται τῇ ῥύμη τῆς ὀργῆς καὶ τῆς ὕβρεως τῆς Μειδίου· γέγονα δὲ ὁ λόγος καὶ ὑψηλότερός, καὶ πλείονα ἔμφασιν ἔχει κατὰ τὴν

τὴν περίφρασιν, ἢ εἰ οὕτω ρηθεῖη· ἠτίμωται ὑπὸ τοῦ Μειδίου· οὕτω καὶ τὰ τοῦ Ξενοφώντος ἔχει. Ἐννοια ποθ' ἡμῖν ἐγέννετο, ἀντὶ τοῦ ἐνενοήσαμεν· καὶ παρὰ Θουκυδίδη· οὐ περι ὧν ἐδιδάσκομεν ἐκάστοτε τὴν μάθησιν ἐποιεῖσθε· ἀντὶ τοῦ ἐμανθάνετε· πολὺ δὲ τὸ σχῆμα παρὰ τῷ ἀνδρὶ τούτῳ.

Πλεονασμός. Σχ. Γ.

§. χξβ'. Πλεονασμὸς δὲ ἐστίν, ὅταν τῷ λόγῳ προσεθῇ τι μόνιον περιττὸν, κόσμου χάριν, ἢ ἐμφάσεως· οὐ ἀφαιρεθέντος, οὐδὲν ἢ διάνοια βλάπτεται· οἷον, κινήσεις γὰρ αὕτη μεγίστη δὴ τοῖς Ἕλλησιν ἐγένετο· καὶ πάλιν, ἐκεῖνος Καλλίστρατος ἐκρίνετο· ἔνθα μὲν γὰρ τὸ δὴ, ἔνθα δὲ τὸ ἐκεῖνος πλεονάζει· ἀλλ' ἐκεῖνο μὲν κόσμου, τοῦτο δὲ ἐμφάσεως χάριν.

Σχήματα λέξεως κατ' ἐνδειαν.

Ἀσύνδετον. Σχ. ΙΑ'.

§. χξγ'. Σχῆμα ἀσύνδετόν ἐστι, λόγος ὀνόματα πολλὰ, ἢ κόμματα περιέχων δίχα συνδέσμων· οἷον, ἠνίκα Πίδαια, Ποτίδαια, Μεθόνη, Παγασαί, τάλλα, ἵνα μὴ καθ' ἕκαστον λέγω, πολιορχούμενα ἀπηγγέλλετο· ἐστὶ δὲ τὸ σχῆμα τοῦτο κομματικὸν, καὶ γοργότητος ἐργασικόν, καὶ θυμῷ καὶ ἀγωνίᾳ πρέπον, καὶ ἠθους ἀρχαντικῷ.

Ἐλλειψις. IB'.

§. χξδ'. Ἐλλειψις δὲ ἐστίν, ὅταν τι μὴ προσκείμενον, νοεῖσθαι δέη· ὡς παρὰ Δημοσθένει· εἴ τις ἐπακολουθῶν ἐπὶ τὸ μνημα διεξίῃσι, εἴ τὸ, καὶ τὸ ἐποίησεν, οὐκ ἂν ἀπέθανεν· ἐμβρόντητε, εἶτα νῦν λέγεις; νοεῖται γὰρ τὸ, φαίη ἂν τις πρὸς αὐτὸν· καὶ πάλιν μέλει δ' οὐδενί, οὐδὰ μέμνηται· ἐλλείπει γὰρ τὸ οὐδεὶς. πάθους δ' ἔμφασιν ἔχει τὸ σχῆμα τοῦτο.

Ζευῦγμα. Σχ. ΙΓ'.

§. χξε'. Ζευῦγμα δὲ ἐστίν, καθ' ὃ πλείω τινὰ κῶλος ἐνὶ ῥήματι συμπλέκεται, εἴτε ἐν ἀρχῇ, εἴτε ἐν μέσῳ, εἴτε ἐν τῷ τέλει, κειμένῳ· οἷον, Ἀλέξανδρος ἐνίκησε μαχομένους, ἐπὶ μὲν Γρανικῷ τοὺς ἑπτὰ σατραπάς, ἐν Ἰσσω δὲ Δαρεῖον, ἐν Ἀρβύλοις δὲ συναφθέντας.

Σχήματα λέξεως κατ' ἐναλλαγὴν.

Ἀλλοιώσις. Σχ. ΙΔ'.

§. χξς'. Κατὰ πολλοὺς δὲ τρόπους γίνεται ἡ ἀλλοιώσις· καὶ γὰρ καὶ ὀνόματα ἐναλλάσσονται, καὶ πτώσεις ὀνομάτων, καὶ ἀριθμοὶ, καὶ ῥημάτων χρόνοι, καὶ πάθη· ὀνόματα μὲν ὡς τὸ, πᾶσα γὰρ ἡ Ἑλλάς ἐσιδηροφόρει· ἀτὶ τοῦ, πάντες οἱ Ἕλληνες· καὶ ἡ Πελοπόννησος ἅπασα διεσῆκει· ἀντὶ τοῦ οἱ Πελοποννήσιοι πτώσεις δὲ ὀνομάτων, ὡς τὸ, τοὺς μὲν οὖν ἄλλους, ὅσοι πρὸς τὰ κοινὰ προσέρχονται, τὴν ἀειλογίαν

αν ὄρω προταινομένους· ἀριθμοὶ δὲ, ὡς παρὰ Θουκυδίδη· ῥᾶον γὰρ ἐτόλμα τις, ἢ πρότερον ἀπεκρύπτετο μὴ καθ' ἡδονὴν ποιεῖν, ἀντίστροφον τὴν μεταβολὴν ὀρῶντες· χρόνων δὲ ἐναλλαγὴ· οἷον, καὶ ὅτι ἀληθῆ ταῦτα λέγομεν, τοὺς ὀρῶντας ὑμῖν παράξομεν μάρτυρας· ἰάντι τοὺς ἑωρακότας. Καὶ ἐνέργειαι δὲ, καὶ πάθη ῥημάτων ἐναλλάσσονται· καὶ τοῦτο πολὺ ἐστὶ παρὰ Θουκυδίδη· οἷον, οὐδ' ἐπιμιγνύντες ἀλλήλοις, ἀντὶ τοῦ, ἐπιμιγνύμενοι· καὶ πάλιν τοὺς τὴν μεσόγειον μᾶλλον κατωκημένους, ἀντὶ τοῦ, κατωκηκότας.

Πολύπτωτον. Σχ. ΙΕ΄.

§. χξζ΄. Πολύπτωτον δέ ἐστιν, ὅταν ὁ λόγος πολλῶν πτώσεων ἀντιλαμβάνηται· οἷον, τίμη γὰρ φίλοι πλείους, ἢ τῷ Περσῶν βασιλεῖ; τίς δὲ κοσμῶν κάλλιου φαίνεται τοὺς περὶ αὐτὸν, ἢ βασιλεύς; τίνος δὲ δῶρα γινώσκεται μᾶλλον, ἢ τὰ βασιλέως; σφουδρότητος δὲ τὸ σχῆμα ποιητικόν.

Μεταβολή. Σχ. Ις΄.

§. χξη΄. Ἐπὶ δὲ τοῦ σχήματος τῆς μεταβολῆς, καὶ ὅλα μόρια ἐναλλάσσονται καθ' ἕκαστον κῶλον, ἢ κόμμα· οἷον, ποῖαι τριήρεις; ποῖα βέλη; ποῖοι νεῶς οἴκοι; τίς ἐπισκευὴ τειχῶν; ἢ ποῖον ἱππικόν; ἢ τῶν ἀπάντων τί χρήσιμον;

Παρονομασία. Σχ. ΙΖ.

§. χξθ'. Παρονομασία δέ ἐστι, ὅταν τι τῶν λεγόμενων εἰς διάνοιαν ὀνομάτων, ἢ ῥημάτων, βραχὺ μεταποιήσαντες, ἑτέραν κινήσωμεν ἔννοιαν· ὡς ὁ Δημοσθένης· ἔτι γὰρ τῶν πραγμάτων ὄντων μετεώρων, καὶ τοῦ μέλλοντος ἀδήλου, σύλλογοι παντοδαποὶ, καὶ λόγοι κατὰ τὴν ἀγορὰν ἐγίνοντο· καὶ Θουκυδίδης· Ἰέναι τοῖς ἐχθροῖς ὁμῶσε μὴ φρονήματι, ἀλλὰ καταφρονήματι· τοιοῦτο καὶ τὸ ῥηθὲν ὑπότινος πρὸς τὸν δικαζόμενον συνεχῶς δι' ἀμπέλους· οὐ κλίματα φέρουσιν, ἀλλ' ἐγκλήματα.

Ὅμοιόπτωτον. Σχ. ΙΗ'.

§. χα'. Ὅμοιόπτωτον δέ, ὅταν ἡ αὐτὴ πτώσις ἐφ' ἓν ὄνομα πολλαχῶς ἀναφέρηται· οἷον, ὡς πρὸς μὲν τὰ μεγάλα τῶν ἔργων ἀπάντων ἀνθρώπων ἀχρηστότατε, πρὸς δὲ τὴν ἐν λόγοις τόλμαν θαυμασιώτατε.

Παρήχησις. Σχ. ΙΘ'.

§. χαβ'. Ἡ δὲ παρήχησις γίνεται, ὅταν δύο, ἢ τρεῖς, ἢ τέσσαρες λέξεις, ἢ ὀνόματα εἴπη τις ὅμοια μὲν ἤχοῦντα, διάφορον δὲ τὴν δήλωσιν ἔχοντα· ὡς παρὰ τῷ Ξενοφῶντι· πείθει τὸν Πειθίαν· καὶ παρ' Ὀμήρῳ, ἦτοι ἄκακπεδίον τὸ ἀλήϊον οἶος ἀλάτο, ὃν θυμὸν κατέδων, πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων· καὶ Θουκυδίδης· Πλὴν Ἀμυρταίου τοῦ ἐν τοῖς ἔλεσι βασιλέως· τοῦτον δὲ διὰ μέγεθός τε τοῦ ἔλους οὐκ ἠδύναν-

το ελεῖν· καὶ ἅμα μαχιμώτατοι Αἰγυπτίων οἱ Ἐλαιοι.

Ὁμοιοτέλευτον. Σχ. Κ΄.

§. χοβ΄. Ὁμοιοτέλευτον δὲ, ὅταν εἰς τὸ αὐτὸ μόριον πλεονάκεις καταλήγωμεν· ὡς ἔχει τὸ Ἰσοκρατικόν· τῶν μὲν ἐπίμορον, καὶ φιλοκίνδυνον, τὸν βίον ἐποίησε, τοῖς δὲ περιβλεπτον καὶ περιμάχητον τὴν φύσιν κατέστησε· καὶ τὸ Αἰσχίνου· οὐ τὸ δυσύχημα ὀνειδίζω, τὸν δὲ τρόπον ἐξετάζω.

Κύκλος. Σχ. ΚΑ΄.

§ χογ΄. Κύκλος ἐστὶ σχῆμα ἰδίον· κάλλος ἔμπεριέχον λόγου· γίνεται δὲ, ὅταν ἀφ' οὗ ἄρξηται τις ὀνόματος, εἰς τὸ αὐτὸ καταλήξῃ πάλιν· ὡς Δημοσθένος· σοὶ μὲν γὰρ ἦν κλέπτῃς ὁ πατήρ, αἵπερ ἦν ὁμοίος σοι. Καὶ Συνέσιος· ἦν ὅτε καὶ γὰρ φίλοις ὄφελος ἦν·

Ἀντίθετον. Σχ. ΚΒ΄.

§. χοδ΄. Ἀντίθετον δὲ ἐστὶ, λόγος διπλασιάζων τὸν ὑποκείμενον νοῦν, διὰ τῶν ἀντικειμένων ὅπως οὖν· ἐστὶ δὲ τὸ σχῆμα ρητορικῆς μεταλλείας χρυσίτις, κάλλος ὁμοῦ καὶ μέγεθος τοῖς λεγομένοις περιτιθέμενον· οἶον, μᾶλλον γὰρ τιμῶσιν αἰ πόλεις τῶν ἀδίχως πλουτούντων τοὺς δικαίως πενθομένους· καὶ, σὺ μὲν ἐδίδασκες γράμματα, ἐγὼ δὲ ἐφοίτων· ἐτέλεις, ἐγὼ δὲ ἐτελούμην· ἐτριταγονίζεις, ἐγὼ δὲ ἐθέωρου· ἐγράμματεις, ἐγὼ δὲ ἐκκλησιάζον· ἐξέπιπτες, ἐγὼ δὲ ἐσύ-

ριπτον· και, ἀνδρία, οὐ θρασύτης· πραότης· οὐχ
 ὑπεροφία· ἐγκράτεια, οὐ τρυφή.

Ἀντιμετάθεσις. Σχ. ΚΓ'.

§. χοε'. Ἀντιμετάθεσις δὲ, ὅταν ταῖς αὐταῖς λέ-
 ξεσιν ἕτερα σημαίνωμεν· οἷον, δεῖ τὰς Θήβας εἶναι
 Βοιωτίαν, οὐ τὴν Βοιωτίαν Θήβας· παράκειται δὲ τού-
 τῳ τῷ σχήματι ἡ ἀντιμεταβολὴ καλουμένη· ὡς τὸ
 Ἰσοκρατικόν· οἷς μὲν ἐγὼ δεινός, οὐχ ὁ νῦν καιρός·
 οἷς δ' ὁ νῦν καιρός, οὐκ ἐγὼ δεινός.

Ἀντεναντίωσις. Σχ. ΚΔ'.

§. χος'. Ἀντεναντίωσις δὲ, ὅταν τι διὰ τοῦ ἐ-
 ναυτίου σημαίνωμεν· ὡς τὸ Ὀμηρικόν· οὐ μιν ἀφαιρό-
 τος βάλ' Ἀχαιῶν· ἀντὶ τοῦ, ὁ γενναϊότατος.

§. χοζ'. Κατ' ἐναλλαγὴν ἔτι εἰσὶ καὶ τὰ τοῦ τρό-
 που λεγόμενα σχήματα· ἅτινά εἰσιν ἑπτὰ· μεταφο-
 ρὰ, συνεχδοχὴ, μετωνυμία, ἀντωνομασία, ὀνοματο-
 ποιΐα, κατάχρησις, καὶ μετάληψις.

Μεταφορὰ. Σχ. ΚΕ'.

§. χοη'. Ἐστὶ δὲ μεταφορὰ μὲν, ὅταν ἀλλότριον
 ὄνομα, ἀντὶ τοῦ ἰδίου τιθῶμεν, κοινὸν εἶναι δυνάμενον
 καὶ τοῦ ὑποκειμένου, καὶ τοῦ ἔξωθεν ἐμφαινομένου·
 οἷον, προπέτοται τὰ τῆς πόλεως πράγματα, ἀντὶ
 τοῦ προδέδοται· τούτου δὲ τοῦ εἴδους εἴτις ἐφαψά-
 μενος πληρώσειε καὶ τὸ ἐφεξῆς τῆς τροπῆς ὄνομα, ὡς

πάσαν

πάσαν ἐνθεῖναι τὴν παραβολὴν, ἀρετὴν ἐποίησεν, εἰδὲ
 ἐλλείψειε, κακοζήλοτέρων ἐστίν· οἷον, (Δημοσθ.) ἐχ-
 θρὸν δ' ἐφ' ἡμᾶς αὐτοὺς τηλικρῦτον ἡσκήκαμεν, (λα-
 βῶν λέξιν ἀπὸ τοῦ ἀγῶνος, εὐθέως ἀπέδωκεν) ἢ φρα-
 σάτω τις ἐμοὶ, πόθεν ἄλλοθεν ἰσχυρὸς, ἢ παρ' ἡμῶν
 αὐτῶν γέγονε Φίλιππος; δεῖ μὲν τοι εἰδέναι, ὅτι ὅσα
 μὲν ἐστὶ σεμνὰ, εὐθέως ἀποδοθήσεται, ὅσα δὲ γελοιό-
 τερα, διὰ πολλοῦ, τῷ χρόνῳ λαυθάνοντα· οἷον τὸ,
 προπέπεται τὰ τῆς πόλεως πράγματα· ὑποβαίνων
 γὰρ ἐρεῖ ἢ δέ που· μεθύει τῷ μεγέθει τῶν πεπραγ-
 μένων Φίλιππος· ὥρμηται δὲ τὸ τοῦ μεθύειν ὄνομα
 ἀπ' ἀρχῆς τοῦ προπέποτε.

Συνεκδοχή. Σχ. Κς'.

§. χθ'. Συνεκδοχή δὲ, ἡνίκα τὸ μέρος ἀντὶ τοῦ
 ὅλου τίθεται· οὐχ ἀπλῶς δὲ, ἀλλὰ τὸ τοῦ λόγου ἄξιον
 ὄν· οἷον, ἡ πρύμνα, ἀντὶ τῆς νηός· ἢ τὸ ὅλον ἀντὶ
 τοῦ μέρους· οἷον, ἡ πηγὴ, ἀντὶ τοῦ ὕδατος· ἢ ἡ ὕλη
 ἀντὶ τοῦ πράγματος· ὡς ὁ σίδηρος, ἀντὶ τοῦ ξίφους.

Μετωνυμία. Σχ. Κζ'.

§. χπ'. Μετωνυμία δὲ, ἡνίκα ὁ αἴτιος, ἢ ὁ εὐρέ-
 τής, ἀντὶ τοῦ αἰτιατοῦ τίθεται· οἷον, ὁ Ἡφαίστος,
 ἀντὶ τοῦ πυρός· ὁ Διόνυσος, ἀντὶ τοῦ οἴνου· ἢ Δή-
 μητρα, ἀντὶ τοῦ αἴτου.

Ἄντονομασία. Σχ. ΚΗ.

§. χπα'. Ἄντονομασία δὲ, ὅταν τὸ πατρωνυμικόν, ἢ ἄλλο κοινὸν ὄνομα, ἀντὶ τοῦ ἰδίου κατ' ἐξοχὴν λαμβάνηται· ὡς ἐν τῷ Πηλείδης δ' ἐξ αὐθις ἀταρτηροῦς ἐπέσειν Ἀτρείδην προσέειπε· κατ' ἐξοχὴν δὲ, ὡς ὁ Ῥήτωρ· ὁ Ποιητής· καὶ τὰ ὅμοια.

Ὀνοματοποιΐα. Σχ. ΚΘ'.

§. χπβ'. Ὀνοματοποιΐα δὲ ἐστὶ, μίμησις λεκτικῆ ποιότητος ἤχου· καλεῖται δὲ οὕτω διὰ τὸ πεποιεῖσθαι ἀπ' αὐτῆς ὄνομα, ἢ λέξιν, ἣτις ὀνοματοπεποιημένη λέγεται· οἷον, φλοῖσθος θαλάσσης· καὶ ἔκλαγξαν οἴσοι.

Κατάχρησις. Σχ. Λ'.

§. χπγ'. Κατάχρησις δὲ ἐστὶ, λέξις μετενηνεγμένη ἀπὸ τοῦ πρώτου καὶ κυρίως ὀνομασθέντος, ἐφ' ἕτερον ἀκατονόμαστον· οἷον, γόνυ καλάμου, καὶ ὄφθαλμός ἀμπέλου, καὶ χεῖλος κεραμίου· καὶ τὰ τοιαῦτα.

Μετάληψις. Σχ. ΛΑ'.

§. χπδ'. Μετάληψις δὲ ἐστὶ, φράσις κατὰ συνωνυμίαν παρισώσα πρᾶγμα διάφορον· ὡς τὸ, εὐθεν δ' αὖ νήσοισιν ἐπιπροέηχα θοοῖσιν· ἀντὶ τοῦ ὄξειαις συνωνυμεῖ γὰρ τῷ ὄξει τὸ θόον.

Σχήματα λέξεως κατὰ μετάθεσιν.

Ἐπερβατόν. Σχῆμ. ΛΔ΄.

§. χπε΄. Δύο εἰσὶν εἶδη τοῦ ὑπερβατοῦ σχήματος, τὸ μὲν γὰρ ἐστὶν ἐννοίας διακοπή, ἢ ἴτοι κατὰ παρένθεσιν, ὡς τὸ, Ἀγαμέμνων, βασιλεὺς δ' ἦν Ἑλλήνων, ἐραστῆς γέγονε Χρυσῆΐδος· ἢ καθ' ὑπέρθεσιν, ὃ καὶ κάλλος ἐμποιεῖ· οἶον, τὴν τοῦ διαπράξασθαι ταῦθ' ἄμνηδεις πώποτε ἄλλος Μακεδόνων βασιλεὺς, δόξαν ἀντί τοῦ ζῆν ἠρημένος· τὸ δ' ἕτερον, ὃ οὐδὲ κυρίως ὑπερέατόν, ἐν διακοπῇ λέξεως θεωρεῖται· οἶον τὸ, λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδώς, καὶ, κατὰ βοῦς Ὑπερίωνος ἠσθιον· ἐστὶ δὲ τὸ μὲν πρῶτον ῥητορικόν· τὸ δὲ δεύτερον ποιητικόν· γίνεται δὲ τὸ μὲν, σαφηνείας καὶ διορισμοῦ χάριν, ἢ διὰ ἐπίτασιν τῆς ἀποφάνσεως, ἢ τινὸς πάθους ἐμφασιν· τὸ δὲ ποιητικόν, κατὰ μίμησιν τῆ τῶν πραγμάτων διακοπῆς μεθοδεύεται.

Παρένθεσις. Σχ. ΛΓ΄.

§. χπς΄. Παρένθεσις δὲ ἐστὶν ἀπλῶς, ὅταν ἐν μέσῳ νοήματος ἄλλου ἄλλο τι ἐντιθῶμεν, εἰς τὴν ἐκείνου ἀνῆκον σαφηνείαν· οἶον, καὶ ἡμεῖς μὲν ὑπερήσθημεν, ὃ δὲ (ἔσωζε γὰρ ἐκ πολλοῦ τὸ μῖσος) ἀνώμενος ὤχετο.

Παρεμβολή. Σχ. ΛΔ΄.

§. χπζ΄. Ἡ δὲ παρεμβολή, ὁμοίον μὲν δοκεῖ τῷ ὑπερβατῷ· ἐπεὶ τοι μεταξὺ τῆς κατὰ φύσιν συντάξεως

ξεως τοῦ λόγου λόγος ἕτερος τίθεται· διαφέρει δὲ, ὅτι τὸ μὲν ὑπερβατὸν ἐν τῇ ἀλλαγῇ τῶν μορίων καίται, καὶ τῇ προσαποδόσει τοῦ ἀκολουθοῦντος· ἡ δὲ παρεμβολὴ ἰδίαν ἔχει ἔννοιαν· οἷον, τὸ παρ' Ἡροδότῃ· Κροῖσος ἦν Λυδὸς μὲν τὸ γένος, παῖς δ' Ἀλυάττεο, τύραννος δ' ἔθνεων τῶν ἐν τῷ Ἀλυῖ ποταμῷ, ὃς ῥέων ἀπὸ Μεσημβρίας, μεταξὺ Σύρων καὶ Καππαδοκῶν, καὶ πρὸς Βορέην ἄνεμον, εἰς τὸν Εὐξείνου ἕξιήσει πόντον· οὗτος οὖν Κροῖσος· ἐνταῦθα τοῖσιν τὰ περὶ τοῦ ποταμοῦ παρεμβεβλημένα, οὐδὲν κοινὸν ἔχει τοῖς περὶ τὸν Κροῖσον.

Προσυναπάντησις. Σχ. ΛΒ΄.

§. γηθ'. Ἡ δὲ προσυναπάντησις, ἧ καὶ χιασὸν τινες καλοῦσι, γίνεται, ἴσταν τις δύο ἐξενεγκῶν ὀνόματα, πρὸς τὸ τελευταῖον πρόταρον τὴν ὑπάντησιν ποιήσῃται· οἷον, καὶ ἐλθόντων Ἀθηναίων καὶ Λακεδαιμονίων, Λακεδαιμονίων μὲν Εὐρυβάδεο ἡγουμένου, Ἀθηναίων δὲ Θεμιστοκλέους· καὶ τὸ ὀμηρικόν· Ἐνθ' ἄμικ οἰμωγήτε· καὶ εὐχολὴ πέλεν ἀνδρῶν, ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων.

ὑποτίμησις. Σχ. Λς΄.

§. γηθ'. Ἡ δὲ ὑποτίμησις, καὶ ὑπαλλαγὴ καλεῖται· γίνεται δὲ, ὅταν ἐπιτιμήσαντες τῇ πρώτῃ λέξει, ἐτέραν ὑποβάλλωμεν· ὡς ὁ Δημοσθένης ὀφέποτε, ὀφέ λέγω, χθὲς μὲν οὖν, καὶ πρῶην· καὶ ὠργίζετο οὐμενον, ἀλλ'

ἀλλ' ἐμείνετο· καὶ πάλιν, οὐ πατήρ ἦν μὰ δέ', ἀλλὰ τύραννος.

Πάρισον. Σχ. ΛΖ'.

§. χιγ'. Πάρισον δὲ, ὅταν δύο ἢ πλείονα κῶλα συνενωθέντα, μάλιστα μὲν καὶ τὰς συλλαβὰς ἴσας ἔχη, ἀλλὰ καὶ ἐν πᾶσι τὸν ἀριθμὸν τὸν ἴσον λαμβάνη. ὡς ἔχει τὸ προειρημένον Ἰσοκρατικόν· τῶν μὲν ἐπίμορον καὶ φιλοκίνδυνον τὸν βίον ἐποίησε, τοῖς δὲ περιβλεπτον, καὶ περιμάχητον τὴν φύσιν κατέστησεν· εἶδὲ τὸ παράδειγμα τοῦτο καὶ ὁμοιοτέλευτόν ἐστι, οὐδὲν διαφέρει· πολλοὶ γὰρ λόγοι καὶ ἐκ δύο καὶ ἐκ πλείονων σχημάτων σύγκεινται.

Ἰσόκωλον. Σχ. ΛΗ'.

§. χιγδ'. Ἰσόκωλον δὲ ἐστὶ τὸ αὐτὸ τοῖς παρίσοις.

Περὶ τῶν τῆς διανοίας σχημάτων.

§. χιγβ'. Οὕτω δὲ ἔχει τὰ τῆς διανοίας σχήματα, καὶ τὰ μὲν κατὰ πλεονασμὸν εἰσι τάδε·

Προδιόρθωσις. Σχ. ΛΘ'.

§. χιγγ'. Προδιόρθωσις δὲ γίνεταί, ὅταν μέλλωμεν τι τοιοῦτο λέγειν, ὃ δεῖται τιμῆς θεραπείας, ὥστε μὴ χαλεπῶς αὐτὸ προσδέξασθαι τὸν ἀχροατὴν· διὸ καὶ προθεραπεύομεν αὐτό· ὡς ὁ Δημοσθένης· βαδιοῦμαι δὲ ἐπ' αὐτὰ, ἃ πέπρακται μοι, καὶ μοι μηδεὶς ἀπαντῶν νομίση τὸν λόγον τῆς γραφῆς, ἂν εἰς ἑλληνικὰς πρῶ.

πράξεις, καὶ λόγους ἐμπέσω· ὁ αὐτός· Καὶ μοι πρὸς θεῶν, ὅταν ἕνεκα τοῦ βελτίστου λέγω, ἔσω παρρησία τοῦ λέγειν· καὶ πολλὰ παρ' αὐτῷ τοῦ σχήματος παραδείγματα·

Ἐπιδιόρθωσις· Σχ. Μ'.

§. γμδ. Ἡ δὲ ἐπιδιόρθωσις, τὴν μὲν χρεῖαν τὸ αὐτὸ τῇ προδιορθώσει ἐστὶ, τῇ δὲ τάξει διαφέρον, ἢ ἐπιφέρεται· ὡς πάλιν Δημοσθένης πολλὰ προειπὼν ἐπιφέρει· ἀξιῶ δ', ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ δέομαι τοῦτο μέμνησθε παρ' ὅλον τὸν ἀγῶνα, ὅτι μὴ κατηγορήσαντος Αἰσχίνου μηδὲν ἔξω τῆς γραφῆς, οὐδ' ἂν ἐγὼ λόγον οὐδένα ἐποιούμην ἕτερον· πάσαις δ' αἰτίαις καὶ βλασφημίαις ἅμα τούτου κεκρημένου, ἀνάγκη με πρὸς ἓν ἕκασον τῶν εἰρημένων βραχέα ἀπολογησάσθαι.

Ἀμφιδιόρθωσις· Σχ. ΜΑ'.

§. γμέ. Ἡ δ' ἀμφιδιόρθωσις μικτόν ἐστὶ σχῆμα ἕκτε τῆς προδιορθώσεως, καὶ ἐπιδιορθώσεως, ὅταν καὶ πρὶν, καὶ εἰπόντες ἀσφαλιζώμεθα τὸν λόγον· γίνεται δὲ τοῦτο οὐκ ἐπὶ τῶν τυχόντων, ἀλλ' ἐπὶ τῶν μειζόνων, προμηθείας δεομένων· ὡς ἔχει πάλιν τὸ Δημοσθενικόν· εἰ γὰρ οἷς ἐγὼ παρ' ὑμῖν, κατὰ τὴν ἐμαυτοῦ τάξιν, εἰς ἓν ἕκαστη τῶν ἑλληνικῶν πόλεων ἀκὴρ ἐγένετο· μᾶλλον δ' εἰ ἓνα ἄνδρα Ἀκαρδία, καὶ ἓνα Θετταλία ταῦτα φρονοῦντα ἔσχεν ἐμοί· καὶ γὰρ
λέγων

λέγων, κατὰ τὴν ἑμαυτοῦ τάξιν, προαπολύεται τὸ ἐπαχθές· καὶ τῷ, μᾶλλον δ' εἰ ἓνα, τὸ δοκοῦν ἐδεεσέ-
 ρως εἰρῆσθαι προσεπηνώρθωται.

Προκατάληψις. Σχ. ΜΒ΄.

§. χιγς'. Προκατάληψις δέ ἐστιν, ὅταν προκατα-
 λαμβανώμεθα τοὺς ἀντιδίκους, περὶ ὧν μέλλουσι λέ-
 χειν· καὶ τοὺς ἀχροατὰς περὶ ὧν ὑπονοοῦσι καθ' ἡμῶν,
 καὶ ταῦτα ἐμφάσει τιμὴ προεκλύωμεν ὡς ὁ Αἰσχίνης·
 πρὸς δὲ δὴ τὸν ἑμφυτον λόγον, ὃν φησι Δημοσθέ-
 νης· κτλ.

ὑπεξαιρέσις. Σχ. ΜΓ΄.

§. χιγς'. ὑπεξαιρέσις δέ, ὅταν τι πρόσωπόν, ἢ
 πράγμα τῶν λοιπῶν ὑπεξαιρούντες, πισώτερον ποιῶ-
 μεν τοῦ λόγου· οἷον, τὸ Ὀμηρικόν· ἀνδράσι δὲ προ-
 τέροισιν ἐρίζεμεν οὐκ ἐθελήσω, οὐθ' Ἡρακλεῖ, οὐτ'
 Εὐρύτῳ· ἢ γὰρ τῶν ὁμολογουμένων ἀρίστων ὑπεξαιρέσις
 πισωτέραν ποιεῖ τὴν ἐπαγγελίαν.

Αἰτιολογία. Σχ. ΜΔ΄.

§. χιηή'. Αἰτιολογία δέ ὅταν τι προθέντες, τὴν
 αἰτίαν προσαποδώμεν· ὡς Δημοσθένης· εἰάν τις ἐν ἄ-
 θλοῖς τινα ἀποκτείνῃ, τοῦτον ὁ νομοθέτης ὥριστα μὴ
 ἀδικεῖν· διὰ τί; ὅτι οὐ τὸ συμβῆν ἐσκέφατο, ἀλλὰ
 τὴν τοῦ δράσαντος διάνοιαν· ἐσι δὲ αὕτη τίς; ζῶντα
 φικῆσαι· οὐκ ἀποκτεῖναι.

Ἐπί.

Ἐπίκρισις. Σχ. ΜΕ΄.

§. χιβ'. Ἐπίκρισις δέ ἐστι, λόγου ῥηθέντος ἐπικύρωσις· οἷον, δεινὸν μὲν, ἢ γῆ, καὶ θεοί, πῶς γὰρ οὐ; κατὰ τῆς πατρίδος κτλ.

Συναθροισμός. Σχ. Μς΄.

§. ψ'. Συναθροισμὸς δέ ἐστι, συναγωγή πῶν πεπραγμένων, ἢ πραχθῆναι δυναμένων, εἰς ἓν κεφάλαιον, οἷον, τὸ Δημοσθενικόν· ἀλλ' ὁ τὴν Εὐβοίαν ἐκεῖνος σφετεριζόμενος καὶ κατασκευάζων ἐπιτείχισμα ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν, καὶ Μεγάρους ἐπιχειρῶν, καὶ καταλαμβάνων Ὠρεὸν, καὶ κατασκάπτων πορθμὸν, καὶ καθιστὰς ἐν μὲν Ὠρεῶ Φιλιππίδην τύραννον, ἐν δ' Ἐρατρίᾳ Κλείταρχον, καὶ τὸν Ἑλλησποντὸν ὑφ' ἑαυτὸν ποιούμενος, καὶ τὸ Βυζάντιον πολιορκῶν, καὶ πόλεις ἑλληνίδας τὰς μὲν ἀναιρῶν, εἰς ἃς δὲ καὶ τοὺς φυγάδας κατὰγων, ταῦτα ποιῶν, ἠδίκει, καὶ παρεσπόνδει, καὶ ἔλυε τὴν εἰρήνην, ἢ οὐ;

Ἐπιμονή. Σχ. ΜΖ΄.

§. φα'. Ἐπιμονή δέ ἐστιν, ὡς καὶ τοῦνομα δηλοῖ ὅταν τῷ αὐτῷ τισὶ νοήματι ἐπιμείνη αὐξάνων τὸν λόγον· ὡς Δημοσθένης· οἱ μὲν κατάπτυστοι Θετταλοὶ, καὶ ἀνάισθητοι Θεβαῖοι φίλον, εὐεργέτην, σωτήρα τὸν Φίλιππον ἠγοῦντο· πάντ' ἐκεῖνος ἦν αὐτοῖς· καὶ ὡς ὁ Ποιπτής· ὡς δὲ πατὴρ ὄν παῖδα φίλα φρονέων ἀγαπάξει, ἢ ἐλθόντ' ἐξ ἀπίης γαίης δεκάτω ἐνιαυτῷ μου

μοῦνον. τηλύγετον πολλοῖς ἐπὶ κτεάτεσσι.

Διατύπωσις. Σχ. ΜΗ.

§. ψβ'. Διατύπωσις δὲ, ὅταν ἅμα προσώπων, καὶ πραγμάτων παρασυναγωγὴν ποιησάμενοι, μὴ τοὺς λόγους μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐνεργήματα, καὶ τὰ παθη διατυπώμεθα. ὡς ὁ Δημοσθ. ὅτε γὰρ εἰς Δελφοὺς ἐπορευόμεθα, ἦν ὄραν ταῦτα πάντα. οἰκίας κατεσκευασμένας, τείχη περιεῤῥιμμένα, γυναῖκα καὶ παιδιάρια ἄθλια, καὶ πρεσβύτας οἰκουρούς.

Λεπτολογία. Σχ. ΜΘ.

§. ψγ'. Λεπτολογία δὲ, ὅταν ἐκάστου τῶν συμβάντων τὴν ἀκριβῆ, καὶ ἐπὶ λεπτῶ ἐξεργασίαν ποιώμεθα. ὡς ὁ ῥήτωρ· καὶ ὑμεῖς μὲν τὰς ἐλπίδας τῆς σωτηρίας εἶχετε ἐν τῷ τὸν στρατηγὸν ὑμῶν ἐκπλεύσαντα ταχέως, τῶν ἐπικαιρίων κρατῆσαι χωρίων· ὁ δ' ὡς ἐνετέλλετο τινὰς τοῖς οἰκείοις ἐπιτρόπους καθίσα, καὶ τῶν οἴκοι πραγμάτων, ἠσπάζετο τὴν γυναῖκα, καὶ τοὺς παῖδας, ἐδεξιοῦτο τοὺς φίλους, ἐξίει τῆς πόλεως, κατέβαινε εἰς τὸν λιμένα, ἐνεβάλλετο τὰ ἐπιτήδεια εἰς ναῦν, ἔλυε τὰ πρυμνήσια, ἦρε τὰς ἀγκύρας· ἔλαθον οἱ πολέμιοι κρατήσαντες τῶν ἐπικαιρίων χωρίων.

Διασκευή. Σχ. Ν'.

§. ψδ'. Ὅμοιον τι σχῆμά ἐστι καὶ ἡ διασκευή τῇ λεπτολογίᾳ, καὶ διατυπώσει· λόγος γὰρ ἐστὶ λεπτομαρῶς

ρῶς τὰ πράγματα διηγούμενος, καὶ τὰς περιστάσεις διατυπῶν.

Ἐπιφώνημα. Σχ. ΝΑ΄.

§. φε΄. Τὸ δὲ ἐπιφώνημα ἔστι, λόγος ἔξωθεν ἐπὶ τῷ πράγματι παρ' ἡμῶν λεγόμενος, καὶ μετὰ τὴν διήγησιν ἐπιφωνούμενος· οἷον τὸ τοῦ Γρηγορίου· οὕτως ἀπῆλυσσε τῆς Ἱερωσύνης Ἐλεάζαρ, μυηθεὶς, καὶ μυήσας τὰ ἐπουράνια.

Προσωποποιΐα. Σχ. ΝΒ΄.

§. ψς΄. Προσωποποιΐα δὲ, ὅταν τις τοῖς ἀψύχοις πρόσωπα, καὶ λόγους ἀρμοδίους προσάπτῃ· ὡς τὸ, οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ· καὶ τὸ Δημοσθενικόν· ὁ μὲν οὖν παρῶν καιρὸς, ὧς Ἀθηναῖοι μονοουχί λέγει φωνὴν ἀριεῖς. κτλ.

Ἠθοποιΐα. Σχ. ΝΓ΄.

§. ψζ΄. Ἠθοποιΐα δὲ ἔστι, μίμησις ἠθους ὑποκειμένου προσώπου· οἷα αἱ παρὰ τῷ Γρηγορίῳ ἐν τῷ τοῦ Βασιλείου, καὶ Ἀθνασιίου ἐπιταφίῳ ἠθοποιΐαι· ταῦτα μὲν κατὰ πλεονασμὸν, κατ' ἔνδειαν δέ.

Ἀποσιώπησις. Σχ. ΝΔ΄.

§. ψη΄. Ἀποσιώπησις δὲ ἔστι, λόγος ἐπιτείνων τὸ σιωπώμενον, ἢ παραλείπων τὸ γνωσχόμενον, ἢ σιωπῶν τὸ αἰσχρὸν καὶ βλάσφημον· Δημοσθένης· ὧς μή-

τηρ μὲρ ὑπῆρχε πολίτις, πατήρ δέ, οὐκ ἔρω πόθεν·
καὶ πάλιν ὀκνήσαιμ' ἂν εἰπεῖν παντί γάρ δῆλον· σιω-
πᾶ δὲ τὸ αἰσχρὸν Εὐριπίδης· ἢ πόσιν ἀπείρω περι-
βάλλουσα ὑφ' ἄσματος ἀπέκτεινεν· ὧν δ' ἕκατι παρθέ-
νον λέγειν οὐ καλόν.

Παράλειψις· Σχῆ. ΝΕ'.

§. φθ'. Παράλειψις δέ ἐστιν, ὅταν δοκοῦντές τι
παραλιπεῖν, οὐδὲν ἤττον λέγωμεν· ὡς ὁ Δημοσθένης·
Τὴν μὲν ἀσέλγειαν καὶ τὴν ὕβριν Μειδείου, καὶ τὰ
λοιπὰ ἄπειρά ὄντα κακὰ, εἴσω· καὶ οὔτε τόδε λέγω,
οὔτε τόδε, οὔθ' ὡς ἠδίκησε τὴν πόλιν οὗτος· ἀλλ' ἔ-
σω τούτων ἀμνησεῖα, μυρίων ὄντων.

Ἐπιτροχασμός· Σχ. Νς'.

§. φι'. Ὁ δὲ ἐπιτροχασμός, ὁμοιον μὲν ἐστὶ σχῆ-
μα τῶτε συναθροισμῶ, καὶ τῇ ἐπιμονῇ, διαφέρει δὲ
ἐκείνων, ὅτι τὰ πολὺ διεσηκότα συνάγει, καὶ ἀξιοπι-
σίας ἕνεκα λέγεται· ὡς ἔχει τὸ Δημοσθενικόν· ἀλλ'
ἐφ' Ἑλλήσποντον οἴχεται, πρότερον ἤκεν ἐπ' Ἀμβρα-
κίαν· Ἡλιὸν ἔχει τηλικαύτην πόλιν· ἐν Πελοπόννησῳ
Μεγάρους ἐπεβούλευσε πρῶτην· Ταῦτα κατ' ἔνδειαν,
κατ' ἐναλλαγὴν δέ.

Εἰρωνεία· Σχ. ΝΖ'.

§. φια'. Ἐστὶ δὲ εἰρωνεία, λόγος προσποιούμενος
τὸ ἐναχτίον λέγειν· οἶον, ὁ καλὸς οὗτος, ὁ τοὺς νό-
μους

μους διατηρῶν, καὶ τὴν πολιτείαν συνιστῶν· ἀντί τοῦ, ὁ κακὸς, καὶ παράνομος, καὶ φθορεὺς τῆς πόλεως.

Ἀποστροφή. Σχ. ΝΗ΄.

§. φιβ΄. Ὅταν ἀφ' ἑτέρου προσώπου ἐφ' ἕτερον τὸν λόγον ἀποσρεφώμεθα· οἷον, παρὰ σοὶ κατέλυον Αἰσχίην, καὶ σὺ προὔξενεις αὐτῶν· καὶ τὸ τοῦ Γρηγορίου οὐδὲν ἰσχυρότερον τῶν πάντα παθεῖν ἐτοίμων· ἃ δῆμιοι, τί μέλλετε;

Διαπόρησις. Σχ. ΝΘ΄.

§. φιγ΄. Διαπόρησις ἐστίν, ὅταν περί τινος πράγματος, δύο, ἢ καὶ πλείους ἐννοίας ἔχοντες, ἢ προσποιούμενοι ἔχειν, ἀπορῶμεν ἐπ' αὐταῖς· ὡς τὸ, εἴτε τινος εἰπόντος, εἴτε καὶ αὐτὸς συνταίς, οὐκ ἔχω λέγειν· καὶ ὅτι σωτηρία μόνη γένοιτο ἂν αὐτῷ ἢ ἡμετέρα, εἴτε χρὴ φιλανθρωπίαν αὐτὴν λέγειν, εἴθ' ὅ,τι δήποτε ἄλλο, οὐκ ἔχει μὴ ὁμολογεῖν.

Ἀντεισαγωγή. Σχ. Ξ΄.

§. φιδ΄. Ἀντεισαγωγή δὲ, ὅταν ἕτερον ἀνθ' ἑτέρου ἀντιτιθῶμεν· οἷον, ἠδὲ τὸ ζῆν, ἀλλὰ τόγα ὑπὲρ πατρίδος ἀποθανεῖν, δόξαν αἰώνιον παρασκευάζει.

ὑπερβολή. Σχ. ΞΑ΄.

§. φιε΄. ὑπερβολὴ δὲ ἐστίν, φράσις ὑπερβαίνουσα τὰ ὑποκείμενα πράγματα· οἷον, λευκότερος χιόνος, καὶ

καὶ γυμνότερος ὑπέρου· καὶ μελάντερος ἢ ὑτε πίσσα.

Διασυρμός. Σχ. ΕΒ΄.

§. ψις'. Διασυρμός δὲ, ὅταν τὰ λεγόμενα ὑπὸ τοῦ ἀντιδίκου λέγωμεν διασύροντες· ὡς ὁ Ἵπερίδης· καὶ συκοφαντεῖς τὴν βουλήν, προκλήσεις προτιθεῖς, καὶ ἐρωτῶν ταῖς προκλήσεσι, πόθεν ἔλαβες τὸ χρυσίον; καὶ τίς ἦν σοι ὁ δούς; καὶ πῶς; τελευταῖον δ' ἴσως ἐρωτήσεις· καὶ εἰ ἐχρήσω τῷ χρυσίῳ.

Παραπλοκή. Σχ. ΕΓ΄.

§. ψιζ'. Παραπλοκή ἐστίν, ὅταν ἔπος ὅλον, ἢ μέρος τῷ πεζῷ προσεθῆ λόγῳ· οὐκ ἐκ διασάσεως, ἀλλ' οὕτως, ὡς δοκεῖν ἐν εἶναι σῶμα· οἷον, παρὰ Πλάτωνι· ἀλλαμὴν καὶ καθ' Ὅμηρον τοὺς τοιοῦτους δίκαιον τιμᾶν τῶν νέων, ὅσοι ἀγαθοί· καὶ γὰρ Ὅμηρος τὸν εὐδοκίμησαντα ἐν τῷ πολέμῳ νώτοισιν ἔφη διηνεχέεσσι γεραίρεσθαι Αἴαντα· γλυκύτητος δὲ τὸ σχῆμα τοῦτο ποιητικόν.

Παρωδία. Σχ. ΕΔ΄.

§. ψη'. Τοιοῦτο δέ τι καὶ ἡ παρωδία, πλὴν ὅτι καὶ ἐκ διασάσεως αὕτη γέ.

Παρέκβασις. Σχ. ΕΕ΄.

§. ψηθ'. Ἐξω δέ τι σχῆμα καὶ κατὰ μετὰθεσιν, ὡς ἡ παρέκβασις, καθ' ὃ τῶν προκειμένων ἐκβαίνομεν,

ἕτερα διηγούμενοι. Τοσαῦτα μὲν οὖν καὶ Σχήματος εἶδη τὰ κυριώτερα.

Κακόζηλον.

§. ψκ'. Ἀντιπαρακείται δὲ τοῖς σχήμασι τὸ κακόζηλον, ἀμάρτημα ὄν λόγου, καθάπερ ὁ σολοικισμός· γίνεται δὲ κατὰ τὸ ἀδύνατον, ἢ ἀνακόλουθον, ἢ ἀνανταπόδοτον, ἢ ἀνοίκειον, ἢ ἀμφίβολον, ἢ αἰσχρὸν, ἢ εὐτελές, ἢ τοιοῦτό τι· καὶ ψυχρότητος δὲ τῆς ἐν λόγῳ ἐστὶ Ποιητικόν.

Ἄκυρολογία.

§. ψκιά. Ὅμοιον δὲ τι ἀμάρτημα καὶ ἡ ἄκυρολογία, καὶ τὸ μεираκιῶδες, καὶ ἔτι τὸ καλούμενον παρένθυσσον, ὅπερ ἐστὶ πάθος ἄκαιρον καὶ κενόν· ἔνθα μὴ δεῖ πάθους· καὶ ἄμετρον ἔνθα μετρίου δεῖ.

Περὶ Περιόδου.

§. ψκβ'. Ἐπεὶ δὲ τὰ σχήματα ἐν περιόδοις μάλιστα θεωρεῖται, λεχτέον δὴ τι καὶ περὶ περιόδου, ὡς οἶόν τε διὰ βραχέων· περίοδος τοίνυν ἐστὶ σύνθεσις λόγου ἐκ κώλων, ἢ κομματίων εὐκατασρόφων, πρὸς τὴν διοανοίαν τὴν ὑποκειμένην ἀπηρτισμένη· οἶόν, μάλιστα μὲν ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, εἴνεκα τοῦ νομίζειν συμφέρειν τῇ πόλει λελύσθαι τὸν νόμον, εἶτα καὶ τοῦ παιδὸς ἔνεκα τοῦ Χαβρίου, ὡμολόγησα τούτοις, ὡς ἂν οἶός τε ὧ, συνέρεῖν.

§. ψγ'. Ὡσε καὶ εἴη ἂν ἡ περίοδος, σχῆμα λέξεως, εἰ γὰρ λυθείη αὐτῆς τὸ περιωδευμένον, καὶ μετασυντεθείη, τὰ μὲν πράγματα μένει τὰ αὐτὰ, περίοδος δὲ οὐκ ἔσαι· οἷον, εἰ ἀνασρέψας τις εἴποι ὧδέ πως. συνερῶ τούτοις, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, φίλος γὰρ μοι ἔσιν ὁ υἱὸς Χαβρίου· πολὺ δὲ μᾶλλον τούτου ἡ πόλις ἢ νομίζω συμφέρειν λελύσθαι τὸν νόμον· οὐκ ἔτι οὐδαμοῦ ἔσιν ἡ περίοδος· λόγοι δὲ ἄλλως ἐπ' ἀλλήλοις τυγχάνουσι κείμενοι.

Κλείς.

§. ψδ'. Κυρίως γεμῆν καὶ ἀληθινὴ περίοδος κατὰ τὸν Ἑρμογένην ἔσιν, ἡ τοῦ ὅλου ἐπιχειρήματος ἀναγκαστικὴ σύνοδος, ἣτις καὶ κλείς αὐτῷ προσηγόρευται· οἷον, ὁ γὰρ οἷς ἂν ἐγὼ ληφθεῖην, ταῦτα πράττων, καὶ κατασκευαζόμενος, οὗτος ἐμοὶ πολεμεῖ, κἂν μήπω βάλλῃ, μηδὲ τοξεύῃ· καὶ, ὧν οὖν ἐκεῖνος μὲν ὀφείλει τοῖς ὑπὲρ αὐτοῦ πολιτευομένοις χάριν, ἡμῖν δὲ δίκην προσήκει λαβεῖν, τούτων οὐχὶ νῦν ὄρω τὸν καιρὸν τοῦ λέγειν.

Κῶλον καὶ Κόμμα τί;

§. ψε'. Ἐσι δὲ κῶλον μὲν περιόδου μέρος ἀτελῆ τινὰ ἔννοιαν καθ' ἑαυτὸ παριστῶν· τοιοῦτο δὲ τὸ καὶ τὸ κόμμα, ἀλλὰ βραχυτέρον· οἷον, ἐπὶ τῆς προκειμένης περιόδου, μάλιστα μὲν, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι (ταῦτά κόμματα), εἴνεκα τοῦ νομίζεω συμφέρειν τῇ πό-

λει λελύσθαι τὸν νόμον (τοῦτο κῶλον)· εἶτα καὶ τοῦ παιδὸς ἕνεκα τοῦ Χαβρίου (καὶ τοῦτο κῶλον) τὰ δὲ λοιπὰ κόμματα· οἶον, ὠμολόγησα τούτοις, ὡς ἂν οἶός τε ᾧ, συναρεῖν.

Πνεῦμα τί;

§. ψκς'. Πνεῦμα δὲ ἐστὶ περίοδος μηχανομένη τοῖς κῶλοις, καὶ κόμμασι, πρὸς διάρκειαν τοῦ πνεύματος, καὶ τῆς φωνῆς τοῦ λέγοντος· οἶον, ἀλλ' ὅτῃν Εὐβοίαν ἔκεινος σφητεριζόμενος, καὶ κατασκευάζων ἐπιτείχισμα ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν, καὶ Μεγάρους ἐπιχειρῶν, καὶ καταλαμβάνων Ὠρεὸν, καὶ κατασκάπτων πορθιμόν, καὶ καθιστὰς ἐν μὲν Ὠρεῶ Φιλιζίδην τύραννον, ἐν δ' Ἐρετρίᾳ Κλείταρχον, καὶ τὸν Ἑλλήσποντον ὑφ' ἑαυτὸν ποιούμενος, καὶ τὸ Βυζάντιον πολιορκῶν, καὶ Πόλεις ἑλληνίδας, τὰς μὲν ἀναιρῶν, εἰς ἃς δὲ καὶ τοὺς φυγάδας κατάγων, ταῦτα ποιῶν, ἠδίκει, καὶ παρεσπόνδει, καὶ ἔλυε τὴν εἰρήνην, ἢ οὐ;

Τάσις.

§. ψκζ'. Τάσις δὲ λόγου ἐν πνεύματι, ὅταν ἡ περίοδος ἐπὶ μακρότερον ἀποταθῆ, ἢ πρὸς τὴν διάρκειαν τῆς ἰδίας φωνῆς τοῦ λέγοντος, καὶ τοῦ πνεύματος· ὥστε τὸ αὐτὸ πνεῦμα ἐτέρῳ ἂν εἴη τάσις, μὴ διαρκοῦντι ἐν ἐνὶ πνεύματι ἐκφωνῆσαι αὐτό.

§. ψκη'. Λέγονται δὲ αἱ περίοδοι καὶ ἀπὸ τῆς ὑποκειμένης ἐννοίας πολλαχῶς· ἡ μὲν γὰρ ἐπιτιμητική

κὴ λέγεται, ἢ δὲ, Γνωμικὴ, ἢ δὲ, Ἀποφαντικὴ· ἢ δὲ, Ἐρωτηματικὴ, ἢ δὲ, Ἀρνητικὴ· ἢ δὲ Ἀπαγορευτικὴ· καὶ ἄλλαι δὲ μυρία ὅσαι περίοδοι λέγονται· Καὶ ἐκ τῆς περὶ τὰ κῶλα δὲ περιεργείας, ἢ μὲν καλεῖται μονόκωλος, ἢ δὲ δίκωλος, ἢ δὲ τρίκωλος, ἢ δὲ τετράκωλος. Τοσαῦτα μὲν δὴ περὶ Σχημάτων, καὶ περὶ περιόδων, ἐξῆς δὲ λεχτέον καὶ περὶ τῶν τοῦ λόγου ἰδεῶν.

Μ Ε Ρ Ο Σ Β'.

Περὶ τῶν τοῦ λόγου Ἰδεῶν εἰς τῶν Ἑρμογένους.

§. ψθ'. Αἱ δὲ Ἰδέαι τοῦ λόγου, οὐχ ὅπως χρησιμοί τε εἰσι, καὶ κάλλος τὸ ὄντως ἐμποιοῦσι τῷ λόγῳ, ἀλλὰ καὶ ἀναγκαῖοι, καὶ ὧν οὐκ ἄνευ λόγος ἂν γένοιτο τῆς προσηγορίας ἄξιος· αὐταὶ καὶ γὰρ εἰσι ὡς περ τις τοῦ λόγου ψυχὴ· καὶ ἐξ αὐτῶν ἢ πᾶσα τοῦ λόγου δύναμις ἤρτηται.

§. φλ'. Ἰδέαι τοίνυν τοῦ λόγου ἑπτὰ. Σαφήνεια, Μέγεθος, Κάλλος, Γοργότης, Ἔηθος, Ἀλήθεια, Δεινότης· τούτων δὲ ἢ μὲν Σαφήνεια, καὶ τὸ Μέγεθος, καὶ τὸ Ἔηθος, ὡς περ γένη εἰσὶν εἰδῶν ἐτέρας τινὰς Ἰδέας

δέας ὑφ' ἑαυτὰς ἔχουσαι ὑποβεβηκίκασι· αἱ δὲ λοιπαὶ καθ' ἑαυτὰς εἰσιν, εἰς ἑτέρας μὴ διαιρούμεναι.

§. ψλα'. Ὑποβέβηκεν οὖν τῇ Σαφηνείᾳ μὲν Καθαρότης, καὶ Εὐκρίνεια· τῷ μεγέθει δὲ, Σεμνότης, Τραχυότης, Σφοδρότης, Δαμπρότης, Ἀκμὴ· τῷ δὲ ἦθει, Ἀφέλεια, Γλυκύτης, Δριμύτης, Ἐπισείκεια, καὶ Βαρύτης.

§. ψλβ'. Ἐπειδὴ δὲ τῷ λόγῳ ἐνεῖναι πέφυκε ποιᾶτις Ἐννοια, καὶ Μέθοδος, καὶ Λέξις, καὶ Σχῆμα, καὶ Κῶλον, καὶ Συνθήκη, καὶ Ἀνάπαυσις, καὶ Ῥυθμός· ταύτη τοι καὶ ἑκάστη Ἰδέα λόγου διὰ τούτων γίνεται, καὶ ἐν τούτοις θεωρεῖται.

§. ψλγ'. Καὶ μὲν τοι εἰσὶ τῶν Ἰδεῶν τινες, αἱ κατὰ τι κοινωνοῦσιν ἑτέραις, ἢ Ἐννοίαν, ἢ Μέθοδον, ἢ Λέξιν, ἢ τι τῶν λοιπῶν· ὡς ἐν τοῖς ἑξῆσι περὶ ἑκάστης θεωροῦντες εἰσόμεθα· νῦν δὲ πρῶτον περὶ Σαφηνείας λέγωμεν· αὕτη καὶ γὰρ πρώτη ἐστὶν ἀρετὴ λόγου· καὶ τούτου δη μάλισα λόγῳ παντὶ, τῆς Σαφηνείας· ἥπερ ἐναντίον ἐστὶ δῆπουθεν ἢ Ἀσάφεια.

Περὶ Σαφηνείας.

§. ψλδ'. Σαφηνείαν τοίνυν λόγου ποιᾶ Καθαρότης, καὶ Εὐκρίνεια· αἱ ὑποβεβήκασι τῇ Σαφηνείᾳ καὶ ὡς εἶδη τυγχάνουσι ταύτης γε· ἀλλὰ περὶ μὲν εὐκρινείας, μετὰ ταῦτα· νῦν δὲ περὶ Καθαρότητος λεκτέον, ἢ πάλιν Ἐναντίον ἐστὶν ἢ περιβολὴ κατὰ τι, ὡς ἐν τῷ περὶ Μεγεθους λόγῳ λέξομεν.

Περὶ

Περὶ Καθαρότητος.

§. φλέ. Καθαρότης οὖν ἐστίν, ἡ ἀμιγῆς καὶ ἀπερίβλητος τοῦ λόγου κατάστασις· γίνεται δὲ πᾶσι σχεδὸν τοῖς προειρημένοις· οἶον, Ἐννοία, Μέθωδω, Λέξει, Σχήματι, Κώλω, Συνθήκη, Ἀναπαύσει τε, καὶ Ῥυθμῶ.

§. φλς. Ἐννοια τοίνυν ἐστὶ Καθαρά, ἡ ἑναργῆς ἀφ' ἑαυτῆς οὖσα, καὶ τοῖς πᾶσι γνώριμος, μηδὲν ἔχουσα βαθύ, μηδὲ περινενοημένον· ὡς παρὰ Δημοσθένει· σαννίων ἐστὶ δὴ τις ὁ τοὺς τραγικοὺς χοροὺς διδάσκων· καὶ, λέγονται οἱ τριάκοντα χρήματα δαυείσασθαι παρὰ Λακεδαιμονίων· καὶ πάλιν, ἀδελφὰς ἔχομεν γυναῖκας ἐγὼ τε, καὶ Σπουδίας οὐτοσί. αἱ τοιαῦται οὖν καθαραὶ εἰσιν ἔννοιαι καθ' ἑαυτὰς θεωρούμεναι.

§. φλς. Μέθοδος δὲ καθαρότητος, ὅταν φιλον το πρᾶγμά τις ἀφηγῆται, ἢ ἀρχηταί γε ἀπ' αὐτοῦ φιλοῦ τοῦ πράγματος, μηδὲν ἔξωθεν συνεφέλκων, ἢ γένος εἶδει, ἢ ὅλον μέρει, ἢ ἀόριστον ὠρισμένω, ἢ ποιότητα πράγματος, ἢ τὴν πρὸς ἕτερον διαφορὰν, ἢ τι τοιοῦτο· πάντα γὰρ τὰ τοιαῦτα περιβολὴν ἐννοίας ποιεῖ, ἢ ἐστὶν ἐναντία τῇ καθαρότητι· περιβάλλει δὲ καὶ ὅσα φύσει παραχολουθεῖ τοῖς πράγμασιν, εἰ προσλαμβάνοιτο· οἶον, τόπος, ἢ πρόσωπον, ἢ χρόνος, ἢ τρόπος, ἢ αἰτία, ἢ τοιοῦτό τι· ἀπηλλάχθαι οὖν δεῖ τούτων ἀπάντων τὸν καθαρὸν λόγον κατὰ τὴν μέθοδον, ἢ τοι παντάπασιν γε, ἢ οὕτως ὥστε μηδὲν τούτων πρὸ αὐτοῦ

αὐτοῦ τοῦ πράγματος τετάχθαι· δύναται γὰρ τις καὶ προσλαβάνων τούτων τινὰ, ποιεῖν φαίνεσθαι καθαρὸν τὸν λόγον διὰ τῶν ἄλλων, ἃ δὴ τὴν καθαρότητα ποιεῖ· οἶον, σχημάτων, λέξεων, καὶ τῶν λοιπῶν· τοιαῦτα δὴπου ἐσὶ καὶ τὰ προειρημένα παραδείγματα· ἕνεκα μὲν γὰρ τῆς ἐπιβολῆς, καθαρῶς εἰσῆκται· ἀπὸ γὰρ αὐτῶν ἤρχεται ψιλῶν τῶν πραγμάτων, καὶ φαντασίαν ἔχει καθαρότητος, καὶ ιδιωτισμοῦ· τὰ δὲ μετὰ ταῦτα ἐφ' ἐκάσῃ ῥηθέντα, περιβολὴν ἐποίησε λεληθυῖαν· δῆλον οὖν ὅτι καὶ φαινόμενός τις λόγος ἐστὶ καθαρὸς, οὐμὴν ὡς ἀληθῶς γε τοιούτος. ἀλλ' ἐννοιαὶ μὲν καὶ μέθοδοι καθαρότητος αὗται.

§. ψλ. Λέξις δὲ καθαρὰ, ἢ κοινὴ, καὶ εἰς πάντα ἤκουσα, καὶ μὴ τετραμμένη, μήδ' ἀφ' ἑαυτῆς σκληρὰ· ὡς τὸ ἀταρπός· οἶον, προσέβη τρηχεῖον ἀταρπὸν· καὶ τὸ ἐκνευρισμένοι· καὶ τὸ πεπρακὼς ἑαυτόν· ταῦτα γὰρ ἐναργῆ μὲν εἰσι καὶ μέγας ἔχει οὐμὴν καθαρὰ· πολὺ δὲ τὸ καθαρὸν τῆς λέξεως παρ' ἴσο κράτει.

§. ψλθ. Σχῆμα δὲ καθαρότητος, ἢ ὀρθότης· οἶον, ἐγὼ γὰρ, ὡς Ἀθηναῖοι, προσέκρουσα ἀνθρώπων πονηρῶν, καὶ φιλαπεχθήμονι· δῆλον γὰρ, ὡς οἱ πλαγιασμοὶ ἐννοίας ἄλλας προσεφέλχονται· ὅπερ ἀλλότριόν ἐστὶ καθαρότητος, ὡς εἴρηται· ἐναντίον δὲ καὶ τὸ ὑπερβατὸν, καὶ εἴτι ἄλλο διὰ μακροῦ ἀποδίδεται.

§. ψμ. Κῶλα δὲ καθαρότητος, δῆλου ἀπὸ τῶν προειρημένων, ὅποια εἶναι δεῖ· ὅτι μικρὰ, καὶ κομ-
ματι-

ματικά, και καθ' ἑαυτὰ ἀπαρτίζοντα τὰς ἐννοίας, τὰ γὰρ μακρὰ τῶν κώλων, καὶ αἱ περίοδοι οὐ καθαρῶ λόγου.

§. ψμá. Συνθήκη δὲ ἢ κατὰ φύσιν, καὶ ἢ μηδὲν περὶ συγχρούσεως τῶν φωνηέντων μικρολογουμένη· ἐπιμελὲς γὰρ τοῦτό γε, καὶ λόγου κεκαλλωπισμένου μᾶλλον, ἢ ἀπλοῦ τε καὶ καθαρῶ· κατὰ δὲ τοὺς πόδας ἢ Ἰαμβική τις, καὶ τροχαϊκή· ἤττον γὰρ ἢ τοιαύτη διήρηται· ὡς τὸ, ἐγὼ γὰρ, ὧ Ἀθηναῖοι, προσέειπες ἀνθρώπων πονηρῶ, καὶ φιλαπεχθήμονι· οὐδεὶς δὲ τὸ ἀκριεῖς ἀπαιτεῖν ἐνταῦθα, οὐδὲ γὰρ οἶόν τε· ἀλλ' ἀρκεῖ τὸ πλείους εἶναι τοιούτους τοὺς πόδας, ἐν ὅλῃ τῇ τοῦ λόγου συνθήκῃ· καὶ μάλιστα γε ἐν ταῖς ἀρχαῖς τῶν κώλων.

§. ψμβ'. Ἡ δὲ ἀνάπαυσις δῆλον ὡς οἰκεία τις εἶναι τῇ συνθήκῃ ὀφείλει, ἰσαῖσα τὸν λόγον ἐν καταλήξει τροχαϊκῇ τινι, ἢ ἰαμβικῇ, ἵνα δὴ καὶ ὁ ῥυθμὸς τοιούτος γένηται· οὐδὲ γὰρ ἄλλο τι ἐστὶν ὁ ῥυθμὸς, ἢ τὸ ἐκ τῆς ποιᾶς συνθήκης τε καὶ ἀναπαύσεως ἀποτελούμενον.

§. ψμγ'. Εἰδέναι μὲν τοι χρὴ, ὡς ἢ κατὰ τοὺς πόδας συνθήκη, ἢ τε ἀνάπαυσις, καὶ τὸ ἐξ ἀμφοῖν ἀποτελούμενον, ὁ ῥυθμὸς, καὶ περ οὕτως ὄντα δυσχερῆ, ὅμως βραχέα πάνυ συλλαμβάνει πρὸς καθαρότητα· ταυτὸ δὲ συμβαίνει σχεδὸν καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ἀπασῶν ἰδεῶν· τὴν γὰρ ὅλην δύναμιν τῶν ἰδεῶν, αἱ τε ἐννοιαὶ ἔχουσι, καὶ αἱ λέξεις, μέθοδοί τε, καὶ

κῶλα, καὶ σχήματα· δύναται τι μὲν τοι ποιῆσαι καὶ
 ῥυθμὸς, καὶ ἀνάπαυσις, καὶ συνθήκη· ἐν ἐνίαις δέ γε τῶν
 ἰδεῶν καὶ πολὺ δύνανται ταῦτα· ὥσπερ ἀμέλει ἐν
 τῷ κάλει, καὶ τῷ κεκαλλωτισμένῳ λόγῳ· ἐν δὲ τῇ
 ποιήσει καὶ πάνυ πολὺ ἰσχύει ταῦτα, συνθήκη, καὶ
 ῥυθμὸς, καὶ ἀνάπαυσις· ἐκ τούτων γὰρ τὰ διάφορα
 συνίστανται μέτρα· ἀλλὰ περὶ τῶν τῆς συνθήκης πο-
 δῶν καὶ γενικώτερον ἐροῦμεν ἐν τῷ τέλει τοῦ λόγου
 τῶν ἰδεῶν.

Περὶ Εὐκρινείας.

§. ψμδ. Ἡ δὲ εὐκρινεία, ἔχει μὲν τινα καὶ φύ-
 σει σαφηνείας ἐργασικά· τὸ δὲ πλεῖστον οἷόν τις ἐπί-
 κουρός ἐστὶ καθαρότης· εἴτε γὰρ ὑπεναντίον συμ-
 βαίνει τῇ καθαρότητι, καὶ σύγχυσι τῷ λόγῳ ἐμ-
 ποιεῖ, διορθοῦται τοῦτο παρασῆσα ἡ εὐκρινεία· διὸ
 καὶ τὸ πλεῖστον γε περὶ τὴν μέθοδον ἔχει· γίνεται δὲ
 καὶ διὰ τῶν ἄλλων λόγος εὐκρινής.

§. ψμέ. Καὶ ἔννοιαί μὲν εὐκρινείας εἰσὶν, αἰκα-
 τασατικάί πᾶσαι, καὶ εἰς ἀρχὴν ἀνάγουσαι τὸν λό-
 γον· οἷον, ἐστὶ δ' ἀναγκαῖον, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι,
 καὶ προσῆκον ἴσως, ὡς κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους
 εἶχε τὰ πράγματα ὑμᾶς ὑπομνήσαι· ἵνα πρὸς τὸν
 ὑπάρχοντα καιρὸν ἕκαστα θεωρῆτε. Καὶ αἱ διατυποῦ-
 σαι τὰ μέλλοντα ῥυθίσσασθαι, καὶ τὴν ἐν αὐτοῖς τά-
 ξιν· οἷον, δίκαιον δὲ ἐστὶ ἴσως ἐμὲ τρία ὑπεσχημέ-
 νον ὑμῖν ἐπιδείξειν· ἐν μὲν, ὡς παρὰ τοὺς νόμους τὸ
 ψήφι-

ψήφισμα εἶρηται, δεύτερον δὲ, ὡς ἀσύμφορόν ἐστι τῆ πόλει· τρίτον δὲ, ὡς ἀνάξιός ἐστι Χαρίδημος τούτου τυχεῖν· ὅ,τι βούλεσθαι, τοῦτο πρῶτον διδάσκειν ὑμᾶς· εἴτ' ἐπήγαγεν ὅτι περὶ τοῦ παρανόμου βούλεσθαι πρῶτον; τοῦτο τοίνυν ἐρουῖμεν. Καὶ μὴν καὶ αἱ συμπληρώσεις τῶν λόγων εὐκρίνειαν ποιούσι, τὰ μὲν ἀναπαύουσαι, τὰ παρελθόντα, τῶν δὲ ρηθησομένων πάντως ἔχουσαι παρασκευάς τινας, ἀφ' ὧν εἰς ἀρχὴν ὁ λόγος ἀνάγεται· οἷον, ἐν μὲν τοίνυν πολιτεύμα τούτο τοιοῦτο τοῦ νεανίου τούτου· ὅτε γὰρ Πύθωνα. κτλ.

§. ψμς'. Μέθοδοι δὲ εὐκρινείας καὶ αἱ τῶν εἰρημένων ἐνοιῶν παραλήψεις· αἵ τε γὰρ καταστάσεις καὶ συμπληρώσεις, πρὸς εὐκρίνειαν τοῦ ἄλλου λόγου παραλαμβάνονται· ὅπερ, οἶμαι, μεθόδου ἂν εἴη· καὶ ἔτι τὸ κατὰ φύσιν τῶν πραγμάτων χρῆσθαι τῷ λόγῳ, τὰ πρῶτα τιθέντας πρῶτον, καὶ τὰ δεύτερα δεύτερον· καὶ τὰ ἄλλα ὁμοίως· ὅπερ ἐστὶ πολὺ παρὰ τῷ Ἰσοκράτει.

§. ψμζ'. Λέξεις δὲ εὐκρινῆς, ἥπερ καὶ καθαρὰ· ὁμοίως δέ τοι καὶ ἐννοια καθ' ἑαυτὴν ἐξεταζομένη.

§. ψμη'. Σχήματα δὲ εὐκρινείας, τό,τε κατ' ἄθροισιν ὠρισμένον· οἷον, ἐνταῦθα δύο εἶρηται, τό δε, καὶ τό δε· καὶ ὁ μερισμός· οἷον, ἔδει μὲν, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ τὰ ἑξῆς. Καὶ ἡ ἐν τάξει ἀπαρίθμησις· οἷον, πρῶτον μὲν τό δε, ἔπειτα τό δε. Καὶ αἱ κατὰ διάσασιν ἐρωτήσεις· οἷον, τίνος οὔν ἕνεκα ταῦ-

τα λέγων; και διὰ τί δέ; πῶς οὖν; και τὰ τοιαῦτα. Και μὴν και αἱ ἐπαναλήψεις μάλα χρήσιμοι πρὸς εὐκρίνειαν· και ἀναγκαῖαι δὲ ἐν ταῖς μακροτέραις ἐπεμβολαῖς· πολλὰ δὲ τούτου τὰ παραδείγματα παρὰ τῷ Δημοσθένει.

§. ψμθ'. Κῶλα μὲν τοι, και συνθήκαι, και ἀναπαύσεις τε και ρυθμοὶ εὐκρινείας, οἱ αὐτοὶ εἰσιν, οἵπερ και καθαρότητος· και ταῦτα μὲν τὰ ποιούντα εὐκρίνειαν· ἐναντίον δὲ εὐκρινείας σύγχυσις· ἢ δὴ γίνεται, ὅταν χωρὶς τῶν ποιούντων εὐκρίνειαν περιβάλλη τις, και μεσὸν ποιῆ τὸν λόγον, ὅπερ κακία λόγου ἐστίν. Ἀλλὰ περὶ μὲν σαφηνείας τοσαῦτα.

Περὶ Μεγέθους.

§. ψν'. Μετὰ δὲ τὸν περὶ σαφηνείας λόγον, ἀκόλουθον ἂν εἴη περὶ μεγέθους εἰπεῖν λόγου· διότι και ἀναγκαῖόν ἐστι τῷ σαφεῖ λόγῳ, και μέγεθός τε προσεῖναι πάντως, και ὄγκον τινὰ και ἀξίωμα· παρὰκειται γὰρ τὸ σφοδρὰ σαφεῖ τὸ εὐτελὲς και ταπεινόν, ὃ δὴ και ἐναντίον ἐστὶ τῷ μεγέθει, και ὕψει τοῦ λόγου.

§. ψνά'. Μέγεθος τοίνυν, και ὄγκον λόγου, και ὕψος, και ἀξίωμα ποιούσιν ἰδέαι αἷδε· σεμνότης, τραχύτης, σφοδρότης, λαμπρότης, ἀκμὴ, και περιβολή· ἀλλὰ πρῶτόν γε περὶ σεμνότητος ἐροῦμεν, ἢ τάχα ἂν ἐναντίον εἴη ἀφέλεια, περὶ ἧς ἐν τῷ περὶ ἠθους λέξομεν.

Περὶ

Περὶ Σεμνότητος.

§. ψβ'. Ἐννοιαὶ τοίνυν σεμναί τε, καὶ μεγαλοπρεπεῖς εἰσι, μάλιστα μὲν αἱ περὶ Θεοῦ τε, καὶ θεῶν πραγμάτων εὐσεβῶς θεολογούμεναι· ἀναπλέω δὲ τοιούτων ἐννοιῶν τὰ τῶν ἱερῶν διδασκάλων συγγράμματα· δευτέραι δὲ αἱ περὶ τῶν ὄντων, καὶ γηνομένων φιλοσοφικῶς ἀποφανόμεναι· τρίται αἱ περὶ ἠθῶν τε, καὶ νόμων, καὶ ἀρετῶν λεγόμεναι· καὶ τέταρται, αἱ περὶ τῶν πολιτικῶν μὲν καὶ ἀνθρωπίνων πραγμάτων, μεγάλων δὲ, καὶ ἐνδόξων· ἀπλῶς δὲ εἰπεῖν, πάντος ὅσα ἐκ τῶν καθόλου καὶ γενικῶς λέγεται, σεμνὰς ἔχει πῶς τὰς ἐννοίας· οἷον, πονηρὸν, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πονηρὸν ὁ συκοφάντης αἶε, καὶ πανταχόθεν βάσκανον, καὶ φιλαίτιον.

§. ψγ'. Μέθοδοι δὲ σεμνοί, αἱ ἀποφαντικαὶ καὶ χωρὶς ἐνδιασμοῦ λεγόμεναι· οἷον, ἔστιν ὁ μὲν νόμος κοινὸν, καὶ τεταγμένον, καὶ ταυτὸν ἐν πᾶσι, ἡ φύσις δὲ ἄτακτον. καὶ ἔτι αἱ διαλύσεις τῶν λόγων, ἀνευ συνδέσμου ἐπαγομένου.

§. ψδ'. Λέξεις δὲ σεμνῆ, πᾶσα μὲν ἢ πλατεῖα, καὶ διογκοῦσα τὸ εἶμα· τοιαῦται δὲ καὶ ἄλλαι μὲν τινες, ἑξαιρέτως δὲ αἱ τὸ αἰ καὶ ὦ πλείσῃ χρώμεναι, μάλιστα δὲ κατὰ τὰς τελευταίας συλλαβὰς τῶν λέξεων· οἷον, ὁ μὲν δὴ μέγας ἠγεμὼν ἐν Οὐρανῷ Ζεὺς. δευτέραι δὲ, αἱ διὰ τοῦ ὄ εἰς τι μακρὸν καταλήγουσαι· οἷον, ὀρόντης· καὶ αἱ ταῖς μακραῖς, καὶ διφθόγγις πλεονάζουσαι· καὶ αἱ τροπικαὶ δὲ λέξεις σεμναί,

μναί, εἰ μετρίως ἔχοιεν· οἷον, τὴν ἀγαθὴν προβαλλομένους ἐλπίδα· ἀντὶ τοῦ τὰ ἀγαθὰ ἐλπίζοντας· εἰ δὲ ὑπερβαίεν τι τοῦ μετρίου, τραχύνουσι τὸν λόγον· ὡς τὸ, πεπρακὼς ἑαυτόν· καὶ αἱ πόλεις ἐνόσουν, εἰ δὲ περαιτέρω προέλθοιεν, καὶ εὐτελέστερον ἀντὶ σεμνοῦ ποιούσιν.

§. ψνέ. Ἔτι δὲ σεμνὴ λέξις, ἥτε ὀνομασικὴ, καὶ αὐτὰ τὰ ὀνόματα· ὀνομασικὴν δὲ λέγω, τὴν ἀπὸ τῶν ῥημάτων εἰς ὀνόματα μετάληψιν, ἢ τὰς μετοχάς· πολλὰ δὲ τοιαῦτα παραδείγματα παρὰ τῷ Θεουκιδῇ· οἷον, τόλμα μὲν ἀλόγιστος, ἀνδρία φιλέταιρος ἐνομίσθη· μέλλησις δὲ προμηθῆς, δειλία ἀπρεπής· σεμναὶ δὲ λέξεις, καὶ αἱ πληθυντικαί, καὶ αἱ ὑπερθετικαί, καὶ αἱ γενικαί ἀντὶ τῶν μερικῶν.

§. ψνς. Σχήματα δὲ σεμνὰ, ἅπερ καὶ καθαρὰ· ἢ ὀρθότης λέγω, καὶ εἴτι τοιούτοτρόπον· σεμναὶ δὲ καὶ αἱ ἐπικρίσεις· ὡς ὁ Πλάτων· ὅ,τε νόμος προσάττει ἀποδοῦναι, καὶ χρή· καὶ ὁ Ῥήτωρ· ὀρθῶς καὶ καλῶς βουλευόμενοι· αἱ δὲ μετ' ἐνδοιάσεως ἐπικρίσεις, ἠθικαί, ἀλλ' οὐ σεμναί· οἷον, δεῖ δέ με, ὡς εἶοικε, καὶ τὰ ὅμοια· σεμνοῦ δὲ λόγου καὶ ἡ γνώμολογία· ὡς ὁ Πλάτων· ἀγαθῶ γὰρ οὐδεὶς περι οὐδενὸς οὐδέποτε ἐγγίνεται φθόνος· καὶ μὴν καὶ τὸ εἰς τὴν αὐτοῦ γνώμην ἀναφέρειν τι τῶν ῥηθησομένων, ἀξιωματικόν, καὶ σεμνόν· οἷον, βούλομαι τόδε εἰπεῖν· Θεουκιδ· Ἀγαμέμνων τέ μοι δοκεῖ προὔχων. κτλ.

§. ψνζ. Ἦκιστα δὲ λόγου σεμνοῦ αἱ ἀποσροφαί,

(σχ.

(σχ. νή.) οὔτε μὴν αἱ ὑποστροφαί, αἱ τὸ τοῦ λόγου ἄφετον καὶ ἐλεύθερον ἀναχαιτίζουσι, καὶ πρὸς τὸ κοινότερον καὶ πολιτικώτερον ἄγουσιν· οἷον, ἅπας ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος, καὶ μεγάλην πόλιν οἰκῶσι καὶ μικράν, φύσει καὶ νόμοις διοικεῖται· ὅλως γὰρ ἀσημνὸς ἦν ὁ λόγος, εἰ οὕτως ἐλέγετο· ἅπας ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος, φύσει καὶ νόμοις διοικεῖται.

§. ψη'. Κῶλα δὲ σεμνά, τὰ βραχύτερα, ὡσπερ γὰρ ἀφορισμοὺς αὐτὰ εἶναι δεῖ· οἷον, πᾶσα ψυχὴ ἀθάνατος· τὸ γὰρ ἀεικίνητον ἀθάνατον· γένοιτο δ' ἀνκαὶ μακρότερα κατ' ἀνάγκην τινά.

§. ψθ'. Συνθῆκαι γεμῆν σεμναί αἱ τῆς μὲν συγκρούσεως ἕνεκά τῶν φωνηέντων μὴ μικρολογούμεναι, τῷ δὲ ὅλῳ δακτυλικαὶ οὖσαι, καὶ ἀναπαισικαί, παιωνικαί τε, καὶ ἔστιν ὅτε ἰαμβικαί· σπονδικαὶ δὲ καὶ μᾶλλον τροχαϊκαὶ μέντοι, καὶ Ἴωνικαί, ἐναντία σεμνότητι· ἐροῦμεν δὲ, ὡς ἔφημεν, περὶ τῶν τοιούτων ποδῶν ἐν τῷ τέλει τῆς βίβλου.

§. ψξ'. Περὶ δὲ ἀναπαύσεως σεμνῆς ὁ αὐτὸς λόγος, ὅς περ ἦν ἡμῖν καὶ περὶ καθαρότητος· δεῖ γὰρ ἴσασθαι τὸν λόγον ἐπί τιος τῶν εἰκείων ποδῶν τῇ σεμνότητι· ἵνα δὴ καὶ ὁ ρυθμὸς ἀνάλογος ᾖ· καὶ περὶ μὲν σεμνότητος τοσαῦτα.

Περὶ Τραχύτητος.

§. ψξά'. Ἡ δὲ Τραχύτης, ἐναντία μὲν ἔστι τῇ γλυκύτητι, περὶ ἧς ἐν τῷ περὶ ἤθους λόγῳ λελέξεται· ὄγκου

ὄγκου δὲ καὶ μεγέθους ἐργασικὴ γίνεται· (ὅτι δὲ καὶ ἀκμῆς ἐστὶ συνεργός, ἐν τῷ περὶ ἀκμῆς εἰρήσεται· νυνὶ δὲ ὁ λόγος ἔσω περὶ τραχύτητος.

§. ψξβ'. Ἐννοιαὶ τοίνυν εἰσι τραχεῖαι, πᾶσαι, αἱ τῶν μειζόνων προσώπων ἐπιτίμησιν ἔχουσαι ἀπόκλιτος τῶν ἐλαττόνων ἀπαρκαλύπτως· ὡς τὸ, εἴπερ τὸν ἐγκέφαλον ἐν τοῖς κροτάφοις, ἀλλὰ μὴ ἐν ταῖς πτέρυγαις καταπεπατημένον φορεῖται· (Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῆς Ἀλονήσου) καὶ τὸ, ἀλλὰ μανδραγόραν πεποκόσσω, ἦτοι φάρμακον ἄλλο τοιοῦτον εἰκόμεν ἀνθρώποις (ἐν τῷ κατὰ Φιλίπ.)· τοῦτι δὲ καὶ λειότερον ἐποίησα τῇ μεθόδῳ τῆς ἐν τῷ ἰδίῳ προσώπῳ συλλήψεως.

§. ψξγ'. Μέθοδος δὲ τραχύτητος μία, το ἀπαρκαλύπτως εἰσάγειν τὰς ἐπιτιμητικὰς τῶν ἐννοιῶν ἀλλὰ μὴ συμπλέκοντα τοῖς λεαίνουσι τὴν τραχύτητα.

§. ψξδ'. Λέξις δὲ τραχεῖα ἢ τετραμμένη, καὶ ἀφ' ἑαυτῆς σκληρὰ· ὡς τὸ, καταπεπατημένον φορεῖται· καὶ τὸ, ἐκνευρισμένοι, καὶ ἀταρπὸς, καὶ τὰ ὅμοια.

§. ψξε'. Σχήματα δὲ, τραχεῖα, μάλιστα μὲν τὰ προσωπικὰ· οἷον τῆς Ἀριστογείτονος κρίσεως ἀναμνησθέντες ἐγκαλύψασθε· ἔπειτα δὲ τὰ κατ' ἐρώτησιν ἐλεγκτικά· οἷον, πότε οὖν ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πότε ἂν χρὴ πράξετε; ἐπειδάν τι γένηται;

§. ψξς'. Κῶλα, δὲ τὰ βραχύτερα, καὶ ἂ μὴ δὲ κῶλα, κόμματα δὲ καλεῖν ἄμεινον· οἷον, οὐκ ἐμβησόμεθα; οὐκ ἔξιμεν; οὐδ' ἐκείσε πλευσούμεθα;

§. ψξζ'. Συνθήκη δὲ τραχύτητος, καὶ ἀνάπαυσις, καὶ ῥυθμος, τὰ μηδεμίαν ἡδονὴν ἔχοντα· μήτ' εὐρυθμίας ἔμφασιν ὅλως, ἀλλὰ μᾶλλον τὰ ἀρρυθμα, καὶ δύσσηχα, καὶ τραχύνοντα τὴν ἀκοήν, ταῦτα καὶ περὶ τραχύτητος· ἐξῆς δὲ περὶ σφοδρότητος.

Περὶ Σφοδρότητος.

§. ψξη'. Ἡ δὲ σφοδρότητος αὖ ἐναντίον μὲν τῇ ἐπιαικίᾳ, περὶ ἧς καὶ αὐτῆς ἐν τῷ περὶ ἠθους λελέξεται· ὄγκου δὲ καὶ μεγέθους, ποιητικὴ ἐστὶ καὶ αὐτῆ.

§. ψξθ'. Ἐννοιαὶ τοίνυν σφοδρότητος, αἱ κατὰ τῶν ἐλαττόνων προσώπων, ἢ κατὰ τῶν ἀντιδίων γινόμεναι ἐπιτιμήσεις τε, καὶ λοιδορίαι· διὸ καὶ φανερωτέρας ἔχει τὰς κατηγορίας τῆς σφοδρότης· παραδείγματα δὲ πλεῖστα ἔντε τῷ κατὰ Ἀριστογείτονος τοῦ Δημιοσθένους, καὶ ἐν τῷ κατὰ Ἰουλιανοῦ τοῦ Γρηγορίου οἴον, οὗτος αὐτὸν ἐξαίρησεται; ὁ φαρμακός; ὁ λοιμός; ὃν οἰωνίσαιτ' ἂν τις ἰδὼν, ἢ προσειπεῖν βούλοιο; καὶ, εὐηθέσατε, καὶ ἀσεβέσατε, καὶ ἀπαιδευότατε, τὰ μέγιστα, σὺ κατὰ τοσοῦτου κλήρου; κτλ.

§. ψο'. Μέγεθος δὲ, καὶ λέξις, σχεδὸν ἡ αὐτῆ, ἢ περὶ καὶ τραχύτητος.

§. ψοά'. Καὶ σχήματα δὲ σφοδρότητος, ὅσα καὶ τραχύτητος· καὶ ἔτι τὸ κατὰ ἀποσροφήν· οἴον, παρὰ σοὶ κατέλυον Αἰσχίνην, καὶ σὺ προὔξενεις αὐτῶν· καὶ ἡ κατὰ δεξιὴν ἐπιφορά· οἴον, ὁ βᾶσκανος οὗτος ἰαμβοφάγος.

§. ψοβ'. Κῶλλα δὲ, τὰ βραχύτερα, καὶ κομμα-

τικά, καὶ κατ' ὄνομα ἀναπαύοντα τὸν λόγον· οἶον, ὁ
 φαρμακὸς, ὁ λοιμὸς, καὶ τὰ ὅμοια· συνθήκη δὲ καὶ
 τὰ λοιπὰ, τὰ αὐτὰ τῆ τραχύτητι.

Περὶ Λαμπρότητος.

§. φογ'. Τῶν ποιουσῶν τὸ μέγεθός τε καὶ τὸ ἀ-
 ξίωμα τοῦ λόγου Ἰδεῶν ἐν τοῖς μάλιστα ἐστὶν ἡ λαμ-
 πρότης· τά τε γὰρ ἄλλα ἀναγκαῖα ἢ Ἰδέα τῷ ἀξιω-
 ματικῷ λόγῳ, καὶ ὅτι δεῖ τῷ σεμνῷ τε, καὶ τραχεῖ,
 καὶ σφοδρῶ προσεῖναι πάντως καὶ φαιδρότητος. Ἴνα
 μὴ πάντα αὐσηρὸς ᾦ.

§. φοδ'. Γίνεται τοίνυν λαμπρὸς ὁ λόγος κατ' ἔν-
 νοιαν μὲν, ὅταν πεποιθήσιν ἔχη τινὰ ὁ λέγων, ἐφ' οἷς
 ἂν λέγη, ἢ διὰ τὸ ἔνδοξα, ἢ διὰ τὸ καλῶς πεπραχ-
 θαι αὐτῷ, ἢ διὰ τὸ χαίρειν τοῖς λεγομένοις τοὺς ἀ-
 κούοντας, ἢ καὶ διὰ πάντα ταῦτα· ὅπως τε ἐπὶ τοῖς
 διαπρεπέσι τῶν ἔργων, καὶ ἐφ' οἷς ἐστὶ λαμπρύνεσθαι ὡς
 ἀληθῶς, ἐπὶ τούτοις ἐστὶν ἡ λαμπρότης· ὡς ὁ Δημο-
 σθ. ἐν τῷ περὶ Στεφάνου· οὐ λίθοις ἐτείχισα τὴν πό-
 λιν, οὐδὲ πλίνθοις ἐγὼ, ἀλλ' ἐὰν βούλη τὸν ἐμὸν τει-
 χισμόν. καὶ τλπ. καὶ πάλιν, αὕτη τῶν περὶ Θήβας ἐγένε-
 νετο πραγμάτων ἀρχή, καὶ κατάσασις πρώτη, τὰ πρό-
 τούτων εἰς ἔχθραν, καὶ μῖσος, καὶ ἀπισίαν τῶν πόλεων
 ὑπηγμένων ὑπὸ τούτων· τοῦτο τὸ ψήφησμα τὸν τό-
 τε τῆ πόλει περισάντα κίνδυνον παραλθεῖν ἐποίησεν,
 ὥσπερ νέφος.

§. φοε'. Μεθοδεύσεις δὲ λαμπρῶς, ὅταν προηγου-
 μένως

μένως εισάγης τὰς ἐννοίας, ὅταν ὡς θαρρῶν μετὰ ἀξι-
ώματος, ἀλλὰ μὴ ἐνδοιάζων, ὅταν ὡς ἀφηγούμενος,
καὶ μὴ διακόπτων τὰς ἀφηγήσεις· εἴσοι τούτου μέλει,
τῆς διαρχοῦς λέγω λαμπρότητος· ἐπεὶ τὸ, αὕτη τῶν
περὶ Θῆβας ἐγένετο πραγμάτων ἀρχή, καὶ κατάσασις
πρώτη, τοῦτο τὸ ψήφισμα τὸν τότε τῆ πόλει περισάν-
τα κίνδυνον, παρελθεῖν ἐποίησεν, ὡσπερ νέφος· λαμ-
πρὸν ἅπαν· τὸ δὲ μεταξὺ, τὰ πρὸ τούτων εἰς ἔχθραν,
καὶ μῖσος, καὶ ἀπιστίαν, ἐνεποδίσθη κατὰ τὴν μέθοδον
πρὸς τὸ ἄγαν εἶναι λαμπρὸν.

§. ψος'. Λέξεις δὲ λαμπραὶ, αἱ περὶ ἐλέγοντο εἶ-
ναι καὶ σεμναί.

§. ψοζ'. Σχήματα δὲ λαμπρά, ὅσα καὶ εὐεῖδῃ,
ὡς αἰ ἀναιρέσεις· οἶον, οὐ λίθοις ἐταίχισα τὴν πόλιν, οὐ
δὲ πλίνθοις ἐγώ· καὶ πάλιν αἱ ἀποσάσεις· οἶον, αὕτη
τῶν περὶ Θῆβας ἐγένετο πραγμάτων ἀρχή· τοῦτο τὸ
ψήφισμα τὸν τότε τῆ πόλει περισάντα κίνδυνον παρελ-
θεῖν ἐποίησεν, ὡσπερ νέφος· ὅλως δὲ τὰ ἀσυνδέτως
εἰσαγόμενα, εἰ μακρὰ εἶη κῶλα, ποιεῖ τὸν λόγον
λαμπρὸν ταῖς ἐννοίαις· εἰδέναι μὲν τοι' ἤχη, ὡς ἡ τοῦ
λόγου λαμπρότης, ὀρθῶς μὲν εἰσάγεται, ὀφείλει δὲ
εὐθὺς πλαγιαζέσθαι· τὸ γὰρ ἐπιμεῖναι τῆ ὀρθώσει, κα-
θαρόν μᾶλλον ποιεῖ τὸν λόγον, καὶ οὐ λαμπρὸν.

§. ψοη'. Κῶλα δὲ τὰ μέλλοντα ποιήσῃ τὸν λό-
γον λαμπρὸν, μακρότερα εἶναι δεῖ· ὡς καὶ τῆ μεθό-
δῳ τῆς λαμπρότητος ἔφαμεν.

§. ψοθ'. Συνθῆκαι δὲ λαμπραὶ μάλιστα μὲν αἰ σε-
μναί

μνάι· χρῆσθαι μὴν ἔσιν ὅτε καὶ τροχαϊκαῖς συνθήκαις, οὐκ ἀπρεπές· μόνον εἰ ἢ ἀνάγκαις, γένοιτο σεμνή· τὸν γὰρ ῥυθμὸν αἱ τοιαῦται ἀναπαύσεις, μακρῶν τῶν λόγων γινομένων, ποιούσι σεμνόν τε, καὶ λαμπρόν, καὶ ἐκ τροχαϊκῶν συγκείμενος ἢ· ἀλλὰ περὶ μὲν λαμπρότητος τοσαῦτα·

Περὶ Ἀκμῆς·

§. ψπ'. Ἐπεται δὲ μετὰ τὰ προειρημένα ἀναγκαίως λέγειν περὶ Ἀκμῆς· καὶ γὰρ δι' ἐκείνων πως γίνεσθαι πέφυκεν ἡ Ἀκμή· αὐτίκα δὲ φανερόν ἔσαι·

§. ψπα'. Ἐννοιοι μὲν γὰρ ἀκμῆς, καὶ ἔτι μέθοδοι αἱ αὐταί, αἵπερ ἦσαν τῆς τραχύτητος, καὶ τῆς σφοδρότητος· λέξεις δὲ αἱ τε αὐτῶν τούτων τῶν Ἰδεῶν, καὶ ἔτι αἱ τῆς λαμπρότητος μεμιγμέναι· οἷον, νόσημα γὰρ, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, δεινὸν ἐμπέπτωκεν εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ χαλεπὸν, καὶ πολλῆς τινὸς εὐτυχίας, καὶ τῆς παρ' ἡμῶν ἐπιμελείας δεόμενον· ἢ γὰρ τροπὴ τραχέως οὔσα, καὶ σφοδροῦ λόγου, ἢ νόσημα γὰρ, ἐτέρως πως διῆρται, ὡς ἐν λαμπρότητι, καὶ οὐ μᾶλλον τραχύτητα ἐνταῦθα ἐμφαίνει ἢ λαμπρότητα.

§. ψπβ'. Καὶ μὴν καὶ σχήματα ἀκμασικά, ὅσα καὶ ἐν λαμπρότητι καὶ σφοδρότητι· οἷον, αἱ ἀποσάσεις μετὰ σφοδρότητος· ὡς τὸ, μέχρι τούτου Λασθένης φίλος ὠνομάζετο Φιλίππου, καὶ τὰ τοιαῦτα· οὐδὲ γὰρ ἔχει γενέσεως ὑπόσασιν καθ' ἑαυτὴν ἢ ἀκμή, ἀλλ'

ἀλλ' ἢ μίξις τῶν ἀπὸ τῆς τραχύτητος, ἢ σφοδρότητος, καὶ τῶν ἀπὸ τῆς λαμπρότητος, ποιεῖ τὴν ἀκμὴν· τὰ δ' ἄλλα πᾶντα ἀπλῶς τὰ αὐτὰ ἔχει τῇ λαμπρότητι· οἶον, κῶλα, συνθήκας, ἀναπαύσεις, καὶ ῥυθμούς· ὅλως τε καθάπερ ἢ τῆς ἡλικίας ἀκμὴ τραχύτητός τε μετέχει καὶ σφοδρότητος, καὶ ἅμα σεμνότητος, καὶ λαμπρότητος, οὕτω κἀνταῦθα ἢ τοῦ λόγου ἀκμὴ μετέχειν τι πασῶν τῶν τοιούτων ὀφείλει Ἰδεῶν, ἵνα τοῦτο ἢ τῶ ὄντι ἀκμὴ.

Περὶ περιβολῆς. ἐν ᾧ καὶ περὶ Μεστότητος
λόγου.

§. ψγ'. Λοιπὴ δὲ τῶν ποιουσῶν τὸ μέγεθος Ἰδεῶν, ἢ περιβολή· τὰ τε γὰρ ἄλλα ἀξία σπουδῆς ἢ περὶ αὐτῆς ἐπισήμη, τὴν ὑπιότητα ἐξαίρειν πως δυναμένης, καὶ ὅτι πλείονι ταύτῃ ὁ Ῥητωρ κέχρηται· ὅτι δ' ἐναντίον αὐτῇ ἢ καθαρότης, ἐν τῷ περὶ σαφηνείας εἴρηται λόγῳ.

§. ψδ'. Γίνεται τοίνυν περιβολὴ κατ' ἐννοίαν μὲν, ὅταν τι τῷ περὶ οὗ ὁ λόγος, ἔξωθεν προσλαμβάνηται ἥτοι γένος εἶδει· οἶον, πονηρὸν, ᾧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πονηρὸν ὁ συκοφάντης· ἢ ἀέρισον ὠρισμένῳ· οἶον, πολλὰ μὲν οὖν ἔγωγ' ἐλαττοῦμαι κατὰ τουτονὶ τὸν ἀγῶνα Αἰσχίνῃ, δύο δὲ, καὶ μεγάλα· ἢ ὅλον μέρει· οἶον, ἀλλ' ὅλης οὐσης ἱερᾶς τῆς ἀχροπόλεως ταυτησί, καὶ πολλὰν εὐρυχωρίαν ἐχούσης, παρὰ τὴν χαλκῆν τὴν μεγάλην

γάλην Ἀθηναίων ἐκ δεξιῶν ἔσηκε· ποιεῖ δὲ καὶ τὸ κατ' ἄθροισιν περιβολὴν τινα· οἶον, δύο, καὶ μεγάλα· ἐν μὲν τόδε, ἕτερον δὲ τόδε· καὶ τρία γὰρ τὰ μέγιστα οὐνεῖδη κτάται, φθονέρους, ἀχαρίστους, ἀπίστους εἶναι δοκεῖν· (ἐν τῷ πρὸς Λεπτίνην) ταυτὶ δὲ καὶ εὐκρινεῖας εἰσὶ πριητικὰ, ὡς προείρηται.

§. ψπέ. Περιβάλλει δὲ κατ' ἔννοιαν, καὶ ὅταν τις μὴ φιλά λέγη τὰ πράγματα, μηδὲ καθ' ἑαυτὰ, ἀλλὰ μετὰ τῶν παρακολουθούτων· οἶον, τόπου, χρόνου, αἰτίας, τρόπου, προσώπου γνώμης, καὶ τῶν τοιούτων· ὡς Δημοσθ. ἐν τῷ κατὰ Μαιδίου· ὑπεσχόμεν χορηγήσειν· πότε; τρίτον ἔτος τουτί· ποῦ; ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ· διατί; οὐ καθεσηκότος χορηγοῦ, καὶ διὰ τοῦτο λόγων καὶ λοιδοριῶν γινομένων· πῶς ὑπέσχου; ἐθελούτης· τίς ὢν; πάνυ πλούσιος· μανία γὰρ ἴσως ἔστιν, ἔφη, τὸ παρὰ δυνάμιν τι ποιεῖν· τίνη γνώμη; διὰ φιλοτιμίαν· προηγουμένως μὲν οὖν κατ' ἔννοιαν ἀπὸ τούτων γίνεται περιβολή.

§. ψπς. Δύναται δὲ καὶ αὐξέσθαι ἕκαστα τούτων, καὶ μᾶλλον ποιεῖν ἐμπερίβολον τὸν λόγον κατ' ἔννοιαν καὶ ἐξ ἑτέρων· οἶον, ὑπεσχόμεν χορηγήσειν πένης ὢν· τοῦτο μὲν ἦν τοῦ προσώπου φίλον, ἠύξηται δὲ πῶς; πρῶτον μὲν ἀπὸ τῆς πρὸς ἕτερον διαφορᾶς· οἶον, μηδενὸς ὑπισχυομένου· εἶτα ἄλλη αὐξήσις· μηδὲ τῶν πλουσίων· εἶτα ἕτερα μηδὲ τῶν ἄλλων λειτουργιῶν ἀτελὴς μεμενηκῶς, ἀλλὰ πολλὰ λειτούργηκως, καὶ ἐν ἐπιδόσεσι, καὶ ἐν τριηραρχίαις· καὶ ὅ-

λως·

λως καθ' ἕκαστον ἐθέλων αὐξῆιν, εὖροις ἂν πολλὰ καὶ ἐνθυμήματα, καὶ παραδείγματα· οὐ γὰρ μόνον ἀπὸ τῶν προειρημένων περιβάλλοι τις ἂν, ἀλλὰ καὶ ἐπιχειρῶν πανταχόθεν· οἶον, ἀπὸ τοῦ ὁμοίου, ἀπὸ τοῦ ἐναντίου, τοῦ γένους, τοῦ εἶδους, τοῦ ὅλου· ἔτι ἀπὸ τοῦ μείζονος, ἴσου, ἐλλάττονος· ταῦτα δὲ ἴσως οὐ δὲ προσλήψεις εἰσὶν, ἀλλὰ πίσις μᾶλλον τῶν προσλήψεων.

§. ψπζ'. Ἔτι περιβάλλει κατ' ἔνοιαν καὶ τὸ μὴ αὐτὰ τιθέναι μόνα τὰ πράγματα, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐκβά-
ντα ἂν, εἰμὴ τοῦτο ἐγένετο· καὶ τὰ παρειμένα· ὡς τὸ, πάντα τᾶλλα ἀφείς, ἐπέβαινε ἐφ' οἷς ἐμισθώθη· ἀλλὰ κατ' ἔνοιαν μὲν οὕτω γίνεται περιβολή.

§. ψπη'. Μέθοδοι δὲ περιβολῆς, τὸ ἀνασρέφειν τὰ πράγματα, καὶ τὰ δεύτερα πρῶτα λέγειν, εἴτ' ἀναγκάζεσθαι ἐπιβάλλειν τὰ πρῶτα, καὶ τῷ σχήματι χρῆσθαι τῷ κατ' ἐπεμβολήν· ὡς ὁ Δημοσοθ. ἐν τῷ παραπροσβείας· ἀλλ' ἐπειδὴ πάλιν ἤκομεν ἐκ τῆς προσβείας ταύτης, ἧς πέρ εἰσιν αἱ νῦν εὐθῆναι (εἴτ' ἐπεμβάλλει τὰ πρῶτα) οὔτε μικρὸν, οὔτε μέγα, οὐδοτιοῦν εὐρημένοι τῶν ὑπὸ τούτου, ὅτε τὴν εἰρήνην ἐποιεῖσθε λεχθέντων· καὶ τλπ. μέχρι τοῦ προσῆμεν τῆ βουλή· μία οὖν μέθοδος περιβολῆς, ἢ κατ' ἐπεμβολήν· ἑτέρα δὲ τὸ τὰς κατασκευὰς τῶν προτάσεων, καὶ τὰς πίσεις, τὰς τε τούτων αὐξήσεις πρώτας τιθέναι τῶν προτάσεων αὐτῶν· οἶον, ὁρῶν γὰρ τὸ ναυτικὸν ὑμῶν καταλυόμενον, καὶ τοὺς μὲν πλουσίους ἀτελεῖς ἀπὸ μι-
κρῶν

κρῶν ἀναλωμάτων γινομένου, τοὺς δὲ μέτρια, ἢ μικρὰ κεκτημένου τῶν πολιτῶν, τὰ ὄντα ἀπολλύμενα ἔτι δ' ὑπερίκκουσαν ἐκ τούτων τὴν πόλιν τῶν καιρῶν ἔθηκα νόμον· πολὺ δὲ ἐνταῦθα· καὶ τὸ τῆς δεινότητος· ὡς ἐν τῷ περὶ αὐτῆς λόγῳ εἰρήσεται· μέθοδοι μὲν οὖν αὐταί, λέξεις δὲ ἰδία περιβολῆς οὐκ ἔσι.

§. ψκθ'. Σχήματα δὲ περιβλητικά, πάντα τὰ ἐφελκομένα ἐτέρας ἐννοίας· τοιαῦτα δ' ἂν εἶεν, ἥτε ἀπαριθμησις· οἷον, πρῶτον μὲν τόδε, δεύτερον δὲ τόδε καὶ τὰ εἰκότα ταῦτα, τό, τε ἀπαριθμητικόν φημι· οἷον, πρῶτον μὲν τοῖς θεοῖς εὐχομαι πάσι καὶ πάσαις κτλ. ἔπειθ' ὅπερ ἔστιν ὑπὲρ ὑμῶν· καὶ τὸ κατὰ προτίμησιν λεγόμενον· οἷον, μάλιστα μὲν εἵνεκα τοῦ νομίζειν συμφέρειν τῇ πόλει λελυῖσθαι τὸν νόμον εἴτα καὶ τοῦ παιδὸς ἕνεκα τοῦ Χαβρίου.

§. ψιγ'. Ἐφέλκονται δὲ νοήματα καὶ οἱ πλαγιασμοί· οἷον, τοῦ γὰρ Φωκικοῦ συσάντος πολέμου, οὐδὲ ἐμέ. καὶ τὰ καθ' ὑπόθεσιν σχήματα, καὶ μάλιστα εἰ μετὰ μερισμοῦ τις ὑποτιθεῖτο· οἷον, εἰ μὲν γὰρ ἐνταῦθα ἦν ἤδη τὰ πράγματα, Αἰσχίνη, τί οὐ γέγονεν; εἰδὲ παρὰ τῆ προαισθήσεθαι κεκώλυται, τίς ὀκλαλήσας; καὶ ἔτι καθ' ἑαυτοῦς οἱ μερισμοί· οἷον, ἐσπέρα μὲν ἦν, ἥκε δ' ἀγγέλλων τις ὡς τοὺς πρυτάνεις· καὶ μάλιστα εἰ διὰ μακροῦ ἢ ἀπόδοσις γένοιτο.

Περὶ Μεστότητος Λόγου.

§. ψμα'. Ἐτι δὲ οἱ μερισμοὶ ποιῶσι μεσὸν τῶν λόγων

λόγον· ὅταν τε αὐτοὶ ἑαυτοῖς ὑπεμβάλλωνται ὡς παρὰ τῷ Δημοσθένει· εἰ μὲν περὶ καινοῦ τινὸς πράγματος προϋτίθεται λέγειν, ἐπισχῶν ἂν ἕως οἱ πλεῖστοι τῶν εἰωθότων γνώμην ἀπεφῆναντο, εἰ μὲν ἤρρεσκέ τι μοι τῶν ὑπὸ τούτων ρηθέντων, ἡσυχίαν ἂν ἤγουν· εἰ δὲ μὴ τότε ἂν ἐπειρώμην, ἂ γινώσκω λέγειν· ἐπειδὴ δὲ περὶ ὧν πολλὰκις εἰρήκασιν· κτλ. Καὶ ἔτι ὅταν ἀλλήλων ἐξηρητημένοι ὦσιν· οἷον, τὸ τοίνυν ψήφισμα τουτὶ τῷ μὲν ἡγουμένῳ τῶν Κερσοβλέπτου πραγμάτων ἀσφάλειαν δίδου, τοῖς δὲ τῶν ἐτέρων βασιλέων στρατηγοῖς φόβον καὶ δέος, τοὺς μὲν ἀσθενεῖς, τὸν δ' ἕνα ὄντα ἰσχυρὸν καθίσησι.

§. ψιβ'. Ὅλως οὖν ἡ μεσότης γίνεται, ὅταν σχήματα περιβλητικὰ δι' ἀλλήλων πλεονάσῃ, κατ' ἐπεμβολήν, ἢ κατ' ἐξάρτησιν ὡς εἴρηται· ἢ καὶ ἐτέροις περιβλητικοῖς ἕτερα τοιαῦτα οὕτω πως συμπλακῆ· οἷον, μερισμῷ τῷ καθ' ὑπόθεσιν, ἢ ἄλλῃ τῷ ἄλλο τι τοιοῦτο ἐπεμβληθὲν, ἢ ἐξαρτηθὲν, ὡς ἐδείξαμεν· ἐστὶ γὰρ ἡ μεσότης οὐδὲν ἄλλ' ἢ πλεονάσασα περιβολή· τὰ γὰρ ποιῶντα τὴν περιβολήν εἰ πλείονα παραληφθεῖαι· οἷον, ἐπεμβολαί, καὶ τὰ τοιαῦτα, μεσὸν ποιεῖ τὸν λόγον· μεγάλης δὲ εὐτονίας, καὶ δυνάμειως ἐν τοῖς τοιούτοις ἐστὶ τὸ σαφῶς. καὶ μὴ συγκεχυμένως εἰπεῖν.

§. ψιγ'. Ποιεῖ δὲ περιβολήν, οὐ μόνον τὰ ἐφεληκόμενα ἐτέρας ἐννοίας σχήματα, ἀλλὰ, καὶ ἄλλα ἅτα, περὶ ὧν ἀνάγκη καὶ αὐτῶν εἰπεῖν· τότε οὖν κατ' ἄρσιν

ἄρσιν καὶ θέσιν περιβάλλει, τέλειόν γε ποιοῦν τὸν λόγον· οἷον, παρὰ Δημοσθένει· οὐχ ὡς τῶν ἀποδοσομένων τὰ ὑμέτερα, ἀλλ' ὡς τῶν φυλαξόντων τοὺς ἄλλους· τοῦτο σχῆμα οὐκ ἔθεμεν ἐν τοῖς ἐφελκομένοις ἄλλα νοήματα, ὅτι καὶ καθ' ἑαυτὴν ἡ ἀναίρεσις δύναται τίθεσθαι· οἷον, οὐδὲ ἐμέ· οὐδὲ γὰρ ἔγωγ' ἐπολιτευόμεν πω τότε· τότε οὖν κατ' ἄρσιν καὶ θέσιν περιβάλλει σχῆμα, τέλειον ποιοῦν τὸν λόγον, καὶ τὸ ἐξ ἀναίρεσεως συμπλεκτικόν· οἷον, οὐ μόνον τόδε, ἀλλὰ καὶ τόδε. Καὶ μὴν καὶ τὸ κατὰ συσροφὴν λεγόμενον σχῆμα σφόδρα ἐμπερίβολον· οἷον, εἰ γὰρ ὄθ' ἤκομεν Εὐβοεῦσι βεβοηθηκότες· καὶ τλπ. καὶ τὸ, ὃ γὰρ οἷς ἂν ἐγὼ ληφθεῖν ταῦτα πράττων· καὶ τλπ. ἢ γὰρ ἐπεμβολή, καὶ ὅπως τὸ πρὶν ἀναπαῦσαι τὴν ἔννοιαν ὑποσφραίνει, καὶ ἐπεμβάλλειν ἑτέρας ἐννοίας, ὅτι περιβολῆς ἴδιον, ἱκανῶς ὀλίγω ἐμπροσθεν εἴρηται.

§. ψιδ'. Ἐννοιαὶ μὲν οὖν, καὶ μέθοδοι, καὶ σχήματα περιβολῆς γένοιτ' ἂν, ὡς εἰδείξαμεν· κῶλα δὲ, ἢ συνθήκας, ἢ ἀναπαύσεις, ἢ ῥυθμούς οὐκ ἔχομεν ἔτι δια περιβολῆς εἰπεῖν.

Περὶ Κάλλους καὶ Ἐπιμελείας.

§. ψιδ'. Μετὰ τὸν περὶ σαφηνείας τε καὶ μεγέθους λόγον, ἀκόλουθον ἂν εἴη λέγειν περὶ ἐπιμελείας τε καὶ κάλλους τοῦ κατ' αὐτόν· δεῖ γὰρ τῷ σαφεῖ τε καὶ ὄγκον ἔχοντι λόγω πάντως καὶ κάλλους τινὸς, καὶ εὐρυθμίας· εἴπερ μὴ ὡς ἀγλευκὴ τις γενήσεσθαι μέλλει

μέλλει· τούτω δ' ὅτι μὲν ἐναντίον ἐστὶ τὸ ἀμελές, καὶ ἄρρυθμον, δῆλον· εἰδέπου καὶ τὸ τοιοῦτο χρήσιμον, ὥσπερ ἐν τραχύτητι, ἑτέρου λόγου· νυνὶ δὲ περὶ κάλλους λεχτέον.

§. ψιγ'. Κάλλος μὲν τοίνυν τοῦ λόγου κυρίως ἂν εἴη, τὸ ἐκ πάντων τῶν ποιούντων τὰς ιδέας αὐτοῦ πάσας· οἶον, ἐννοιῶν, μεθόδων, λέξεων, καὶ τῶν λοιπῶν, εὖ τε συνηρμοσμένον, καὶ σύμμετρον, μετὰ τινος ἐμφαινομένης δι' ὅλου τοῦ λόγου ποιότητος καὶ ἡθους τῷ τοῦ λόγου εἶδει ἐμπρέποντος, καθάπερ ἐν σώματι χρῶμα. Καθόλου γὰρ τὸ κάλλος, συμμετρία ἐστὶ μελῶν καὶ μερῶν μετ' εὐχροίας. Κάλλος μὲν τοίνυν τοιοῦτον ἂν εἴη, αὐτὴ ἢ τοῦ λόγου δεινότης, ὡς ἐν τῷ περὶ ταύτης λόγῳ δειχθήσεται.

§. ψιζ'. Ἐπεὶ δὲ ἐστὶ τινα, ἃ δεῖ σαφῶς ἐμπρέπει πολλάκις ἐν τῷ λόγῳ, οἶον, κόσμος τις ἐπιχειμένος ἔξωθεν κωμικῶς, ἢ μόνῳ καὶ τῷ τοῦ κάλλους τινὲς τοῦ ἐν λόγῳ ἀπέδοσαν ἄνομα, δεῖ δὴ καὶ περὶ τούτου τοῦ κάλλους εἰπεῖν.

§. ψιη'. Ἐννοιαὶ τοίνυν αὐταὶ καθ' ἑαυτάς, ἢ μεθodoί τινες τοῦ τοιούτου κάλλους οὐκ εἰσὶ, πλὴν εἴ τις λέγοι τὴν δριμύτητα, περὶ ἧς ὀλίγῳ ὕπερον ἐρουμένον.

§. ψιθ'. Λέξεις δὲ καλῆ, πᾶσα ἢ περ καὶ καθαρά· αἱ γὰρ τραχεῖαι, καὶ τροπικαί, ἐναργεῖς μὲν εἶεν ἂν, καλαὶ δὲ ὡς ἐν τῷ τοιούτῳ κάλλει οὐκ εἰσὶ· ταύτητοι καὶ Ἰσοκράτης μάλιστα κάλλους πεφροντικῶς,
ἦχι·

ἦκιστα ἐχρήσατο ταῖς τροπικαῖς· πλεῖον δὲ τὸ τῆς ἐπιμελείας καὶ τοῦ κάλλους ἔχουσιν αἱ μικραὶ τῶν λέξεων, καὶ δι' ὀλίγων συγκαίμεναι συλλαβῶν· οἶον, περὶ τοῦ πῶς ἀκούειν ὑμᾶς ἐμοῦ δεῖ· (ἐν ἀρχῇ τὸ περὶ Στεφάνου.)

§. ω'. Σχήματα δὲ κάλλους καθόλου μὲν, ὅσα ἐν τῷ περὶ σχημάτων προείρηται τῆς λέξεως εἶναι σχήματα· μάλιστα δὲ αἱ παρισώσεις, καὶ ἐπαναφοραὶ, ἀντισροφαί τε καὶ συμπλοκαί, καὶ τὰ ὁμοιοτέλευτα, καὶ πολυπτώτα, ὁ κύκλος τε καὶ τὸ κλιμακωτὸν, καὶ ἔτι ἡ ἐπαναστροφή· ὅταν τὸ τέλος τοῦ κώλου ἐτέρου κώλου τις ἀρχὴν ποιήσεται· ὡς ἔχει τὸ Δημοσθεϊκόν· οἶον, οὐ γὰρ δὴ Κτησιφῶντα μὲν δύναται διώκειν δι' ἐμὲ, ἐμὲ δὲ εἴπερ ἐξελέγχειν ἐνόμιζεν αὐτόν, οὐκ ἂν ἐγράψατο. Καὶ τὸ ὑπερβατὸν δὲ, εἰ μὴ κατὰ παρένθεσιν γένοιτο, ἀλλὰ καθ' ὑπέρθεσιν, κάλλος ποιεῖ· καὶ ἔτι οἱ κατὰ συζυγίαν μερισμοί· οἶον, παρὰ μὲν γὰρ τὰς ἐπὶ τῶν χορηγιῶν δαπάνης, μικρὸν ἡμέρας μέρος ἢ χάρις τοῖς θεωμένοις γίνεται· παρὰ δὲ τὰς τῶν εἰς τὸν πόλεμον παρασκευῶν ἀφθονίας, πάντα τὸν χρόνον ἢ σωτηρία τῇ πόλει· (Δημοσθ. πρὸς Λεπτίνην) δύο γὰρ κῶλα συντεθέντα, δυσὶ κώλοις ἐτέροις συνεζευγμένοις τὴν ἀνταπόδοσιν ἔχει. ἐνταῦθα δὲ τὸ κάλλος καὶ αἱ παρισώσεις ἐποίησαν, οὐ μόνον ὁ κατὰ συζυγίαν μερισμός.

§. αα'. Ἐπι σχήματα καλλωπίζει πως καὶ τὰ καινοπρεπῆ· οἶον, ὑμεῖς δ' ὁ δῆμος· καὶ εἰ μηδὲ δι' ἕν
ἄλλο

ἄλλο. (Δημ.) ἀντὶ τοῦ, εἰ καὶ διὰ μηδὲν ἄλλο· καὶ πάλιν, Θετταλοὶ δὲ πώποτε οὐ τινα οὐ. Καὶ μὴν καὶ αἱ διὰ δύο ἀποφάσεων γινόμεναι καταφάσεις κάλλους ἰδίου σχῆμα· οἷον, οὐδ' οὐκ ἐθέλοντα μάχεσθαι· (Ἴλ. δ.) ἀντὶ τοῦ, θέλοντα· καὶ ὁ Ῥήτωρ· ἔσι δὲ οὐκ ἄδηλον τοῦθ' ὅτι Λεπτινῆς· ἀντὶ τοῦ, δῆλόν ἐστι. Καὶ ὅλως τὸ ποικίλον, καὶ μὴ μονοσχημάτισον καλλωνὴν ἐμφαίνει, καὶ ἐπιμέλειαν.

§. ωβ'. Κῶλα δὲ καλὰ συμμέτρως ἔχοντα, καὶ συνεχόμενα ἀλλήλοις. ἀλλὰ μὴ διεσηκότα, μηδὲ συγκρουσιν ἔχοντα τῶν φωνηέντων· οἷα τὰ Ἰσωκράτους· οὐ γὰρ δὴ οὐ μένον τὰ κῶλα συνέχεται τοῖς συμφώνοις, ἀλλὰ καὶ πᾶς ὁ λόγος τοσοῦτον αὐτῷ τῆς εὐφωνίας καὶ τοῦ κάλλους μεμύληκε.

§. ωγ'. Συνθήκη δὲ καλὴ καὶ ἐπιμελής, μάλιστα μὲν ἢ ὄνευ συγκρούσεως τῶν φωνηέντων, ἔπειτα δὲ ἢ μὴ πόρρω τοι οὔσα μέτρου τινὸς τοῦ οἰκείου κατὰ τοὺς πόδας τῷ εἶδει τοῦ λόγου δηλονότι, ὅτι ἂν ἐργαζώμεθα· ἄλλο γὰρ δὴ σεμνοῦ λόγου μέτρον οἰκείου, καὶ ἄλλω ἄλλης ιδέας· ὡς καθ' ἑκάστην εἰρήκαμεν· τρίτου δὲ, ὃ καὶ μέγιστον, εἰ τὰ μέρη τοῦ λόγου, διῶν σύγκειται ὁ ῥυθμὸς, μὴ ἰσοσύλλαβα, μηδὲ ἰσόχρονα μηδὲ ἰσότονα εἴη· ἀλλὰ τὰ μὲν, ἐλαττόνων, τὰ δὲ πλειόνων, καὶ συλλαβῶν, καὶ χρόνων· καὶ τὰ μὲν, ὀξύτονα, τὰ δὲ, μὴ τοιαῦτα, καὶ ἐν δι' ἀλλήλων ποικίλως συντιθεῖτο ταῦτα· ὥστε μεταξὺ τῶν μακρῶν λέξεων τὰς μικρὰς, καὶ τῶν μικρῶν τὰς μεγάλας κείσθαι·

θαι· αὕτη γὰρ μάλιστ' ἐπιμελής τε καὶ κεκοσμημένη λόγου συνθήκη.

§. ωδ'. Ἀνάπαυσις δὲ καλὴ, ἢ εἰς βραχύ τι λήγουσα, ἢ γούν παραλήγουσα· καὶ ἔτι εἰ μονοσύλλαβον εἴη τὸ τελευταῖον μέρος τοῦ λόγου· ὡς τὸ Θεταλοὶ δὲ οὐδένα πώποτε ὄν τινα οὐ· καὶ τὸ Ὀμήρου ἐπεὶ ἤλυθεν ἀμβροσίη νύξ. ῥυθμὸς δὲ καλὸς, ὁ εὐχρός τε, καὶ εὐρύθμως συγχεόμενος ἐκ τῆς ἀκαλῆς τε συνθήκης καὶ ἀναπαύσεως.

Περὶ Γοργότητος.

§. ωε'. Μετὰ δὲ τὸν περὶ κάλλους λόγον, περὶ Γοργότητος ἂν εἴη λέγειν· δεῖ γὰρ τῷ καλῷ τε, καὶ μέγεθος ἔχοντι λόγῳ, καὶ ἔτι τῷ σαφεῖ πάντως καὶ Γοργότητος· ἵνα μὴ αὐτῷ καὶ σαφές μόνον τὸ μέγεθος εἴη, ἢ καὶ τὸ κάλλος, ἀλλὰ καὶ γοργόν· Γοργότητι γὰρ ἐναντίον τὸ ἀνεπιμένον καὶ ὑπτίον.

§. ως'. Ἐννοία μὲν τοίνυν οὐκ ἔστι οὐδεμία, ἢ τις καθ' ἑαυτὴν ποιεῖ τὸν λόγον γοργόν, πλὴν εἰ τὴν ὀξεῖάν τε, καὶ δριμεῖαν γοργότητος ἰδίαν θήσεται τις περὶ ᾧν εἰρήσεται μετ' ὀλίγα·

§. ωζ'. Μέθοδος δὲ Γοργότητος ἓξ, τὸ ταῖς ἀπαντήσεσι ταχείαις χρῆσθαι, καὶ βραχείαις, καὶ ταῖς ἀντιθέσεσιν ὡσαύτως· οἷον, τί γὰρ καὶ βουλόμενοι μετεπέμθε ἂν αὐτοὺς ἐν τούτῳ τῷ καιρῷ; ἐπὶ τὴν εἰρήνην; ἀλλ' ὑπῆρχεν ἄπασιν· ἀλλ' ἐπὶ τὸν πόλεμον; ἀλλ' αὐτοὶ περὶ εἰρήνης ἐβουλεύεσθε.

§. ωή.

§. ωη'. Λέξεις γεμὴν ὁποῖα ποτ' ἂν ᾦ, βραχεῖα συντελεῖ εἰς Γοργότητα.

§. ωθ'. Σχήματα δὲ Γοργότητος, τὰ τμητικὰ πάντα· ταῦτα γὰρ πῶς ὀρθοῦν πέφυκε, καὶ διεγείρειν τοῦ λόγου τὴν ὑπιότητα· τμητικὸς δὲ λόγος, καὶ γοργὸς μάλιστα ἐν τοῖς σχήμασι, καὶ τοῖς ῥυθμοῖς θεωρεῖται. σχήματα μὲν οὖν τοῦ εἶδους ταῦδε· τὸ ἀσύνδετον κομματικόν· οἶον, προσῆλθε τῇ βουλῇ, προβούλευμα ἐγράφη· τὸ κατ' ὄνομα κομματικόν· οἶον, Ἀμφίπολι, Πύδναν, Ποτίδαιαν, Μεθώνην· Καὶ αἱ πυκναὶ, καὶ δι' ἐλαχίστου ἐξαλλάγαί· οἶον, τὸ πρῶτον Ἀμφίπολι λαβὼν, μετὰ ταῦτα Πύδναν, πάλιν Ποτίδαιαν, Μεθώνην αὐθις, εἶτα Θετταλίας ἐπέβη· οἶτε δι' ἐλαχίστου τὴν ἀνταπόδοσιν ἔχοντες μερισμοί· οἶον, ἐσπέρα μὲν γὰρ ᾦν, ᾗχε δ' ἀγγέλων τις ὡς τοὺς πρυτάνεις· Καὶ τὸ κατ' ἐπαναφορὰν κομματικόν· οἶον, ἐπὶ τοὺς νόμους καλεῖς; ἐπὶ σεαυτὸν καλεῖς. Καὶ τὸ κατ' ἀντισροφὴν κομματικόν· Ταξίαρχους παρ' ὑμῶν, Ἰππάρχους παρ' ὑμῶν· Καὶ τὸ καθ' ὑποσροφὴν δὲ σφόδρα χρήσιμον ἐν ταῖς ἀφηγήσεσιν, ἐξαίρον τὴν ὑπιότητα· οἶον, τοῦ γὰρ Φωκικοῦ συσάντος πολέμου, οὐ δι' ἐμέ. οὐ γὰρ δὴ ἔγωγ' ἐπολιτευομένην πω τότε, πρῶτον μὲν ὑμεῖς οὕτω διεκείσθε. Καὶ αἱ ἀποσροφαὶ δὲ γοργὸν ποιοῦσι τὸν λόγον, καὶ μάλιστα εἰ συνεχῶς γίνονται· οἶον, παρὰ σοὶ κατέλυον, Αἰσχίνη, καὶ σὺ προὔξενεις αὐτῶν· Καὶ αἱ ταχεῖαι, καὶ δι' ἐλαχίστου συμπλοκαί· οἶον, καὶ οἱ πατέρες ὑμῶν, καὶ ὑμῶν οἱ πρεσβύτεροι
γοργόν

Γοργόν δὲ καὶ τὸ κατὰ σύστροφὴν λεγόμενον σχῆμα οἶον, ὃ γὰρ οἷς ἂν ἐγὼ ληφθεῖν, ταῦτα πράττων καὶ κατασκευαζόμενος, οὗτος ἐμοὶ πολεμεῖ, καὶ μὴ πῶ βάλλη, μηδὲ τοξεύη. Σχήματα μὲν οὖν τοῦ εἶδους τάδε, καὶ τὰ τοιαῦδε.

§. ωί. Κῶλα δὲ τοῦ λόγου τοῦ γοργοῦ, τὰ βραχύτερα.

§. ωιά. Συνθήκη δὲ, ἢ μὴ ἔχουσα σύγκρουσιν φωνηέντων· οὐ γὰρ δὴ κεκηνέναι δεῖ τὸν ἀληθῶς γοργὸν λόγον, πλὴν εἰ τραχύνεσθαι δεοί. πόδας μὲν τοῖς πλεονάζειν ἐνταῦθα τοὺς τροχαίους, καὶ τὰς τροχαῖάς καὶ συζυγίας προσήκει.

§. ωιβ. Καὶ ἀνάπαυσις δὲ γοργή, ἢ εἰς τροχαίου φύσει καταλήγουσα, τὰ μὴ βεβηκίῃ· οὐ γὰρ δύναται ὁ ρυθμὸς ὁ γοργὸς εἶναι βεβηκίως· Τόσαῦτα καὶ περὶ Γοργότητος.

Περὶ Ἡθους.

§. ωιγ. Ἐποίητο δ' ἂν τοῖς προείρημένοις ἀνάγκαιώς ὁ περὶ ἠθους λόγος· χρησιμώτατον γὰρ εἶπερ ἄλλο τι, καὶ τοῦτο δὴ τὸ Ἠθικὸν εἶδος· καὶ τοῖς ἄλλοις μὲν ἅπασιν ἐγκαταμίγνυσθαι πεφυκός· οἶον, σεμνότητι, καὶ σφοδρότητι, καὶ κάλλει· καὶ τοῖς λοιποῖς· καὶ δι' ὅλου δὲ τοῦ λόγου ἀνάγκαιώς ἔχον ἐμφαίνεσθαι· καθάπερ εἰ σώματος χρῶμα, ὡς ἐν τῷ περὶ Δεινότητος, ὃ λέγω, γενήσεται δῆλον.

§. ωιδ. Ἡθος οὖν λόγου ποιεῖ, Ἀφέλεια, Πλυκῆς

κृतης, Δριμύτης, Ἐπιείκεια, καὶ πρὸς τοῦτοις τὸ κατ' αὐτῶν ἐμφαινόμενον ἀληθές· καὶ ἔτι ἡ βαρύτες. Καὶ δὴ πρῶτόν γε περὶ Ἀφελείας λεχτέον.

Περὶ Ἀφελείας.

§. ωιέ. Ἐννοῖαι τοίνυν ἀφελείς, ὡς ἀπλῶς εἶπειν αἱ καθαραι· αἱ γὰρ ἀπάντων ἀνθρώπων κοιναι, καὶ μηδὲν ἔχουσαι βαθύ, μηδὲ περινενοημένον, δῆλον ὡς ἀφελείς ἂν εἴησαν ἡμῖν, καὶ καθαραι· οἷον, ἐμὲ μὲν φαῦλον ἠγεῖσθαι, τουτονὶ δὲ ἄφετε. (Δημ.) Ἰδίως δ' ἂν λέγοιντο ἀφελείς, αἱ τῶν ἀπλάσων ἡθῶν· λέγω δὲ ταύτας, αἱ καὶ παίδων γένοιτο ἂν νηπίων, καὶ ἀνδρῶν ἐγγύς ἡκόντων φρενῶν γε ἕνεκα τοῦ νηπίου, καὶ γυναικῶν ὡσαύτως, καὶ γεωργῶν ἀγροίκων, καὶ ὡς ἀληθῶς ἀφελῶν τε καὶ ἀκάκων ἀνθρώπων· οἷον, τὸ περὶ πραγμάτων διεξιέναι τινῶν, καὶ λέγειν αὐτὰ, μηδεμιᾶς ἀνάγκης οὔσης, μηδὲ ἐπερωτῶντός τινος· οἷον, ὡς καλὸς μοι ὁ πάππος, ὦ μῆτερ· καὶ πάλιν· ἀλλ' οὖν γε πονηροὶ γε φαινόμενοι, καὶ ἐπὶ πονηρῶν ἱπαρίων ὄχοῦνται· (Ξεν.) Καὶ μὴν καὶ τὸ, ἀδύ τι τὸ ψιθύρισμα, καὶ ἡ πίτυς αἰπόλε τήνα· καὶ τὰ πολλὰ τῶν βουκολικῶν τοιαῦτά ἐστι. Καὶ παρὰ τῷ Ἀνακρέοντι δὲ, καὶ τῷ Μενάνδρῳ μυρία ἂν εὐροῖς τοιαῦτα καὶ γυναικῶν λεγούσας, καὶ νεανίσκους ἐρώντας, καὶ μαγεύρους, καὶ παρθένους θρυπτομένας, καὶ τινὰς ἄλλους· ἄλλως τε διὰ τὸ ὑποπίπτειν τῷ Ἠθικῷ λόγῳ πάντα τὰ τῶν τοιούτων προσώπων ἤθη, ταῦτά γε πάντα, ἢ τὰ γὰ

πλείστα αὐτῶν ὑποχεῖσθαι τῇ ἀφελείᾳ· δεῖ ἂ καὶ ἰδίως ἠθικὰ καλεῖται· δεῖ δὲ τοῦτο ἐπισκέφθαι, ὅτι αἱ οὕτω λεγόμεναι καθαραὶ ἔννοιαι οὐσαι ἀφελεῖς, εἰ μὲν τις ἠθός τι ὑποκρίνοιτο τῶν λεγομένων ἰδίως ἠθικῶν προσώπων· οἶον, λίχνων, γεωργῶν, γυναικῶν, νηπίων, καὶ τῶν τοιούτων, ἀναγκαῖαι παραλαμβάνεσθαι, καὶ χρησимоι, ἄλλως δέ τοι οὐκ ἐπιτήδειοι τῷ πολιτικῷ λόγῳ.

§. ωις'. Ἐτι ἀφελεῖς ἔννοιαι εἰσιν, καὶ ὅταν περὶ εὐτελῶν, καὶ τῶν τυχόντων πραγμάτων διαλέγηται τις· οἶον, ταινίας ἐπίπρασκεν ἐν τῇ ἀγορᾷ ἢ μήτηρ· πολλὰ δὲ τοιαῦτά ἐσιν ἐν ἰδιωτικοῖς, ἐν δὲ δημοσίοις σπάνιά γε τὰ τοιαῦτα καὶ μετὰ τινος θεραπείας εἰσάγεται.

§. ωιζ'. Ἐτι ἀφελεῖς ἔννοιαι, καὶ αἱ ἐν τοῖς ἐπιχειρήμασιν ἀπὸ τῶν ἀλόγων ζώων λαμβανόμεναι· οἶον, ὁ βοῦς κέρατι παῖει, ὁ ἵππος ὄπλῃ, ὁ κύων σόματι, ὁ κάπρος ὀδόντι. (Ξεν.) Καὶ εἰ ἀπὸ τῶν φυτῶν δέ τις ἐπιχειροίη, παραπλησίως ταυτὸν ποιήσει· ταῦτα δὲ καὶ γλυκύτητα ποιεῖ, περὶ ἧς αὐτίκα λέξομεν.

§. ωιη'. Μέθοδοι δὲ ἀφελείας, αἱ περ καὶ καθαρότητος· καὶ ἔτι τὸ πλεονάζειν τοῖς κατὰ μέρος, καὶ τὸ δι' ὄρκων πισοῦσθαι ὁτιοῦν· οἶον, Πρῶτον μὲν τοῖς Θεοῖς εὐχόμεαι πᾶσι, καὶ πάσσαις, Καὶ εἰ τοὺς ἀκούοντας δὲ ὀρκίζει, ὡσαύτως· οἶον, πρὸς Διὸς καὶ θεῶν μὴ ἀποδέξῃσθε.

§. ωιθ'. Λέξεις δὲ ἀφελῆς, ἢ αὐτὴ ἐστὶ τῇ καθαρᾷ· καὶ σχήματα δὲ ἀφελῆ, καὶ κῶλλα, καὶ τὰ λοι-

πὰ ὡσαύτως, ἅπερ ἦν καὶ καθαρά. Τοσαῦτα μὲν πε-
ρὶ ἀφελείας· λεκτέον δὲ ἤδη περὶ Γλυκύτητος, ἥτις
οἶόν τι κάλλος τῆς ἀφελείας, καὶ ἐπίτασις ἐστίν.

Περὶ Γλυκύτητος.

Σι. κ'. "Ἐννοιαὶ τοίνυν γλυκεῖαί τε, καὶ ἡδονὴν ἔχουσαι,
μάλιστα μὲν πᾶσαι αἱ μυθικαί, εἶτα δὲ καὶ τὰ διηγή-
ματα, ὅσα ἐγγὺς μύθων ἐστίν, οἷα τὰ περὶ τοῦ Τρωϊ-
κοῦ πολέμου, καὶ εἶτι τοιοῦτο· Τρίτην δὲ ἔχει τάξιν
πάντ' αὐτὰ ἰσοβικὰ διηγήματα· Ἐτι δὲ καθόλου ὅσα ταῖς
αἰσθήσεσιν ἡμῶν ἐστίν ἡδέα, λέγω δὲ τῇ ὄφει, ἡ ἀφῶ, ἡ
γεύσει, ἡ τιμῇ ἄλλῃ ἀπολαύσει, ταῦτα καὶ λεγόμενα
ἡδονὴν ποιεῖ· οἶον, εἶτις κάλλος χωρίου, καὶ φυτείας
διαφόρους, καὶ ρευμάτων ποικιλίας ἐκφράζοι, καὶ ὅ-
σα τοιαῦτα· ὡσπερ ἡ Σαπφώ· Ἀμφὶ δὲ ὕδωρ ψυχρὸν
κελαδεῖ δι' ὄσδων μηλίνων, καὶ αἰθυσσομένων δὲ φύλ-
λων κῶμα καταρρέει. Καὶ Ὅμηρος (Ἰλ. ξ.) Τοῖσι δ' ὑ-
πὸ χθῶν διὰ φῶν νεοθηλέα ποιήν· καὶ τὰ ἐξῆς. Αἶ μὲν
τοι αἰσχρὰι, καὶ πᾶσαι αἱ ἐρωτικά· ἔννοια, φύσει μὲν
γλυκεῖαί εἰσιν, οὐ πᾶσι δ' ὁμοίως ἡδονὴν ἐμποιοῦσι λε-
γόμενα· οἷς γὰρ ἕκαστος χαίρει πραττομένοις, ἐκείνοις
οὗτος καὶ λεγομένοις ἠσθήσεται· ὁ μὲν τοίνυν ἀκόλα-
σος ἀκολάστοις, ὁ δὲ σώφρων σώφροσι δὴ μᾶλλον καὶ
ἀκούσμασιν ἠδεται· καὶ οἷς δὲ χαίρομεν λόγοις, εἶτις
χρῶτο· οἶον, ἐγκωμίοις τοῖς εἰς ἡμᾶς αὐτοὺς, ἢ εἰς τοὺς
προγόνους τοὺς ἡμετέρους, ἢ φίλους· δῆλον ὡς ἡδονὴν
ποιεῖ· πολιτικὴ δὲ ἡ τοιαύτη ἡδονή, καὶ διαχεῖ γε πολ-
λάκις

λάκεις τοὺς ἀκούοντας μᾶλλον τῶν φύσει ἡδέων.

§. ωκί. Μέθοδοι δὲ αὐτὴν ποιοῦσιν, αἱ περ καὶ τὴν καθαρότητα, καὶ τὴν ἀφέλειαν.

§. ωκβ. Λέξις δὲ γλυκεῖα, ἡ καθαρὰ τε ὡσαύτως καὶ ἀφελής. Ἰδία δὲ γλυκύτητος καὶ ἀφελείας, ἡ καινῶς πλαττόμενη· ὡς τὸ ἀδελφίζειν παρὰ τῷ Ἰσοκράτει, καὶ ὀκλαυσίγελος παρὰ τῷ Ξενοφῶντι. Καὶ ἔτι ἡ ποιητικὴ· διὸ δὴ καὶ αἱ παραπλοκαὶ τῶν ποιημάτων ἐν λόγῳ ἡδονὴν ἔχουσιν· οἶον, σὺν τε δὺ ἔρχομένῳ βουλευσώμεθα ὅ,τι ἐροῦμεν. (Πλάτ. ἐν συμπ.) γλυκεῖα δὲ λέξις καὶ ἡ διὰ τῶν ἐπιθέτων ὀνομάτων· καὶ κατ' αὐτὴν δὲ τὴν ποίησιν φύσει οὖσαν γλυκεῖαν ἐκφαίνεται τὰ ἐπίθετα καὶ γλυκύτερά πως ὄντα, καὶ πλείονα ποιῶντα τὴν ἡδονὴν· καὶ ἡ δριμύεια δὲ λέξις τῶν γλυκύτητα ποιοῦσῶν ἔσι, περὶ ἧς αὐτίκα εἰρήσεται.

§. ωκγ. Σχήματα δὲ Γλυκύτητος, ἅπερ καὶ ἀφελείας καὶ καθαρότητος εἶναι ἐλέγομεν· πρὸς δὲ τοῦτοις καὶ τὰ τοῦ κάλλους.

§. ωκδ. Συνθήκη δὲ ἡδεῖα, ἥπερ καὶ καλὴ δηλονότι· πόδας μὲν τοι πλεονάζειν ἐν αὐτῇ ὀφείλουσιν οἱ τῆς σεμνότητος οἰκεῖοι· καὶ ἀναπαύσεις δὲ ὡσαύτως σεμναὶ ἔσωσαν, καὶ βεβηκυῖαι· βεβηκέναι γὰρ δεῖ καὶ τὸν ρυθμὸν ἐν γλυκύτητι.

Περὶ Δριμύτητος.

Ἐν ᾧ καὶ περὶ τοῦ Ἄδρου λόγου.

§. ωκε. Ἡ δὲ Δριμύτης ἐννοίας μὲν ἔχει, καὶ τὰ

τὰ λοιπὰ πάντα, ἅπερ καὶ ἡ καθαρότης τε καὶ ἀφέλεια, θεωρεῖται δὲ ἐν γλυκύτητι, καὶ ἔστιν οἶον ἐπίτασις τῆς Γλυκύτητος, καὶ τὸν Ἄβρὸν ποιεῖ λόγον.

§. ωκς'. Γίνεται δὲ παρὰ τὴν λέξιν ὁμοῦ καὶ τὴν ἔννοιαν, καθ' ἓνα μὲν τρόπον, ὅταν ἡ λέξις κυρίως ἐννοιαν σημαίνῃ, ἧς οὐκ ἔστι κυρία, κατὰ τινα δὲ χαριεγτισμὸν κυρίως ἐφεπομένη ποιεῖ τὴν Δριμύτητα· οἶον, ὁ Ξενοφῶν λέγων τὰς αἰτίας, δι' ἃς πρὸ τοῦ δέουτος ἀναχωροῦσιν αἰκύνες, φησὶν ὅτι αἱ μὲν δι' ἀήθειαν, αἱ δὲ διὰ τὸ, καὶ τὸ, αἱ δὲ διὰ φιλανθρωπίαν ἀναχωροῦσι· τὴν γὰρ πρὸς ἀνθρώπους συνήθειαν· καὶ τὸ συνεῖναι ἀνθρώποις ἀσπάξασθαι φιλανθρωπίαν ὠνόμασε· κυρίως μὲν πως σημαίνων τὸ πρᾶγμα, οὐκ ἐπὶ τούτου δὲ τοῦ πράγματος οὐσης τῆς λέξεως· ἐπ' ἄλλου γὰρ τὰττειν εἰώθαμεν τὴν φιλανθρωπίαν· νῦν δὲ ἐπὶ τούτου καὶ μᾶλλον ἂν εἴη κυριώτερα ἡ λέξις, ἢ ἐπὶ τοῦ εἰσεῖν καὶ οἰκτεῖρειν, ἐφ' οὗπερ φύσει τὰττομεν τὸ τῆς φιλανθρωπίας ὄνομα. Καὶ ὁ Σοφοκλῆς δὲ φίλανδρὸν πρὸς τὴν Ἀταλάντην εἶπε, διὰ τὸ ἀσπάξασθαι σὺν ἀνδράσιν εἶναι, ἡμῶν πάλιν ἐπ' ἄλλου τοῦ πράγματος τὰττόκτων τοῦνομα τοῦτο. Καὶ τὸ παρ' Εὐρυπίδῃ δὲ τοιοῦτόν ἐστι· μὴ τὴν τεκοῦσαν τῇ φιλανδρίᾳ γύναι ὑπερβάλλῃς· σχεδὸν γὰρ τοῦναντίον νῦν ἡ λέξις αὕτη σημαίνει, ἢ τῆς φιλανδρίας, ἢ ἡπερ ἡμεῖς εἰώθαμεν χρῆσθαι· τὴν γὰρ ἀκολασίαν βούλεται νῦν δῆπου σημαίνειν, καὶ τὸ μοιχεύεσθαι· εὐλαβεῖσθαι δὲ χρὴ ἐν ταῖς τοιαύταις δριμύτησι, μὴ ποτε εἰς ψυχρότητα ἐκπέσωμεν. Πρῶτον μὲν τοῦτο εἶδος Δριμύτητος.

§. ωκζ'.

§. ωκζ'. Δεύτερον δὲ, ὅταν κυρίῳ τινι ὀνόματι, ἢ ῥήματι χρῆσάμενοι, εἴτ' εὐθύς ἐπόμενοι τούτῳ χρῆσώμεθα καὶ ἐφ' οὗ μὴ κύριόν ἐστι πράγματος· οἷον, εἰμὴ καὶ τοὺς τὰ μηχανήματα ἐφισάντας εἰρήνην ἄγειν φήσετε, ἕως ἄν αὐτὰ τοῖς τείχεσιν ἤδη προσαγάγωσιν· εἴτ' εἰπὼν, δι' ὧν ἡγεῖται Φίλιππον πολεμεῖν τῇ πόλει καὶ ὅτι πάνθ' ὅσα νῦν πράττει, ἐπ' αὐτοὺς κατασκευάζεται, ἐπάγει δριμύως, τὸν τοῦτο τὸ μηχανήμα ἐπὶ τὴν πόλιν ἐφισάντα, εἰρήνην ἄγειν ἐγὼ φῶ πρὸς ἡμᾶς, πολλοῦ γε καὶ δεῖ.

§. ωκη'. Τρίτου εἶδος Δριμύτητος, ὅταν τροπῇ τινι χρῆσάμενοι μὴ σφόδρα αὐξηρᾷ μηδὲ σληρᾷ, κατ' ἀκολουθίαν ἐκείνης ἑτέραν ἐπενέγκωμεν τροπὴν σκληροτέραν μὲν, οὐ μὴν δοκοῦσάν γε εἶναι τοιαύτην· ὡς ὁ Ῥήτωρ· ἀλλὰ τὰ τοιαῦτα εἰς μὲν ἅπαξ, καὶ βραχὺν χρόνον ἀντέχει, καὶ σφόδρα γε ἠνθησεν ἐπὶ ταῖς ἐλπίσιν ἄν τύχη, τῷ χρόνῳ δὲ φωρᾷται, καὶ περὶ αὐτὰ καταρρεῖ· τὸ γὰρ ἠνθησε τροπικὸν μὲν, οὐ μὴν αὐξηρὸν οὐδὲ σκληρὸν· τὸ δὲ καταρρεῖ σκληρὸν ἰσχυρῶς, οὐ μὴν τοιοῦτον ἐφάνη διὰ τὸ ἐξ ἀκολουθίας εἰρῆσθαι, ἐπὶ γὰρ τῶν ἀνθῶν τῶν μαραινομένων τὸ καταρρεῖν σχεδὸν κυρίως λέγεται. ἤδη δὲ αὐτῶν τὴν ἄγαν σκληρότητα καὶ τὸ παρακείμενον αὐτῷ ἀφείλε· λέγω τὸ, τῷ χρόνῳ δὲ φωρᾷται· Τοσαῦτα καὶ περὶ Δριμύτητος.

Περὶ Ἀβροῦ Λόγου.

§. ωκθ'. Ὁ δὲ Ἀβρὸς, καὶ ὠραῖος λεγόμενος λόγος,

γος, οὐ μόνον διὰ Δριμύτητα γίνεται, ἀλλ ὅταν ἀπλῶς τι τῶν ἰδίων γλυκύτητος, μεθοδεύωμέν τε οὕτω, καὶ ἐρμηνεύωμεν δι' ἐπιθέτων, καὶ ποιητικῶν ὀνομάτων. παρισώμεν τε τοῖς σχήμασιν, ἢ τοῖς κώλοις, ἢ καὶ ἄλλω τινὶ κάλλους ἰδίῳ σχήματι ἐξαγγέλλωμεν, συντιθώμεν τε οὕτω, καὶ τὰς ἀναπαύσεις ποιῶμεν σεμνὰς ἅμα, καὶ ἀφελεῖς, τοὺς δὲ ῥυθμοὺς σεμνοὺς ὁμοῦ καὶ καλοὺς, ὡραῖος τότε, καὶ ἀβρὸς κατ' ἀνάγκην ἡμῖν ὁ λόγος γίνεται. Ταῦτα καὶ περὶ ἀερού λόγου Ἐξῆς δὲ περὶ ἐπιεικείας ρητέον μετὰ Δριμύτητα.

Περὶ Ἐπιεικείας.

§. ωκ'. Ἐπιεικῆς δὲ λόγος γίνεται κατ' ἐννοίαν μὲν, ἥτοι ὅταν ἔχοντα τις ἑαυτὸν μειονεκτοῦντα δεικνύη· ὡς Δημ. ἐν τῷ κατὰ Κοιν. ὅτι παρὸν αὐτῷ καὶ λωποδυσίου, καὶ ὕβρεως δίκας λαβεῖν, ὅμως αἰκίας δικάζεται· ἢ ὅταν εἰς ἴσον ἑαυτὸν τις ἄγῃ τοῖς πολλοῖς, καὶ περ οὐκ ὦν τῶν πολλῶν εἰς· οἷον, ἐγὼ δ' ὅπερ ἂν καὶ ὑμῶν ἕκαστος ὕβρισθῆις, προείλετο πρᾶξιαι, τοῦτο καὶ αὐτὸς ἐποίησα. Ἐπιεικοῦς δὲ λόγου καὶ τὸ λέγειν ὡς παρὰ γνώμην δικάζεται· καὶ ὡς ἀναγκαζόντος τοῦ ἐχθροῦ εἰς δικασίριον ἦκει. ἔτι δὲ καὶ τὸ φάσκειν ἀπείρως ἔχοντα λόγων, εἰς λόγους ἦκειν ἀναγκαζόμενον· καὶ τὰ τοιαῦτα.

§. ωκιά'. Μέθοδος δὲ ἐπιεικείας, πρῶτον μὲν ἢ σφοδρὰ εὐοικίῃ· ταῖς αἰννοῖαις ταῖς ἐπιεικεσί, τὸ ἔχοντα ἐλαττοῦν τὰ ἑαυτοῦ χρῆσά, ἢ ὅσα ἔχει κατὰ τοῦ ἀντικειμένου σφοδρὰ, ταῦτα ἔχοντα μειοῦν,

καὶ

καὶ μὴ λέγειν σφοδρῶς. ὡς Δημοσθένης. Τῆς μὲν τοῦ
 διακοχίας τῆς ἐφ' ἐκάσῳ τῶν πεπραγμένων καὶ ἐμαυ-
 τῷ μετεῖναι φημί· οὐ γὰρ εἶπεν, ἐγὼ συμβεβούλευ-
 κα, καὶ ἐγὼ ἔγραφα· καὶ πάλιν· καί μοι μηδὲν ὀργι-
 σθῆς· οὐδὲ γὰρ ἐρῶ σε φλαῦρον· εἶτα αἱ παραλείψεις·
 δοκεῖ γὰρ πως ἐπεικὲς εἶναι τὸ ἐκόντα παραλείπειν,
 ὅσα τις εἰπεῖν ἔχοι κατὰ τοῦ ἀντιδίκου, ἢ καὶ ὑπὲρ
 ἑαυτοῦ, καὶ πολὺ γε τὸ ἀξιόπιστον διὰ τὴν ἐμφασι-
 μένην ἐπεικίαν αἱ παραλείψεις ἔχουσι· γίνονται δὲ
 διχῶς· ἢ γὰρ ἀντικρὺ παραλείπει, καὶ οὐδὲν προσί-
 θησιν, ἐνδείκνυται δὲ μόνον· οἷον, καὶ περὶ ὧν μὲν εἶ-
 σί τις ἀμφισβήτησις, ὡς ἄρα ὑπὲρ τῆς πόλεως εἶρηκεν,
 ἑάσω· καὶ πάλιν, παραλείπω τὰ πολλὰ διὰ τόδε καὶ
 τόδε· ἢ τῇ μεθόδῳ μὲν χρῆται παραλειπτικῇ, τὰ πράγ-
 ματα δὲ οὐδὲν ἥττον λέγει· οἷον, καὶ οὐδὲν ἂν εἴποι-
 μι, οὐδὲ παρασχοίμην ἂν περὶ τούτων μαρτυρίαν,
 οὐτ' εἴ τινας ἐκ τῶν πόλεων ἐλυσάμην, οὐτ' εἴ τισι θυ-
 γατέρας συνεξέδωκα, οὔτε τῶν τοιούτων οὐδέν.

§. αχβ'. Τρίτη δ' ἐπεικείας μέθοδος, ἢ τὸν κα-
 θαρὸν ποιῶσα λόγον, καὶ ἀφελῆ· καὶ μὴν καὶ ἡ λέξις
 τοῦ ἐπεικοῦς λόγου, ἢ καθαρὰ ἐστὶ καὶ ἀφελής· Καὶ σχή-
 ματα δὲ, καὶ κῶλα, καὶ συνθήκη κατὰ τὰ αὐτὰ, αἵ
 τε ἀναπαύσεις καὶ οἱ ῥυθμοὶ ὡσαύτως· εἰδή τι καὶ ταῦ-
 τα δύναται συλλαμβάνειν πρὸς ἐπεικοῦς λόγου ἐμφασιν,

Περὶ Ἀληθινοῦ Λόγου.

§. αχγ'. Τοῦ δὲ κατ' ἥθος ἀληθινοῦ, καὶ ἐνδια-
 θέτου

θέτου λόγου, καὶ οἶον, ἐμφύχου, ἔννοιαί μὲν, αἱ ἀφελεῖς πᾶσαι· τάχα δ' ἂν καὶ αἱ ἐπιεικεῖς τούτου τοῦ εἶδους εἶεν· ἴδιαι γεμῆν εἰσιν ἔννοιαί παρὰ ταύτας τοῦ οἶον, ἐμφύχου λόγου, αἱ σχετλιασικαί· οἶον, αὐτὸς ὢν θαυμάσιος στρατιώτης, ὧ Ζεῦ· μετὰ γὰρ τὴν κατ' εἰρωνείαν βιαρῦτητα ἐπήγαγε τὸ, ὧ Ζεῦ.

§. ωκδ'. Μέθοδος δὲ μία τοῦ ἀληθῶς ἐμφύχου λόγου, τὸ μὴ προλέγειν, ὡς ἔχει τι πάθος ἐν τῇ ψυχῇ· οἶον, θαῦμα, ἢ λύπη, ἢ φόβον, ἢ ὄργην, ἢ ἔλπον, ἢ πεποιθήσιν, ἢ ἀπιστίαν, ἢ ἀγανάκτησιν, ἢ τι τῶν τοιούτων, ἄλλὰ πεποιθότως προάγειν τον λόγον, ὡς ἂν ὁ καιρὸς ἀπαιτῆ, ἢ μετ' ὄργῆς ἢ θαυμασμοῦ, ἢ τινος τῶν προειρημένων· μετ' ὄργῆς μὲν, ὡς ἐν τῷ. ἔπειτα, ὧ κατάρατε, καὶ γραμιματοκύφων· ἐλέου δὲ, ὡς ἐν τῷ, ἀλλ' ὁ μὲν ἄθλιος ἄνθρωπος ἠτίμωταί τε, καὶ ὕβρισαι· θαυμασμοῦ δὲ ὡς τὸ, ἐγώ σοι ξενείαν Ἀλεξάνδρου; οὕτω δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων· εἰ γεμῆν προλέγη, ἀπλῶς μὲν ἠθικὸς, καὶ ἴσως ἀφελὴς οὕτως ὁ λόγος γένοιτ' ἂν, καὶ κατὰ τοῦτο μόνον ἔχων τι τοῦ ἀληθοῦς, ἀλλ' οὐκέθ' ὁμοίως τό γε ἐνδιάθετον διασώζει τοῦ λόγου. Καὶ τὸ μὴ προλέγειν μὴθ' ὡς ἔμυσις τις, ἀλλ' ἀπλῶς οἶον ἐμπέπτειν εἰς τον ὄρκον· οἶον, οὐ μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντας, μὴθ' ὡς εὐχεταί τις, ἀλλ' ἀπλῶς παραπεσόν, εὐχεσθαι· οἶον, καὶ τοῦτον οὐδ' εἰ γέγονεν εἰδῶς, οὐδὲ γινώσκων, ὡς μηδὲ νῦν ὄφελον.

§. ωκε'. Ἡ δ' αὐτὴ μέθοδος, καὶ τὸ ταῖς ἀπαντήσασσι ταῖς πρὸς τὰς ἀντιθέσεις, ἢ καὶ ἄλλως, χωρὶς κα-

ταςά-

τασάσεως ταχείαις χρῆσθαι· οἷον, κακοδαιμονοῦσι Βυζάντιοι; σφόδρα γε, ἀλλ' ὅμως αὐτοὺς δεῖ σώους εἶναι· συμφέρει γὰρ τῇ πόλει· αὕτη μὲν τοι ἤ μέθοδος καὶ γοργότητός ἐστιν ἰδία.

§. ωκς'. Καθόλου δὲ τὸ χωρὶς κατασάσεως εἰς ἀρχὴν ἀσυνδέτως ἀνάγειν τὸν λόγον, ἐνδιαθέτον, καὶ ἀληθινόν· νῆ δία, ἴδδει γὰρ τό, καὶ τὸ ποιῆσαι, καὶ τὸ μὴ ποιῆσαι· εἶτα ἐξ ἐπεμβολῆς, οὐ κατασῆσας, ἐπήγαγεν ἀσυνδέτως, καὶ σφόδρα ἐνδιαθέτως· ἕως ἂν σώζηται τὸ σκάφος, τότε χρῆ καὶ ναύτην, καὶ κυβερνήτην, καὶ πάντα ἄνδρα ἐξῆς πρόθυμον εἶναι, ἐπειδὴν δὲ ἡ θάλασσα ὑπέρσχη, μάταιος ἡ σπουδή.

§. ωκζ'. Ἐτέρα δέ τις μέθοδος ἐνδιαθέτου λόγου, καὶ μάλιστα τοῦ δοκοῦντος σὺν ὀργῇ προΐεναι, τὸ μηδὲ τὰς ἀκολουθίας σώζειν τῶν τοῦ λόγου σχημάτων, ἀλλ' οἷον, ἐξίσασθαι ὑπὸ τοῦ πάθους· ὡς ἐν τῷ περὶ Στεφάνου· ἐπειδὴ τοίνυν ἡμὲν εὐσεβῆς καὶ δικαία ψῆφος, καὶ τὰ ἐξῆς· μέχρι τοῦ, ἀπορῶ τοῦ πρώτου μνησθῶ· οὐδαμοῦ γὰρ ἀποδέδοται τῷ σχήματι τὸ ἀκόλουθον.

§. ωκη'. Ὅμοιον δὲ τοῖς προειρημένοις καὶ τὸ ταῖς λαιδορίαις χρῆσθαι, ἄνευ τοῦ ἐπισημαίνεσθαι· οἷον, οὗτος οὖν αὐτὸν ἐξετάσεται; ὁ φαρμακός; ὁ λοιμός; ἐὰν γὰρ ἐπισημῆνης· ὡσπερ ὁ Αἰσχίνης· οἷον, δότε μοι εἰπεῖν κίναιδον αὐτόν· οὐθ' ὁμοίως ἔση πιθανός, δόξεις τε ὡς ἀληθῶς εἶναι φιλολοίδορος· οὐ γὰρ πεποιθότος ἐσὶ τὴν ψυχὴν τὸ ἐπισημαίνεσθαι, οὐδ' ἐξεσηκότος ὑπὸ τοῦ πάθους, οὐδ' ἀγνοοῦντος ἀλέγει, ἀλλὰ νήφον-

νήφοντος, και γινώσκοντος ταῦτα, και τοῦτο ἔσπουδακότος λαιδωρήσασθαι τῷ ἐχθρῷ.

§. ωκθ'. Ἐσι δὲ και ἐν ἄλλοις, και μὴ μόνον ἐν ταῖς λαιδωρίαις, τὸ δοκεῖν αὐτόθεν πως κινούμενον λέγειν ἢ ἀλλὰ μὴ ἐσκεμμένον· οἷον, τουτί γάρ αὖ μικροῦ παρῆλθέ μοι εἰπεῖν· και πάλιν, ἀλλὰ γάρ ἱεμπεπτώκαμεν εἰς λόγους, οὓς αὐτίκα μάλα ὕσερον ἀρμόσει λέγειν· Και τὸ ἐνδοιάζειν δὲ περὶ τῶν ὁμολογουμένων, ἐνδιάθετον ποιεῖ τὸν λόγον· ὅτι δὲ και βαρὺν, αὐτίκα εἰρήσεται· οἷον, ἐγὼ μὲν οἶμαι πολῶ. Ἀλλὰ περὶ μὲν ἐννοιῶν και μεθόδου τοῦ ἐνδιαθέτου λόγου, τοσαῦτα·

§. ωλ'. Λέξις δὲ πᾶσα μὲν ἢ τραχεῖα, και σφοδρὰ και πεποιημένη, διάθεσιν ἔχει τὴν μετ' ὀργῆς, και μάμάλισα ἐν ταῖς ἐπιφοραῖς· ἐν αἷς και αἰ μὴ συνήθεις, αὐτόθεν δὲ ποιηθεῖσαι, καιρὸν ἔχουσιν· ὡσπερ τὸ Ἰαμβοφάγος· και Γραμματοκύφων· οὐ μὴν ἐνθα ἄλλο τι πάθος ψυχῆς παραδηλοῦμεν, ὁμοίως ἔτι χρήσιμον τὸ τοιοῦτο ἂν εἴη· ἐν δέ γε ἐλβειολογίαις και παντάπασις ἦκισα ἐπιτήδειον· ἐνταῦθα γάρ καθαρότητος μάλλον δεῖ και Ἀφελείας, και Γλυκύτητος.

§. ωλα'. Σχηματα δὲ ἐνδιαθέτου, κατ' ἐπιφορὰν λόγου, ἅπερ ἦν και τοῦ σφοδροῦ, αἰ τε ἀποσροφαὶ δηλονότι, και αἰ μετ' ἐρωτήσεως, και χωρὶς· και τὸ δεικτικόν, και ἔτι ἢ τοιαῦδε διαπόρησις· εἶτα ὦ, τί ἂν εἰπὼν σέτις ὀρθῶς προσεῖποι· και ἢ ἀποσιώπησις· οἷον, ἀλλ' ἐάσω τὸ γ' ἐπελθὼν εἰπεῖν μοι. Και μὴν και αἰ ἐπικρίσεις· οἷον, δεινὸν μὲν, ὦ Γῆ, και Θεοί, πῶς

γάρ

γάρ οὐ; Καὶ ἡ ἐπιδιόρθωσις δὲ ἡ τοιαύτη· οἶον, ὁφθαλμὸς γὰρ ποτε, ὁφθαλμὸς λέγω, χθὲς μὲν οὐκ, καὶ πρῶτην· καὶ πάλιν· ὡς ἔστι τῶν αἰσχυρῶν, μᾶλλον δὲ τῶν αἰσχίστων.

§. ωλβ'. Ἔστι δὲ σχεδὸν ταυτὸν τῇ ἐπικρίσει καὶ ὁ καλούμενος ἀπόλυτος μερισμός· οἶον, εἰ δὲ μὴ καὶ ἐν αὐτοῖς οἷς ἐπιμάσθε, ἠδίκηταί τις ὑμῶν, πόσω μᾶλλον μισοῖσθ' ἂν διὰ ταῦτα δικαίως, εἰ σώζοισθε; ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι πολλῶ μὴ ἀποδοὺς γὰρ τὸν μὲν, σύνδεσμον, ἐπήγαγεν εὐθὺς, βιάσονται τοίνυν μεγάλοφωνοι, καὶ ἀναιδεῖς ὄντες, καὶ τὰ ἐξῆς· καὶ πολλὰ αὐτοῦ παρὰ τῷ Ῥήτορι παραδείγματα· λαμβάνεται μὲν τοι ἐπὶ τῶν ὁμολογουμένων πραγμάτων. Τοιοῦτο δ' ἂν εἴη καὶ τὸ ἐν τῷ κατὰ τοῦ Τιμοκράτους προοιμίου. τοῦ μὲν ἀγῶνος, ὡς ἄνδρες δικασαί, καὶ τὰ ἐξῆς· οὐδαμοῦ γὰρ οὗτος ὁ σύνδεσμος ἐλύθη.

§. ωλγ'. Κῶλα δὲ καὶ τὰ λοιπὰ πάντα, παραπλήσια τοῖς ἐν σφοδρότητι, πλὴν ὅτε τις οἶκτον κινῶν ἐλεεινολογούμενος· τότε γὰρ ἀφελές ἐρων δεῖ τούτων ἀπάντων· καὶ χρήγε τοῖς περὶ ἀφελείας ῥηθεῖσιν ἔπασθαι ἐν τοῖς τοιούτοις. Ταῦτα μὲν περὶ ἀληθείας· λεκτέον δὲ νῦν καὶ περὶ βαρύτητος, ἢ τις ἦν ἡ λοιπὴ τῶν ποιησῶν τὸ ἦθος ἰδεῶν.

Περὶ Βαρύτητος.

§. ωλδ'. Ἡ δὲ Βαρύτης ἐννοίας μὲν ἔχει τὰς ὀνειδιστικὰς ἀπάσας· ὅταν εὐεργεσίας τις ἑαυτοῦ λέγων, τὸ μηδενὸς, ἢ ἐλάττονος, ἢ καὶ τούναντίον, ὅτι καὶ

τιμω-

τιμωρίας ἀντὶ τιμῆς ἠξίωται, οὐκ εἰδίζκει, ἥτι τοιοῦτο.

§. ωλέ. Μεθόδω δὲ μάλισα βαρὺς ὁ λόγος γίνεται, εἰ παρατιθεῖται τις τοὺς οὐδὲν ἢ μικρὰ εὐεργατήσαντας· ἢ τούναντίον ἠδικηκότας, εἴτα τυχόντας· ὧν αὐτὸς οὐκ ἠξίωται.

§. ωλς. Γίνονται δὲ βαρύτερες καὶ τῶν ἐπιεικῶν πῶς ἐνοιῶν κατ' εἰρωνείαν μεθοδευθειῶν· οἷον, ἐμοὶ δὲ ὅς εἴτε τις, εἴ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, βούλεται νομίσει μανία· μανία γὰρ ἴσως ἐστὶ τὸ ὑπὲρ δύναμιν τι ποιεῖν· πάνυ γὰρ βαρέως ἐνταῦθα τὴν φιλοτιμίαν ἐαυτοῦ μανίαν ὠνόμασε. Κακείνο δὲ τοιοῦτον, πῶς ὑμῖν ὑπὸ τῶν χρησῶν τούτων τὰ πράγματα ἔχει; καὶ πᾶσα δὲ εἰρωνεία βαρεῖά ἐστι. Καὶ μὴν καὶ περὶ τῶν ὁμολογουμένων διαπόρεῖν βαρύτερος ἴδιον, οὐκ ἀπλήλακται δὲ οὐδὲ τοῦτὸ εἰρωνείας· οἷον, ἄρα μικρὰ βοηθῆσαι τοῖς πένησιν ὑμῶν δοκοῦμεν; Καὶ Θουκυδίδης· ἄρ' ἀξιοὶ δοκοῦμεν ὑμῖν; Τοιοῦτο καὶ τὸ ἐνδοιάζειν περὶ τῶν ὁμολογουμένων· οἷον, ἐγὼ μὲν οἶμαι πολλῶ· ὃ δὴ καὶ τοῦ ἐνδιαθέτου ἔφαμέν πῶς εἶναι λόγου.

§. ωλς. Λέξεις δέ τις, ἥτι ἕτερόν τῶν ἐπομένων ταύτη, ὡς εἶναι βαρύτερος ἴδιον, οὐδὲν ἐστὶ· φαίην δ' ἂν ὅτι μάλλον ἀρμόττοι ἂν αὐτῇ, ὅσα ταῖς ἠθικαῖς ἰδίαις ἤρμοσο· λέγω δὲ ἀφελεία, καὶ ἐπιεικεία, καὶ ἐτι τῷ ἐνδιαθέτῳ λόγῳ. Τοσαῦτα μὲν οὖν περὶ τῶν τὸ ἦθος ποιουσῶν ἰδεῶν· λοιπὸν δὲ ἐστὶ καὶ περὶ δεινότητος εἰπεῖν.

Περὶ Δεινότητος.

§. ωλη'. Δεινότης ἐν λόγῳ ἐστίν, ἢτε ἀγαθὴ μίξις, καὶ ἡ προσήκουσα χρῆσις πάντων τῶν προειρημένων εἰδῶν τοῦ λόγου, καὶ τῶν ἐναντίων αὐτοῖς, καὶ ἔτι δι' ὧν ἐτέρων σῶμα λόγου γίνεσθαι πέφυκε.

§. ωλθ'. Δεινὸς μὲν τοι λόγος, ὁ μὲν καὶ ἔστι, καὶ εἶναι δοκεῖ· ὁ δὲ ἔστι μὲν, οὐ δοκεῖ δέ· ὁ δὲ, οὐκ ἔστι μὲν, δοκεῖ δὲ εἶναι δεινός· περὶ δὲ τοῦ μήτε ὄντος, μήτε δοχοῦντος, περιττὸν διαλαβεῖν.

§. ωμί'. Τοῦ μὲν τοίνυν καὶ ὄντος δεινοῦ, καὶ δοχοῦντος εἶναι τοιούτου, παραδείγματα ἔσωσαν οἱ Φιλιππικοὶ τοῦ Δημόσθενους λόγοι· καὶ γὰρ βούλεται δοκεῖν δεινὸς εἶναι λέγειν ἐνταῦθα ὅς γε καὶ ὁμολογεῖ ζηλοῦν τὸν περιφανῶς δεινότατον γεγονότα λέγειν, τὸν Περικλέα· κέχρηται γὰρ ἐνταῦθα τῇ φανεραῖ δεινότητι, τοῦτο αὐτὸν ἀπαιτοῦντος τοῦ λόγου.

§. ωμά'. Τοιγαροῦν ἔννοιαί μὲν τῆς τοιαύτης δεινότητός εἰσιν, αἱ παράδοξοι, καὶ βαθεῖαι, καὶ βίαιοι, καὶ ὅλως αἱ περινενοημένοι· οἶον, οὐ μὴν ἀλλ' ἐπιεικῶς, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῦθ' ὅπερ δυσμαχώτατόν ἐστι τῶν Φιλίππου πραγμάτων, καὶ βέλτισον ὑμῖν· καὶ πάλιν· ὁ γὰρ ἐστὶ χειρίσον ἐκ τοῦ παρεληλυθότος χρόνου, τοῦτο πρὸς τὰ μέλλοντα βέλτισον ὑπάρχει· καὶ πάλιν, ὁ δὴ καὶ βιαιότιον ἐστὶ διαφερόντως· οἶον, ἐγὼ δὲ, οὐδέ συμπρεσβευκέναι φημί σοι· πρεσβεύειν μὲν τοι σὲ μὲν πολλὰ καὶ δεινὰ, ἐμαυτὸν δὲ ὑπὲρ τούτων τὰ βέλτισα. Καὶ τὸ ἐν τῷ περὶ Στεφάνου

νου περινενοημένως εἰρημένον· οἷον, οἷς γὰρ οὐκ ἐγράψατο τοῦ προβουλευματος, τούτοις, ἃ διώκειν συκοφαντῶν φανήσεται· καὶ τὰ ἐξῆς σχεδὸν ἅπαντα τοιαῦτα.

§. ωμβ'. Μέθοδοι δὲ, καὶ λέξεις τῆς τοιαύτης δεινότητος, αἱ σεμναί, καὶ τραχεῖαι, καὶ σφοδραί, καὶ πᾶσαι δὲ αἱ ἴδιαι τῶν τὸ μέγεθος ποιουσῶν ιδεῶν.

§. ωμγ'. Σχήματα δὲ, καὶ συνθήκη, καὶ τὰ λοιπὰ ἐφεξῆς ἅπαντα, οὐχ ὅσα δὴ πασῶν ἦν τῶν ποιουσῶν τὸ μέγεθος ιδεῶν, ταῦτά ἐσι καὶ τῆς δεινότητος, ἀλλ' ἅπερ τῆς σεμνότητος ἦν, καὶ ἀκμῆς, λαμπρότητός τε, καὶ περιβολῆς· μάλιστα δὲ τῆς ιδέας ταύτης καὶ τὸ κατὰ συσροφὴν σχῆμα οἰκείον· οἷον, ὃ γὰρ οἷς ἂν ἐγὼ ληφθεῖν, ταῦτα πράττων, καὶ κατασκευαζόμενος, οὗτος ἐμοὶ πολεμεῖ, κἂν μήπω βάλλῃ, μηδὲ τοξεύῃ· ἀλλ' ὃ μὲν καὶ ὦν, καὶ δοκῶν εἶναι δεινὸς λόγος, οὕτω γίνεται.

§. ωμδ'. Τοῦ δ' αὖ μὴ δοκοῦντος μὲν εἶναι δεινοῦ, ὄντος δὲ ὡς ἀληθῶς τοιούτου, παραδείγματά ἐισι, σχεδὸν ἅπαντες οἱ ἰδιωτικοὶ τοῦ Δημοσθένους λόγοι· καὶ τῶν δημοσίων δὲ οὐκ ὀλίγα μέρη.

§. ωμε'. Γίνεται δὲ οὗτος κατ' ἔννοιαν μὲν οὐδαμῶς, ἐν δὲ τῇ μεθόδῳ τὴν πλείστην, μᾶλλον δὲ τὴν πᾶσαν ἔχει δύναμιν ἢ τοιαύτη δεινότης· τὸ γὰρ σφοδρὰ ἠθικαῖς, καὶ ἀνειμέναις ταῖς ἐννοιαῖς, καὶ τῇ λέξει, καὶ πᾶσι τοῖς ἐπομένοις τῇ λέξει· οἷον, σχήμασι, κώλοισι, συνθήκαις, ἀναπαύσεσι, ῥυθμοῖς τὸ πᾶ-

σι δὴ τούτοις ἠθικῶς, καὶ ἀφελῶς, καὶ ἀνειμένως δοκῶντα λέγειν, ὑποκρύπτει που, καὶ κατασκευάζει, ἃ βούλεται τις μᾶλλον· ἢ εἰμὴ ἀνειμένως, μηδ' ἀφελῶς ἐδόκει λέγειν· καὶ τοῦτο καὶ ἐν προοιμίῳ, καὶ ἐν καταστάσει, καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις ἅπασι ποιεῖν, σφόδρα γε δεινοῦ λόγου, οὐ μὴν δοκῶντός εἶναι τοιούτου, τοῦτο δὲ καὶ τῆς ὄντως δεινότητός ἐστι, τὸ δοκεῖν ἀφελῆ τίνα, καὶ ἀπλοῦκόν παρέχεσθαι λόγον, καὶ αὐτόν πως εἶναι δοκεῖν τοιούτον, πᾶν τούναντίον ὄντα τε, καὶ ποιῶντά κατα τὸν λόγον· δύο μὲν δὴ ταῦτα δεινότητος εἶδη.

§. ωμς'. Φαίνεται δὲ λόγος δεινός, μὴ ὡν τοιούτος, ὃ δὴ καὶ τρίτον ἔφη δεινότητος εἶδος εἶναι, ὃ τῶν σοφιστῶν· οἷον, τῶν περὶ Πῶλον, καὶ Γοργίαν, καὶ ἄλλων τοιούτων· Γίνεται δὲ τὸ πλεῖστον περὶ τὴν λέξιν, ὅταν τραχείας τις, καὶ σφόδρας, ἢ καὶ σεμνάς συμφορήσας λέξεις, εἴτ' ἔξαγγέλλῃ ταύταις ἐννοίας ἐπιπολαιούς, καὶ κενάς· καὶ μάλιστα εἰ καὶ σχήμασι χρωτῶ, κώλοισ τε, καὶ τοῖς ἄλλοις πᾶσιν, ἢ τισὶ κεκαλλωπισμένοις, ἀκμιαίῳ τε, καὶ σεμνοῖς.

§. ωμζ'. Καὶ μὴν καὶ τὸ πρὸ τῶν ἀποδείξεων λοιδορίας, ἢ σφοδρότησιν εἰκῆ κεχρηῆσθαι, ἢ ἔνθα ὅλως μηδενὸς τοιούτου δεῖ, φαινόμενῃ τίς ἐστίν, οὐ μὴν οὐσα δεινότης· ὑπόκεινον γὰρ, καὶ ψυχρὸν μᾶλλον τὸ τοιούτο· ἐπὶ καὶ ἐννοίαις χρησθήσεται τις, ἢ καὶ μεθόδοις ἐχούσαις μέγεθος· οἷον, σεμναῖς, ἢ σφοδραῖς, ἢ τραχείαις, ἢ λαμπραῖς, ἢ ἀκμιαίαις, ἢ καὶ ταῖς περιβαλλούσαις.

λούσαις τὸν λόγον, μὴ κατὰ καιρὸν δὲ ποιῆ τοῦτο, μὴδ' ἔνθα δεῖ, φανεῖται μὲν Δεινός, οὐ μὴν ὡς ἀληθῶς γε ἔσαι τοιοῦτος· ἢ γὰρ ὄντως Δεινότης ἐκείνη ἐστὶ, καθάπερ καὶ εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τοῦ περὶ Δεινότητος λόγου, ἔλεγον, τὸ τοῖς εἶδεσιν ἅπασι τοῦ λόγου, καὶ πίσαις ἐννοίαις εἰδέναι πότε δεῖ, καὶ ποῦ, καὶ πρὸς ὄν τινα, καὶ πῶς, καὶ ἐφ' οἷς χρῆσθαι δεῖ· καὶ μὴ μόνον εἰδέναι, ἀλλὰ καὶ δύνασθαι· τοῦτο δὲ μεγάλης ἐστὶ καὶ τελειωτάτης ἐπισήμης· οὐ μὴν ἀλλ' οὐδὲ τῆς προκαμμένης ἡμῖν προθέσεως· ἡμῖν γὰρ ἐνταῦθα σκοπὸς, τὰ τοῦ λόγου Σχήματα, καὶ τὰς Ἰδέας χαρακτηρίσαι μόνον, καὶ διδάξαι ὅπως ἕκαστα γίνεσθαι πέφυκε, καὶ ταῦτα διὰ βραχέων, καὶ ἐν εἰσαγωγῆς εἶδει, ὥστε τοῖς περὶ τὸ εὖ συντάττειν ἐσπουδακόσιν, ἐξείναι καὶ χάριτόσ τινοσ τῆς ἐν λόγῳ ἐκ τούτων μεταλαμβάνειν, καὶ σὺν τέχνῃ προβαίνειν εἰς ἐπίδοσιν, ἀλλὰ μὴ ἄλλωσ ἄττειν, μὴδὲ παραφέρεσθαι· εἴγε μὴν τισ καὶ τελειωτέρασ ἀπολαύειν τῆς περὶ τούτων διδασκαλίασ ἐφίεται, τοῖς τῶν ἀρχαίων συγγάμμασιν ἐντυγχανέτω, τῶν ἰδίῳ περὶ αὐτῶν πραγματευσαμένων· Ἀριστοτέλουσ τέ φημι, καὶ Διονυσίου, καὶ Δημητρίου, καὶ Ἀλεξάνδρου, Λογγίνου τε, καὶ Ἑρμογένουσ καὶ ἄλλων· ἐξ ὧν δὴ καὶ αὐτὸσ ταυτὶ συνελεξάμην, καὶ μάλιστα γε ἐκ τῶν τοῦ θαυμασοῦ Ἑρμογένουσ· Ἀλλὰ περὶ τούτων μὲν ἄλις· ἐπεὶ δὲ καὶ περὶ ποδῶν μετρικῶν ἐμνήσθημεν μετὰξὺ τῶν προειρημένων, λεχτέον δὴ τι καὶ περὶ αὐτῶν γενικώτερον ἐνταῦθα.

Περὶ Ποδῶν Μετρικῶν γενικώτερον.

§. ωμή. Τῶν μετρικῶν ποδῶν οἱ μὲν εἰσι, δισύλλαβοι· οἱ δὲ, τρισύλλαβοι· οἱ δὲ, τετρασύλλαβοι· καὶ δισύλλαβοι μὲν τέσσαρες· Πυρίχιος, υυ· οἶον, λόγος· Ἰάμβος, υ—, οἶον, λέγω. Τροχαῖος, —υ, οἶον· δῆμος· καὶ Σπόνδειος, ——, οἶον, ἦρως· τρισύλλαβοι δὲ ὀκτώ· Χωρεῖος, υυυ, οἶον, ἔλενος· Δάκτυλος, —υυ, οἶον, ἥλιος· Ἀνάπαιστος, υυ—, οἶον, Πολέμων· Ἀμφίβραχος, υ—υ, οἶον, βοηθός· Ἀμφίμακρος, —υ—, οἶον, ἠγεμών· Βάκχειος, υ—, οἶον, νοήμων· Παλιμβάκχειος, ——υ, οἶον, ῥωμαῖος· καὶ Μολοτός, ——, οἶον, Ἡρώδης. Τετρασύλλαβοι δὲ ἑκκαίδεκα· Προκελευσματικός, υυυυ, οἶον, φιλόσοφος· Παίων πρῶτος, —υυυ, οἶον, Σπησίχορος· Παίων δεύτερος, υ—υυ, οἶον, ὀνήσιμος· Παίων τρίτος, υυ—υ, οἶον, κλεόβουλος· Παίων τέταρτος, υυυ—, οἶον, διογένης· Ἰωνικός ἀπὸ μείζονος· ——υυ, οἶον, δημήτριος· Ἰωνικός ἀπ' ἐλάσσονος, υυ—, οἶον, διομήδης· Χορείαμβος, —υυ—, οἶον, εὐφορίων· Ἀντίπαιστος, υ——υ, οἶον, ἀλέξανδρος· Διΐαμβος, υ—υ—, οἶον, ἀνακρέων· Διτροχαῖος, —υ—υ, οἶον, ἀρχέδημος· Ἐπίτριτος πρῶτος, υ—, οἶον, Γωάννης· Ἐπίτριτος β'. —υ—, οἶον, εὐρυμήδης· Ἐπίτριτος τρίτος, ——υ—, οἶον, Δημοσθένης· Ἐπίτριτος δ'. ——υ, οἶον, καλλίξιμος· Δισπόνδειος, ——, οἶον, ἠρακλείδης.

§. ωμθ'. Τούτων τοίνυν ὁ μὲν Δάκτυλος πάνυ σεμνός ἐστι· διὸ καὶ τὸ ἠρωϊκὸν μέτρον ὑπὸ τούτου κοσμεῖται μάλιστα· ὁ δὲ Ἰαμβός, οὐκ ἀγενής, διὰ τὸ τὴν βάσιν ἔχειν μακράν· ὁ δὲ Τροχαῖος, μαλακώτερος, καὶ ἀγενέστερος ὡς πρὸς σεμνότητα, καὶ ἀξίωμα λόγου, διὰ τὸ τροχαλὸν ποιεῖν τὸν λόγον, καὶ εἰς βραχὺ καταλήγειν· ὁμοίως καὶ ὁ Ἰωνικὸς ἐκάτερος, ἀγενέστεροι καὶ αὐτοί· ἀβρότεροι γὰρ ἐξ ἀρχαίου οἱ Ἰωνες· οἱ δὲ Παίωνες, καὶ εἰ ἕκαστος τούτων τρεῖς ἔχει βραχείας, ἀλλ' ἐπεὶ τοὺς παιᾶνας ἄδοντες ἐχρῶντο αὐτοῖς οἱ παλαιοί, σεμνοὶ δὲ οὗτοι, ὡς εἰς Θεοὺς ἀδάμενοι, διὰ τοῦτο καὶ χρήσιμοι τῇ σεμνότητι· ἡ δὲ σπονδιακὴ συνθήκη μᾶλλον ἐπιπρέπει τῇ σεμνότητι, διὰ τὸ τῶν μακρῶν πλήθος· ὁμοίως δὲ δι' αὐτὸ τοῦτο καὶ οἱ ἐπίτριτοι ταῦτα καὶ περὶ σχημάτων, καὶ ἰδεῶν τοῦ λόγου ἐκ πολλῶν πάνυ βραχεία, ἀλλ' οὖν γε πρὸς ἀσκησιν τῶν φιλοπόνως μαθητιώντων ἔσω δὴ ἀποχρώντως εἰρημένα.

ΤΜΗΜΑ Γ.

ΠΕΡΙ ΣΤΙΧΩΝ ΤΙΝΩΝ, ΚΑΙ ἘΠΙ-
ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ.

§. ων'. Λοιπὸν δὲ ἠγήσάμην, ἐπεὶ περὶ ποδῶν εἰρήκαμεν, μικρὰ καὶ περὶ σίχων διαλαβεῖν τῶν ἐπιγραμμάσι καὶ ἐπιγραμμάτων αὐτῶν· ἵν' ἔχωσιν οἱ μαθητιῶντες μετὰ τὴν ἀκριβῆ τοῦ πεζοῦ λόγου διατριβὴν, καὶ ἀποχωρῶσαν ἀσκησιν, καὶ περὶ ταῦτα γυμνάζεσθαι διατριβοντας. Γραμματικοῦ γὰρ καὶ ἡ περὶ ταῦτα θεωρία καὶ μέθοδος.

Περὶ Στίχων.

§. ωνά'. Ἔσι τοίνυν πρὸς χρῆσιν τῶν ἐπιγραμμάτων, τρία μάλιστα σίχων εἶδη· Ἰαμβικόν, Ἡρωϊκόν, καὶ Ἐλεγεῖον.

Περὶ Ἰαμβικοῦ Στίχου.

§. ωνβ'. Συνίσταται μὲν οὖν ὁ Ἰαμβικὸς σίχος ἐκ ποδῶν δυσυλλάβων ἕξ, Ἰάμβων, Σπονδαίων, καὶ Πυριχίου· καὶ Ἰάμβοι μὲν εἶεν ἂν πάντες οἱ πόδες τοῦ σίχου· σπονδαῖοι δὲ μόνοι τρεῖς· ὁ πρῶτος, τρίτος, καὶ πέμπτος

πέμπτος· ἔχει δὲ καὶ κῶλα τῶν εἰχῶν ἕκαστος, δύο·
 ὧν τὸ μὲν πρῶτον εἰς δύο πόδας καὶ ἥμισυ λήγει· τὸ
 δὲ δεύτερον εἰς τρεῖς καὶ ἥμισυ· ἢ ἀνάπαλιν τὸ πρῶτον
 εἰς τρεῖς καὶ ἥμισυ τὸ δεύτερον δὲ εἰς δύο καὶ ἥμισυ·

οἶον.

ἢ Ἀρχῆς καλῆς κάλλισον εἶναι καὶ τέλος.

ἢ Ὅρθως δοκοῦσιν οἱ ὄροι τῶν πραγμάτων.

Περὶ Ἡρωϊκῶν Στίχων.

§. ωγ'. Καὶ ὁ Ἡρωϊκὸς δὲ ἐκ ποδῶν συνίσταται
 ἕξ. Δακτύλων δηλονότι, Σπονδείων, καὶ Τροχαίου·
 Καὶ δάκτυλοι μὲν εἶεν ἅν, πλὴν τοῦ τελευταίου, οἱ
 λοιποὶ πάντες· Σπονδαῖοι δὲ, πλὴν τοῦ πέμπτου, πάν-
 τες οἱ ἄλλοι· ὁ πέμπτος γὰρ αἰεὶ Δάκτυλος εἶναι ὀφεί-
 λει· ὁ δὲ ἕκτος καὶ τελευταῖος, ἢ Σπονδαῖος ἔσεται, ἢ
 Τροχαῖος· περὶ δὲ τὰ κῶλα ὁμοίως ἔχει, ὥσπερ καὶ
 ὁ Ἰαμβικός· οἶον, ἢ σῶμα δίχα ψυχῆς ζῶειν πάρος ἢ
 ἐμὲ σείο·

Περὶ Ἑλεγείου Στίχου.

§. ωνδ'. Ὁ δὲ Ἑλεγεῖος ἐκ πέντε μόνον συνίσα-
 ται ποδῶν τῶν αὐτῶν τῷ Ἡρωϊκῷ· ἔχει γὰρ κῶλα καὶ
 οὗτος δύο, καὶ ἐν μὲν τῷ πρώτῳ κῶλῳ δύο πόδες εἰ-
 σὶν, ἥτοι Δάκτυλοι, ἢ Σπονδαῖοι ἀδιαφόρως, καὶ συλ-
 λαβὴ μακρὰ μία, τὸ ἥμισυ τοῦ ποδὸς τοῦ τελευταίου.
 ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ κῶλῳ, δύο πόδες αἰεὶ Δάκτυλοι ἀμ-
 φω,

φω, και συλλαβὴ μία, ἢ μακρὰ, ἢ βραχεῖα, τὸ ἕτερον ἤμισυ δηλαδὴ τοῦ ποδὸς τοῦ τελευταίου· οἶον,
 ,, Βασίλεια Χριστοῦ λάτρι φίλ' αἰόμην.

Περὶ Ἐπιγραμμάτων.

§. ωνέ. Ἐκ δὲ δὴ τῶν τοιούτων στίχων τὰ τρία εἶδη γίνεται τῶν Ἐπιγραμμάτων, ἃ μάλιστα εἰσιν ἐν χρήσει, τὸ Ἰαμβικόν, τὸ Ἡρωϊκόν, και τὸ Ἡρωελεγειόν· και τὸ μὲν Ἰαμβικόν, Ἰαμβικούς ἔχει πάντας τοὺς στίχους· και τὸ Ἡρωϊκόν, Ἡρωϊκούς· τὸ δὲ Ἡρωελεγειόν, Ἡρωϊκούς και Ἐλεγειούς, κατὰ συζυγίαν και τάξιν, ὡς πρῶτον εἶναι τὸν Ἡρωϊκόν, και δεύτερον τὸν Ἐλεγειόν.

§. ωνς. Ὅφειλει δὲ πᾶν Ἐπίγραμμα μικρόν τε εἶναι, και τερπνόν, και ἐκπλήττον· και ὡς εἰπεῖν τῇ μελίσσει προσεικέναι, ἥτις μικρὰ μὲν ἐσιν, ἔχει δὲ μέλι, και κέντρον ὄξύ.

§. ωνζ. Ἐσω σοι τοῖνον τοῦπίγραμμά, μεγέθει μὲν δίσιχον, ἢ τετράσιχον, ἢ μὴ περαιτέρω τῶν ἕξ· τὴν δὲ τερπνότητα φιλοτεχνήσεις αὐτῷ ἔκ τε τῶν εἰρημένων περι τῆς ἐν ιδέαις γλυκύτητος· και τοῦ Κάλλους, και Ἡθους· και ἔτι ἐκ τῶν σχημάτων τῶν ποιούντων Γλυκύτητα, και κάλλος, και Ἡθος. και μᾶλλον ἐκ τῆς Προσωποποιίας, και ὑποτυπώσεως, και τῶν τοιούτων, και ἔτι ἐκ τῶν τῆς Δωρικῆς, ἢ Ἰωνικῆς διαλέκτου ιδιοτήτων.

§. ωνή. Τὴν δὲ ἐκπληξιν και τὸ κέντρον ἐπιχορηγήσεις

γήσεις αὐτῷ ἔκτε τοῦ Μεγέθους, καὶ τῶν τὸ μέγεθος ποιουσῶν ἰδεῶν, καὶ μᾶλλον εἰ ἐποιήσεις τι παράδοξον, μινύων τὰ ἀντίθετα, ἢ ἀντιφατικά, ἢ ὅλως μαχόμενα· ἢ συνάγων ἕτερον παρά τὸ προκείμενον ἢ μείζον, ἢ ἐναντίον, ἢ ἕλαττον, ἢ ὅμοιον, ἢ ἀπροσδόκητον, ἢ ἀσεῖον, ἢ σοφιστικόν, ἢ θαυμασικόν, ἢ τι τοιοῦτο· παραδείγματα ἔσω σοι μάλιστα τὰ τοῦ Παλαδά Ἐπιγράμματα.

§. ωθ'. Ἰσέον δὲ ὡς τὸ μὲν ἱαμβικόν, λέξιν ἔχει πεζὴν, οὐ ποιητικὴν· τὸ δὲ ἠρωϊκόν, καὶ ἠρωελεγειῖον, καὶ λέξιν, καὶ συνθήκην ἔχει ποιητικὴν, καὶ τῶν κατὰ διάλεκτον ἰδιωμάτων ἀπολείπεσθαι οὐκ ἐθέλει.

§. ωξ'. Τοσαῦτα μὲν καὶ περὶ Μέτρων, καὶ ἐπιγραμμάτων γυμνασίας ἕνεκα τῶν φιλομαθῶν νέων· εἰ δέ τις καὶ πλεῖω εἰδέναι βούλεται, τοὺς εἰς πλάτος διδάσκοντας περὶ Μέτρων διαφόρων, καὶ Ποιημάτων μετιέτω, ἐμοὶ δὲ τῆς βραχυπειρίας συγγνώτω.

ΕΛΕΓΧΟΣ τῶν ἐν τῇ βιβλῳ.

Α.	Ἀνάλυσις ῥήμ: Σ. σλαΐ.
Αβρότης λόγου. Σ. ακθ΄.	Ἀνάλυσις ἐγκλ: Σ. σναΐ.
Αθροιστικά. Σ. υξά.	Ἀνάλυσις Ἀπαρ: Σ. σνβ΄.
Αἰτιολογία. Σ. χηή.	Ἀνάλυσις μετοχ: Σ. σμς΄.
Ακμή λόγου. Σ. ψπ΄.	Ἀνάλυσις λόγ: Σ. χκς΄.
Ακυρολεξία. Σ. φμη.	Ἀναστροφή προθ: Σ. υκα.
Ακυρολογία. Σ. ψκα΄.	Ἀναφορικά. Σ. λθ΄. κτ΄.
Ἀλήθεια. λόγ: Σ. ακγ΄.	Ἀνετικά. Σ. φς΄.
Ἀλλοίωσις. Σ. χξς΄.	Ἀνταποδοτικά. Σ. μ΄.
Ἄλλως τε, καὶ ταῦτα.	Ἀντισαγωγή. Σ. ψιδ΄.
Σ. φση΄.	Ἀντεναντίωσις. Σ. χος΄.
Ἀμέλει. Σ. φπθ΄.	Ἀντίθετον. Σ. χοδ΄.
Ἀμριδιόρθωσις. Σ. χμε΄.	Ἀντιμετάβασις. Σ. τυζ΄.
Ἀμφω σύντ: Σ. μθ΄. κτ΄.	Ἀντιμετάθεσις. Σ. χοε΄.
Ἀναγραμματισμός.	Ἀντιμέρεια. Σ. χηή.
Σ. χιε΄.	Ἀντίπτωσις. Σ. χιθ΄.
Ἀναδίπλωσις. Σ. χηγ΄.	Ἀντιστροφή. Σ. χνε΄.
Ἀνάφρασις σχημ: Σ. ψοζ΄.	Ἀντίφρασις. Σ. χκγ΄.
Ἀνάλυσις ὀνόματος.	Ἀτίχροισμός. Σ. χκ΄.
Σ. ογ΄. κτ΄.	

ἘΛΕΓΧΟΣ.

Ἀντονομασία. §. χπα.	Ἀσύδου. §. χέγ.
Ἀντωνυμία. §. τρις.	Ἀσύνδ: κωμματ: §. ωθ.
Ἀόρισα. §. λζ. κτ.	Ἄττα, ἄττα. §. τκβ.
Ἀπαγγέλλειν. §. χμαί.	Ἀυθυπότακτα. §. σλθ.
Ἀπαγορευτικόν. §. υπά.	Ἀυτοενεργητικόν. §. πέ.
Ἀπαρέμφατον. §. σύ.	Ἀυτοουδέτερον. §. πδ.
Ἀπαρίθμησις. §. φπθ.	Ἀυτοκάθεια. §. τζζ.
Ἀπαρίθμησις ἐν τὰ	Ἀυτοπαθές. §. σδ. σιβ.
§. φμη.	Ἀφέλεια λόγου. §. ωιέ.
Ἀπαριθμητικόν. §. φπθ.	
Ἀποθετικόν. §. φηγ.	Β
Ἀπὸ κοινοῦ σχήμ:	Βαρύτης λόγου. §. ωλδ.
§. χζ. χθ.	Γ
Ἀπολελυμένα. §. κά.	Γραμματικὴ τί. §. α.
σιδ.	Γενικά ὄνομ: §. κά.
Ἀπόλυτος μερισμός.	Γλυκύτης λόγου. §. ωκ.
§. ωλβ.	Γνωμολογία. §. ψνς.
Ἀποσιώπησις. §. ψη.	Γοργότης λόγ: §. ωε.
Ἀπόσασις. §. φοζ.	
Ἀποσατικόν. §. φθ.	Δ
Ἀποσροφή. §. ψιβ.	Διαβεβαιωτικά. §. υοή.
Ἀποφαντικά. §. υγαί.	Διάλυσις, καὶ συν.
Ἀπρόσωπον. §. σχε. κτ.	§. χκε.
Ἄσθρον. §. τιέ.	Διασκευή. §. ψδ.
Ἀριθμητικά. §. νβ.	Διαπόρησις. §. ψηγ.
Ἄρσ: καὶ θέσις. §. ψηγ.	Δια-

ἘΛΕΓΧΟΣ.

Διασυρμός.	§ ψις'.	Ἐλλειπτικὸν β'.	§. γη'.
Διασολῆς πέρι	§. χμζ'.		§. ρξε'.
Διατύπωσις.	§. ψβ'.	Ἐλλειπτικοῦ β'.	Τόποι
Διαφορικά.	§. κγ'. κς'.		§. ρξθ'.
Δεικτικά.	§. φε'.	Ἐλλειψις.	§. χζ'. χξδ'.
Δεινότης λόγου.	§. ωλή'.	Ἐνεργητικόν.	§. οθ'.
Διπλασίασις.	§. χα'.	Ἐξαλλαγή.	§. χιζ'.
Δριμύτης λόγος	§. ωκέ'.	Ἐξ ἀναλόγου.	§. χι'.
Δύναμις	§. χκδ'.	Ἐξ ἴσου.	§. κζ'. κτ'.
Δύο.	§. μθ'. ν'.	Ἐπανάληψις.	§. χβ'.
		Ἐπαναφορά.	§. χνδ'.
		Ἐπαναστροφή.	§. ω'.
	Ε	Ἐπάνοδος.	§. χνη'.
Ἐγκλισις.	§. σλγ'.	Ἐπεξηγηματικά.	§. φη'.
Ἐθνικά.	§. κα'.	Ἐπιγραμμάτ'.	§. ωνθ'.
Εἰδικά.	§. κα'.	Ἐπιδείκτικα λόγος	§. ωκ'.
Εἶδη ἀπλὰ τοῦ κατὰ σύν-		Ἐπίθετον.	§. ιβ'. κτ'.
ταξιν λόγος	§. υγ'.	Ἐπιθέτου σύντ'.	§. ιγ'.
Εἰδικοῦ χρόνος.	§. σξδ'.		κτ'.
Εἰκαστικά.	§. φζ'.	Ἐπίκρισις.	§. χμθ'.
Εἰρωνεία.	§. ψια'.	Ἐπίκρισις μετ' ἐνοχιάσεως.	
Ἐκπαραλλήλου.	§. χδ'.		§. ψυς'.
Ἐλεγκτικά κατ' ἐρώ-		Ἐπιδιόρθωσις.	§. χκδ'.
τησ.	§. ψξε'.	Ἐπιμερίζομενα.	§. νγ'.
Ἐλλειπτικὸν α'.	§. υε'.	Ἐπιμερισμός.	§. τκγ'.
	§. ρνη'.	Ἐπίμεσον.	§. πβ'.
Ἐλλειπτικοῦ α'.	Τό-	Ἐπιμέσου σύντ'.	§. σιη'.
ποι.	§. ροβ'.	Ἐπι-	

ἘΛΕΓΧΟΣ.

Ἐπιμονή.	§. φα.	καὶ πόσαι.	§. φκθ.
Ἐπιρρήματα.	§. υγ.	Ἰδέας τοῦ λόγου τίνα τὰ	
	§. κτ.	ποιούντα.	§. φλβ.
Ἐπιτατικά.	§. υοε.	Ἰσόκωλον.	§. χμα.
Ἐπιτροχασμός.	§. χί.		
Ἐπιρώνημα.	§. φε.		Κ
Ἐρώτησις.	§. χμθ.	Καινοπρεπῆ σχ:	§. ωά.
Ἐρώτησις κατὰ διάστα-		Κάλλος λόγου.	§. ψμέ.
σιν.	§. ψμῆ.	Κατάλληλου ποῦ.	§. εῖ.
Εὐκρίνεα λόγ:	§. ψμδ.	Καθ' ὑπόθεσιν σχημ:	
Εὐκτική.	§. υπῆ.		§. ψμ.
Εὐκτικὴ ἔγχλ:	§. σμβ.	Κατὰ προτίμησιν σχημ:	
Εὐ συντάττειν τί,	§. σ.		§. φπθ.
		Κατάχρησις.	§. χπγ.
Ζ		Κατὰ συσροφὴν σχημ:	
Ζεύγμα.	§. χξέ.		§. ψμγ.
		Καθ' ὑποσροφὴν κομμα-	
Η		τικόν.	§. ωθ.
Ἡ, καὶ Ἡ.	§. φμῆ.	Καθαρότης λόγου.	
Ἡθοπί'α.	§. ψζ.		§. φλέ.
Ἡθος λόγου.	§. ωγ.	Κατ' ἄρθροισιν ὠρισμένου	
		σχμ:	§. ψμῆ.
Θ		Κακόζηλον.	§. φκ.
Θετικά.	§. υξζ.	Κατ' ἀντισροφὴν κομμα-	
		τικόν.	§. ωθ.
Ι		Κατάφασις διὰ δύο ἀπο-	
Ἰδέαι τοῦ λόγου ποῖαι,		φάσεων.	§. ωά.
			Κατ'

ἙΛΕΓΧΟΣ.

	κατ' ἐπαναφοράν κομμα-	Μ
τικόν.	§. ωθ'.	Μέγεθος λόγ: §. ψν'.
Κατ' ὄνομα κομ: §. ωθ'.		Μειρακιῶδες. §. ψκλ'.
Κλείς.	§. ψκδ'.	Μέρη τοῦ κατὰ σύνταξιν
Κλίμαξ.	§. χνθ'.	λόγου. §. χκη'.
Κόμμα τί.	§. ψκέ'.	Μερισμὸς καθ' ὑπόθεσιν.
Κτητικά.	§. νς'. νή'.	§. ψμβ'.
Κτητικά ἀντ; §. τυβ'.		Μερισμὸς κατὰ συζυγίαν.
Κτητικὴ γεν: §. κέ'.		§. ω'.
Κύκλος σχ: §. χογ'.		Μέσον. §. πβ'. σισ'.
Κύριον ὄνομα. §. ι'.		Μεσότητος καὶ ποιότη:
Κῶλον τί.	§. ψκέ'.	§. υογ'.
		Μεσότης λόγου. §. υα'.
Λ		Μεταβολή. §. χξή'.
		Μεταθέσεις. §. χιδ'.
Λαμπρότης λόγου.		Μετόληψις. §. κ', νς'.
	§. φογ'.	τιμγ'. λοα'. χκα'.
Λέξις τί.	§. γ'.	χπδ'.
Λεπτολογία.	§. ψγ'.	Μεταφορά. §. χοή'.
Λόγος τί.	§. β'.	Μετοχή. §. σοβ'.
Λόγος ὀρθός.	§. χιζ'.	Μετοχῆς εὐρεσις.
	§. χλς'.	§. σος'.
Λόγος πλάγιος.	§. χιζ'.	Μετοχῆς σύντ: §. σοή'.
	§. χλς'.	§. σπζ'.
Λόγος μετοχικός.	χλς'.	Μετοχῆς Ἀπροσώπου.
Λόγος ἀτελής.	§. χλς'.	σύντ: §. σπγ'.

Μετω-

ἙΛΕΓΧΟΣ.

Μετωνυμία.	§. χπ'.	Παραπλοκή.	§. φίζ'.
		Παρέμβασις.	§. φιβ'.
Ο.		Παρεμβολή.	§. χπζ'.
Οἶος.	§. μδ'.	Παρένθεσις.	§. χπς'.
Όλοενεργητ'.	§. πδ'.	Παρένθурсον.	§. φακ'.
	σδ'.	Παρήχησις.	§. χοα'.
Όλοπαθές.	§. κέ. σιή.	Πάρισον.	§. χψ'.
Όμοιόπτωτον.	§. χο'.	Παρονομασία.	§. χξθ'.
Όμοιοτέλευτον.	§. χοβ'.	Παρωδία.	§. φη'.
Όμοτικά.	§. υξγ'.	Πατρωνυμικά.	§. νε'.
Όμώνυμα.	§. κα'.	Περίβολή.	§. φπγ'.
Όνομα τί.	§. η'.	Περίληπτικά.	§. μς'.
Όνόματος. είδη.	§. θ'.	Περιοκτικά.	§. κα'.
	κα'.	Περίοδος.	§. φαβ' κτ.
Όνοματόποι'α.	§. χπβ'.	Περίφρασις.	§. χε' χξά'.
Όνομαστική λέξις.		Πεποιημένα.	§. κα'.
	§. φνε'.	Πευσικά.	§. λα' κτ. και
Όρθόν ποϋ, και ὄθεν.	§. έ.		υος'.
Όρισική έγκλ.	§. σλδ'.	Πλεονασμός.	§. χγ'.
Ουδέτερον.	§. πα'.		χξβ'.
		Πλήν.	§. υξ'.
Π		Πληρωματικά.	§. χγ'.
Παθητικόν.	§. π' ρμς'.	Πνεϋμα τί.	§. φας'.
Παραθετικά.	§. υζ'.	Περίληπτικά.	§. μς'.
Παραβολικά.	§. φ'.	Πόδες μετρικοί.	§. ωμη'.
Παρακλεισματ'.	§. υψ'.	Πολύπτωτον.	§. χξζ'.
Παράλειψις.	§. φθ'.	Προαιρετικά.	§. σξά'.
			Παρά-

ΕΛΕΓΧΟΣ.

		Στερητικά.	§. χγ'.
Προδιασάφησις.	§. χξ'.	Στίχων πέρι.	§. ων'.
Προδιόρθωσις.	§. χυγ'.	Συγκριτικά.	§. νθ' κτ'.
Προθέσεις.	§. τοη'.	Συγκαιμένα.	§ υδ'.
Προθύσερον.	§. χιδ'.	Συγκαιμένων χοήσις.	
Προκατάληψις.	§. χυς'.		§. ρνε'.
Πρόληψις.	§. τκδ'.	Συναθροισμός.	§. ψ'.
Προσηγορικόν.	§. ια'.	Σύνδεσμοι.	§. φιε'.
Πρός τι.	§. κβ'.	Συνεκδοχή.	§. χοθ'.
Προσακτική.	§. σλζ'.	Συνθήκη.	§. τμε'.
Προσακτικόν σχ:	§. φξέ'.	Σύνθεσις προθ:	§. υιζ'.
Πρόσωπα.	§. σο'.	Σύνταξις τῶν προσωπικῶν	
Προσυναπάντησις.		ἀμεταβ:	§. πη'.
	§. χπη'.	Σύνταξις τοῦ πρώτου εἰ-	
Προσωδίας τίνα.	§. χμβ'.	δους τῶν εἰς αἰτ:	§. ρα'.
Προσωποιΐα.	§. ψς'.	Σύνταξις τοῦ β' εἰδους	
		τῶν εἰς γενικήν.	§. ρλγ'.
	P	Συναίνωμα.	§. κά'.
Ῥῆμα τί.	§. οε'.	Συναωνυμία.	§. χνζ'.
Ῥημάτων διαίρ:	§. οζ'.	Σφοδρότης λόγου.	
	κτ.		§. φξη'.
Ῥηματικά.	§. οβ'.	Σχημα τί.	§. χνβ'.
	Σ		T
Σαφήνεια.	§. φλδ'.	Τάσις λόγου.	§. φκζ'.
Σεμνότης λόγ:	§. φνβ'.	Τελικοῦ χρόνου.	§. σξγ'.
Σολοικισμός.	§. φμ'.	Τοπικά.	§. υμη'.
			Τοπι-

ἙΛΕΙΓΧΟΣ.

Τόποι τοῦ α'. εἶδ: §. ρβ'. Ὑποστροφή. §. ψβ'.

Τόποι τοῦ β'. εἶδους Ὑποτακ: ἔγκλ: §. σμς'.

§. ρλδ'. Ὑποτακτικὴ Θεΐσις.

Τόποι τοῦ γ'. εἶδους. §. χις'.

§. ρμδ'. Ὑποτακτικοῦ ἄρθρου σύν-

Τόποι τοῦ ἔλλειπτ: Β'. ταξίς. §. τλ'. κτ'.

§. ρξθ'. Ὑποτίμησις. §. χπθ'.

Τόποι τοῦ ἔλλειπτ: Α'.

§. ροβ'. Φ

Ταχύτης λόγ: §. ψξά'.

Τρόπου σχήμ: §. χοζ'. Φράσις ἐπὶ τὸ σαφέστερον.

§. ρμδ'. κτ'.

Υ

Χ

Ὑπαλλαγή. §. χπθ'.

Ὑπαρκτικόν. §. πδ'. Χιασόν. §. χπθ'.

Ὑπαρκτ: σύντ. §. χψθ'. Χρονικά. §. υκε'.

Ὑπεξαίρεσις. §. χιζ'. Χρόνος τί. §. ος'.

Ὑπερβατόν. §. χπε'. Χρόνοι Ῥήμ: §. οζ'.

Ὑπερβολή. §. ψιε'.

Ὑπερθετικόν. §. υθ'. κτ'. Ω

Ὑποκρίσεως τίνα. §.

§. χμβ'. Ὡς κτητικά. §. κγ'. κδ'.

Ὑποκοριστικά. §. οα'. Ὡς περιποιητικά. §. ρνα'.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000022888